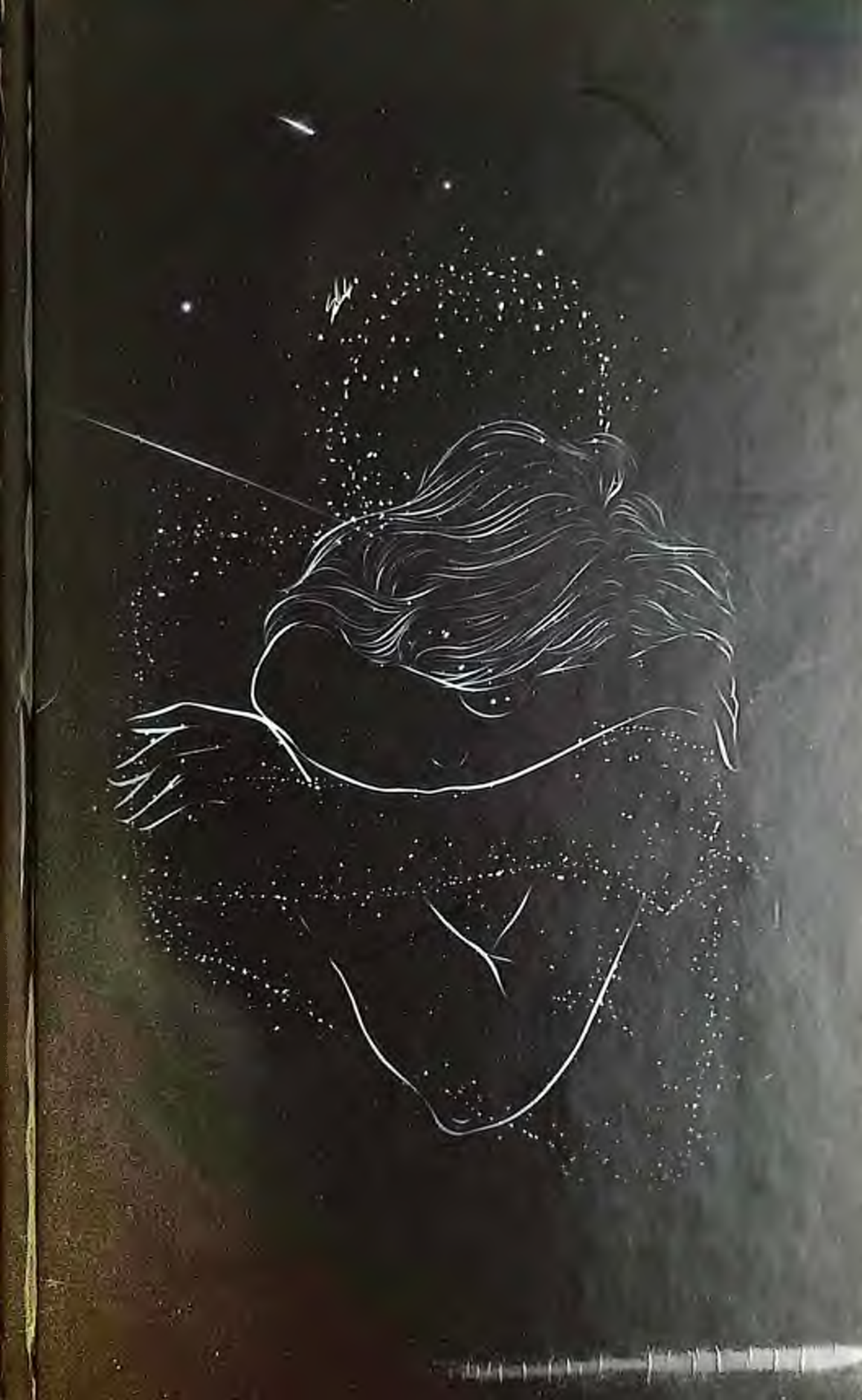

HAZAL ABA

1990

HAZAL ABA

K. Güllüce

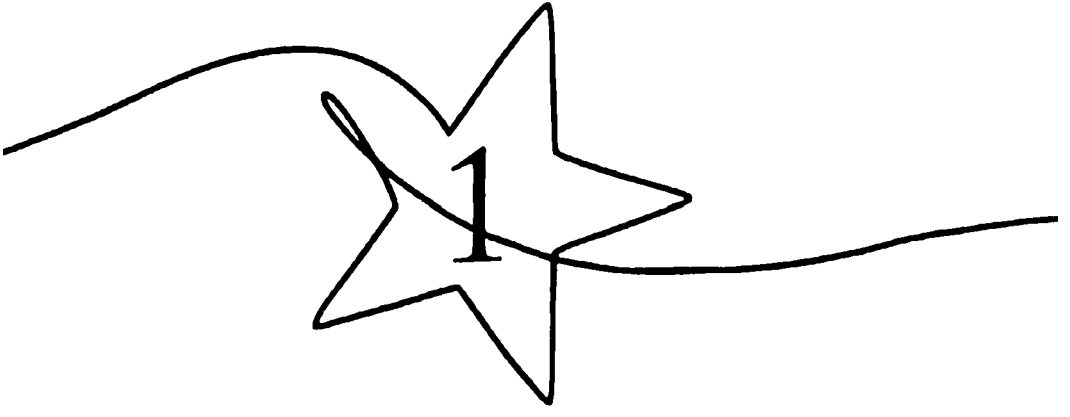
-I-

Düzenleme
Ny.özlem

LAPIS

Omzumun üzerinden geride kalan arkadaşşıma, “Koş, Nur!” diye bağırdım. “Daha hızlı koş!”

“Ya, daha ne kadar hızlı koşayım, Mahira? Geberdim!”

Sesinden, soluk almaya bile mecali olmadığını öyle iyi anlamıştım ki kendimi tutamayarak inledim ve sinirle arkamı döndüm.

“Yemin ederim, başımıza ne geliyorsa senin yüzünden geliyor!” diye bağırarak, ayağımdaki ayakkabıyı çıkarıp kafasına doğru fırlattım.

Fırlattığım ayakkabı kafasına doğru gitmek yerine doğrudan omzuna çarptı. “Acıdı,” diye sızlanarak geriye doğru yalpaladı. Dudağını dışarıya doğru büzdü. “Boyum kısa olduğu için her türlü isabet edeceğini biliyorsun ve o yüzden atıyorsun, değil mi?”

Köşeyi dönen korumaları gördüğümde küfrederek geri döndüm. Önce yere düşen ayakkabımı aldım. Daha sonra Nur’un kolundan tutup, çekiştirerek koşmaya başladım.

Adamlar bizi takip etmiş, peşimizi bırakmamıştı.

“Keşke boyunun kısalığı kadar çenen de kısa olsa.”

“Kız, öyle deme.”

“Ne dememi istersin, Nur? Adamlar geliyor, bir sus!”

Sözlerim dudaklarımdan çıkar çıkmaz boş sokakta yankılandı.

“Vallahi bak, kanka...” diye kendini açıklamaya çalışarak boşta olan elini kaldırdı ancak üzerimize gelen arabayı gördüğünde köşeye doğru çekildi ve başını yukarı kaldırarak yakındı. “Allah’ım, neden her halt bizi buluyor? Yani mükemmel de bir insanım ama neden ben?”

Alayla tek kaşımı kaldırarak, “Gerçekten mi?” diye sordum.

Bence Nur’dan tamamen kurtulmalıyız.

Sen bir susar mısın? Her şey bitti, sıra sana mı geldi?

İyi, sustum. Ama özlersin.

Evet, bir iç sesim vardı. Yıllar önce bana musallat olan, bir türlü gitmek bilmeyen bir iç sesim vardı. Ne zaman tehlikeye bu-
laşsam ortaya çıkıp duruyordu.

Nur, “Niye ya?” diye sorduğunda düşünmek için birkaç saniye bekledi. “Ah!” Yavaş yavaş aydınlanmaya başladı.

“Yaptıklarını hatırlamaya mı başladın?”

Bakışlarını kaçırırken dudağını ısırıldı.

“Mahalleyi birbirine katıp yağ gibi üste çıktığım olayları mı diyorsun?”

“Eh.”

“Hikmet abiyi başka kadınla yakaladıktan sonra Selin ablaya söyleyerek boşanmalarına sebep olmuştuk, değil mi? Bir de Zeynep, eski sevgilimi elimden alıp onunla çıkmaya başladığı için kızın eski sevgilisine bakar gibi olmuştum. Mehmet’te-”

Daha fazla saymasına izin vermeden, “Oo, daha neler var, neler,” diyerek araya girdim. “Yaptıklarını tek tek saysam Ankara’dan Kırıkkale’ye kadar uzanır. Hâlâ konuşuyorsun.”

“Harbiden ya.”

Başımı iki yana sallayarak nefesimi bıkkınlıkla bıraktım. Bu, kaderimin bir parçasıydı. Arkadaşımı çok sevdiğim için de tatlı cehennemimdi.

Genel olarak Nur’la birbirimizin bela mıknatısı gibiydik. İçimizden biri kuyuya taş attığında, diğeri mutlaka içerisinde ne olduğuna bakar ve kendi payına düşeni alırdı.

Benim payıma düşenin bu kadar büyük olmasının sebebiyse bir elli boylarında, tersi kötü mü kötü olan kızıl saçlı bir bücürdü.

Bugün de payıma düşenin sebebi o olacaktı.

Nur önümde aniden durduğunda kendimi frenleyemedim ve sırtına çarparak yere düşmekten son saniye kurtuldum.

“Kızıl!” diye söylendiğimde sözümü kesti.

Gözleri kocaman olmuş halde karanlığın içine bakıyordu. “İşte şimdi fena boka bastık,” dedi.

“Ayağını her neyin üstüne bastıysan hemen kaldır yoksa bu sefer Kartal abim ikimizi de...” deyip başımı baktığı yere çevirdim ve gördüğüm kişiyle küfrettim. “Öldürür.”

Acaba Kartal abiye yakalansaydık daha mı iyi olurdu?

Nur ağlamaklı bir sesle adama bakarak, “Öldürmesine razıyım da bu herif bizi süründürür be,” dedi. Daha sonra aniden aydınlanmış olmalı ki başını yana eğdi. Kendisine zarar gelmeyeceğini bildiğinden kahkaha atarak döndü. Eğlendiğini gizleme gereği hiç duymadı. “Beni öldürmez de seni süründürebilir. Bu adamın elinden bir uçan kuş, bir de kaçsa kaçsa sen kurtulursun, Mahira. Adamın tüm ilgisi sende.”

Karşımdaki adamın beni mahvedeceği bir gerçektir. Benliğimden tutun, göğsümün derinliklerine kadar sakladığım tüm sırları, neleri arzuladığımı biliyordu.

Gözümü açtığımda yanı başımda olan bu adam ruhumun derinliklerini, sınırlarını görüyordu ve bu da yasak olanı arzulamama sebep oluyordu.

Elimi alınma vurarak, sinirle nefes alıp verdim. Bunların başıma gelmesi, felaket silsilesi zincirim sadece başlangıcıydı.

3 Saat Önce

Yatağımın başlığına yaslanarak sağ ayak bileğimi sol ayak bileğimin üzerine bıraktım ve eksik olmayan çekirdek tabağımı karnımın üzerine düşmeyecek şekilde yaslardım.

Telefonumu havaya kaldırıp, dizimi izlerken bir yandan da Nur’la konuşmaya devam ediyordum.

“Bu Lee Min Ho da ne yakışıklı be.” Bininci defa izlediğim Kore dizime devam ediyordum. “Bunların hepsi yakışıklı da bunun yeri çok ayrı.”

“Ayy, bir de zengin, değil mi?” Nur masamda oturmuş, oje süriyordu. Elini havaya kaldırarak güneş ışığının altında duruşunu

kontrol etti. “*Boys Over Flowers* en sevdiğim dizi. Min-ho’nun oradaki havaları bir başkaydı.”

“Senin de aklın fikrin zengin kocada,” dedim. Çitlemediğim çekirdeği kafasına fırlattığımda çekirdek başından sekerek masama düştü.

“Benim de tek bir zaafım var, o da zengin koca.” Ojeyi dikkatle tırnaklarına sürerken konuşmaya devam ediyordu ancak telefonundan gelen bildirim sesiyle elindeki fırçayı oje şişesinin içerine bırakıp dikkatini cihaza verdi.

Zar zor bulduğum sessizlikten yararlanarak alelacele dizime döndüm ancak gelen yüksek sesli çığlıkla yerimden sıçradım.

Ani hareketimden dolayı tüm kabuklar yatağın üzerine döküldüğünde öfkeyle, “Senin ben kızıl...” dedim.

Nur tepkimi dikkate almayarak, “Oha!” diye tekrar bağırdı.

Sesimizi duyan annem aşağı kattan, “Kızlar!” diye seslendiğinde korkarak yerimden aceleyle zıpladım ve odamın kapısına doğru koştum.

Kapıyı açarak sesimi duyacağı şekilde, “Anne, Nur ayağını sehpanın kenarına vurdu da ondan bağırdı,” dedim.

“Beni yukarı getirmeyin de,” diye karşılık veren annemin ses tellerini tebrik ettim. Bir terlik atışı okçuluk şampiyonlarına, ses telleri ise operacılara taş çıkarırdı.

“Özür dilerim, Emine Sultan,” diyen Nur yanımdan kafasını dışarı uzattığında, avcumu alnına yaslayıp geriye doğru itekledim.

Hemen arkasından kapıyı kapayıp kollarımı göğsümde birleştirdim ve kızgınlıkla, “Neden bağırıyorsun, kızım?” diye sordum.

Tepkime karşılık elini *boş ver* anlamında salladı.

“Bana kimin yazdığını tahmin et.” Burnunu yüzümün dibine soktu ve son kelimesini uzatarak, “Kim sence?” dedi.

Sıfır merakla, “Kim?” diye sordum.

“Tahmin eder misin?”

Parmaklarımı yüzüme yerleştirip yalandan düşünen ifadeye büründüm.

“Acaba konuştuğun onlarca oğlandan hangisi?”

Arsızca sırtarak göz kırptı. “Sonuncu,” dedi. Akli sıra bana ipucu veriyordu.

Yatağımın kenarına çökerek yere düşen çekirdekleri toparlamaya başladım.

“Şu arabalarla ilgilenen miydi?”

Heyecanla, “Aynen!” diye bağırdı.

Mahira, bu arabacı oğlan, sakın galeri mafyası çıkmasın?

Her şey olabilir.

“Kanka, şansına otopark mafyası çıksa hiç şaşımam. Ya da galeri mafyası,” diyerek kahkaha attım ve hemen birkaç adım geriye doğru kaçtım. Bizde öyle bir şans vardı ki ne yapsak ayağımıza dolanıyordu. Avcumdaki çekirdekleri kâseye döktüm.

“Yok be, kıskanç karı,” diyerek gözlerini devirdi. Saçlarını bileğindeki tokayla toplamaya başladı.

“Hi hı,” diyerek geçiştirdim.

“Oğlan beni iki saat sonra buluşmaya çağırdı,” dedi. Lafının nereye gideceğini anladığımda duymamazlıktan gelerek telefonumu aldım ve tekrar yatağıma tırmandım. “Sende banyo falan yapıp bizimle gel. Oradan hazırlanır, gideriz.”

Gülerek, “Yok ya!” dedim.

Burnunu çekmeye başladığında telefonumu yanıma koyarak ajitasyonunu keyifle izlemeye başladım.

Önce dudağını büzerek ellerini önünde birleştirdi. Ardından ela gözlerini masumluk abidesi gibi açıp kapadı.

“Ya organ mafyası çıkar da benim böbreklerimi almaya kalkarsa?”

“Peki, tüm bunlar olurken ben ne yapacağım? *Durun! Almayın! Bu organlar arkadaşşıma lazım, yazıktır!* Bunları mı söyleyeceğim?”

Birleştirdiği ellerini hemencecik açarak kötü kötü baktı. “Sen ne kötü insansın ya?” dedi. “İnsan en yakın arkadaşşıını ilk buluşmada yalnız bırakır mı?”

Yüzüne boş boş bakarak burnumu çektim ve çekirdek çitlemeye devam ettim. Şu sıralar uslu, göze batmayan biri olmaya çalışıyordum.

Nur beklediği tepkiyi vermediğimde telefonuna döndü. Ekra-
na birkaç kere tıkladıktan sonra bana döndürerek telefonu âdeta
gözüme soktu. “Bak, ne kadar yakışıklı,” dedi. “Şimdi ben bu bu-
luşmaya nasıl gitmeyeyim?”

“Git, Nur. Git. Sanki ben sana gitmemeni söylüyorum.” Te-
lefonda gösterdiği kişiye şöyle bir baktım. Karşımda sarışın, mavi
gözlü biri duruyordu. Arkasındaki spor arabanın kaputuna yas-
lanmış, güneş gözlüklerinin altından kadraja bakıyordu. “Ayrıca
bu ne?”

“Ne varmış?”

“Ne yok ki?” Tüm fotoğrafları sonradan görme biri gibi araba-
lardan oluşuyordu. Sadece birkaç fotoğrafta yüzü görünüyordu o
kadar.

Mahira, bu adam kesin dolandırıcı!

Yalnız bırakmayalım mı diyorsun?

Ben kökten kurtulalım diyorum ama dinlemiyorsun.

Ne yapalım? Kendisi en yakın arkadaşım.

Bıkkınlıkla nefesimi verdiğimde yattığım yerden kalkarak ya-
tağımı toplamaya başladım. Bir yandan da, “Oğlan yılışık olursa
hiç beklemem, çıkıp giderim,” dedim. “Gözüm tutmazsa saçından
sürükleyerek seni mekândan çıkarırım.” Yatağımı topladıktan son-
ra kâseleri elime aldım ve kapıya doğru ilerledim. “Kabul mü?”

“Kabul kabul,” dedi. Yalakalık yaparak hemen kapıyı açtı ve
önünden geçmem için eliyle işaret verdi.

Yüzüne ters ters bakarak merdivenlerden inmeye başladım. Gi-
deceğimi söylemiştim ancak annem izin vermediği sürece şuradan
şuraya gidemezdim. Ayrıca arıza abim duysa kafamı koparırdı.

Mutfaktan içeri sessiz adımlarla girerek önce elimdekileri tezgâ-
ha bıraktım. Ardından ocağın başında patlıcanlara dalmış olan an-
nemin arkasından yaklaşarak başımı omzunun üstünden uzattım.

“Ne yapıyorsun bakayım?”

“Allah canını almasın, Mahira!” Annem yerinden sıçradığında
gülerek geriye kaçtım. Başparmağını damağına bastırıp başını ge-
riye itti. “Neden sessiz sessiz yaklaşıyorsun?”

Yürek yiyerek, “Âşık mısın sen?” diye sordum. “Ne bu dalgınlık?” Annem gözünün ucuyla terliklerini gösterip, “Şunları görüyor musun?” dedi.

Şirin olmaya çalışarak sııttım. “Görmez miyim hiç,” dedim.

Gözünün önüne gelen siyah saçlarını elinin tersiyle alından uzaklaştırdı. Kapının önünde yalandan iki büklüm duran Nur’la beni gösterip, “Ne diye geldiniz?” dedi.

Sormakla sormamak arasında kalırken, çareyi konuyu değiştirmekte bulup, “Ne yemek yaptın?” diye sordum.

Annem ocaktaki yemeği hatırlamış olacak ki tahta kaşığı aldığı gibi yemeğin başına koştu.

“Patlıcan oturtma.”

Elimi göğsüme koyarak, “Patlıcan oturtması mı?” dedim. En sevdiğim yemeklerden biriydi ve gitmemek için Nur’la kapışabildim.

Nur ne düşündüğümü anlamış olacak ki hiç beklemeden, lap diye ortaya dalıp, “Dışarı çıkalım diyoruz, Emine Sultan,” dedi.

Bize bakmadan, “Ee, çıkın,” dedi. İkimiz de ses vermeyince, yemeğin kapağını kapayarak masaya oturmak için döndü. “Geç kalacaksınız galiba. Öyle mi?”

Kuzu gibi başımızı salladık.

“Nereye?”

“Öyle çıkıp bir kafede falan oturacağız,” dedim.

“İyi ama çok geç kalmayın, Mahira,” diye uyardı. “Volkan abin için sorun değil de Kartal abin sorarsa Nurlara oturmaya gittiğini söylerim.” Elini havaya kaldırıp salladı. “Ha, seni almaya gelir de evde bulamazsa vallahi ben karışmam.”

“Vaktinde eve geleceğiz, sultanım. Sen hiç dert etme.”

Nur annemin yanına koşup, yanağından öptüğünde kiskanarak onu omzundan itekledim.

“Yalaka cüce.”

Yanımdan geçerek saçımı çekti. “Şimdi seninle ağız dalaşına girerdim de dua et, sana ihtiyacım var,” dedi. “Bir saate seni almaya gelirim.”

“Sakın abartılı giyinme!”

Uyarımı dikkate almayacağını bilerek sandalyeme çöktüm ve annemin kahkahasına katıldım. İkimiz de Nur’un sanki düğüne gider gibi hazırlanacağını biliyorduk.

***

Aynanın karşısına geçtim. Deri eteğimin içine yarım kollu siyah ve gri desenlerin ağırlıklı olduğu tişörtümü soktum. Saçlarımı her zamanki gibi taradıktan sonra dağınık bir şekilde omuzlarıma dökülmesine izin verdim.

Gitmesek mi ya? Ben şimdiden sıkıldım.

Zilin sesini duyduğumda, köşede hazır duran çantamı aldığım gibi aşağıya koştum. Bugün hafta sonu olmasının en güzel yanı derdimin olmaması, bir de Kartal abimin geceye kadar dolmuşta olmasıydı.

“Çıktım ben.”

Ayakkabılıktan botlarımı çıkarıp giymeye başladığımda annem mutfaktan, “Geç kalma sakın!” diye bağırdı.

“Tamam. Geç kalmam,” diye seslendikten sonra kendimi dışarı attım. Nur bahçe kapısına yaslanmış, beni bekliyordu.

Üzerinde payetli eteği, beyaz yarım kollu gömleği ve stilet-toları vardı.

Elimi yüzüme yapıştırıp, payetli eteğine bakmaktan kaçınarak başımı iki yana salladım.

“Kanka, ilk buluşmaya giderken abartılı giyinmemeni söylememiş miydin ben?”

“Fazla olan ne ki?”

“Gelinlik giyseydin keşke.”

Mahira, resmen bir duvağı eksik. Ha ha ha!

Nur omuz silkip etrafında döndü ve saçını başını düzeltti. “Kendimi çok belli etmeyeyim dedim ama eksik mi olmuş?” dedi. Söylediklerimi yanlış anladığı belliydi.

“Bu etmemiş halin mi?”

Şaşkınlıktan ağzım kocaman açılırken artık nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Her seferinde beni şaşırtmanın bir yolunu buluyordu.

Nur uzatacağımı anladığında gülerek yanıma geldi ve koluma girerek dışarıya doğru çekiştirdi. “Hadi, gidelim,” dedi. “Koca adayım beni bekliyor.”

Konuştugu çocuğun attığı konuma gelmiştik ve gelmemeyi dileyen tarafım daha baskındı. İşlek bir caddenin ara sokağındaydık ve gelmeyi beklediğim yer kesinlikle burası değildi. Özellikle kısa etekli, saçları ve makyajları yapılı ablaların girip çıktığı, sözde takım elbiselerinin içinde sahte işadamların arasında asla değildi.

“Bura... Burası...” diye kekeledim ve kapıda duran adamlara bakıp Nur’a şok içinde bağırdım. “Pavyon mu?”

Bir pavyonumuz eksikti. O da tam oldu, Mahira!

Nur, “Yok be, değildir,” diye cevap verdi ancak onun da fikri olmadığı belliydi. “Meyhaneye benziyor.”

“Yürü, gidiyoruz,” diyerek kolundan tuttuğum gibi çekiştirmeye başladım.

İçeri girip çıkan adamlar bize tuhaf tuhaf bakıyordu. Birazdan kendimi tutmayıp *ne bakıyon dayı*, diye çıkışacak ve içimdeki çılgın Ankaralıyı dışarı çıkaracaktım. Fakat sorun dışarı çıkarmak değildi. Dışarı çıktığı zaman karakolluk olana kadar diretiyor, gitmek bilmiyordu.

Nur koluma yapışıp, gitmemek için ayaklarını yere sabitleyerek direnmeye çalıştı. Kuzu kuzu bakıyordu yüzüme. “Vallahi bir bakıp çıkacağız. Sonra gitmek istersen gideriz.” Ellerini önünde birleştirerek, “Ne olur, Mahira, lütfen,” diye yalvarmaya başladı.

Şu an, tam şu an karşı çıkmalı ve ne kadar yalvarırsa yalvarsın başımızı belaya sokmasına izin vermemeliydim. Hemen eve gitmeliydik.

“Tek giderim bak!”

Bu sözünden sonra kesinlikle saçından sürükleyerek gitmeli ve Nur’un attığı kuyuya merakla bakmamalıydim.

Gitmekten vazgeçerek kolunu bıraktım ve işaretparmağımı anlaması için iyice gözüne sokup salladım.

“Başımıza iş açmak, atarlanmak ve dahası kavga çıkarmak yok. Bakıp çıkacağız.”

Mahira, abilerine de bir girişimiz oldu bir de çıkışımız, dersin.

İç sesim bunu söyledikten sonra zihnimin içinde kahkahalarla gülmeye başladı.

Nur teklifimi kabul ederek, “Tamam tamam,” dedikten sonra önümde salına salına yürümeye başladı fakat peşinden gitmediği mi gördüğünde arkasını döndü. “Hadi, koca adayım beni bekliyor.”

“Bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete ama inşallah boka batmayız,” diye söylenerek peşinden gitmeye başladım. Kapının önündeki iki korumanın yanına geldiğimizde, korumalar bir bana bir Nur’a bakmaya başladı.

Birimiz altın gününden fırlamış gibiyken, diğerimiz arkadaşlarıyla buluşup kahve içmeye gidecek gibiydi.

Adamlardan daha yapılı olan ikimizi de süzerek, tek kaşını kaldırıp başını yana yatırdı. “Hayırdır bacım, yolunuzu mu kaybettiniz?” dedi.

Yok, ecellerine susadılar da Kartal abi zaten bunları ıslatacak.

İç sesim eskisinden daha güçlü, sınırlarımı bozacak şekilde gülmeye devam etti.

“Yolumuzu kaybetmedik de birinin davetlisiyiz,” dedi Nur. Ufacık boyuyla adamlara dik dik bakıyordu. “Rıza Erdepli’nin.”

Kaşlarımı çattım.

Adına dikkat etmiş miydik?

Sanmıyorum. Bu iş gittikçe ilginçleşiyor.

“Rıza abi mi?” diyen adam ceketinin önünü düzelterek neredeyse hazır ol konumuna geçti. Önümüze geçerek kendisini takip etmemiz için işaret verdi. “Beni takip edin.”

Bu adam, Nur’la yaşıt değil mi Mahira? Adam neden *abi* diyor. Kalk, gidelim. Bu kadarı bana fazla gelmeye başladı. Pis de kokuyor!

Nur’la birlikte adamın arkasından ilerleyerek insanların teri ve kusmukları yüzünden sararmaya başlayan duvarların yanından geçtik. İçerisi sarı tonlarda ışıklandırılmıştı ve türkü çalıyordu.

Neredeyse bana çarpmak üzere yalpalayan sarhoş adamdan kaçarak Nur'un yanına yaklaştım. Kulağına, "Seni öldüreceğim," diye tısladım.

Nur yanımdan birkaç adım uzaklaşıp, korkudan ses çıkarmayarak adamı takip etmeye devam etti.

Adam sonunda bizi içeriye soktu. Her yer masadan ve sandalyelerden oluşuyordu. İçeride bizden katbekat yaşlı olduğu belli olan adamlar ve kadınlar rakı içip müziğe eşlik ediyordu.

Nur, "Rıza nerede?" diye sorduğunda, ben de onunla birlikte içerisini inceliyordum fakat fotoğraftaki oğlanı bir türlü göremiyordum.

Burada kırk yaşının altında biri olduğunu bile düşünmüyordum.

Bizi içeri sokan adam, "Şurada," diyerek köşede duran masayı gösterdi.

Adamın gösterdiği yere bakmadan Nur'un, "Hayır," diyen sesini duydum.

Korumanın gösterdiği masada tek bir adam oturuyordu ve fotoğraftaki gençle uzaktan yakından alakası yoktu.

Oturan kişinin başında hiç saç kalmamış, kalan üç beş tutam saç teli de can havliyle kafa derisine tutunmuştu. Gözleriyse şişkin suratında küçücük kalarak tenine gömülmüş, gözlerinin aksine burnu karga gibi dışarıya fırlamıştı.

Göbeği, giydiği renk cümbüşü gömlekten her an dışarıya fırlayabilirdi. Hele açtığı yakasındaki kıllardan bahsetmiyordum bile. Adamın kafasında olmayan saçlar resmen göğsüne oturmuştu.

Oha!

Seninle aynı fikirde olacağımız hiç aklıma gelmezdi ama cidden oha!

Nur, "Yok, bu olamaz," diyerek korumaya bağırmaya başladı. "Bu, Rıza değil!"

"Senin adını verdiğin adam bu, bacım. Zaten seni bekliyordu."

Nur şoka girerek elini göğsüne koydu. "Ama hayır, ben yapamam," dedi. "Ben yok." Son cümlesini uzatarak ağlamaklı bir ifadeye büründü.

Olayın garipliğine kahkahalar atarak gülmeye başladım. Sinirlerim feci halde bozulmaya başlamıştı.

Nur sinirle bana dönerek, “Ne gülüyorsun be!” diye bağırdı.

Kahkahalarımın arasından, “Sinirlerim bozuldu,” diyerek zar zor konuştum.

“Yok, bu değildir.”

Adamın yanına doğru yürümeye başladığında kıkırtılarımı tutmaya çalışarak peşi sıra ilerledim.

“Sakin ol, kavga çıkarmak yok.”

Beni duymamazlıktan gelerek adamın masasına yaklaştı. “Sen Rıza Erdepli misin?” dedi. “Hani şu tanışma uygulamasından adres atan.”

Adam başını sesin geldiği yere çevirerek birden ayaklandı ve yediği dürümü tabağına koyarak yağlı ellerini pantolonuna sürdü.

“Aa, hoş geldin, Nur!”

“Ne Nur’u, lan? Ne Nur’u?”

“Sen niye bu kadar sinirlisin? Ayrıca kısaymışsın ama sorun değil,”

Nur’u baştan aşağıya süzmüştü. Kendimi tutamayarak kahkaha atmaya başladım.

“Adama bak! Bir de benim boyuma laf ediyor.” Elini beline koydu. “Tombalağa bak!”

Adamın koyu renk, çalılığa benzeyen kaşları sinirle çatıldı fakat sonra ne olduysa arsızca sıırttı.

“Sen fotoğraftakine benzemediğim için sinirlisin,” diyerek elini şöyle bir salladı. “Sinirlenme, canım. O benim gençlik halim. Şimdi biraz yaşlandım, o kadar.”

Nur şoka girmiş gibi kekeleyerek konuşmaya çalıştığında lafa atlayıp, “Peki, mavi gözlerinize ne oldu?” diye sordum.

“Bir de arabalarınıza ne oldu?” diye ekleme yaptığında Nur’a ters ters baktım.

“O lens, canım. Ayrıca galerim var,” diye cevap verdiğinde adamın yüzüne bakıp başka bir kahkaha patlattım.

“Hadi, diyelim gözler lensti. Peki, saçlar da mı lensti?”

Adam utanmasa Brad Pitt olduğunu söyleyecek. Ha, bu arada, adam galeri mafyası çıktı, Mahira.

İç sesim dalga geçmeye başladı. Attığı kahkahalar birazdan bana da yansıyacaktı.

Şu durumda bile utanmadan benimle dalga geçiyorsun ya, pes sana!

“Ya, sen kimi kandırıyorsun? Salak! Şu tipe bak!” diye bağırdı Nur. Sinirden renkten renge giriyordu. “Yağ tulumu! Utanmaz! Adi şey seni! Bir de kalkmış gençliği olduğunu söylüyor. Yer miyim ben?”

Adam, “Bana bak, cüce,” dediğinde içimden çıkacak diye korktuğum Mahira’yı uyandırdı.

“Sen orada dur bakayım, dümbelek. Kimse benim arkadaşıma cüce diyemez!”

Ben bundan sonrası için gözlerimi kapadım, Mahira.

Rıza denen adam, “Bela mısınız siz?” diyerek elini masaya vurduğunda yemin ederim ki gözlerimin önünde sinirden parıltılar uçuştı.

Masada duran rakı dolu bardağı aldığım gibi adamın kafasına fırlattım.

“Sahtekâr seni!”

Kaşıkları da peşi sıra gönderdiğimde adam korkarak geriye doğru çekildi. Bir yandan da bağıırıp etrafına tükürükler saçıyordu.

“Sizi ben var ya...” dedi.

“Ee?” diye bağırdım.

Zaman kaybetmeden Nur’un bileğini tuttuğum gibi çıkışa doğru koşturmaya başladım.

Omzumun üzerinden şöyle bir adama baktığımda, arkamızdan tükürükler saçarak bizi tutmaları için adamlarına emir veriyordu.

“Yakalayın şunları!”

Tam önümüzde beliren garson yüzünden topuklarımı yere bastırarak durdum ve sırtıma çarpan Nur’un tüm yükünü üstlendim. Buradan bir an önce çıkıp eve gitmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

Ne yapacağımı bilemeyerek panikle önümüze çıkan garsonun tepsisinin altına vurdum. Bu sırada kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu ve sesinden dolayı yanımda bağırان Nur'un sesini bile duyamıyordum.

Garsonun etrafından dolanarak merdivenlerden hızla çıktık ve kendimizi koridora atarak son sürat koşmaya devam ettik. Neyse ki hazırda bekleyen taksilerden biri kapının önünde duruyordu. Boş olup olmadığına bakmaksızın kapının kolunu tuttuğum gibi kendime çektim. Nur'u binmesi için çekiştirerek içeri doğru ittim. Kızın oturmasını beklemeden, üstüne tırmanarak kapıyı kapadım ve şaşkınlıkla arkasını dönüp bize bakan taksiciye, "Çabuk sür, abi!" diye bağırdım.

Taksici şaşkınlıkla komutumu kabul edip önüne döndü ve hazırda bekleyen arabanın gazına basıp hızlıca park ettiğı yerden ayrıldı.

Nur ağzı açık bir şekilde kendini yana attı. Koşmaktan dolayı nefes nefese kalmıştı.

"Adama saldırmasa mıydın?"

"Neden? Bıraksaydım da üste çıkmaya devam mı etseydi? Bunun gibi adamlar anca hır gürden anlar."

Taksici kafasına göre ilerlemekten sıkılmış olacak ki, "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

Nur, "Aynen, nereye gideceğiz?" dedi. Sanki bir planım varmış gibi bunu bana soruyordu. Dizlerinin üzerinde kalkıp arka camdan dışarı baktıktan sonra telaşla önüne döndü.

Düzene oturmuş nefesi tekrar bozulurken telaşla, "Galiba takip ediliyoruz," dedi. Yine bir cevap vermeme bekleyerek tırnaklarını kemirmeye başladı.

Sakin olmayı deniyordum. "Kartal abimin yanına gitsek önce adamları, daha sonra bizi öldürür. O yüzden mahallenin girişine kadar gidip orada izimizi kaybettireceğiz." Taksiciye hitap ederek, "Kızıltepe Mahallesi'ne gideceğiz," dedim.

Karşımda Sancak abiyi, yani en büyük abimin arkadaşını gördüğümde sertçe yutkunup alnıma vurduğum elimi çektim.

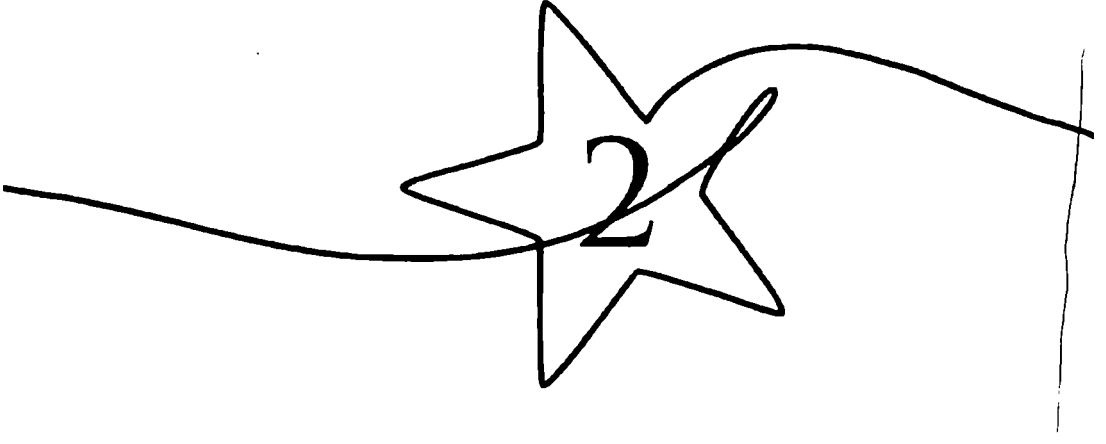
Evlerimizin sokağına çıkan yokuşun başında duruyordu ve aramızda çok bir mesafe yoktu. Başımıza iş açtığımızı anlamış gibi kollarını göğsünde birleştirmiş, uzun bacakları omuz genişliğinde açılmıştı. Uzun boyu ve yapılı vücudundan dolayı sokak lambasının altında korkutucu duruyordu.

Nur, “Hadi, size iyi eğlenceler,” diyerek kendisini yakalamama izin vermeden koşmaya başladı: Ayağındaki ayakkabılara rağmen korkudan olimpiyat koşucusuna dönüşmüştü.

“Seni geber-teceğim, kızıl kafa!” diye bağırarak kaçabilecek bir yol aramak için sağıma soluma bakındım. Fakat Sancak abi kaçacağımı anlamış gibi Nur’u dikkate almadan gözlerini üzerime dikmeye devam etti.

İşaretparmağıyla ortaparmağını birleştirip, bana doğru sallayarak beni yanına çağırdı. “Gel bakalım, küçük kız. Yine başına ne iş açtın?” dediğinde planlanmış gibi sokağın başında adım sesleri duyuldu.

İşte, şimdi yandın, Mahira!

Uyduracağım yalanları kafamda sıralarken küçük adımlarla yanına doğru ilerledim. Yüzünde, köşeye sıkışmamdan dolayı eğlenen bir ifade vardı.

Sancak abiyle aramızda saygı sınırları olsa da birbirimize sataşmadan duramıyorduk. Daha çok ben ona sataşıyordum, o da beni kovalıyordu.

Yüzümdeki sahte kızgınlıkla kollarımı göğsümde birleştirip, “Başıma iş açtığımı nereden çıkarıyorsun?” dedim.

Uzun boylu olduğundan yüzlerimiz aynı hizaya gelebilsin diye eğildi ve burnumu sıkıştırıp çekti. “Bana yalan mı söyleyeceksin, Pinokyo?” dedi. Eline vurup inkâr etmek için geri çekildiğimde, lafımı ağızma tıktı. “Nur’la bir araya gelip böyle kaçıştığınıza göre.” Kaşlarını çatıp arkamdaki bir noktaya döndüğünde dudakımı ısırdım.

Kelimenin tam anlamıyla sıçtın!

Hadi ya!

Omzumun üzerinden sokağın başına baktığımda korumalardan biri beni işaret ediyordu.

Sancak abi öfkeli bakışlarını adamlardan bana çevirerek kolumu tuttu. “O adam neden seni işaret ediyor, Mahira?” dedi. “Yine ne yaptınız?”

Başparmağımla işaretparmağımın ucunu göstererek masum masum sırıttım. “Birazcık kavga çıkarmış olabilirim,” dedim.

Sertçe, “Biraz ve sen?” dediğinde kelimelere yaptığı baskıdan ne kadar kızdığını anlayabiliyordum. Ela gözlerini ışıktan seçeme-

diğim için kızgınlığının büyüklüğünü de anlamıyordum. “Siz demek ki o heriflerden kaçıyordunuz, öyle mi?” Hâlâ yerlerinde duran adamlara aldırmadan, üzerimdeki kıyafetlere bakıp kaşlarını çattı. “Senin bu üzerindeki kıyafete ne demeli?”

“Ne varmış üzerimde?” diye aksi aksi konuşup kıyafetlerime döndüğümde sesimi kesmeye karar verdim.

Koşuşturmadan dolayı eteğim giydiğim şortu bile aşmıştı ve bacaklarımın neredeyse tamamı ortadaydı.

“Sen bu haldeyken onlar da seni kovalayacak kadar cesurlar, ha?”

Üzerindeki ceketı çıkararak omuzlarıma bıraktı ve önümü kapadı.

“Açıklayabilirim,” dediğimde attığı korkutucu bakışla susmak zorunda kaldım.

Gömleğinin kollarını katlayarak dirseklerine kadar çekti. Kaldırdığı ağırlıkların maşallahı varmış ki kollarındaki kaslar sıkıldığı yumruğu yüzünden anında şişerken, damarları sokak lambasının altında yeterince belirgindi.

Kaldırdığı ağırlıkların mı yoksa Sancak'ın mı maşallahı var, bilemeyeceğim, Mahira.

Sus be, edepsiz! O senin abin!

İç sesime haddini bildirmeyi bırakarak Sancak'ın öfkeli sesine odaklandım. Öne çıkarak, “Gelsinler bakalım,” dedi. “Akşamın bu saatinde seni kovalamak neymiş, bir de bana anlatsınlar.”

Adamları başıyla yanımıza çağırdığında ne yapacağımı bilemeyecek parmaklarımla oynamaya başladım. Adamlar Sancak abinin işaretini bekliyormuş gibi yanımıza doğru yürümeye başladıklarında adımlarıyla eşzamanlı olarak kalbim tekrar delicesine atmaya, kulaklarım da gümbürdemeye başladı. Sancak abi tuttuğu kolumu çekiştirerek bedenimi arkasına aldı ve adamlarla aramda geniş, uzun gövdesiyle etten duvar ördü. Yaptığı harekete itiraz edip tehlikeyi tek başına üstelenmesine izin vermek istemiyordum ama hareketimi sezmiş gibi ela gözlerini benim kahverengi gözlerime dikti.

“Hayır, arkamda kalacaksın, Mahira,” dedi. Dudak çizgileri, yaşanan olaydan hoşnut olmadığını belirterek keskinleşti. “Burada birine zarar gelecek olursa bu kişi sen değil, ben olacağım.”

“Sancak abi...”

“Hayır,” dedi. Aksini kabul etmeyen ses tonu kendimi berbat hissetmeme neden oldu. “Olanların hesabını sonra vereceksin.”

Susmam gerektiğini anlayarak önüne dönmesini bekledim ve omzunun üzerinden gelenlere bakmak için parmak ucumda yükseldim. Bir doksan beşlik duvar, bir atmış yedilik boyum için pek seyirlik yer bırakmıyordu bana.

Adamlar Sancak abinin karşısına geçip durduğunda, içimden bildiğim duaları etmeye başladım.

“Hayırdır, beyler?”

Adamlardan yapılı olanı yine konuşma görevini üstelenip, “Bu arkadaşını alacağız,” dedi.

“Sen kimi alıyorsun? Dümbük!” diye bağırdığımda, kesinlikle Sancak abinin arkasında olmama güvenmiyordum.

Sancak abi, beni duymamazlıktan gelerek adamlara yaklaştı. “Ona dokunduğun parmakları tek tek sökerim!” dediğinde sesini ilk defa bu kadar hiddetli duyuyordum.

Adam başını yana eğerek kolunu uzattı. “Senin kız, bizim ağabeye meyhanede yanlış yaptı,” dedi.

Olayı dağıtmak için bodoslama dalıp, “Yanlış manlı, onlar nasıl tabirler öyle,” dedim. “Biraz medeni olalım, canım.”

“Meyhane mi?” Sancak abi arkasını dönmeden omzunun üzerinden baktı. Burun kemerini sıkarken sakın kalmak için kendini zorluyordu ancak bilmiyordu ki işler daha da yolundan çıkacaktı. “Meyhanede ne işin var, Mahira?” diye bağırdı.

“Meyhaneye mi gitmişim?”

Sağa sola bakarak üzerime alınmamaya çalıştım.

Adam, “Geldin ya!” dedi.

“Gelmiş miyim?”

“Geldin ya, bacım!”

“Ben mi gelmişim?”

Adam kafası karışmış bir şekilde yanındaki diğer adama baktığında iyice salağa dönmüştü. Zavallı, bilmiyordu ki beni. “Yanında kızıl saçlı, ufacık bir bacı vardı,” dedi. “Bizim patronla buluşacaktı.”

Diğeri isyanla, “İşte, sen de onunla geldin ya, bacım!” dedi.

Sancak abi sağa sola dönen başımın tepesine elini koyarak hareket etmemi engelledi. “Bana bak, Mahira,” dediğinde kirpiklerimi kırpıştırarak masum masum baktım. “Adamların’aklıyla uğraşmayı bırak. Bilmiyorlar ki senin hakkından bir ben gelirim. Şimdi söyle bakalım, gittiniz mi yoksa gitmediniz mi?”

“Nur’la birlikte bir yere gittik ama...” diyerek dudak büzdüm fakat karşımdaki duvardan tepki alamadığımda taktik değiştirdim. “Orası meyhane miymiş?”

“Mahira!” diye bağırmasıyla sıçradım.

“Vallahi bak, bizim amacımız meyhaneye gitmek değildi. Ama onların patron dedikleri karaktersiz şeref-”

Küfretmeme izin vermeden avcunu ağzıma kapamasıyla tenindeki sıcaklık bedenimi ısıttı.

“Sus!” diye uyararak, elini yavaşça dudaklarımdan çekip aynı ciddiyetle adamlara döndü. “Ya sonra ne oldu?”

“Abimize dünya kadar küfredip kafasına bardak, tabak ne varsa fırlattı.”

Adama kötü kötü bakarak yumruklarımı sıktım. İspiyoncu pislik, hemen olayları anlatmaya başlamıştı.

“Ama hak ettiler!”

Sancak abi parmaklarını burun kemerine tekrar bastırarak, sakinleşmek için derin nefesler alıp verdi. Adamları daha fazla dinlemek istemeyerek başını kaldırdı ve buz gibi bir ses tonuyla, “Bittiyse elimden bir kaza çıkmadan, mahallemden defolup gidiyorsunuz,” dedi. “Ha, gitmem dersiniz de ne sizin için ne de patronunuz için hiç iyi şeyler yaşanmayacak.”

Sancak abi, “Kızı almadan hiçbir yere gitmiyoruz,” diye diklenen kısa boylu korumaya bakarak ukalaca sırıttı.

“Öyle bir gidirsiniz ki koçum,” dedi. Adamın gülüşüne, kalp atışlarımı çılgına çevirecek keskinlikte gülümsedi.

Bu sefer yapılı, -jöleden mi yoksa yağdan mı bilemediğim- saçları ıslak gibi görünen adam, “Rıza Erdepli’ye elimiz boş gidemeyiz,” dedi.

“Rıza’ya, Sancak Kızıltepe’nin göndermediğini söylersiniz. O kim olduğumu bilir. Ha, bilmezse araştırmasını söyleyin. Peşine düşüp pisliklerini ortaya dökmemi istemez, diye düşünüyorum.”

Sesi buz kadar soğuk ama bir o kadar durgun ve tehditkârdı. Adamlara gözdağı vermekle birlikte bulaşılmayacak biri olduğunu kıt kafalarına sokuyordu.

Kız, Mahira. Sen de Kartal Ayazkan’ın kardeşi, dolmuşlar birliğinin gözdesi olduğunu haykırırsana!

Sonra da abim öğrendiğinde ağzıma bir tane patlatsın, değil mi?

Adamlar birbirine bakarken ne yapacaklarını bilemez bir hal-delerdi. Ufak kalan kelek koruma, giydiği takımın önünü açıp gömleğiyle pantolonunun arasına sıkıştırdığı tabancayı gösterdi.

Soluğum korkudan dolayı kesildiğinde, parmaklarımı Sancak abinin koluna geçirdim. Kalbim nabzımla birlikte kulaklarımda atıyordu ve ona bir şey olursa korkusuyla kımıldayamıyordum.

Sancak abi tabancayı gördüğünde tepki göstermeden bana doğru döndü. Güven vermek ister gibi gülümsedi ve bu sefer tamamen arkasında kalmamı sağladı.

Hiç beklemediğim anda kendi belinde sakladığı tabancasını eline alıp emniyetini kapadı ve tehditkâr bir şekilde adamın kafasına doğrulttu.

“Mahallemden gitmek için on saniyeniz var.”

Yağlı kafa arkadaşının kolunu tutarak geriye doğru çekti. “Aptallık etme,” diyerek arkadaşını uyardı. “Gidiyoruz.”

“Ama Rıza patron ne olacak?”

“Eğer bu adam dediği gibi biriye yaşatmaz bizi.”

Adamlar birbirlerine bakıp, geri geri giderken zorlukla yutkundum. Sonunda adamlar uzaklaşmıştı. Sancak abi bana doğru döndü. Gözlerim tahminime göre kocaman açılmıştı. Ayrıca zar zor nefes alıyordum.

“İyi misin?”

Tepki vermediğimi fark edince, elindekinden korktuğumu düşünerek tabancaya baktı ve parmaklarının arasında döndürerek çevirdi. Tekrar beline yerleştirdi.

Ela gözleri benimkilere dönerken yüz ifadesi, başıma pek iyi şeylerin gelmeyeceğini işaret ediyordu. Kollarını göğsünde birleştirdi ve çenesini hafifçe oynattı.

“Şimdi hesap vakti.”

İçimdeki korku, artan nabzımla birlikte yavaşlarken, Sancak abi korktuğumu düşünerek, önümde diz çöküp iliklenmeyen ceketinin son düğmesini ilikledi.

“Korktun mu güzelim?” dedi. Sesi yumuşamıştı. Sinirinin etkisi geçmiş, yerini ufaktan endişe almıştı. “Pinokyo?”

Başımı sallayıp, zorlukla derin nefes alarak, “İyiym, abi,” dedim.

Diz çöktüğü yerden kalkmadan önce gözlerimin içine ruhumu okumanın bir yolunu bulmuşçasına baktı. “Güzel,” diye mırıldandı ve gözümün önüne düşen saç tutamını kulağımın arkasına itti.

Sorgular gibi, “Silah?” dedim.

“Ruhsatlı. Bazen karşı tarafın müvekkiline güven olmuyor,” diye açıkladığında başımı salladım.

“O adamları vuracak mıydın?”

“Gerekirse evet.” Soruma anında cevap vererek eliyle dağılan siyah saçlarını düzeltti. Sabrını zorladığım yüzünden okunuyordu. “Olanları dökülmeye başlayacak mısınız?”

Tamamen kendime gelerek pazarlığa geçtim. “Anlatacağım ama kızmak ve abilerime söylemek yok,” dedim. Nur yüzünden başıma bir iş daha açılırsa bu sefer Volkan abimin dilinden kurtulamazdım.

Tek kaşını kaldırıp sıırttı. “Pazarlık yapacak durumda olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi.

Eh, o zaman yapılacak olan şey belli, Mahira.

Kaçmak!

Koşmak için arkamı döndüğümde üzerimdeki ceketin yakasından tutarak beni kendine doğru çekti. Uyguladığı güçten dolayı ayaklarım azıcık da olsa havalanmıştı.

“Öyle kaçmak yok.”

Omuz silkerek, “Denemek istedim,” dedim.

Omuzlarımdan tutup kendine doğru çevirdiğinde köşeyi dönen tanıdık minibüsün ışıkları yüzünden şaşkınlıkla nefes aldım. Sancak abinin kolunu tuttuğum gibi zorlukla kendime çektim.

Farlar ikimizi tamamen ortaya çıkarmadan önce Sancak abi omzumu bırakarak kolunu tutan elimi yakaladı. İkimizi birden ara sokağa çekştirip beni arkamda kalan duvara yasladı. Üzerime eğilerek kaşlarını çattı.

“İkimizi düşürdüğün duruma bakar mısın?”

Nefesi yüzüme vururken bakışlarımı bakışlarından kaçırdım. Ne diyeceğimi ilk defa bilmiyordum.

Kartal abimin dolmuşu yanımdan geçerken görünmemi engellemek için sırtını sokağa döndü. “Biri görse abilerine nasıl açıklayacağım?” dedi.

Esen rüzgâr yüzünden burnuma dolan güçlü kokusuyla soluk borum parfümüyle doldu. Bergamotla birlikte biberiye karışımı kokuyordu ve aklım tamamen karışmış, duyularım darmağuman olmuştu.

Sancak abi yolun boşalmasıyla geriye çekilerek kaşlarını çattı. “Mahira, kızmaya başlıyorum,” dedi.

Bacağımı çimdikleyerek, “Şimdi tam olarak şöyle...” diye mırıldandım ve olanları istemeye istemeye anlatmaya başladım. Her kelimemde, kaşları mümkün olabilirmiş gibi daha fazla çatılıyor-du.

“Sen de içeri girmesine izin verdin, öyle mi?” Arkasındaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirerek üstten üstten bana bakıyordu. “Yetmedi, adama hakaret edip saldırdın. Tüm bunların ötesinde adam zaten dolandırıcıymış.”

“Ama ne yapsaydım? Yalnız girmesine izin mi verseydim?”

“Ben onu mu kastettim, Mahira?” Bıkkınlıkla nefes verdi. “Sen içeri girmeseydin Nur tıptış tıptış seni takip ederdi.”

“Hayır, içeri girerdi.”

“Girmezdi!”

“Zengin koca aşkını biliyorsun,” diyerek haksızlığıma kılıf uydurdum. Belki yaptığımın baştan aşağı doğru yanı yoktu ancak Nur’u yalnız bırakmaktansa başıma gelecekleri yaşamaya razıyım.

“Sen gitmeseydin ve onun da gidemeyeceğini belirtseydin Nur seni kaybetmektense evde kalmayı tercih ederdi. Sen arkadaşına her zaman olduğu gibi *hayır*, diyemedin.” Yılların verdiği bilmişlikle konuşuyordu ve haklı olduğunu biliyordum. Yaslandığı yerden ayaklanarak karşıma dikildi. “Ya size içeride bir şey yapsalardı?”

“İzin vermezdim.”

“İkimiz de savunma eğitiminin olmadığını biliyoruz.” Kız-maktan çok endişeliydi. “Oradan çıkamayabilirdin veya sana bir şey yapabilirlerdi.”

Haklı olduğunu biliyordum ancak üzgün hissetmemin hatta utanmamın nedeni bu değildi. Kendimi düşürdüğüm konumu görmesinden dolayı kötü hissediyordum. Eğer Nur’a çekip gideceğimi, benimle gelmezse bir daha onunla konuşmayacağımı söyleseydim arkadaşlığımızın daha baskın geleceğini biliyordum. Sadece kendi merakımı bastıramamıştım ben.

Yerdeki taşları ayağımın ucuyla iterken ceketinin uçlarıyla oynamaya başladım. “Haklısın,” dedim.

“Bana laf yetiştirme,” dediğinde verdiğim cevaba şaşırarak yüzüme baktı. Laf dalaşına girip onu haksız çıkarana kadar devam etmek yerine kabullenmiş olmam ona garip gelmişti.

Büyük eli omzumu bulduğunda daha sakın bir şekilde, “Hatanı anladıysan sorun yok,” dedi.

“Bu konu...” diyerek işaretparmağımla ikimizi gösterdim. “Aramızda kalacak mı?”

“Volkan’dan bir şey saklamayacağımı biliyorsun,” diyerek elini omzumdan çekti. Büyük abimle arkadaşlık bağının sağlam olduğunu herkes biliyordu. Aynı mahallede büyümüş adamlardı. Aralarına hiçbir şey giremezdi.

“Biliyorum,” dedim dudağımı büzerek. “En azından Kartal abim bilmesin. Volkan abime de daha sonra söylesen olmaz mı?”

Öneride bulunmama gülerek kaşlarını kaldırdı. Kollarını yine

her zamanki gibi göğsünde birleştirmişti. Boyundan dolayı ona bakmak için başımı yukarı kaldırmak zorunda kalıyordum.

“Abinin sinirleri yatışana kadar yani, öyle mi?”

“Bir nebze.”

“O zaman alman gereken dersi nasıl alacaksın?” Kaçamak bakışlarımdan dolayı eğilerek kendisiyle ilgilenmemi sağladı. “Hımm, bir düşünüyim.”

Öldürmesine razıydık, değil mi? Bu adam seni süründürmeden bırakmaz, Mahira.

Sen bir de bu durumla eğleniyor musun?

Sence?

İç sesim Sancak abiye manyak bir şekilde takıntılıydı ve bu durum hiç de sağlıklı durmuyordu. Benden büyük olup Volkan abimin arkadaşı olması bir yana, adam Kartal abimden bile büyüktü. Kısacası her türlü abim olmak zorundaydı.

“Sana diyorum, Mahira,” diyerek burnumun dibinde elini şaklattı. İşkillenerek, gözlerini kısıp ellerini cebine soktu. “Fazla sessizsin.”

Şirin şirin gülümseyerek, “Bence anlaşılabiriz,” dedim ve başımı yana eğip yerimde sallandım.

“Hadi ya,” diyerek tepkimle dalga geçti. Bozulmuştum. Suratım asıldığında gözlerini kısarak birkaç saniye düşündü. Daha sonra mahalledeki kızların düşeceği sırtmasıyla göz kırptı. “Ben sana ne ceza vereceğimi biliyorum.”

“Ne?” diye bağırdım.

“Düş önüme, hadi,” dedi. Eğlendiğini gizlemeden, omzumdan tutarak kendisiyle birlikte yürümem için çekiştirdi.

Somurtarak tutuşundan kurtuldum.

“Ama anlaşırsınız dediğimde bunu kastetmemiştim!” diye isyan ettim. Tek kelime etmeden yürümeye başladığında nefesimi sertçe bıraktım. Yakalana yakalana bu adama yakalandığıma inanamıyordum.

Aramızdaki mesafe gittikçe açılmıştı. Yetişmek için yanına koştum.

“Bari ne olduğunu söyle!”

“Yarın öğrenirsin,” dedi ve yandan bakarak yüzündeki sırıtmayı korudu.

“Söylemeyeceksin, değil mi?”

“Sence?” Oflayarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Tepkimle eğlenerek, eve doğru tek kelime etmeden yürümeye başladı. “Yarın öğrenirsin.”

***

Şu hayatta nefret ettiğim bir şey varsa o da erkenden kalkıp derse gitmek zorunda olmamdı. Kesinlikle sabah insanı değildim ve sabah yapılan her etkinliğe şiddetle karşıydım.

Topladığım saçlarımı son bir kez daha kontrol ettikten sonra köşeye ayırdığım altın rengi halka küpelerimi takıp, vakit kaybetmeden makyajıma başladım. Nemlendiriciyle karıştırdığım güneş kremimin üzerini pudrayla geçtim. Göz makyajımı şeftali ve kahve tonlarında yaptım. Bin bir zorlukla sürdüğüm ama asla eşit olmayan *eyeliner* yüzünden sabrım tükendi ve daha fazla uğraşmayarak pes ettim. Ne yaparsam yapayım sol gözümle sağ gözüm eşit olmuyordu.

“Mahira! Geç kalacağız!”

Kartal abim bağırarak tüm evi inlettiğinde hızlıca rimelimle rujumu sürdüm.

“Beş dakikaya geliyorum,” diyerek kapıya doğru resmen böğürdüm. Aceleyle deri pantolonumun üzerine kalın askılı tişört giyerek trençkotumu aldığım gibi odadan fırladım.

Merdivenlerden koşarak indim ve nefes nefese salona daldım. Annem çayları koyarken abilerim masanın iki başındaki yerlerine geçmiş, beni bekliyorlardı. Çantamı ve trençkotumu koltuğun üzerine koyarak yanlarına ilerledim.

Ben, Mahira Ayazkan.

Yirmi yaşında, iki tane böceğin yanında büyümüş bir çiçek, çılgın, mahallenin delisi, başarılı, bilgisayar mühendisliği okuyan üçüncü sınıf öğrencisiyim.

Dinlediğim tek söz, okulda hocanın anlattığı derstir. O yüzden yaptıklarımın ders almam, ders veririm. Her zaman haklıyım. Değilsen bile adamın burnundan getirip haklı çıkarırım.

Bence egoist olduğunu söyleyen daha iyi olur.

Ona egoist, denmez. Özgüveni yüksek, denir. Cahil!

Volkan abimin oturduğu sandalyenin yanına giderek arkasından sarıldım ve yanağına kocaman, sulu bir öpücük bıraktım.

Volkan Ayazkan.

En büyük abim Volkan Ayazkan, yirmi yedi yaşındaydı. Maviş gözlerinin oluşturduğu hayran kitlesi büyüktü. Bir seksen altılık boyuyla mahallenin gözde bekâriydi.

Kendisi lisede edebiyat öğretmenliği yapıyordu ve Kartal abimin kelimelerini düzeltme aşkı yüzünden bu mesleği seçtiğini düşünüyorduk. Kendisi evin medeniliğini yukarıda tutuyordu ancak sağının solunun belli olmadığı günler de oluyordu.

“Günaydın, yakışıklı,” dedim. Yanına oturacakken, bana kötü kötü bakan Kartal abimin kıskanç bakışlarını görünce yanına koştum. “Seni unuttuğumu mu sandın, esmerim?”

Yanağından makas aldığımda yalandan, “Mahira!” diye uyardı.

Aksiliğini görmezlikten gelerek yanağından kocaman öptüm ve Volkan abimin yanındaki yerime geçtim.

“Üzerindeki badinin önü niye o kadar açık?”

Aksi aksi bakarak çatalının ucundaki peyniri yedi.

“Üzerindeki tişörtte sorun yok.” Volkan abim telefonuna gelen mesajla dikkatini oraya kaydırды. “Ayrıca o *tişört*, Kartal,” diye uyardığında keyifle arkama yaslandım.

En büyük eğlencem iki abimin dalaşmasını izlemektir.

“Her ne haltsa,” diye laf dalaşına girmeye hazırlandığında, annem çayları önümüze koyarak yerine geçti.

“Susun bakayım. Geliyor terlik!”

Böylelikle eğlencem sona ermiş bulunuyordu.

“Anne, kaç yaşına geldik, bizi hâlâ terlikle mi korkutuyorsun?” dedim. Tabağıma kaşar peynir ve salatalık koyarken güldüm.

“Çıkarayım mı şimdi bir tanesini?” dedi. Yere doğru eğildiğinde, ellerimi kaldırarak Volkan abimin arkasına saklandım. “Yok, canım. Ne alaka şimdi?”

“Mahira, tabağındakileri bir an önce bitir. Senin yüzünden yine geç kaldık,” diyen Kartal abim, ince belli çay bardağını kafasına dikerek elinde kalan ekmek kırıntılarını masaya silkeledi.

Kartal Ayazkan.

Küçük abim yirmi dört yaşında, esmer, kelimenin tam anlamıyla kıroydu. Elinde tespihi, renkli klas gömlekleri ve gözünüzü kör edecek parlaklıktaki siyah kunduralarıyla evde kalmış, okumayı tercih etmeyen ablalarımızın gözdesiydi.

Mesleği dolmuş şoförlüğüydü. Kelime haznemin, müthiş hakaretlerimin hepsi Kartal abimden geliyordu. En büyük yeteneğiye on altı kişilik dolmuşa, otuz iki kişi sığdırmasıydı.

Evin direği rolüne bürünmeyi on dokuz yaşında, babamın vefatıyla üstlenmişti ve onun mesleğini devam ettirmişti. Babamın tıpatıp kopyası olduğu için vefatından sonra gölgesi gibi peşine takılmıştım. Çoğu zaman dolmuşta yanında oturur, muavinliğini yapardım.

Annem geç kalmalarımından bıkarak yandan sinirle baktı. “Abin doğru söylüyor,” dedi. “Hemen ye de dersine yetiş.”

Emine Ayazkan.

Evimizin sultanı, Selim Ayazkan’ın biricik eşiydi. Annem ev hanımıydı. Birbirlerini severek evlenmişlerdi ama kader acımasızdı. Beş yıl önce babamın vefatıyla ayrılmışlardı.

Her ne kadar belli etmese de ona olan özlemini her gün gözlerinde görüyordum. Aynı zamanda acısını bizim varlığımızla hafifletmeye çalıştığını da. Babamın vefatıyla birlikte hepimiz büyük acılar yaşamıştık ve hâlâ yaşıyorduk.

Kartal abim ayakkabılarını giymek için masadan kalkarken, rabağımdakileri aceleyle ağzıma tıkarak çayımı kafaya diktim. “Hadi, gidelim o zaman,” dedim.

“Yemeğini sakın sakın yemelisin.”

Volkan abimin uyarısıyla başımı salladım ancak dolmuşun sefer saatine yetişemezsem okula kendi başıma gitmek zorundaydım. Volkan abimin dersiye öğleden sonraydı.

“Okulda yerim,” diyerek çantamı almak için koştum.

“Harçlığın var mı?”

Sinsice gülerek kaşlarımı kaldırdım ve çantamı öne uzattım.

“Sence?”

“Tabii ki yok,” diyerek güldü. Cüzdanını çıkarıp içinden yüz-
lük uzattı. “Al bakalım, minnoş.”

Normalde *minnoş* lafına demediğimi bırakmazdım ancak söz-
konusu yüzlük olduğunda kendimi bile tanımazdım. Yanına ko-
şup elindeki parayı kaptım.

“Aşkımsın ya!”

Annem sahte bir kızgınlıkla, “Size şunu şımartmayın, demiyor
muyum ben?” dedi.

“*Şunu* ne demek, Emine Sultan? Ben bu evin, gözünün gönlü-
nün açılmasını sağlayan yegâne şahsiyetim.” Elimle baştan aşağıya
kendimi göstererek olduğum yerde döndüm. “Şu böcekler içinde
hele!”

Abim bana dönüp, “Öyle mi? Ver bakayım parayı,” diyerek tek
kaşını kaldırdı ve elini uzattı. “Böcek demek, ha?”

İki avcumu çenemin altında birleştirerek burnumu çektim.
“Aç mı kalayım?” Kendimi göstererek, “Evinizin biricik minno-
şu...” dedim.

Abimle annem birbirlerine bakıp, benimle uğraşmak için gü-
lüşürken evin önünden gelen dolmuşun korna sesiyle aceleyle ye-
rimden fırladım. Trençkotumu alarak, salondan çıkmadan önce
ikisine de öpücük attım.

“Çok çok özleyin beni!”

Evin kapısını arkamdan çekerek, koştura koştura bahçeden
çıktım. Kapının önüne park edilmiş dolmuşun arka kapısının
önüne geçtim. Abim bazen ayda bir bazen de haftada bir dolmu-
şun arkasında yazan sözü değiştirirdi.

Arka kısma yazılmış yazıyı gülerek okudum.

Yetişemezsen el salla! 🙌

Geçen hafta yazdığı söz de hâlâ aklımdaydı.

**Âşıkısan vur saza, şoförsen bas gaza. Ben ilerlerim yolumda,
tozumu size yutturmaya!**

Bu kamyon arkası sözlere en kısa zamanda el atmam gereki-
yordu.

Başka bir korna sesiyle abimi daha fazla bekletmemek için dol-

muşa doğru ilerledim. Açtığı kapıdan binip yanında yere oturdum ve çantamı kucağıma bıraktım.

Abim geç kaldığımız için daha ben oturur oturmaz evin önünden ayrıldı ve mahallenin çıkışına doğru sürmeye başladı.

“Arka yazı yine yakıyor.”

“Eyvallah,” diyerek yolcu almak için sağa yaklaştığında yumruğumla göğsüme vurarak başımı eğdim.

“Eyvallah, abi.”

“Şebek.”

İlk yolcumuzu alarak okul yolunda ilerlemeye başladık. Ankara trafiğine her ne kadar yakalanmak istemesek de önümüzdeki araç yüzünden yakalanacak gibi duruyorduk.

Kartal abim vitesi üçe alarak dolmuşu hızlandırdı. Önümüzdeki beyaz Sedan geçmemiz için izin vermediği gibi bir de inat gibi son şeritte sürüyordu. Arka taraftaki yolcularsa hızlanıp aracı sollaması için abime gaz veriyordu.

“Geç kardeş şu aracı. Yolu besbelli kendisinin sanmış.”

Yolcuların en büyük yanlışlarından biri şoförü gazlamaktı. Çünkü Ankara’da dolmuş şoförlüğü yapan biri için yol senetti. Ayrıca vur dediğinizde öldürüyorlardı.

Abim yan tarafta açılan boşluğa dalıp, yavaş süren arabayı solarken, camdan dışarıya sarkarak başını çıkardı.

“Senin ehliyetine sıçayım, lan!” diye bağırdı. Dolmuş hafiften yoldan çıkar gibi olduğunda arkadan bağırان yolcuları görmezlikten geldi. Yürek yemiş şoför ağabeyime laf atmış olacak ki abim yeniden celallendi. “Lan, bebe! Sok o elini camdan içeri! İnersem alırım façanı!”

Yoldan çıkmak üzere olan dolmuşu sabit tutmak için yerimden fırladım ve direksiyonun üzerine atlayıp sıkıca tuttum.

“Allah aşkına, sen ne yapıyorsun, abi?”

Beni dinlemeyip, hâlâ kavga etmeye devam eden abimin tişörtünün arkasını tutarak kendime çektim. Aracı yolda tutmak zaten zordu. Bir de millet bir ton laf etmeye başlamıştı.

“Sence de eşek cennetine gitmek için fazla genç ve çitir değil miyim?”

Abim sözlerimi dikkate alıp, aniden içeri girerken kavga ettiği adam hızla yanımızdan kaçtı. Tek eliyle direksiyonu tuttu ve kızarmış suratıyla bu sefer bana sardı.

“Sus, kız! Sıçarım bacağına. Beni Volkan abinle karıştırdın herhalde!”

“Ne dedim ben ya?” diyerek yerime oturdum. “Ayrıca bunu abimize söyleyeceğim!”

“Bunca insanın içinde çıtır falan ters,” dediğinde omuz silk-tim. “Volkan’a da bir şey söylemek yok!”

Sinsi sinsi sırtıtarak, “Bir güzellik yaparsan düşünürüm,” dedim. “Dolmuşla hızlı ve öfkeliye katılmaya karar verdin herhalde. Ha?”

Arkadan teyzenin biri, “Kardeşim, ne biçim sürüyorsun öyle?” diye bağırдыğında bu sefer sinirle ona dönmeye çalıştı ama omzundan tuttum.

“Ah, annem hele bir duysa!”

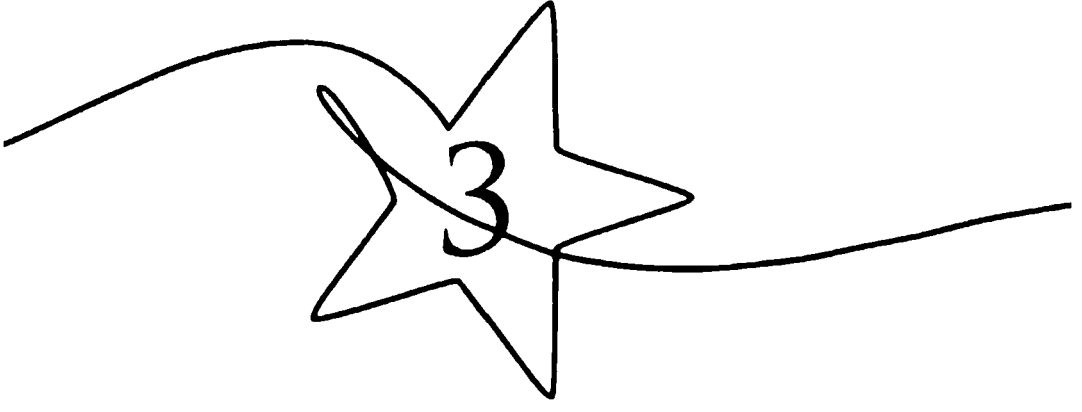
“Bacaksıza bak! Abini tehdit mi ediyorsun sen?”

“Öyle demeyelim de...”

Cümlemi tamamlayamadan çantamdan gelen telefon sesiyle abimle kavga etmeyi bıraktım.

Mesaj Sancak abiden gelmişti ve hiç de hayra alamet değildi.

Sancak Abi: İlk cezan için akşam görüşürüz, Pinokyo.

Abimin ekranı okumasına izin vermeden, tuş kilidine basarak telefonu çantamın içine sokuşturdum. Şimdi hiç işim yokmuş gibi bir de gidip Sancak Bey’le uğraşacaktım.

Benim adım Mahira’ysa bunun intikamını çok fena alırdım. Burnundan fitil fitil getirirdim.

Abim, “Nasıl diyelim?” dediğinde sıçrayarak ona döndüm.

“Ha?”

“Öyle demeyelim, dedin ya. Devamı ne?”

Konuya anında odaklanmamın sebepleri arasında paranın asla olmadığını söylersem şuracıkta çarpılırdım. “Tehdit hiç benlik değil,” dedim. Elimi göğsüme koyarak, başımı yana eğip sevimli olduğunu düşündüğüm şekilde gülümsedim. “Cüzi bir miktarın insana anlık hafıza kaybı yaşattığını biliyor muydun? Hatta İsviçreli bilim adamları tarafından test de edilmiş.”

Abim yüzüme bakakaldıktan sonra, “Öyle mi diyorsun?” dedi.

Başımı kukla gibi salladığımda tekrar sıçramama neden olacak şekilde, “Hadi oradan!” diye bağırdı.

Elimi göğsümden çekerek, “Peki,” dedim. “Şimdi görürsün, abi. Hanimiş bakayım benim telefonum.”

Elimi çantamın içine sokup, telefonumu arıyormuş gibi yaparak cihazı kaptığım gibi havaya kaldırdım. Ekranın şifresini girip işaretparmağımı annemin telefon numarasının üzerinde tırtılın hareketi gibi kıvırdım. “Aa, buradaymış. Aramaya dokundum, dokundum ve...”

“Tamam!” Kara kaşlarını çatarak vitesi düşürdü ve durağa

yaklaştı. Kapıyı açıp, içeriye yolcu alırken, diğer elini gömleğinin cebine sokup içinden iki adet yüzlük çıkardı. “Şu sivri zekân, entrikalarla harcanıyor.”

Parayı kaparak çeneme sürttüm.

“Allah bereket versin, abiciğim.”

“Şunun tipe bak! Sanırsın yılların şoförü.”

“Şoför olmadık ama biz de çok yollar eskittik başkan!”

Laubali laubali konuşup dirseğimi camdan dışarı çıkardım.

“Sabahları otobüsle mi gitsen artık?”

“Onun için de yol parası vermen gerekecek,” dedim ve omuz silkip paramı cüzdanıma koydum. Bugünün kazancı iyiydi.

Omzumu dürten parmakla arkamı döndüm.

“Şuradan bir Ulus aliver.”

Orta yaşın üzerinde olan müşteriden yirmi lirayı alarak para sepetine koydum ve içinden iki buçuk lira alıp adama uzattım.

“Hem ben olmasam senin muhasebeciliğini kim yapacak?”

Kartal abim vitesteki elini kaldırarak kafamın arkasına bir tane yapıştırdı. “Sanki günün kalanında buradasın,” dedi.

Dolmuş okulumun önünde durduğunda öne eğilen başımı saçlarımla birlikte arkama attım.

“İyi be! Çok ararsın beni.”

Koltuktan atarlı atarlı kalkıp, tek kelime etmeden kapıya gittim.

Mahira, böyle atarlı gidiyorsun da bir şey unutmadın mı?

Neyi?

Sipalilerimizi.

Hadi, canım! Unuttum mu ben onu?

İç sesimin hatırlatmasıyla hiçbir şey olmamış gibi arkamı döndüm. Kalktığım yere tekrar oturarak ellerimi çenemin altında birleştirdim.

Abim neden döndüğümü anlayıp, anlamamazlıktan gelerek başparmağını burnuna sürttü ve bilerek sesli nefes aldı.

“Hayırdır, koçum?”

“Koçum mu? Ayıp ediyorsun ama abicim. Burada güzeller güzeli kardeşin oturuyor.”

“Ee?”

Başparmağımı işaretparmağıma sürterek havaya kaldırdım. “Benim bir harçlık işi vardı ama,” dedim. “Onu alıp gideyim.” Arka tarafta oturan müşterileri gösterdim. “Sevgili müşterilerimizi bekletmeyelim. Güzide şehrimizin trafiğini kilitlemeyelim.”

Bana inanamıyormuş gibi bakarak, “Şu dilin yok mu?” dedi. Söylene söylene bir yüzlük daha uzattı. “Sen dua et de müşteriler var. Yoksa seni dolmuşa muavin yapar, okul çıkışlarında çalıştırırdım.”

Omuzlarına sarılarak yalakalık yaptım. “Benim abim yapar mı hiç öyle şeyler. Ha?” dedim.

“Yapar,” diyerek kollarımı çekmem için vurdu. Müşterilerin mızırdandığını duyduğunda eliyle kışkırladı. “Hadi, derse. Oyalama beni.”

***

Okulun turnikelerinden geçerek arkadaşlarımın beklediği yere doğru yürüdüm. Bilgisayar mühendisliği üçüncü sınıf öğrencisiydim ve hava atmak gibi olmasın ama söz konusu bilgisayar olduğunda canavara dönerdim.

Her zamanki gibi fakültenin önündeki banklara doğru hızlı hızlı yürümeye başladım. En yakın iki arkadaşım beni beklemekten ağaç olmuş, köklerini fakültenin bahçesine salıyordu.

“Nerede kaldın, Mahira?”

Bu serzenişin sahibi, içtenliğinden ve yardımseverliğinden bir an olsun şüphe duymadığım diğer kız arkadaşım Ela’ydı.

Nur’la zıt kutupların vücut bulmuş halleri gibiydiler. Nur nasıl maceraperest, yerinde duramayan, kurtlu biriye Ela tam tersi sakin ve kitap kurduydı. Sürekli kavga ettikleri için aralarında kalıp ikisinden de bir parça almış olan deli de ben oluyordum.

Ela Yıldıray, benim gibi üçüncü sınıf öğrencisiydi ancak benim gibi bilgisayar kurdu değildi. Moda tasarım okuyordu ve gardırobunun sevgili kurtarıcısı, biricik şövalyesi ve bedavalarımın kraliçesiydi. Ayrılmaz ikiliydik ve Nur’un onunla anlaşılamamasının tek nedeni bu değildi. Aşağı mahallede oturuyordu ve eskiden bizzat benim de içinde olduğum...

Yalan söyleme, Mahira! Direkt başrolüsün işte.

Tamam, itiraf ediyorum. Direkt başrolü olduğum olaydan dolayı düşmandık. Hem de ne düşmanlık! Aynı okula düşmüşsek koridorda bile kavga eder, muhakkak biri yaralanır ve iş en sonunda aileye kadar giderdi.

Ela'nın dediğini umursamadan, "Günaydın!" diye bağırdım.

"Ee, tamam. Günaydın da bana mı günaydın, kız?" diye bağırdı Berkay Asalet.

Namı diğer Berkoş. Dedikoduların başkenti, ayarsızların ayarı ve en önemlisi dilinin çatallı olup olmadığını bütün okulun merak ettiği ayaklı gazete. Okulda ne olup bittiğini anında öğrenirdi ve öğrendiğini herkese yayması saniyeleri bulurdu. Aramızda kalsın ama okulun itiraf sayfası bizzat elindeydi.

Sevgili arkadaşımın en büyük özelliği bununla sınırlı kalmıyordu. En büyük özelliği, bir anda yedi düveli birbirine karıştırıp hiçbir şey olmamış gibi aralarından çıkmasıydı.

"Neredesin sen be? Bu asalet abidesi bedeni bekletmeye utanmıyor musun?"

"Üzgünüm," diyerek Ela'ya sarıldım ve çantamı bankın üzerine bıraktım. Berkay'ı öpmek için yanaştığımda ellerini iki yana kaldırarak, yakışıklı yüzünü ekşitip burnunu kıvırdı.

"Hiç öpmeyeyim, canım. Hastayım."

"Ya, öyle mi?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Hastaysan o zaman sana yeni duyduğum dedikoduyu söylemeyeceğim."

Elini sallayıp omzunun üstünden baktı. "Kandırıyorsun beni," dedi.

"Öyle mi?" Ela'nın yanına gidip onu görmezlikten geldim. "Hem bildiklerim taze ve kesin." Ela'ya dönerek göz kırptım. "Nasılsın, kankam?"

"Aşkım, hasta değilim, ya." Berkay omuzlarımdan tutarak temas gerektirmeyen bir öpücük verdi. Ela'yla aramıza girerek kalçasıyla kızı âdeta banktan düşürecek kadar itekledi. "Hem benim de sana bir haberim var," dedi.

"Çüş, ayı!" Ela düşmekten son anda kurtularak sarı saçlarını yüzünden çekti ve yeşil gözlerini Berkay'ın mavi gözlerine dikti.

“Sensin ayı! Şimdi seni bir seksen üçlük boyumla ezerim, oturup ağlarsın!”

Ela, “Seninle uğraşılmaz, var ya,” diyerek diğer yanına, Berkay’dan olabildiğince uzağa oturdu.

“Ne sandın?” diyerek kızla uğraşmayı bıraktı.

Aralarındaki kavgaya son verme ihtiyacıyla Berkay’ın ilgisini çekmek için elimi şaklattım. “Bana bahsettiğin şu haberi söylersen ben de sana dedikoduyu söylerim,” dedim.

Dedikodunun ismini duyar duymaz, gözleri parlayarak bana döndü ve elini göğsüne yaslayıp uzunluğu benimkilerle yarışacak kadar kıvrık olan kirpiklerini kırptırdı.

“İş teklifi aldım.”

“İş mi?” Şaşırarak ciddi mi diye yüzüne baktım. Bir işte maksimum tutunma süresi üç gündü. “İş ve sen? İyi de sen milletle kavga etmeden duramazsın ki.”

Ela kahkaha attı. “En son ayrıldığın yerde, kadının biriyle saç saça kavga ettin,” dedi.

Berkay sinirle, “Ne? Benim suçum yok!” diye bağırarak Ela’nın alnına şaplak atmak için uzandı.

Uzanan eline sertçe vurarak, “Nasıl yok?” dedim. “Utanmadan kadının kocasına sultanmıştın. Seni parça parça edip kenara bıraksa yeri yidi. Saçlarının yolunmasıyla kurtulduğuna dua et.”

“Sen sus, kız!”

Ela kesinlikle haklıydı. Berkay’ın son girdiği kuaförden atılmasının nedeni, kuaför dükkânının sahibi olan kadının kocasına sultanmasıydı. Kadın ilk gördüğü yerde Berkay’ın siyah dalgalı saçlarına saldırmıştı ve eğer ayırmasaydık geceyi karakolda geçirmek zorunda kalacaktık.

“Bence adam beni karısına göre daha çok beğendi.”

“He canım, he! Adam korkudan karısının arkasına saklandı,” dedi Ela.

“Bak, gel de benim saçlarımı yol diyor!” diye ayağa fırladığında omzundan tutarak zorla yerine oturttum.

“Ee, neymiş bu iş teklifi? Nereden aldın?”

Yüzünü neredeyse ağızma sokarak, “Pavyondan,” dedi. Eğlenceli bulduğum kahkahasını attı.

“Kabul ettiğini söyleme!” diye bağırdım.

“Değerlendireceğimi söyledim.” Eliyle kemer tutar gibi havaya savurup kırbaç sesi çıkardı. “Vur kırbacı! Vur, bebeğim!”

“Manyak ya! Ben de gerçek sandım!” Sinirle gülererek başımı iki yana salladım. “Bana pavyondan, meyhaneden bahsetmeyin!”

“Niye kız?”

Bıkkınlıkla nefesimi bırakarak başıma gelen bütün olayı anlatmaya başladım. Ela bana kınayan bakışlarla bakarken, Berkay gülme krizine girerek dizlerine vurdu.

“Bensiz giderseniz böyle olur.” Sonra aklına gelmiş olacak ki, “Bensiz nasıl gidersin?” dedi. “Seni hain, sürtük!”

“Bunun da aklı fikri oynaklıkta,” diyen Ela, elini yüzüne vurarak endişeyle bana döndü. “Başınıza bir iş gelebilirdi ama Allah’tan Sancak abi sonuna yetişmiş.”

“Ya, ne demezsin!” diyerek ağızımın içinde söylendim.

“Ay, ne iş gelecek? Hem o cüceyi kim alır?” Şöyle alıcı gözüyle baştan aşağıya vücudumu süzerek dudaklarını büzdü. “Hadi, senin yine giderin var da o çoktan ölmüş, ağlayanı yok.” Kışner gibi sesli sesli güldü. “Bensiz bir iş de yapamaz bunlar.”

“Ben ne diyorum, bu ne diyor!” diye bağırdım. “Bir de Sancak abiyle uğraşacağım, farkında mısınız?”

Berkay dediklerime takılmayarak olayı yine kendisine bağladı. “Kıskanma, kız,” dedi. “Ama siz de haklısınız.” Başını bilmiş bir şekilde sallayarak, bacak bacak üstüne atıp sırtıttı. “Ben gelseydim bana bakmaktan fırsat bulup kimse size bakmazdı.”

“Bunun özgüveni beni öldürüyor,” diyerek gözlerimi devirdim.

Ela gözlerini devirip, “Başladı yine. En iyisi ben derse gideyim,” dedi ve ayağa kalktı. Çantasını koluna taktı. “Mahira, bir ara bize gel de şu diktiğim kıyafetleri dene.”

“Gelmem mi?” diyerek göz kırptım. Mankenliğini seve seve yapıp kıyafetleri dolabıma eklerdim.

“Aman, gidersen git. Çok da meraklıyım sana,” diyerek burun kıvırdı Berkay.

Ela bana el sallayıp, Berkay'ı görmezlikten gelerek fakültesine doğru yürümeye başladı.

Berkay yalnız kalma fırsatını değerlendirerek, iyice yaklaşıp koluma girdi ve kimse duymasın diye fısıldamaya başladı.

“Sen şu dedikoduyu anlat bakayım.”

***

Okula giriş ve çıkışlarım iki abim tarafından paylaştırılmıştı. Sabahları okula Kartal abim bırakırken çıkışları eğer dersi ya da etüdü yoksa beni okuldan Volkan abim alırdı.

Bugün o şanslı günlerden birindeydim. Yoksa Ankara otobüsünün sıkışıklığı arasında ulaşımaya katkı sağlamak felaketti.

Aracın kapısını açarak yolcu koltuğuna oturdum ve emniyet kemerime uzanmadan önce çantamı arkaya attım. Kemerimi takarak sonunda rahat pozisyonumu aldım.

“Selam, yakışıklı abim.”

“Kartal abin yakışıklı dediğini duymasın yoksa kıskançlıktan dışarı çıkmanı yasaklar,” dedi. Karizmatik gülümsemesini atarak, fakültenin otoparkından çıkıp doğrudan anayola bağlanan çıkış kapısına sürdü.

Göz kırparak, “Sen söylemezsen bilmez,” dedim.

“Bakalım artık,” dedi. Trafığe takılmamak için ara sokaklardan birine daldı. “Okul nasıl gidiyor?”

“Bunu beni aldığın her gün sormak zorunda mısın?”

“Abiler sorar, küçük kardeşler de cevap verir,” diyerek yanağıma uzandı ve makas aldı.

“Ödev bazında projelerim var, onları yapacağım.” Aklıma gelen kaçış planıyla heyecanlanıp abime döndüm. “Annemin hafta sonu yapacağı güne katılamayacağım. Bu projeler çok önemli, o yüzden dikkatim dağılmamalı.”

“Nerede çalışacaksın?” diye sorduğunda, altın gününden kaçmak için bulduğum bahaneyi kabul etmiş gibi duruyordu.

Günlere katılmanın sevdiğim tek bir yanı vardı, o da yapılan yemeklerdi. Onun dışında orta yaşlı ve mahallemizin güzide yaşlılarının dedikodularını dinleyip başımı şişirmeleri, asla sevdiğim

şeylerden biri değildi. Sürekli okulun ne zaman biteceğini ve sevgilimin olup olmadığını soruyorlardı. En sonunda, benim yaşımdayken iki tane çocukları olduğunu söylemekten geri kalmıyorlardı.

Koca sevdalısı Melahat abla.

Mahallenin evlendirme dairesi başkanı Hüsniye teyze.

Balkon güzeli ve dedikodu toplayıcısı Yeter teyze.

Üçü de her altın gününde mutlaka olurdu. Bu Bermuda Şeytan Üçgeni yüzünden olaysız tek bir altın günü geçmezdi. Hüsniye teyzenin yanından ayırmadığı kara kaplı defteri vardı. Kesin içinde bin kişinin eşleşmesi vardı da işte sorun onu ele geçirmektiydi. Allah, kocası Hüsnü abiye sabır versindi.

“Kütüphanede, abicim.”

Mavi gözlerini benim bakışlarıma dikerken tek eliyle saçını geriye doğru itekledi. “Bir soru daha soracağım,” dedi.

Hevesle başımı salladım. “Sor, abicim,” dedim.

“Oradan bakınca çok mu saf duruyorum, Mahira?”

Aha! Kesin anladı.

Son âna kadar pes etmek yok, asker!

“Yoo, nereden çıkardın bunu?”

“Benim küçük kardeşim, sözkonusu bilgisayar olduğunda canavara dönüştüğünden kesin ödevini verildiği gün bitirmiştir. Yani aklından geçenleri anlayabiliyorum, küçük şeytan.”

“Ama abi, günlerden nefret ediyorum! Sürekli saçma sapan sorularına maruz kalıyorum.”

“Aman, ne kadar zor,” diye dalga geçtiğinde bozularak kaşlarını çattım ve koluna vurdum.

“O zaman gelip sen uğraş. Bakalım, sana bulmaya kalktıkları taliplerden nasıl kaçacaksın.”

Sanki benden önce evlenmesi gereken iki abim yokmuş gibi habire beni sıkıştırıyorlardı.

Arabayı mahallenin olduğu sokağa soktuğunda, “Şöyle yapmaya ne dersin, Mahira?” dedi. “Ben anneme yardım edeyim, sen de bizim yerimize çalış.”

“Olur,” deyip devamını getirecektim ancak daha sonra abimin mesleği kafama dank ettiğinde elimi havaya kaldırarak çılgın gibi iki yana salladım. “Yoo yoo, almayayım. Ergenliğe yeni girmiş insanlarla aynı odada bulunduğumu düşünmeyi bırak, bir de benim onlara ders çalıştırdığımı düşünsene.”

Abim kahkaha atarak, arabayı evin önüne park edip emniyet kemerini çözdü. “Çocuklara bağırarak hayatlarından bıktırırsın,” dedi.

“Aynen öyle,” diyerek emniyet kemerimi çözdüğüm gibi çantamı almak için arkaya uzandım.

“O zaman altın gününde anneme yardım edeceksin.”

“Evet,” diye soludum ve arabadan çıktım.

Abim kolunu omzuma atarak beni yanına çekti. Birlikte bahçe kapısına doğru ilerlerken arkamızdan park eden araba sesi duyuldu.

“Hadi ama küçük şeytan. Bir avuç yaşlı insanla uğraşamayacağını mı düşünüyorsun?”

“Hayır da...” dediğimde tam bahçeden girmek üzereydik ki şu sıralar abimle aynı ortamda olmasını istemediğim kişinin sesini duydum.

“Volkan!” Ardından, “Pinokyo!” diye seslendi.

Ağzımın içinden, “Hay senin Pinokyo’na,” diyerek sessiz bir küfür senfonisi düzenledim.

Abim omzumdaki elini kaldırarak en yakın arkadaşına selam verdi.

“Selam, kardeşim.”

Tamamen görmezlikten gelerek başımı çevirdim ancak Sancak abi aynısını düşünmüyor olacak ki bana seslendiğinde ona doğru dönmek zorunda kaldım.

“Mahira, unuttun mu?”

Dişlerimin arasından, “Neyi?” diye sorduğumda Volkan abim başını eğmiş, merakla bana bakıyordu. Sancak abi de Jeep’ine yaslanarak kollarını göğsünde birleştirmiş, büyük bir eğlenceyle bana işkencemi hatırlatıyordu.

“Samet’e ders çalıştıracaktın,” dediğinde tepkim ağzımdan öyle şiddetli çıktı ki başını geriye atarak kahkaha attı.

“Kim? Ben mi?” diye bağırdım.

Abim de bana katılarak, “Mahira mı?” diye sordu.

“Evet, dün gece eve giderken çalıştıracağını söylemedin mi?” dediğinde gözlerimi kısarak yüzüne öfkeyle baktım.

Adi herif, beni nasıl sıkıştıracağını ve abime yalan söylemeden lafı nasıl dolandıracağını çok iyi biliyordu.

“Samet’in şu an fizik dersi alması gerekiyor. Bayağı geride kaldı.” Omzunun üzerinden arkasını işaret etti. “Annemle birlikte evde seni bekliyor.”

Samet Kızıltepe, Sancak abinin on sekiz yaşındaki erkek kardeşi idi. Şu an üniversite sınavına hazırlanıyordu ancak akıllı fikri sadece bilgisayar oyunlarındaydı. Dünya yansa umurunda değildi ve bu huyunu sevmediğimi söyleyemezdim. Küçükken ben nasıl abilerimin peşine takılıyorsam o da benim peşime takılırdı. Neyse ki bu huyu, eve gelen bilgisayarda oynadığı oyunların benim küçük işkencelerimden daha zevkli olduğunu fark edene kadar sürmüştü.

Peki, arabaya yaslanıp benimle eğlenen adam kim miydi?

Sancak Kızıltepe.

Asla kelimelere sığdıramadığım, anlatmak için sayfaları tüketmek zorunda olduğum, abimlerden sonra en değer verdiğim kişi. Büyük abim Volkan’ın en yakın arkadaşı, karşımızda oturan aile dostlarımızın en büyük oğullarıydı.

Kendisi yirmi yedi yaşında, yapılı bir vücuda sahipti. Bir doksan beş boyunda, oldukça yakışıklı bir adamdı. Siyah saçları, esmer teni ve ela gözleriyle sadece mahallenin değil, gittiği her yerde kızların dikkatini çeken, aşırı zeki biriydi.

Eğlenceliydi. Kitap okumayı çok sevdiği için bu huyu yüzünden çoğu kitapları satın almak zorunda kalmıyordum. Sinsice odasına girip direkt araklıyordum. Sancak abi de gizli gizli aldığımı biliyor fakat ses çıkarmıyordu.

Sancak abi aynı zamanda Kızıltepe Mahallesi’nin yarısını erkek kardeşiyle paylaşan, başarılı bir avukattı. Annesi Fatma teyze ev hanımıydı ve bizler gibi aynı mahallede büyümüş, annemin en yakın arkadaşı olmuştu.

Mustafa Kızıltepe’yle evlendiğinde otomatik olarak eşleri de

arkadaş olmuştu ve mahalleyi bırakıp gitmemelerinin nedeni bu arkadaşlıktı. Babalarımızın arkadaşlığı da aynı Volkan abimle Sancak abimin arkadaşlığı gibiydi.

Neredeyse mahallenin yarısı onların olduğundan, mahallede oturan her teyzenin damat adayıydı.

Ama bizimkinin evlenmeye niyeti yoktu.

“Çok çalıştırmak isterdim,” diyerek elimi göğsüme koydum ve başımı yatırdım. Yavaş yavaş geriye, eve doğru gitmeye başladım. “Ama bitirmem gereken proje ödevlerim var.”

Sancak abi gözlerini kısıp, inanıp inanmamak arasında kalmışken, bu fırsattan yararlanarak el salladım.

“Sonra görüşürüz,” diyerek eve doğru yöneldim ancak abim ensemden yakaladığı gibi yanına geri çekti.

“Ödevin bitti, küçük şeytan. O yüzden gidip yardım ediyorsun,” diyerek bahçe kapısından dışarıya doğru sırtımdan ittirdi.

Düşmemek için yolun ortasında zar zor dengemi sağladığımda öfkeyle abime döndüm. Beni zor durumda bırakarak arkasını dönmüş, eve gidiyordu.

“Hain!”

“Görüşürüz, gençler,” diyerek arkasına bakmadan eve gitti.

Kalın sesine tezat olarak korku ninnisi söylercesine, “Küçük Pinokyo,” diyerek yaslandığı yerden dikleşti ve beni yanına çağırdı. “Demek kaçacaktın, ha?” Duymamazlıktan gelerek, başımı diğer tarafa çevirdiğimde eğlenerek güldü. “Kaçamazsın, Mahira. Sakın denemeye kalkma yoksa gittiğin yere kadar durmaksızın kovalarım seni!”

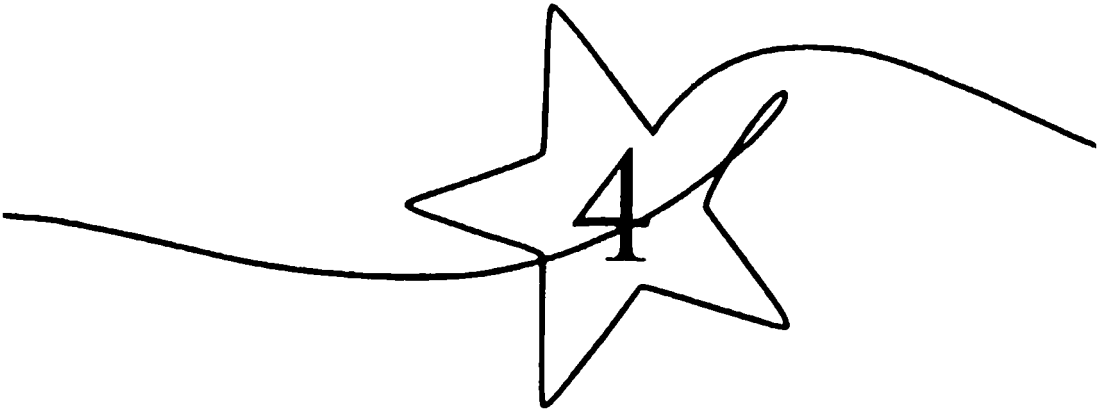
Yanına yaklaşıp soluğumu sinirle bıraktım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. “Cezam bu mu şimdi?” diye sordum. “Samet’i çalıştırmak mı?” Eğer buysa kurtülmanın yollarını mutlaka bulurdum.

Parmaklarının ucunu yanağıma sürterek, “Seni küçük, tatlı şeytan,” dedi. Tek kaşını kaldırdı. “Sence sadece bu olabilir mi?”

“Hayır.”

Başının ucuyla evi gösterdi ve ardından ilerlememi işaret etti.

“Düş önüme. Cezan daha yeni başlıyor.”

Sancak abi anahtarla kapıyı açıp ayakkabılarını çıkarmak için eğildiğinde, kaçmak için bir iki adım geriye çekildim. Sessiz ve hızlı olursam koşarak kaçabilir ve kendimi Nur'un evine atabilirdim. Akşama kadar mutlaka bir yolunu bulurdum. Ben her zaman bir yolunu bulurdum.

Ya yakalarsa Mahira?

Saçmalama ya! Koskoca adamın arkamdan koşacak hali yok ya!

Eskileri düşününce...

Sancak abi ayakkabılığa doğru ilerlediğinde arkasından kaçma planları yaptığımı düşünmüş olacak ki, "Pinokyo, akşam akşam boşa uğraştırma beni," dedi.

Gözlerimi devirip ilerledim. Adamın ya arkasında gözü vardı ya da ben aklımdan geçenleri gerçekten sesli bir şekilde düşünüyordum.

"Kaçmayacaktım," diyerek eğildim ve ayakkabılarımın bağcığını çözdüm.

"Yalan söylüyorsun, Pinokyo," dediğinde eğildiğim yerden başımı kaldırıp ters ters yüzüne baktım. Arkasını dönüp, gülerek salona doğru ilerledi. "Kapıyı kapamayı unutma."

Elimdeki ayakkabıyla dikleştiğimde arkasından fırlatmak için havaya kaldırıp sinirle dudağımı ısırdım. Gözlerimi kısıp atmaya hazırlandığımda birden arkasını döndü. Gözlerim kocaman açılırken kolumu hızlıca indirdim ve ayakkabının durumunu incelemiş gibi sağa sola çevirdim.

“Bunun dikişleri mi sökülmüş ya?”

Yakında kıvırmaktan dansöz olacaksın. Ha ha ha!

“Ayakkabıyı yalandan incelemeyi bırak da içeri gel,” diyen sesinde sinir bozucu bir neşe vardı.

“Sana doğru atmayacaktım!” Ayakkabılarımı onun ayakkabılarının yanına bırakarak kapıyı kapadım ve kollarımı göğsümde birleştirerek peşi sıra ilerledim. “Yemin ederim, adım çıkmış dokuza, inemez sekize.”

“Söylenme, Pinokyo!”

Fatma teyze mutfaktan başını uzatarak, “Siz mi geldiniz, çocuklar?” dedi. Üzerindeki eteğini düzelterek unlu ellerini gösterdi. “Hoş geldin, Mahira kızım. Samet’i ders çalıştıracakmışsın. Vallahi ne kadar sevindim, bilemezsin. Bizim sığa sürekli bilgisayara baktığı için beyninin aktığını düşünmeye başladık. Gelmen çok iyi oldu.”

Sancak abi salonun kapısına yaslanmıştı. Dev cüssesi yüzünden resmen kapıyı işgal ediyordu. “Anne, börek mi yapıyorsun?” diye sordu.

“Mahira gelecek diye en sevdiği kıymalı böreği yapıyordum.”

“Oo, sultanım. Sen beni mi düşündün?” diyerek yanına doğru koştum. Açtığı kollarının arasına girip, sarıldığımda sağa sola sallanarak gülmeye başladık. “Yemek için sabırsızlanıyorum.”

“Deli kız, bırak beni.” Kahkaha atarak ayrıldığımızda başından düşmek üzere olan yazmayı düzelttim. “Hadi, siz gidin de ders çalışın. Börek piştiğinde sizi çağırırım.”

“İşte yetenek, işte bağlılık!” Yumruğumu havaya atıp salladım. “Senden daha iyi börek yapan yok, Fatma sultanım.”

Sancak abi öksürerek, “Yalaka,” dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım.

“Sultanım?”

“Efendim, kızım?”

“Bu böreği benim için yapıyorsun, değil mi?”

“Evet, kızım.”

İşaretparmağımla Sancak abiyi gösterdim.

“Bu bana yalaka olduğumu söyledi. Yemesin o.”

“Bak ya!” Sancak abi kaşlarını çatarak dikildi. “Çocuklaşma, Mahira!”

Ne hikmetse Sancak abiyle yemek zevklerimiz aynıydı. İkimiz de etçiydik ve en sevdiğimiz yemekler mantı ve kıymalı börekti. Şimdi hassas noktasına dokunarak sözde çocukça intikam alıyordum.

“Bana ne! Demeseydin!”

“Siz yine didişmeye mi başladınız?”

Fatma teyzenin ikimizi de azarlayacağını anlatan terliğe eğilme pozisyonunu gördüğümde çaktırmadan merdivenlere doğru kaydım ve Sancak abiye bakışlarımla kaçmayı teklif ettim.

İşareti aldığı gibi yürüyüp terliğin önüne geçti. “Biz bir Samet’e bakalım,” dedi.

“Aynen aynen,” diyerek mutfaktan çıktım. Sancak abi de arkamdan geldi.

“Şu çenen var ya...”

“Ne varmış çenemde?”

“Ne yok ki?” Tek kaşını kaldırarak yanımdan geçti ve laf sokmadan edemedi. “Annem karışmasa sabaha kadar tartışırız.”

Samet’in odasının önüne giderek kapıyı çaldı.

Samet’in odası birinci katta, ebeveyn odası ve misafir odasıyla aynı kattaydı. Üst katta Sancak abinin odası ve geniş terası vardı.

Çocukken onlara her misafirliğe gittiğimizde, sırf uyuzluk olsun diye Samet’i gazlayıp abisinin odasını alması için isyan çıkarmasını sağlardım. Başaramadığımı söyleyemezdim. Tüm gün ailesinin ve abisinin başının etini yerd.

Hele bir ara az kalsın aynı odayı paylaşacaklardı. Böylece bu fırsattan istifade kendi odam olduğu için Sancak abiyle sürekli uğraşıp duracak, dalga geçecektim. Ne yazık ki Sancak abi, Samet’i gazlayanın ben olduğumu anlamış ve etmediğini bırakmadığı gibi arkadaşlarımla dışarı çıkmamı engellemişti.

Uyuz herif!

Odaya benden önce girip durumu kontrol ettikten sonra gir-

mem için başıyla işaret verdi. Peşinden içeri girdiğimde Sancak abi sinirle soluyarak, geldiğimizi fark etmeden hırsla oyun oynayan kardeşinin yanına gitti. Kulağındaki kulaklığı sertçe çekip ensesine şaplak attı.

“Oğlum, ben sana geldiğimde ders çalışacağını söylemedim mi?”

Ellerinin arasında duran kulaklığa biraz güç harcarsa paramparça edecekti.

Samet sıçrayarak korkuyla geriye çekildi. Yerinden kaçarak kollarını kaldırdı. “Vallahi bu tur bitsin, ders çalışmaya geçecektim,” dedi.

Samet’in, abisine benzeyen tek tarafı siyah saçlarıydı. Abisi kadar uzun ve yapılı değildi. O esmer ve ela gözlüyken Samet, annesi gibi açık tenli ve kahverengi gözlüydü. Ayrıca ders çalışmayı ve kitap okumayı da sevmez, dışarıdaki aktivitelerden nefret ederdi. Halı sahaya gitmek yerine bilgisayarda oyun oynadığı için yediği azarları hâlâ hatırlıyordum.

“Ne zaman bitecekti oyunun?”

Sakin kalmaya çalışarak yumruğunu masaya koydu ve kardeşinin cevabını bekledi.

“Şimdi bizim takım çok iyi. Karşı takım da öyle.” Gözlerini kısarak hesaplamaya başladı. “Bir buçuk saate biter.”

“İşte bunu söylemeyecektin.”

Bu çocuk gerçekten de salaktı. İnsan bir buçuk saat daha oynayacağını abisine söyler miydi?

“Bir buçuk saat!” Sancak abi düşünür gibi yaparak başını eğdi ve daha sonra hiç beklemediğimiz bir şekilde Samet’i dövmek için üzerine yürüdü.

Samet korkarak arkama kaçtığı anda şaşkınlıktan ellerimi havaya kaldırdım. Donup kalmıştım. Sancak abi karşımda, Samet arkamda, etrafımda halka çizerek birbirlerini kovalıyorlardı.

“Gel buraya, seni azıcık kaşıyıp bırakacağım.”

“En son böyle dediğinde gözüm çıkıyordu.” Tekrar etrafımda döndüler. “Anneme söylerim seni!”

“Söyle, sırf bunun için yine döverim seni.” Sancak abi kolunu tepemden uzatarak Samet’in omzunu yakalamaya çalıştı ancak Samet kollarımdan tutarak ikimizi birden döndürdü.

“Bu sefer babama söylerim!”

“O zaman da mezarını kazarım,” diyerek alayla güldüğünde, gözlerim isteksizce ıslanmış dudaklarına kaydı. Bakışlarımı hızla kaçırdım.

Beynim ikisinin etrafımda dolanmasından dolayı sulanmış olmalıydı. Sancak abi güçlü parmaklarını omzuma bastırarak bedenimi kendine doğru çektiğinde, sağ ayağım soluma takıldı. Geriye doğru kaydım ve sırtım göğsüne çarptı.

Kendi aralarında atışmaya devam ederlerken, sıcağın dolayısıyla bunalarak, “Aa, yeter! Başım döndü!” diye bağırdım.

Etrafımda dönüp durmaları yüzünden odanın duvarları dans etmeye başlamıştı. İki kardeş de bağırdığım için oldukları yerde durduklarında derin nefes aldım. “Ders çalışacaksak çalışalım yoksa giderim! Bu ne ya? Asıl çocuk sizsiniz.”

İki kardeş azarlamamdan dolayı şaşırarak birkaç saniye yüzüme baktı. Sancak abi asıl konuyu hatırlamış olacak ki, “Ders çalışılacak, Pinokyo,” dedi. “Yok öyle kaçmak.” İkimizi birden işaret ederek çalışma masasını gösterdi. “Tıpış tıpış geçin bakayım.”

Kurbanlık koyun gibi başımı eğip, çantamı peşimde sürükleyerek sandalyeye oturdum. Odasının hemen girişinde iki kocaman ekran, bilgisayar sistemi ve oyun klavyesi vardı. Çalışma masası da öylece ortaya atılmış, iki sandalyeden oluşuyordu. Yerime oturarak hıncımı çıkarmak için Samet’e döndüm.

“Çabuk ders kitabı, soru bankası, Allah ne veriyse getir!” diye bağırdım. Madem abisine gücüm yetmiyordu, ben de Samet’le uğraşırdım. “Tüm beyaz kâğıtlarını getir.” Avcumun içine diğer elimin tersini vurdum. “Çabuk, asker!”

Samet’in gözleri kocaman açıldı. Korkuyla abisine dönüp beni işaret etti.

“Abi, ne olur, beni bununla bırakma!”

“Acele et!”

Sancak abi başparmağını dudağına bastırıp gülüşünü saklamaya çalıştı. Ciddiyetle, “Senin hakkından ancak Mahira gelir,” dedi. “Söylediğinin dışına çıkma sakın.” Daha sonra bana dönüp gözlerini kıstı. “Gözüm üstünüzde, Mahira. Sakın aklınızdan ders çalışmak dışında bir şey geçmesin, kontrol edeceğim.”

“Samet sen hâlâ yerinde mi duruyorsun?” Samet sıçrayıp istediklerimi getirmek için odada dönmeye başladı. Kaşlarımı çatarak dişlerimin arasından, “Odadan çıkmayı düşünüyor musunuz beyefendi?” dedim.

“Tabii,” dedi dalga geçer gibi ve odadan çıkmadan önce son kez ikimize bakıp ardından kapıyı kapadı.

Samet çömelerek kapının deliğinden dışarı baktı. Oturduğum yerden kalkıp, sessizce gülerek, “Gitti mi?” diye sordum.

Eğildiği yerden kalkarak başını hevesle salladı. “Gitti, Mahira abla,” dedi. “Şimdi ne yapacağız?” Bilgisayar koltuğuna oturarak yerinde döndü ve dirseklerini bacaklarının üzerine yasladı. “Gerçekten ders mi çalışacağız?”

Kollarımı göğsümde birleştirip odayı turlamaya başladım. “Şimdi seni ders çalıştırmamak için para teklif ederdim de malum siz zenginsiniz,” dedi.

“Şimdi ben de ders çalıştırma diye para teklif ederdim de malum, abim azıcık cimri ve bilgisayar oyunlarına para yatırıyorum diye harçlığımı kesti.”

Kendimi tutamayarak kahkaha attım. Çenemi tutarak dudağımı büzdüm.

“Şu an abinin ne planladığını bilemiyorum. Benim iplerimi de eline aldığı için tırsmtıyor değilim.”

İsyanla karışık ağlamaklı bir sesle, “Ne yani?” dedi. “Pes mi ediyorsun?”

“Tabii ki hayır,” diyerek işaretparmağımla başıma dokundum. “Buradaki tilkiler cirit atmaya bırakmaz.”

“Hımm, ne yapsak ki o zaman?”

“Şöyle ki ders de çalışman lazım,” dediğimde inledi. “Sınavı oyun oynayarak kazanamazsın. Bunun farkındasın, değil mi?”

“Off! Keşke kazansam,” diyerek dudak büzdü. “Zaten ben özelde okurum diye düşünüyorum.”

Başımı iki yana sallayıp, “Abinin buna izin vermeyeceğini biliyorsun,” dedim. “Sonsuza kadar üniversite sınavına çalıştırır seni.”

Geriye yaslanarak kıvrıkcık saçlarını karıştırdı.

“Sen nasıl kazandın? Ders çalışmayı sevdiğin pek söylenemez.”

“Bok gibi çalışarak,” diyerek gözlerimi devirdim. “Zaten bilgisayar bölümü olmasaydı okuyacağımı zannetmiyordum.”

“Benim için ÖSYM’yi hacklesen olmaz mı?”

“Çüş artık!” diye bağırdım. “Bu, zevk için oyun arkadaşlarının bilgisayarına sızmaya benzemez.” Bu çocuk aklını kaybetmiş olmalıydı.

“Ben oyun oynasam sen de Nur’u falan arasan olmaz mı?”

Samet’in verdiği isim ve aklıma gelen fikirle buradan kurtulabilirdim. Elimle yanıma çağırarak sandalyesini gösterdim. “Geç bakalım, ders çalışacağız.” Telefonumu almak için çantamın içini açtım. Elime alıp doğrudan mesaj kısmına girdim.

Kanka, sizin evdeki merdiveni alıp yaklaşık bir saat içinde sessizce Sancak abilerin arka bahçesine gel. Gelince aramayı unutma. Ha, bir de sakın kimseye görünme!

“Şimdi şu börekler gelene kadar ders çalışacağız. Sonra sen yoluna, ben yoluma,” diyerek Samet’in yanındaki sandalyeye oturup ders çalışmaya başladık.

***

“Lan, oğlum, neyi anlamıyorsun!” diye bağırip sorunun üzerinden geçtim. Kalemim arkasını sorunun üstüne bastırdım. “ $F = m.a$ yapıp işin içinden çıkacaksın!”

“Tamam, vallahi son bu.” Korkudan geri çekilip ellerini iki yana kaldırdı. “Şunu da yap, gerisini çözeceğim.”

Sinirden sesli bir şekilde soluyarak, deftere yırtarcasına formülü yazdım. “Bak, evladım. Aha, şu gördüğün kuvveti buradaki F yerine yazıyorsun.” Başımı kaldırıp, Samet’i camdan dışarıyı izlerken yakaladığımda, “Lan!” diye bağırip başının arkasına vurdum.

“Al kalemi eline. Dediğimi yaz yoksa seni on beş parçaya ayırıyorum. Cesedini test kitaplarının sayfalarıyla tutuştururum.”

“O nasıl bir tehdit? Düşmanımın başına bile gelmesin. Uykumda kesin senin yüzünden test kitapları tarafından kovalanacağım.”

Öne doğru eğilerek, “Bıçak tutan test kitapları,” diye fısıldadım.

“Yo, test kitapları bıçak tutamaz,” diyerek yerinden fırladı ve nefes alıştırması yapmaya başladı. “Bir şey yok, bir şey yok, bir şey yok. Test kitapları adam öldüremez.”

“Yeni fobi yüklendi,” diyerek dalga geçmeye başladım ve masadaki böreğe uzandım.

Telefonumun çalmasıyla ağızma sıkıştırdığım böreği hızlıca çiğnemeye başladım. Elimdeki kalemi masaya bıraktım ve yağlı parmaklarımı peçeteye sildim. Telefonu kulağıma koyup, bir yandan da Samet’e çözmesi gereken soruyu böğrünü dürterek gösterdim.

“Geldin mi kanka?”

“Geldim, geldim de ne oldu?”

Nur’un sesi her zamanki gibi merakla doluydu.

“Kimseye görünmedin, değil mi?”

“Görünmedim,” dedi bıkkınlıkla. “Meraktan çatlatma, kızım. Boyumdan kaç kat yüksek merdiveni taşımaya çalışıyorum, haberin var mı?”

“Geline anlatacağım zaten. Sadece kaçıp bir iki saate kadar tekrar buraya dönmem gerekiyor.”

Sancak abi her yarım saatte bir gelip bize bakmış ve şüpheli hareketler var mı diye kontrol etmişti. Samet’le birlikte yeterince masum görünerek ders çalışmıştık ve artık benden bu kadardı. Ayrıca bir daha bizi kontrole geleceğini zannetmiyordum.

Ayağa kalkarak cama doğru yaklaştım ve pencereyi kendime doğru çekip dışarıya uzandım. Nur hemen aşağıda, gerçekten de boyunun iki katı olan merdivenle duruyordu.

“Kız, gelecekteki kocanı mı buldun?”

“Ha ha ha! Çok komik,” diyerek ağzını eğdi. “Çok ağır bu be!”

“Merdiveni istemese miydin ya? Sana kötülük yapmışım gibi,” diyerek kahkaha attım.

“Kısa şakaların bitti mi yoksa gideyim mi?”

“Tamam tamam.”

Birini kıracağım veya üzeceğim korkusundan yapamadığım şakaları Nur’a yapmayı, onun da bana yapmasına izin vermeyi seviyordum. Asla birbirimizi ciddiye alıp kırılmayacağımızı bilmek güzeldi.

“Merdiveni açıp duvara yasla. Geliyorum,” diyerek telefonu kapadım ve katlanan merdiveni açarak duvara dayamaya çalışan Nur’a son kez baktım.

İçeri girdiğimde hızlıca çantamı toplamaya başladım. Bir yandan da Samet’e dönüp, “Hadi, ben kaçar,” dedim. “Sen de boş tabakları mutfığa götür ve hiçbir şey çaktırma hatta mümkünse abine görünme bile. Yaklaşık bir, bir buçuk saate gelirim. Ha, o saate kadar olur da Sancak abi gelirse eve gittiğimi falan söyle.” Çantamı koluma astım ve sıritan Samet’e döndüm. “Bu işin üstesinden gelirsin, değil mi?”

“O iş bende, Mahira abla,” dedi ve tabakları eline alıp ayağa kalktı. “Sessiz olup planın tıkr tıkr gitmesini sağlayacağım.”

“İşte görmek istediğim hareket!”

Cama doğru dönerek pencereyi olabileceğince açtım ve merdivenle aramızdaki mesafeyi ölçtüm. Nur merdiveni gelişigüzel yaslamıştı. İlk basamağa yetişmem için neredeyse sarkmam gerekiyordu.

Telefonla arayıp nereye kaçtığını sormamak için sinirle homurdandım.

“Kızım, nereye kayboldun be?”

Çantamı iyice omzuma yerleştirerek camın kenarına oturdum ve bacaklarımı mermerin üzerinden sarkıtarak arkamı döndüm. Ellerimi cama yasladım. Kollarımdan güç alarak bedenimi kaldırdım ve ayağımı altımdaki merdivenin üst basamağını bulmak için sarkıttım.

Duyduğum adım sesleriyle Nur’un geldiğini anladığımda zorlukla nefesimi bıraktım.

“Kızım, şu merdiveni biraz daha kaldır da bacağım yetişsin.”

Nur konuşmadan dediğimi yaptı. Merdiveni biraz daha dikleş-

tirerek ayağıma doğru yanaşmasını sağladı. Ayağım ilk basamağa değdiğinde rahat bir nefes verdim. Kollarım ağırlığımdan dolayı deli gibi titriyordu ve gücümü tamamen kaybetmişim.

“İnşallah kırık merdiveni getirmedi,” diyerek soluklandım ve terleyen alnımı koluma sürdüm.

Sol ayağımı da merdivene doğru uzattığımda rahat bir nefes aldım. Parmaklarımı pencerenin pervazından çekerek yavaşça olduğum yerde çöktüm ancak topuğum merdivenin keskin köşesine çarptığında merdivenle birlikte geriye doğru sallandım.

Kalbim göğsümde delicesine atmaya başladığında can havliyle düşmemek için duvarı tutmaya çalıştım ancak dengemi sağlayamadan geriye doğru düşmeye başladım. Korkudan dolayı nefesimi tutup, acının vücuduma gelmesini bekleyerek gözlerimi kapadım. Rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savuruyor, yerçekimi hızla yere düşmemi sağlıyordu. Ne vardı da adamakıllı bir saat daha durup evime gitseydim ama olur muydu? Mahira Hanım illaki kafasının dikine gidip işleri kendi çapında mahvedecekti.

Sırtım sert ancak beton etkisi yaratmayan bir cisme çarptığında kaşlarımı çattım. Hafifçe olduğum yerde önce aşağıya doğru kaydıktan sonra birden yukarı doğru zıpladım. Beklediğim acının gelmemesiyle birlikte yerden yüksekte duruyordum ve bacaklarım havada sallanıyordu. Tanıdık kokunun burnuma çarpmasıyla sertçe yutkundum. Ellerimi, düşen bedenimi tutan kol kaslarına yaslayıp parmaklarımla kavradım.

Nur’un beni tutacak gücü olmadığını düşünürsek... Korkuyla gözlerimi yumdum. Beni tutsa tutsa tek bir kişi tutabilirdi ve bu kaslı kolların sahibini tanıyordum.

“Sancak abi.”

“Ya, Sancak abi,” diyen sesi sert ve öfke doluydu. Kolları bedenimi sıkıca tutmuş, göğsüne yaslamıştı.

Düşmemi engellediği için mutluydum ancak başıma geleceklerden korktuğum için gözlerimi açmayı reddediyordum.

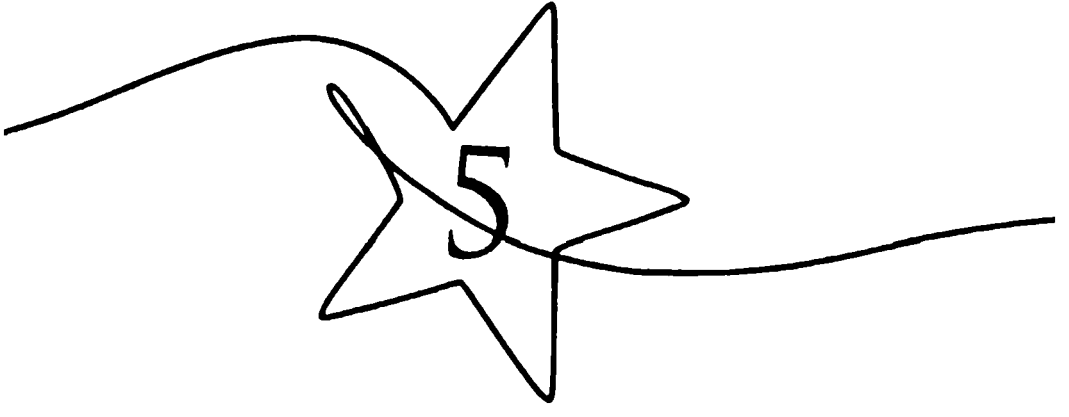
“Nasıl?” dedim korkuyla.

“Kaçacağını, dahası merdivenle kaçacağını nasıl mı biliyor-

dum?” diye sorduğunda dudaklarımı ısırarak başımı salladım. Bedenimi sıkıca tutarak göğsüne iyice yasladı. “İzliyordum. Seni çocukluğundan beri izliyordum.”

Dudaklarından çıkan kelimeler kapalı gözlerimi açıp ela gözlerine bakmamı sağladı. Kalbim deli gibi atıyor, dahası göğsümü terk etmekle beni tehdit ediyordu.

Aklım şaşkınlıkla kayıp gitmişti. Sancak abi sıkı sıkıya tuttuğu vücudumu ayaklarımın üzerine bırakmak için eğilirken kollarının üzerinden sarkan bacaklarımı yere doğru uzattım.

Dengemi sağlayana kadar vücudumu tuttuktan sonra geriye çekilerek, kaslı kollarını göğsünün üzerinde birleştirip başını yana yatırdı ve arkasındaki ağacın gövdesine yaslandı.

“Her yaramazlığını biliyorum,” diyerek alay etti. “Artık o kur-naz aklımın nasıl çalıştığına hâkimim, Pinokyo. Gözümün önünde büyüyorsun.”

Kalbim bu sözlerinden önce söylediklerinden dolayı anlamlandıramayacağım şekilde hızlı atarken kastettiğini fark ettiğimde tuttuğum nefesi bıraktım. Yanlış anlamıştım ve aklımdan geçen düşünceler tamamen uygunsuzdu.

Acilen kendine gelmen gerekiyor, Mahira! Sancak senden cevap bekliyor.

Sancak değil, Sancak abi!

Derin bir nefes alarak burnumu siliyormuş gibi yapıp geri çekildim. Omuz silkerek, “Olabilir,” dedim. “Yani?”

Kaşlarını kaldırarak, “Kabul etmene şaşırdım doğrusu,” dedi. Yanıma yaklaşıp, burnumun ucuna vurarak sırıttı. “Ukalalık yap-mayacak mısın?”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Doğrusu biraz tahmin edilebilir olduğuma bozulmadım diyemem,” dedim. Hem de fena halde bozulmuştum. Eski Mahira’ya ne oldu, bilmiyordum ancak ikidir kıcımın üzerine düşüyordum.

Kesin üzerinde nazar var.

Zaten ota boka nazar demekten bu haldeyiz.

Acilen toparlanmalı ve başımı belaya sokmamalıydım ancak ondan önce Nur'u kaçıdığı için en az sekiz parçaya ayıracak, kızıl saçlarını kafasından sökecektim.

İşler sıkışınca nasıl da topukluyordu ama!

“Sen beni dinliyor musun Mahira?”

“Ha, evet,” dedim. Bakışlarımı kaçırarak bahçenin içine göz atmaya başladım.

“En son ne dedim?”

“Kızdın.”

“Kızmadım.”

“Kızdın kızdın,” diyerek dinlemediğim ancak her hâlükârda kızdığını bildiğim için directmeye devam ettim.

“Kızmadım!” Aksi aksi söylenerek, “Dinlemediğin halde bir de inat ediyorsun,” dedi.

Gözlerimi devirerek, omzumdan düşen çantamı sabitleyip saçlarımı geriye doğru savurdum. “Sürekli kıızıyorsun,” dedim. “O yüzden farklı olduğunu düşünmüyorum.”

“Sürekli kızdığım falan yok, Pinokyo!”

“Hâlâ kıızıyorsun,” dediğimde şaşkınlıkla ağzı açılırken, kaşlarını çatıp ifadesizliğe büründü.

Sonra ne yaptığımı anlamış olacak ki, “Ne yaptığını anladım,” diyerek işaretparmağını yüzüme doğru salladı. “Dikkatimi dağıtarak asıl olaydan kaçırıyorsun.”

Bu adam gerçekten bu kadar zeki miydi yoksa ben harbiden paslanmaya mı başlamıştım?

Ellerimi havaya kaldırarak birkaç adım geriledim. “Tamam sen kazandın.” Geriye doğru kaçtığımı gördüğünde üzerime doğru yürümeye başladı. “O yüzden asıl cezamı alıp tüysem olur mu? Nasıl fikir? Zaten bir saattir çalıştırdım.” Dudağımı büzerek burnumu çektim. “Bu kadar yetmez mi?”

“Şu yavru köpek bakışlarından atmayı bırak, Mahira. Çok çirkin oluyorsun,” diyerek kahkaha attığında bozulmuştum. Kaşlarımı çattım.

“Sensin çirkin be!”

Ağzımdan tepki olarak çıkan sözlerle hızla elimi dudaklarımın üzerine bastırdım. Ulan, şimdi cezayı iki katına çıkarırsa harbi mahvolurdum.

Bakışlarımdan aklımın başına geldiğini anladığında başını iki yana salladı. “Sen ne zaman büyüyeceksin acaba?” dedi.

Şirin olmaya çalışarak sağ omzumu kendime çektim ve sırtarak, “Hiçbir zaman,” dedim.

Hayatta büyümeyecektim. Hele karşılıklı iki evdeki tek kız çocuğu olarak büyüüp el üstünde tutulduğumdan ve çoğu zaman şımarıklığın suyunu çıkardığımdan rahattım. O yüzden asla büyümek gibi bir düşüncem yoktu.

Öne doğru eğilerek, “Başınıza çok büyük bela olacağım,” diye fısıldadım.

“Diğerlerini bilmem ama...” diyerek benim gibi üzerime eğildi. Göz temasını kesmemek için başımı kaldırdığımda resmen kafamı burnuna vuracaktım. “Benim başıma bela olduğun kesin.”

“Bilemeyeceğim artık.”

Bana favorim olan *sen adam olmazsın* bakışlarından atarak geriye çekildi ve aramıza mesafe koydu. Parfümünün etkisi rüzgârla dağılırken yutkundum.

Sancak abi yüzüme birkaç dakika daha baktıktan sonra sırtıttı. Ela gözlerine yerleşen keyif, başımın belada olduğunu söylüyordu.

“Seninle nasıl başa çıkacağımı biliyorum.”

“Nasıl?”

“Vize sınavların başlayana kadar hukuk bürosunda asistanlığı-mı yapacaksın.”

Dudaklarından dökülen sözlerle gözlerim kocaman açıldı. Geriye doğru sıçrayarak başımı iki yana salladım.

“Hayatta gelip çalışmam!”

Son olanlardan sonra bu maceranın sonu felaket olabilirdi.

“Gelecek ve çalışacaksın.”

Omuz silkerek, “Ödevlerim var,” dedim.

Gözlerini devirerek, “Yalancı,” dedi.

“Sınavlarım var.”

“Yalancı çoban hikâyesini mi tercih edersin, Pinokyo yoksa sana özel bir tane yazalım mı?”

Tek kaşını kaldırıp kollarını yine göğsünde birleştirdi ve ağırlığını arkasındaki ağaca verdi.

“Ağlarım.”

Yok artık, dercesine gülerek, “Sahte gözyaşlarına inanacağımı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Maaş isterim!”

“Veririm.”

Gözlerimi belertip, “Çok para,” diyerek iki yana sallandım.

“Şansını zorlamak istemezsin.”

Dudağımı büküp, “En azından denemek istedim,” dedim.

Sancak abi bıkkınlıkla başını iki yana salladığında, ufaktan tahammül sınırlarına çoktan ulaştığımı anladım.

“En kısa sürede başlayacaksın!”

“Ne kadar kısa mesela?” Ağırlığımı sağ bacağıma verip işaret-parmağımı salladım. “Şimdi yarın senin için kısa olabilir ancak benim için bir hafta sonra kısa süre.” Bilmiş bilmiş, “Sen de bilirsin ki hukukta iki kişi arasında sözleşme tarihleri tam belirlenmemişse...” dediğimde bağırarak sözümü kesti ve sıçramama sebep oldu.

“Bana mı öğretiyorsun, Pinokyo!” Sakinleşmek için burun kemerini sıkıp dudağını ısırıldı. “Ayrıca madem hukuk bilgilerine bu kadar hâkimsin gelip çalışacaksın!”

Elimle alınma vurdum. “Bu adamın yanında niye çenen düşer ki?” diye mırıldandım.

“Bir şey mi dedin?”

“Yok, canım. Öyle hata yapar mıyım bir daha?”

“İyi. Sana çalışacağın zamanı mesaj atacağım. Şimdi düş önüne,” diyerek bahçe kapısını gösterdiğinde eve koşar adımlarla yürümeye başladım. Her an fikrinden vazgeçip Samet’le ders çalışmaya yollayabilirdi.

Yolun karşı tarafına geçip, bahçe kapısına vardığımda kilidi

sökercesine kaldırdım ve dönerek hemen arkamdan kapadım. El sallayarak, “Bence bugün yeterince birbirimize katlandık, Sancak abi,” dedim. “O yüzden seni kibarca kovuyorum.”

Yolun ortasında ellerini cebine sokarak kalın, gür sesiyle kaha-kaha attı. Gözlerimin önünde başı arkasına düşmüştü ve boğazındaki âdemelması sertçe yükselip iniyordu.

Gülmesi durduğunda başını kaldırdı ancak gözleri keyiften kısıktı.

“Öyle olsun, Pinokyo. İyi akşamlar dediğimi ilet abine.”

“Söylerim söylerim,” dedim ve koşarak eve kaçtım.

***

Annemin üçüncü bağırışından sonra saçlarımı kıskaçlı tokayla tutturup kapıya doğru koştum. Merdivenlere resmen uçar adımlarla ilerledim. Paldır küldür aşağıya inerek salona doğru döndüm ancak kapının köşesine omzumu vurduğumda yerimden birkaç adım öteye fırladım.

Tek ayağımın üzerinde dengede durmaya çalıştığımda Volkan abim gülerek, “Ya, öyle koşarak gelersen böyle olur,” dedi.

“Aman be abi!” diyerek, düşmekten kıl payı kurtulup sevgili aileme döndüm. “Bu ailenin benim sakarlıklarına alışması lazım.”

“Alışmayan mı var, kızım?” Kartal abim çatalın ucundaki salatalığı ağzına sokuşturarak konuştu. Abim dolmuşa çıkmadan sofraya yetişmişti ve tam takım olarak sofradaydık.

Hâlâ ayakta olduğumu gören annem, “Geç yerine, Mahira” dedi. “Saat bir gibi herkes gelmiş olacak ve sen hâlâ kahvaltını yapmadın. Daha evi süpürüp sofrayı kuracaksın.”

Yakınarak, “Ama anne, daha dün süpürdüm ya evi!” dedim.

“Olsun, toz olmuştur,” dedi ve ince belli bardağıyla çayını yudumladı. “Toz olmuş derken, etrafı silmeyi de unutma.”

Ayaklarımı sürte sürte yerime geçip ofladım.

“Anne, ne diye dün evi temizlettin bana? Madem bugün yapacaktım, dün yorulmazdım o kadar.”

“İyi, ben temizlerim,” diyerek trip attı ve ekmeğini parçalamaya başladı. “Zaten ayaklarım da ağrıyor ama ben yaparım. Sen otur, kıcını büyüt.”

İki abim bıyık altından gülerken, ikisine de kızgın bakışlarımdan atarak kafamı tabağıma eğdim.

“Yok, anne. Ben yaparım.”

Annem hiç utanıp çekinmeden, “İşin bitince servis tabaklarını da yıka,” dedi.

“Çüş ama!”

“Mahira!”

İki abim de aynı anda uyarınca tabağımı doldurmaya başladım. Bir yandan da söyleniyordum.

“Oldu olacak, tüm gün boyunca servis yapayım.”

Annem hiçbir şey olmamış gibi, “Onu da yapacaksın zaten,” dediğinde iki abim de kişneyerek gülmeye başladı.

“Çok mu komik?” diye yakınarak gürelediğimde daha şiddetli gülmeye başladılar.

Çatalımı tabağıma koyarak benim için doldurulmuş bardağı önüme çektim.

“Kolaysa siz gelip yapın.”

Volkan abim çatılan kaşlarını gördüğünde yanağımdan makas alarak, “Birinin eve ekmek parası getirmesi gerekiyor,” dedi.

“Zaten hep kaçın!” Ekmeğimi menemene batırarak ağzıma sokuşturdum. Ağzım dolu dolu, “Mahira köle zaten,” dedim.

Volkan abim ağzımın içinden dışarıya fırlayan menemen ve ekmek parçalarını tutmaya çalışarak elini ağzıma kapadı. Kaşlarım iyice çatıldığında dirseğimle koluna vurdum.

“Çirkinleşmenin anlamı yok, değil mi küçümen?”

Elini geri çektiğinde ağzımın içinde çiğnenmiş ve artık lapa halini almış yemeği gösterdim. Volkan abim iğrenerek kafasını çevirdi ve alnıma avcunun içiyle şaplak attı. “Çirkinleşme!” dedim.

Masada ne bulduysam hırslı hırslı ağzıma atarken Kartal abim ayağa kalktı. Kalan çayını fondip yapıp bardağını masaya koydu.

“İyi çalış, köle kız.”

“Yemin ederim, bu evi terk edip gideceğim!”

Hepsi duymamış gibi yemeye devam ederken, Kartal abim sözlerimi gram ciddiye almadan gitmek için kapıya yürüdü. Akli-

na son anda gelen bir şeyle arkasını döndü. “Ha, büyüklerine de saygısızlık yapma ki şikâyet etmek için bana gelip başımı attırsınlar.”

“Şişirmesinler.”

Volkan abim kendini tutamayarak Kartal abimi düzelttikten sonra hiçbir şey olmamış gibi yemeğini gömmeye devam etti.

“Konuştun, sözlük adam.”

“Arada kitap oku. Kitap!”

Kartal abim eliyle göğsüne iki kere vurarak, “Yollar benim kitabım, koçum,” dedi. “Bizde söz, şekilsiz şukulsüzdür.”

Volkan abim gözlerini devirip duymamazlıktan geldi. Ben de abime dönüp, “Yemin ederim, saf kırosun,” dedim.

“Eyvallah, fıstığım,” diyerek göz kırptı. Gömleğini düzelterip respihini eline aldı. “Akşam görüşürüz, ev halkı.”

“Kendine dikkat et, oğlum. Hız yapma, kavgaya etme,” diyen annem, nasihatlarını dizmeye başladı.

Kartal abim elini havaya kaldırıp başını salladı ve her gün maruz kaldığı sözleri, “Tamam, anne!” diyerek böldü.

“Müşterileri dövmek yok, Kartal.”

Volkan abime cevap olarak, “İnşallah,” dedi ve evden çıktı.

“Döveceğini biliyorsun,” diyerek Volkan abime sıırıttım.

Kartal abim işe ilk başladığında neredeyse her gün Volkan abimle Sancak abi kendisini karakol köşelerinden toplardı. Mahallenin yakınındaki polis karakolunda bizi tanımayan yoktu. Hatta bir gün kavgaya ben de karıştım ve neredeyse tutuklanacaktım ama Sancak abi sağ olsun, müebbet yememe saniyeler kala işe el atmıştı.

Abart, Mahira!

İç sesim kendi kendine göz devirdi.

Yok, bir de ağırlaştırılmış müebbet de de tam olsun.

İyi be, iyi! Şurada iki dakika ajitasyon yaptırmadın.

“Dersini aldığını düşünüyorum,” dediğinde sesli şekilde güldüm. Volkan abim kendi sözlerine kendi de inanmamıştı. “En azından inanmak istiyorum.”

“Oğluma laf edeceğinize yemeğinizi bitirin! Daha evi temizleyeceğim.”

Annem sinirle ikimize bakıp, ortancasını savunurken Volkan abim koluma dirsek attı.

“Temizleyeceğini söylüyor.”

İnleyerek başımı masaya yasladım.

“Off!”

***

Ellerim bulaşık suyuna girmekten buruşmuştu ve sırtımdaki kemikler birazdan yer değiştirecekti.

Nur, “Bu nasıl bir azap?” diye bağırarak içeri girdi.

Kızıl saçlarını başının tepesinde toplamıştı ancak kaçan tutamlar terli alnına yapışmıştı. Kinle gülümseyerek arkamdaki tezgâha yaslandım. Beni satmasının bedeli olarak tüm evin toz alma görevini üzerine atmıştım.

“Yaptıklarının bedeli, canısı,” diyerek ellerimi havluya sildim. Kalçamı tekrar tezgâha yasladım. “Sen beni bırakıp gidersin!”

Beline yasladığı elini çekip sırtını duvara dayadı. Yakınarak, “Vallahi girmeyecektim,” dedi. “Ancak Sancak abi merdiveni ve beni görünce bahçeden kovdu.”

Elimdeki bezi havaya sallayarak, “Anlat anlat, seversin sen yalanları,” dedim.

“Canım ciğerim, vallahi bak. Sırf sen dedin diye kalktım, temizlik yaptım. Yetmedi, bu kırk yaş üstü terli çorap partisine katıldım. Daha ne istiyorsun benden be?”

“İyi be, iyi! Amma ağladın,” diyerek çaktırmadan güldüm.

Yarım saatten fazladır yavaş yavaş tabakları yıkıyordum. Nur ceza olarak tüm salonu süpürmüş, tozunu almış ve yerlerini silmişti. Mutfak sandalyesini çekip, soluyarak oturdu.

“Öldüm ben!” Çay bardaklarını göstererek, “Çay koy da millet gelene kadar şurada oturalım, ya!” dedi.

“Çay yapmayacaktım da işte,” diyerek göğsüme vurdum. “Vicdan sahibi biriyim.”

“Kesin öylesindir. Bak, inandım şimdi.” Bardaklara doğru

döndüğüm an zilin çalmasıyla Nur'un gözleri korkuyla saate kayd. "Lan, bunların gelmesine daha yarım saat yok mu?"

"Dur, hemen tutuşma. Gelen Ela'dır."

"Onu niye çağırdın?"

"Şu kızı bir türlü sevememeni anlamıyorum. Kızın sana karşı bir yanlışı da olmadı."

"Düşman o, düşman!"

Gözlerimi devirerek, "Yav, ne düşmanı?" dedim.

"Aşağı mahalle ve tüm fertleri benim için düşmandır!"

"Oha! Olay benim yüzümden çıktı," diyerek kendimi gösterdim ve yavaştan yürümeye başladım. "Ben bile bu kadar kinci değilim."

Nur çocuk gibi omuz silkerek, "Bana ne be!" dedi.

"Kızın bir suçu yok ki! Olayda bile bizi tuttu."

Başka bir bahane süreceğini anladığım an gözlerimi devirip, daha fazla laf dalaşına girmekten kaçarak çalan kapıya yürüdüm.

Annem tüm işleri bize kilitleyip kuaföre, saçlarına fön çektirmeye gitmişti. Sanki devlet büyükleriyle toplantısı vardı. Alt tarafı her gün gördüğü arkadaşları gelecekti.

Kapıyı açarak geleni görmek için kenara çekildim.

Tam da düşündüğüm gibi gelen Ela'ydı. Saçlarını tepesinde güzelce tutturmuş, hanım hanımcık giyinip gelmişti. Ancak zavallı, bilmiyordu ki ne giyerse giysin bugün ona çevrilen oklardan kaçamazdı.

"Ağaç oldum, kanka ya! Neredesin?"

Tutmam için cam porseleni uzattı. Hızla elindekileri aldığında eğilerek ayakkabılarını çıkardı. Elimdekiyle mutfığa doğru ilerledim. Ela arkasından kapıyı kapadı ve peşime takıldı.

Birlikte mutfığa girdiğimizde Nur Hanım kıskançlığından kalkmış, çayları koymuştu ancak sadece bana ve kendisine doldurmuştu.

Çayını sıcak olmasına rağmen sesle höpürdeterek Ela'ya döndü. "Naber terzi?" dedi.

"Sana da merhaba, kızıl kafa." Ela'nın Nur'a karşı hiçbir şekil-

de öfkesi veya kini yoktu ancak grubumuza sonradan katıldığı için Nur'la aynı duyguları paylaşmıyorlardı.

Elimdekini yavaşça mermer tezgâha bıraktım. Ela, "Size kısır getirdim," dedi. "Yorulmuşsunuzdur. O yüzden annenler gelene kadar çayla birlikte yer, sohbet ederiz diye düşündüm." Nur'un karşısındaki sandalyeye oturarak aralarındaki boşluğu günah keçisi olan bana bıraktı.

"Yalaka," diye fısıldadığında ikimiz de duymuştuk ancak Ela her zamanki halleri olduğunu bildiği için duymamazlıktan geldi.

Nur'a ters ters bakarak Ela'ya çay doldurdum ve önüne bıraktım. Başımın üzerinde duran dolaptan tabakları çıkararak kısırları koydum. "İyi yapmışsın, kanka. Sağ ol." Dolaptan nar ekşisiyle limon suyunu da aldım.

Nur yüzünü ekşite ekşite çatalının ucuyla kısırdan aldı. *Gelinim Mutfakta* programındaki Reyhan Hanım gibi beğenmeyen surat ifadesiyle yemeye başladı. Başını iki yana sallayarak, "Kısır da bok gibi olmuş," dedi.

Ela oturduğu yerden Nur'a doğru uzanarak, "Tükürüklü yemek ister misin?" dedi.

Nur, Ela'nın kafasını geriye doğru ittirirken, ikisini de omuzlarından tutarak yerlerine oturttum ve kendi yerime geçtim.

"Oha ama Nur!"

Nur burun kıvrıp, kısırını yerken Ela intikam almak için Nur'a bulaştı. "Duydum ki aradığın adamı bulmuşsun," diyerek geçen gün olan meyhane olayına gönderme yaptı.

"Anlattın mı?" diyen Nur, ihanete uğramış gibi yüzüme baktığında güldüm.

"Anlatmamamı söylemedin ki!"

"Anlat da demedim!"

Ela üşenmeden oturduğu yerden kalkıp, "Neyse, üzülme be," diyerek Nur'un omzuna vurdu. "Eh, en azından iyi yanından bakman gerekiyor."

Nur gözlerini kısarak, "İyi yanı ne?" diye sordu.

"Adamın göğsündeki kılları kafaya ektirirsen kelliğini çözmüş

olursun.” Çayı püskürterek gülmeye başladığımda Ela da bana katılarak kahkahalar atmaya başladı. “Hem zengin bak!”

Nur, “Ne gülüyorsun be?” dedi ve omzuma vurarak elimdeki çayı dökmeme neden oldu.

“Kaşındın ama,” dedim. Elimdeki çayı masaya savururken ters ters yüzüne baktım. Allah’tan çay fazla sıcak değildi. Hızlıca ayağa kalkarak her ihtimale karşı elimi suyun altına soktum.

“Bana bak, terzi. Senin saçlarını koparıyorum!”

Ela’da altta kalmayarak kışkırtarak, “Gel bakalım, kızıl şeytan,” diyerek kendine doğru çekti.

“Şimdi ikinizin kafasını birbirine sürtüp kıvılcım çıkaracağım ama,” diyerek ikisini de azarladığımda çocuk gibi başka tarafa barmaya başladılar. Yerime oturarak elimdeki ıslaklığı bacağıma sürdüm. “Annemler gelene kadar adam gibi sohbet edelim. Sonrası malum.”

***

Annem içeride yemek masasının üzerine yerleştirdiği yemekleri ve tabakları kontrol ederken biz de kızlarla mutfak masasında sohbet ediyorduk.

Hepimiz annemin bu kadar pimpirikli olmasına hak veriyorduk çünkü mahallemizin güzide ablaları ve teyzeleri tam olarak K9 gibi açığın kokusunu alıyor, o da yetmiyor, didik didik ediyorlardı.

Bana kalsa hepsini evden defederdim de annemle Kartal abim bacaklarımı kırırdı. İkisi de azıcık eski kafalıydı ve babamın izlerini devam ettirmek istiyorlardı. Volkan abimle bense yeni sayfalar istiyorduk. Eğer Sancak abiyle abim, benle kızlar bu kadar yakın olmasaydı bir bahane bulup bu şehirden giderdik. Yaranın her gün kanamasını izlemektense yarayı ardımızda bırakıp, bir daha görmemek üzere söküp atardık.

Zil çaldığında daldığım sohbetten ayrılarak, kalan kısırımı ağızıma tıkıp ayağa fırladım. Nur’da saate bakıp ellerini yanaklarına bastırarak ofladı.

“Ulan, daha saat bir olalı saniye olmadı. Gelenler kesin Bermuda Şeytan Üçgeni’dir. Karılar saniye sektirmiyor.”

“Seninle bu konuda iddiaya girip dalaşmak isterdim de...” dedi Ela. “Kaybetmem kapının açılmasıyla ortaya çıkar.”

Annem bağırmadan, aceleyle fırlayarak kapıya doğru koştum. Zaman kaybedip ağızlarına laf vermek istemiyordum. Kapıyı açarak yüzüme sahte gülümsememi koydum.

“Hoş geldiniz, bayanlar.”

“Kapıyı geç mi açtın sen?” diye sordu Yeter teyze. Önleri be-yazlamış sarı saçlarını toplamış, yüzüne en az üç beden büyük güneş gözlüğüyle kapıda şikâyet etmeye başlamıştı.

“Kız yoksa yetiştiremediniz mi?” diye sorup üstüne bir de kahkaha patlatan da Melahat teyzeydi. Dudağının üzerindeki siyah benin kendisini çekici gösterdiğini ve Türkan Şoray’a benzediğini düşündüğünü söylemeden geçmeyecektim.

“Yok, öyle olur mu? Buyurun buyurun,” diyerek kenara çekildim.

Acaba hazır içeri girmeden gırtlaklasam iyi olmaz mıydı? Hem mahalleye de yardımda bulunmuş olurdum. En azından mahkemeye çıkarsam Sancak abi iyi halden indirim almama yardımcı olurdu.

Melahat teyze ve Yeter teyze içeri girmeden önce ikisi de omuzlarımdan tutarak, kendilerine doğru çekip yanaklarımdan ıslak ıslak öptüler. Yanağımı çaktırmadan sildiğim an Hüsniye teyze kapının oradan üzerime doğru geldi. Kaçmamak için yerimde zor dururken kafasından neredeyse düşecek olan tülbentini düzeltti.

“Kız, var mı biri? Bak bana söyleyebilirsin, aramızda kalır.”

Ellerimi iki yana sallayarak telaşla, “Yok yok,” dedim.

Sanki olsa kalkıp sana söyleyeceğiz!

Aldırmadan kapının eşiğinden içeri girdiğinde peşi sıra arkaya kaçtım. Kafasını yüzüme sokarak, “Kız, bak hoşlandığın varsa da söyle,” dedi. “Hüsniye teyzen hemen halleder.”

“Yok, vallahi.”

Kafamı iki elinin arasına alıp yanaklarımdan öptü. “O zaman benim eşleştirmelerime kaldın desene.” Vücudumu baştan aşağı süzüp, “Güzel güzel,” dedi ve hiçbir şey olmamış gibi içeri geçti.

Tam kapıyı kapayacaktım ki arkasından Sancak abinin annesi göründü.

“Fatma Sultan! Kurtar beni bunlardan,” diye boynuna atlayıp, sarıldığımda sıkıca sarılarak güldü.

“Katlanacaksın artık.”

“İçerideki üçlü çok korkunç.”

Tepkimle eğlenirken içeri geçti ve ben de gelenleri karşılamaya başladım.

Yaklaşık yarım saat sonra gelecek olan herkes gelmişti ve üç kız olarak sürekli servislerini yapıyorduk.

Nur ağzına kurabiye sokuşturarak, yüzünü buruşturup muhabbet dinliyor, ilgisini çektiği yerlerde kolumu dürtüklüyordu. Ela’yla ben de telefonundan onun çizdiği çizimlere bakıp arada konuşmaları dinliyorduk.

“Nazan’ın kızı Büşra var ya, kocasından ayrılmış, duydunuz mu?”

“Hakkat mı kız?”

“Ne sandın, Hatçe?” diye cık cıkladı Yeter abla. “Benim kulağım deliktir, bilmiyor musun?”

Nur yandan böğrümü dürterek, “Lan, kadında da ne istihbarat varmış, ha!” dedi.

Kahkahamı tutmak için dudağımın içini ısırırken, masaya dönüp yüzümü saçımla kapadım. Kişneyerek gülmeme az kalmıştı.

“Kız, bir de kulağım delik diyor.”

Ela, “Bir ayağım mezarda, hazır gidecekken cehennem puanları topluyorum demiyor da,” dediğinde birlikte kıkırdamaya başladık.

Gülmekten soluksuz kalarak başımı kaldırdığımda, annemin oturduğu yerde, dizinde yemek tabağıyla ölümcül bakışlar attığını fark ettim. Anında toplanırken muhabbet daha farklı yönlere gidiyordu.

“Ayol, o kız, tahta kurusu göğüsleriyle kocayı nasıl tutsun?”

Melahat abla kendi devasa büyüklükteki göğüslerini iki yana sallayıp, gülerken kaşlarım çatıldı ve Ela’yla bakıştık. Lafa atlayıp susturmak istesem de burada kınanacağımı biliyordum.

İnsandı bu. Kendi başına gelmedikçe asla anlamazdı.

“Bak bana, beşinci kocaya gidiyorum.”

Nur eliyle ağzını kapayarak, “Diğerlerini arsızlığımla kahırlarından öldürdüm, sıra beşinciye geldi diye söylemiyor,” dedi.

Annem, kızlarla birlikte bu konuya uyuz olduğumuzu, olay çıkarmamıza saniyeler kaldığını fark ettiğinde konuyu değiştirmek için bizim gibi buraya zorla, kaynanasıyla gelen Aslı ablaya döndü.

“Sizin tatil nasıl geçti, kuzum?”

Aslı ve Ali çifti mahallemizin genç âşıklarından. Volkan abimin ve Sancak abimin çocukluk arkadaşlarıydı. Aslı ve Ali çifti lisede âşık olduklarını fark ettiklerinde maalesef ki okulu bırakmışlardı. Güzel yanıysa evli ve mutlu olmalarıydı. Aslı ev hanımlığı yaparken Ali abi de mahallenin fırınında çalışıyordu.

“İyi geçti, Emine teyze.” Kurabiyesini tabağına koyarak sarı saçlarını kulağının arkasına itekledi. “Ali sağ olsun, Antalya’nın tüm koylarını, antik kentlerini gezdirdi,” diyerek telefonunu çıkardı ve elden ele gezmesi için gösterdi.

“Burası güzelmiş. Neresi?”

Aslı abla eğilerek Gül ablanın elindeki fotoğrafa baktı. “Kumluca burası, abla,” dedi.

“Ay, ne güzelmiş. Rabbi’mın işine bak. Ne güzel yerler yaratmış. Özene, bezene bu muhteşem koyu yaratmış. Peki, sana soruyorum Rabbi’m,” diyerek başını tavana kaldırdı ve elindeki telefonu salladı. “Benim hayırsız Recep’i niye yarattın? Tüm bu güzelliklerin içinde niye ona ihtiyaç duydun?”

Kendimi tutamayarak, Gül ablanın sözlerine gülerken tüm salon da bana eşlik ediyordu. Gül ablanın kocası Recep abinin gözü sürekli dışarıdaydı. Adam uslanmaz bir çapkındı ve evden her kovulduğunda yeminlerle içeri girip aynı haltı bir daha yiyordu. Gül abla ortada iki çocuğu ve hastalığı olmasaydı bu güzel haliyle kendisini çoktan kapının önüne koyardı. İşin garip yanıysa bu evlilik için zamanında ağlayıp sızlayan Recep abiydi.

Belki de bu yüzden evliliğe inanmıyordum. Hiçbir ilişkim uzun sürmüyordu. Tamam, kabul ediyorum. Kartal abim flörtlerimi dövüp, korkutup az kaçırmamıştı.

“Vallahi gereksiz ya,” dediğinde tekrar gülmeye başladık. “Buna harcanan zamana yazık.”

Hüsniye teyze, “Zamanında bana gelmedin ki Gül,” diyerek lafa atladı. “Bak, benim evlendirmedğim çift mi kaldı?” Çantasından siyah defterini çıkararak havaya salladı. “Bu karar kaplı defterde kimi kimle eşleştirdiysem mutlaka evlendi. Sözümü dinlemeyen mutsuz oldu.”

Ela eğilerek, “Sanırsın *Harry Potter*’daki melez prensin defteri,” dedi. “Kendinden eminliğe bak sen!”

Gül abla elini *boş versene sen* der gibi salladığı sırada, köşede annesiyle birlikte oturan Firuze abla, “Ya, Hüsniye ablacım,” diyerek lafa atladı.

Nur, “Yalakalığa bak, yalakalığa. Seksenlik teyzeye abla diyor,” dediğinde aramızda kıkırdadık. Bir yandan kek, börek yerken diğer yandan okeye döner gibi eleştiriye dönüyorduk. “Bu kız yirmi beş yaşında, değil mi?”

“Evet,” diye cevap verip böreğimden ısırdım.

Firuze abla somurtarak, “Bana niye kimseyi bulamadın?” diye sorup Hüsniye teyzeye baktı.

Kahverengi saçlarını güzelce taramış, geniş siyah taçla geriye doğru yapıştırmıştı. Yeşil gözleri aksi bakıyordu ve cılız kollarını göğsünde birleştirmişti.

Hüsniye teyze defteri yanma koyup kıza döndü. “Kızım, sen oluru istemiyorsun ki,” dedi. “Tutturmuşsun Sancak da Sancak.”

Nur, “Ha! Ne?” diye bağırdığında, ona katılarak şaşkınlıktan az kalsın ağızındaki böreği tabağıma çıkaracaktım.

Ağızındakileri zorlukla yutarken Sancak abinin annesi Fatma teyzeye bakiştık. Yüzündeki hoşnutsuzlukla doğrudan Firuze ve annesine bakıyordu.

Firuze’nin annesi, “Öyle herkesin ortasında denir mi Hüsniye?” dedi.

Bu sırada ondan daha sinirli olan Fatma teyze, “Saçmalamayın,” dedi. “Sancak, Firuze’yi kardeşi olarak görür.” Daha sonra konunun muhatabına döndü. “Kızım, senin de öyle bir düşüncen varsa vazgeç şimdiden.”

Kızlarla seken bir top gibi kafamızı ondan ona döndürüyorduk.

“Yok... Yok, Fatma teyze. Hüsniye teyze yanlış anlamış,” diyerek yerinden kalkarken annesi de peşi sıra kalktı.

“Sen bana yalancı mı diyorsun, kız? Sen daha geçen gün gelmedin mi?” diyerek Hüsniye teyze de yerinden kalktı. Çantasını aldığı gibi son lafını soktuktan sonra salonu terk etti. “Analı kızlı döneksiniz siz.”

Melahat abla zaman kaybetmeden olaya atladı. “Ay, ne var yaşıta?” dedi. “Bizim üçüncüyle aramızda on yaş vardı.”

“Al, buradan yak şimdi,” diyen Fatma teyze *ya sabır* çekti. “Yaş farkına mı bir şey diyorum ben Melahat? Bizim oğlan istemez, biliyorum ben.” Fatma teyze daha lafını bitirmeden Firuze’de Hüsniye teyzenin peşi sıra koşturarak çıktı.

“Ortamin mahşer yerine dönmesine son beş saniye bacılar,” diye bağırdı Nur. Koluna vurarak işaretparmağını dudağıma götürdüm.

“Sus, kız! Annemin günü mahvoldu. Arada biz de kaynamayalım.”

Fatma teyze de gitmek için ayaklandığında diğerleri de peşi sıra kalktı. Anneme sarıldı ve geri çekildi. “Ahretliğim, biz seninle tekrar görüşürüz,” dedi. “Eve gidip biraz sakinleşeyim, yemek yapayım.”

“Görüşürüz, bacım,” diyen annemle ayrıldılar. Kalanlar da anneme veda ederek tek tek gitmeye başladı.

Nur elini beşlik çakmam için kaldırdı. “Bu şeytan üçlüyü sevmem ama ilk defa bir işe yaradılar, ha!” dedi. “Kimsecikler kalmadı, baksana.”

Annem kapıda misafirleri uğurlarken, keyifle arkama yaslanıp çayımdan bir yudum aldım. “İyi oldu, iyi,” dedim.

“Fatma teyzeye bak sen. Sancak abiyi nasıl da Firuze’ye kaptırmadı ama,” dedi Ela.

“He kız!” diyerek sağ elinin tersini avcunun içine vurdu Nur. “Bir de Firuze gidip bizim Hüsniye teyzeyi ikna etmeye çalışmış.”

Firuze’yle yakın olduğumuz söylenemezdi. Günden güne selamlaşır, bazen yolda karşılaşırdık. Annesi baskıcı bir kadın oldu-

ğundan genelde dışarı çıkıp bizimle oynamasına izin vermezdi. Evde sürekli ders çalışır veya annesiyle kulüplere giderdi. Güzel bir kızdı da sadece sessiz, kibarlıktan ölecek gibiydi. Sancak abiy-le dış görünüş olarak yakışıklardı ancak diğer yandan düşününce bilemiyordum.

“Kızlar!” diye bağırdı Ela.

“Ne var, terzi?”

“Başlayacağım terzine,” diyerek ters ters Nur’a baktı. Sonra bana dönerek koltukların üstünü gösterdi. “Hüsniye teyze kara kaplı defterini düşürmüş.”

“Ne? Essah mı?” Nur’un bağırışıyla bakışlarımı Hüsniye teyze-nin oturduğu yere çevirdim. Tam da Ela’nın dediği yere bırakmış-tı. Büyük ihtimalle Firuze ve annesine kızarken orada unutmuş olmalıydı. “O karı defteri sır gibi saklıyordu. Nasıl unutmuş?” diyen Nur, deftere koştu.

Ela, “İçine baksak mı ki?” dedi.

“Bakmayalım, ayıp olur. Kadının özeli sonuçta,” dediğimde ben de kendime şaşırmıştım.

Kalbim göğüs kafesimin içinde adlandıramadığım bir şekilde korkuyla atıyordu ve karnım birden ağrımaya başlamıştı. Bu hayra alamet olamazdı.

“Saçmalama.”

“Bilmiyorum,” dedim.

“Ne olacak? Sonuçta içinde günlüğü yok ki,” diyerek Nur def-teri aldığı gibi masadaki yerine oturdu. Ela’yla birlikte vakit kay-betmeden iki yanına geçtik.

Nur ilk sayfayı açtığında defterin sağ üst köşesinde üçüncü cilt yazıyordu. Ela, “Çüş artık!” dedi. “Üçüncü cilt ne? Kadın bebek-liğinden beri mi yazıyor?”

İlk sayfada en büyük abimin üst devreleri yazıyordu.

Semih Akkaş.

Yaş: 23

Boy: Taş çatlasa 1.75 (Bücür de bir şeymiş.)

Kilo: 70 ya da 80 herhalde.

Sayfalar buna benzer birçok kişinin dış görünüşünden ve Hüsnîye teyzenin gözlemlerinden oluşuyordu. Yanına da üç dört tane kız ismi eklenmişti.

Leman Sarı, uygun gibi. Kızın boyu 1.50 ve bu oğlanı bulduğuna şükretsin. Ayrıca ara sıra birbirlerine baktıklarını gördüm. Bunlardan olur. Çikolata seviyorlar. Ekmekleri hep bunlar alıyor. Ayrıca ikisinin de aile sorunları var. Birbirlerini her türlü desteklerler :) :

“Oha! Kadına bak! Teşkilat gibi,” diyen Nur’a ilk defa katılıyordum.

“Geç bunları, kızıl kafa. Tanıdık var mı?” dediğinde Ela’ya katılarak başımı salladım. Garip bir heyecan duygusu içimi kemiriyordu. Nur birkaç sayfa atlayıp hızlı hızlı geçti ve daha sonra kaşlarını çatarak birkaç sayfa geriye döndü.

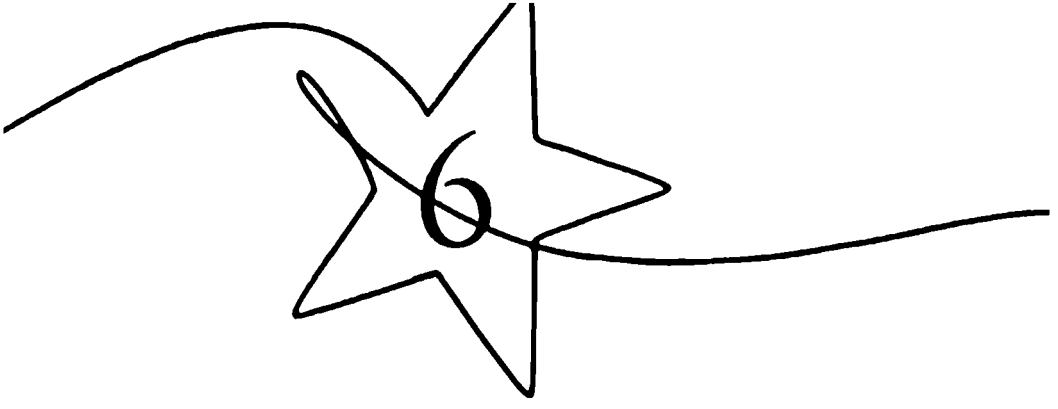
İstediği sayfayı açtığında, Ela’yla birlikte eğilerek defteri aramızda yok ettik. Tanıdık isimleri okuduğumda ne tepki vereceğimi bilemeyerek geri çekildim. Kalbim dehşet hızlı atıyordu ve soluğumu tuttuğum için olsa gerek çarpıntım vardı. Ellerim terlerken kızların ikisi de bana döndü.

Nur şaşkınlıkla, “Yok artık!” diye bağırdı.

Durduğumuz sayfada şöyle yazıyordu:

Sancak Kızıltepe.

Tek uygun aday: Mahira Ayazkan.

“Ora... Orada ne yazıyor?” diye kekeleyerek defteri işaret ettim.

Kızlar da benim gibi şok olmuş, sadece kâğıda bakıyordu. Nur ne söyleyeceğini bilemez bir halde defteri tamamen açarak önüme koydu. Siyah kapaklarından tutarak kendime doğru çektim.

Sancak Kızıltepe.

Yaş: 27

Boy: Annesinden öğrendiğime göre 1.90 civarı. Hey, maşallah! Gözleri de ela.

Kilo: Onu da bilmeyeyim, canım :D Ama kaslı.

İç sesim devreye girdi.

Kadın resmen kendi kendine eğlenmiş, Mahira. Ha ha ha!

Şu an hiç sırası değil.

Deftere bakarken, sertçe yutkunup okumaya devam ettim. Kızlar da iyice yanıma sokulup annemin gelme ihtimaline karşı etrafımı kapadı.

Tek uygun aday: Mahira Ayazkan.

Aralarındaki yaş farkı yedi. Ancak benim kocamla aramdaki yaş farkı daha fazla ve bak, nasıl mesudum. :) Birlikte büyüdüler. Mahira’nın her yaramazlığına göz yumup keyifle izliyor. Ayrıca kendisini az kurtarmadı. İkisi de kitap okuyormuş, genelde tüm eğlenceli fikirler bundan çıkıyormuş. Ancak anlamadığım, kedi köpek gibi olduklarını söyleyenler de var. Ama savaşıma, seviş demişler, ayoll! :D

Tek problem aileler olabilir ya da bu ikisinin birbirlerini hiç fark edememesi.

Defteri masaya fırlattım. Bu defterde yazanlar kabul edilemezdi. Hüsniye teyze millete koca bulma hırsından dolayı kafayı yemiş olmalıydı yoksa en büyük abimin arkadaşıyla beni düşünecek değildi ya!

“İlk defa ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi Nur. Sandalyesini itekleyerek uzaklaştı ve dudaklarını büzerek omuz silktilti.

Cevapları Ela’da bulabilecekmişim gibi ona döndüğümde parmaklarını birbirlerine kilitledi.

“Garip ama Nur’la aynı fikirdeyim.”

“Sancak abiyi seninle hiç düşünmemiştim,” diyen Nur çenesini avcunun içine yasladı. “Sürekli bizi ki daha çok seni azarladığı ve her rezilliğimize şahit olduğu için aklımın ucuna bile gelmedi.”

“Bir de beni düşün.” Sesimi kendime ait hissetmiyordum. “Biz ya sürekli kavga ederdik ya da sürekli benimle uğraşırdı,” diyerek kaşlarımı çattım. “Abimin arkadaşı!”

“Orası doğru,” diyerek dudağını büzdü Ela. “Ama Sancak abi çok yakışıklı.”

Nur lafa atlayarak, “He kız,” dedi. “Adam meslek sahibi ve mahallenin yarısı da onların.”

“Aklın fikrin zengin kocada!” diye kızarak ayağa kalktım. Yüzümün önüne gelen saçlarımı geriye doğru savurdum.

“Ne kızılıyorsun, ya? Doğru değil mi?”

“Geç onu, geç,” diyerek elimi salladım. “Adam beni kardeşi gibi görüyor. Bana sürekli bücür, Pinokyo ve küçük kız diye sesleniyor.” İnanamayarak güldüm. “Hem o benim abim, ya!”

Nur, “Nerede abin be?” diyerek yüzünü buruşturdu ve masadaki boş tabakları üst üste koyarak toplamaya başladı. “Sanki öz abin ya da akraban da böyle triplere giriyorsun.”

Kollarımı göğsümde birleştirip ayağımı yere vurdum. “Trip falan atmıyorum.” Başımı yana eğerek, “Sancak abinin tipi bile değilimdir,” dedim. “Adamın peşinde koşan son kızı gördün mü?”

“Şu dansçı olup aynı zamanda beden eğitimi öğretmeni olan mı?”

Ela’ya bakıp başımı salladım.

“Kadın ne kadar güzeldi, gördünüz mü? Saçları her saniye bakımlı ve fönli. Makyajlı, alımlı!”

“Gören de bizim kızı çirkin sanacak, ha,” diyerek dalga geçti Nur. “Senin altta kalan bir yanın mı var? Hem okul dışında makyajsız dolanman doğal değil mi?”

Ela, “Doğal,” diyerek destek verdi.

“Doğal da...”

“Ee?”

“Ayıcıklı pijamamla bile gördü be,” diyerek inledim. “Karşısına siyah maskeyle bile çıktım. Masada ders çalışırken uyuyakaldığım halimi bile gördü.” Sesim yükseldi. “Hem de masaya salyam ak-mıştı!”

“Doğalsın, doğal.”

“Doğalina tüküreyim senin, zevksiz,” diyerek elindeki tabakları aldığım gibi tezgâha ilerledim. Kızlar da peşi sıra masada bulduklarıyla geldi.

Elimdekileri tezgâha bırakarak kalçamı mermere yasladım. Kendimden emin olarak, “Hem olmaz bizden,” dedim. “Olmaz! O benim abim!”

Nur’la, Ela birbirlerine bakarken, “Olmaz olmaz,” diye tekrar erttim.

“Sen öyle diyorsan...” diyen Ela lavabonun başına geçip suyu açtığında, Nur’da bulaşık makinesinin önüne geçip suyun altına giren tabakları tek tek yerleştirmeye başladı.

Başparmağımı ısırıp, “Kızlar, ben size bir şey söyleyeceğim,” dedim. “Sancak abinin bürosunda asistanlığını yapacağım.”

“Ne?” Ela’nın aniden dönmesiyle elindeki sular yüzüme sıçradı.

“Ela be!” diyerek kolumun tersiyle yüzümü sildim.

“Terziyi boş ver. Anlat sen.”

“Neyi anlatayım, Nur? Sen kaçıp gidince önce Sancak abi beni azarlamaya başladı. Sonra birlikte çıktığımız maceranın cezasını verdi.”

“Oha!” diye bağırdı Ela. “Siz şimdi kitaplardaki gibi asistan, patronculuk mu oynayacaksınız?”

“Yok, ebenin gözü yani!” Aklıma okuduğum kitapların yüklenmeye başlamasıyla birlikte bağırdım. “Öyle olmaz. Defterden sonra gel, sen de ağzıma sıç.”

“Canım kankacım, bu benim düşüncem.”

“Düşünme!”

“Peki, gidecek misin?”

“Bugün öğrendiklerimden sonra mı? Hayır.”

Nur, “He he, gitme de gör gününü,” diye dalga geçerek güldü ve elinde kalan bardakları makineye doldurmaya başladı. “Hiç üşenmez, saçından tuttuğu gibi sürüye sürüye götürür seni!”

Sandalyeyi kendime doğru çekerek yerime oturdum ve gönüllü kölelerimin çaktırmadan iş yapmasını izledim.

“Vallahi götürür. Yetmez, cezayı arttırı arttırı tepeme kadar çıkarır.”

“Gideceksin o zaman.”

“Başka seçeceğim yok ama daha mesaj atmadı.” Ağzıma masada kalan kurabiyelerden attım. Çiğnerken, “Bakarsın unuttur, ha?” dedim.

Nur gülerek, “Havada bulut, sen onu unut, canısı,” diye dalga geçti.

“Senin şimdi kıyafete de ihtiyacın vardır!” diye bağırdı Ela ve yanıma gelerek omuzlarımdan tuttu. “Sana seksi iş kıyafetleri dikeyim mi?”

Yanaklarıma sıcaklık basarken eline vurdum. “Ne seksisi bel! Kartal abim görse bacaklarımı kırar.” Kahkaha atarak fikrin hoşuma gittiğini gizlemeye çalıştım.

“Volkan abin izin verir,” diye ısrar etmeye başladı.

Uzanarak saçını çektim.

“Şöyle güzel, bana yakışacak, herkesin beğeneceği bir tane dik sen.”

“O iş bende kanka. Şimdi şuraları hızlıca toplayalım da bana kaçalım. Ölçülerini alayım.”

Nur, “Düşman topraklarına geçmek yok, Mahira!” diye bağırarak kaşlarını çatı.

“Sanki daha önce gitmediğim yer,” diyerek gözlerimi devirdim ve ayağa kalkarak etrafı toplamalarına yardım etmeye başladım.

Biz işleri bitirmek üzereyken, annem mutfaktan içeri girerek, soluk soluğa mutfak sandalyesini çekip oturdu. Yüz ifadesinden kızgın olduğu belliydi. Bu, *Mahira, bana bulaşma ve söz dinle yoksa terliği yiyeceksin* sinyalleriydi.

“Şu karılara bak! Tüm günümü mahvettiler ama biliyorum ben onlara yapacağımı,” diyerek Nur’un uzattığı sudan yudumladım. “Hüsniye’nin patavatsızlığına mı kızayım yoksa diğerlerine mi? Ben onların gününde böyle olay mı çıkardım?”

“Neyse, anne. Boş ver.”

“Tabii senin için iyi, Mahira Hanım. Kurtuldun hepsinden.”

“Anne, ne kızılıyorsun, ya? Sanki ben çıkardım kavgayı.”

“Neyse ne!” diyerek üst dolapları işaret etti. “Mahira, şuradan bir tabak alıp hazırla.”

“Neden?”

“Sancak evde çalışıyormuş. Yavrum, şimdi açıtır. Annesi de pazara gitti. Akşam yemeğini yapana kadar çocuk aç kalmasın. Sonra çalıştıkları kafasına girmez.”

“Bana ne, ya! Beyefendi çok açsa gelsin, burada yesin. Kölesi miyim ben onun? Bir de ayağına kadar götüreceğim.”

Annem yanındaki mutfak havlusunu kafama fırlattı.

“Aç aç almaz kafası!”

“Off! Eşek kadar adam, baksın başının çaresine!”

“Ayağa kaldırma beni, Mahira. Al şuradan bir tabak, hazırlayıp götür,” diyerek ayağa kalktı. “Üstümü değiştirmeye gidiyorum. Kızlar, ben gelene kadar Mahira tabağı götürmezse eğer hepiniz cezalısınız.” Cevap beklemeden, mutfaktan çıkarak kendi odasına geçti.

Nur parmak ucunda yükselerek, yukarıdaki dolaplardan geniş tabağı çıkarıp almam için uzattı.

“Al şunu götür yoksa kafanda kırarım, ha!”

“Herkes bana şiddet göstermeye ne meyilliymiş be!”

Tabağı sertçe alıp masanın üzerindikilerden koymaya başla-

dım. Patates salatası, ıslak kek, sigara böreği ve kurabiyelerden koydum.

Kızlara dönerek tabağı gösterdim.

“Üzerine tükürsem ne olur?”

Ela atlayarak, “Dolaylı yoldan öpüşmüş olursunuz,” dedi.

“İyy!”

Kenardan peçete alarak üzerini örttüm.

“Çarpılırsın kardeşim, çarpılırsın.” Nur sırtıma iki kere pat diye vurarak kapıya doğru itekledi. “Hadi, koçum. Göreyim seni. Sağ salım git, gel.”

“Cepheye mi gönderiyoruz?”

“Terzi,” diye kavgaya başladıklarında ikisini de dinlemeden kapıya doğru ilerledim.

Hayır, anlamıyorum. Ne var gelip burada yese? Ben niye götürmek zorundayım?

Söylene söylene elimdeki tabağı ayakkabılığın üzerine koyarak spor ayakkabılarımı giymek için eğildim. Yüzümün önüne düşen saçlarımı arkaya attım.

“İnşallah yemeğin içine saçım düşer de yiyemez.”

Evden çıkarak bahçeyi geçtim ve karşıya geçerek Sancak abilerin bahçesine girdim. Tabağı düşmesin diye sıkı sıkıya tutuşum da ayrı bir olaydı.

Kız, Mahira! Sence evde ne yapıyordur?

Elinin körünü!

Zile bastım ve açılana kadar parmağımı çekmedim. Gıcıklık değil miydi? Sonuna kadar!

“Gideceğim, gideceğim sonuna kadar,” diye şarkı söylemeye başlayıp kendime gaz vermeye başladım. Hâlâ zile basmaya devam ediyordum.

Kapı hızla açıldığında Sancak abi öfkeyle dışarı fırladı.

“Senin elinin ayarını si...”

“Oha! Oha!” diye bağırdım.

“Küçük kız, sen miydin?” Yüzüme şaşkınlıkla bakıp, “Niye öyle alacaklı gibi zile basıyorsun?” dedi. Kızarak kaşlarını çatı ve dirseğini büküp kolunu pervaza yasladı.

Bakışlarımı, yüzünden aşağıya doğru indiğinde gözlerim aynı hızla yukarı fırladı. Üzerinde tişört yoktu ve altında düşük bel eşofmanı vardı.

“Aile var, aile!” diye bağırip üzerini işaret ettim. “Bu ne hâl? Sen kapıyı herkese böyle mi açıyorsun?”

Sancak abi başını eğerek üzerine baktı. Tişört giymediğini fark ettiğinde kolunu yasladığı yerden çekerek göğsünde bağladı ve zaten kısık olan gözlerini iyice kısıtı.

“Biri tam uyuyakalacağım sırada zile yüklenmeseydi ben de telaşla aşağı inmeden önce üzerime tişört geçirmeyi akıl ederdim.”

“He he, tabii. Mahallenin kızlarının aklını başından almak istiyorum demiyor da.”

“Ne? Ne alaka?” diyerek şaşkınlıkla yüzüme baktı. Gözlerinden uyku akıyordu ve içeri gidip uyumak istediğini düşünüyordum. “Kızların akıllarıyla ilgilenmiyorum.”

“Yok bir şey, yok,” diyerek tabağı uzattım ve koluna yasladım. “Al da aç karnını doyur.”

“Mahira!” diye kızdığında şirin bir şekilde gülümsedim.

“Sancak abicim, aç halinize acıyıp yemek getirdim. Fatma teyze pazara gitmiş, sen de açlıktan ayılıp bayılma.”

Daha uzatacaktım ama yine kızdı.

“Pinokyo! Kızıyorum ama.”

“Şu tabağı verip kurtulsam nasıl fikir? Hava da sıcak.”

Elimdeki tabağı alarak geri çekildi. “Bana bak, güzelim,” diyerek eğildi ve yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. “Ben de sana bayılmıyorum ancak son zamanlarda ayaklarıma dolanmaya başladın.”

Kendimi işaret edip, “Ben mi?” dedim ve aramızdaki mesafesizliğe kaşlarımı çattım.

“Başka küçük kız göremiyorum.” Ukala ukala sırtıp ela gözlerini kırptı. “Burnun mu uzadı senin?”

Kontrol etmek için elini uzattığında geriye çekilerek, “Küçük sensin!” diye bağırdım. Arkamı dönüp yürümeye başladım. “Her zamanki gibi yine asabımı bozdun.” Arkamdan kahkahası duyuldu.

Bahçe kapısını sertçe kapadım ve hırslı hırslı yürümeye başladım.

**Siz de iki dakika kavga etmeden duramıyorsunuz. Ha ha ha!
Bir de gidip büroda çalışmamı istiyor! Resmen zevk alıyor
ya! Ama ben adama dünyayı dar ederim, dar!**

Açık bıraktığım kapıdan içeri girerek kapıyı çarpmak için kolunu geri çektim ancak son anda aile evinde olduğum aklıma geldi ve ağlamaklı ifadeyle omuzlarımı düşürdüm. Kapıyı arkamdan yavaşça kapadım.

“Bu ne arkadaş? Aile evinde ağzımızın tadıyla sinirlenemiyoruz bile,” diye söylene söylene mutfığa doğru ilerledim.

Kızlar bıraktığım gibi uzak köşelere oturmuş, birbirlerine korkutucu bakışlar atmakla meşguldü.

Ela geldiğimi gördüğünde sırtarak, “Ee, ne oldu?” diye sordu.

“Ne olacak?” diyerek mutfak kapısını kapadım ve ortalarındaki sandalyeyi çekerek oturdum. “Yine beni uyuz etti. Bir gün bunun yüzünden sinir hastası olup çıkacağım.”

“Abart!” diye uzattı Nur. “Siz zaten hep böyleydiniz.”

“Kızıl saçlarını yoldurma bana!”

“Hele bir dene! Türbe türbe gezer, Sancak abiyle sizin adınıza çaput bağlarım!”

Elini saçlarında gezdirerek yüzünü buruşturdu.

Sandalyemle birlikte ileri geri giderek sıkkin bir nefes aldım. Normalde aramızdaki bu küçük sataşmaya takılı kalmazdım ancak kara kaplı defter tüm asabımı bozmuştu. Ve bu hiç iyi değildi. Adamın yüzüne baktıkça ikimizi düşünmeye başlıyordum.

Ela yerinden zıplayarak, “Kızlar!” dedi ve ellerini çırpıttı.

Nur her zaman olduğu gibi benden önce atlayıp, “Ne oldu, terzi?” diye sordu.

“Aklıma bir şey geldi ama acaba yapar mısın?”

“Kim? Ben mi?” diye sordum.

“Evet, şimdi bir akım gördüm. Gençler arasında aşırı popüler olmaya başladı.” Telefonunu çıkarıp masanın üzerine bıraktı ve şifresini girerek sosyal medyaya girdi. “Kızlar abilerinin en yakın arkadaşlarına mesaj atarak trollüyorlar. Yani dalga geçmek için.”

Şaşırarak ve bir yandan da aklım çelinerek, “Sen şimdi bunu Sancak abiye yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?” dedim.

Nur, “Yok, Kartal’ın arkadaşlarına, Mahira,” dedi ve kakhaha atıp arkasına yaslandı. “Kartal seni dolmuşun arkasına bağlar, on kilometre sürükler.”

Ela, “Volkan abin kıyamaz ama,” diyerek yapmam için yalvaran bakışlar attı.

“Aç bakayım videoyu. Ona göre karar vereceğim.”

Ela hevesle kaydettiği videoyu açarken, dudağını ısırp bekledim. Dediği gibi Sancak abiyi kızdıracaksa sonuna kadar vardım.

***

Annemin sözde gönüllü köleleri olarak, kızlarla evi dip köşe temizleyip odama çekildik. Annemi asla anlamıyordum. Evi zaten dün temizlemiş, üstüne sabah yeniden üzerinden geçmiştım.

Şimdi bir de misafirler gelip gitti ve yenilenler yerlere dökülmüştür diye tekrar temizletmişti. Hayır, misafirlerin ağızları mı yırtıktı da yere dökceklerdi? Çek tabağı çenenin altına, mis gibi yemeğini ye.

Ellerim suya girmekten dolayı buruş buruş olmuş şekilde odamın kapısını açtım ve kendimi direkt yatağımın ortasına attım. Ela ayakucuma otururken, Nur’da bilgisayar koltuğumu sürükleye sürükleye yatağın yanına getirdi.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Ela.

Başımı yastığıma gömerek kollarımı iki yana açtım. “Sizi bilmem ama ben soluklanacağım,” dedim. “Çamaşır suyu solumaktan helak oldum.”

“Şu akımı abilerin gelmeden yapsak ya. Başımıza bela alacağız sonra.”

Bıkkınlıkla yattığım yerden kalkarak sırtımı başlığa dayadım.

“Başım her türlü belaya girecek.”

“Şaşırdık mı?” dedi Nur.

“Yo,” dedi Ela.

“Peki, uslanacak mıyız?”

“Kesinlikle hayır.”

Gaza gelerek, kıcıımı havaya kaldırıp telefonumu çıkardım. Mesajlar kısmına girerek Sancak abinin numarasını açtım ve vaz-

geçmeye fırsat bırakmadan yazdım. Bu sırada Nur telefonda Rober Hatemo'nun *Senden Çok Var* şarkısını açıp sesi de sonuna kadar açtı.

Mahira: *Seni bir arkadaş, bir dostum gibi sevdim.*

Dudağımı ısırıp vereceği cevabı beklemeye koyuldum. Dikkate almayıp görmezlikten gelebilir ya da akımı daha önce görmüş olabilirdi. Gerçi Sancak abiden bahsediyordum. Onun böyle şeylere dikkat bile etmeyeceğini biliyordum.

Cevabın gelmesiyle ağızımdan ufak bir çığlık kaçtı.

Sancak Abi: *Yalakalık mı yapıyorsun, küçük kız?*

Kahkaha atarak devamını yazmaya koyuldum.

Mahira: *Sen oturmuş bana aşktan dem vuruyorsun.*

Sancak Abi: *Ben mi? Pinokyo, günde ne içirdiler sana?*

Şaşkın şaşkın telefona baktığını görür gibiydim ve aşırı eğleniyordum.

Mahira: *Bende sevdiğin çok şey var, adı aşk değil.*

Sancak Abi: *Kızlarla mı içtiniz?*

Çığlık atıp, ayağa fırladığımda Nur tişörtümden tutup çekti ve beni yanlarına devirdi.

Mahira: *Çağırdım mı?*

Sancak Abi: *Nereye?*

Mahira: *Ayarttım mı?*

Sancak Abi: *Saçmalama, Mahira!*

Mahira: *Kendin geldin ya.*

Sancak Abi: *Ben mi? Nereye geldim?*

Sinirlendiğine o kadar emindim ki kesin ayağa kalkmış, odasında turlayarak mesajıma bakıyordu. Daha da sinirleneceğini bildiğimden kahkahalarımın arasından zor nefes alarak yazdım.

Mahira: *Şimdi dinle.*

Sancak Abi: *Söyle, başımın belası. Susmayacaksın yoksa.*

Mahira: *Bir, çok sıkıldım.*

Sancak Abi: *Ee? Sonra kalktın ve Sancak abine sarmaya mı karar verdin?*

Gülmekten morarmaya başlamıştık.

Mahira: *İki, yerim çok dar.*

Sancak Abi: *Evde değil misin sen?*

Mahira: *Oh, senden çok var.*

Sancak Abi: *Hadi ya! Neredelermiş onlar?*

Mahira: *Beni mi buldun şimdi?*

Sancak Abi: *Evet, şimdi balkona çık bakayım sen! Bir hesap ver bana!*

İç sesim devreye girdi.

Aha! Sıçtın, Mahira. Ha ha ha!

Seni iç seslikten atamıyor muyum ya? Her şeye bir dalga geçmeler, bir muhalefet olmalar...

Mahira: *Çok işim var.*

Sancak Abi: *Mahira, kızdırma beni yoksa eve gelirim.*

Hızla telefonun ekranını kilitleyerek, yattığım yerden fırlayıp odada dönmeye başladım. Eğlenmesine eğlenmişim de sürekli başıma bela açmadan duramıyordum. Hayır, zaten daha yeni ceza almıştım. Şimdi kesin Volkan abime söyleyip çifte ceza paketi hediyedeceklerdi.

“Kızlar, yapmasa mıydım?”

“Aman, boş ver! Çok eğlendik,” diyerek gülmeye başladı Nur. “Zaten her eğlencemizin sonunda başımıza bir bela gelmiyor mu? Aman, koy göte gitsin.”

“Koy göte derken bana galiba,” diyerek başımı iki yana salladım. “Tövbe tövbe.”

Ela, “Gidecek misin?” dedi gülmelerinin arasında.

“Balkona çıkmazsam zile basar. Anneme, ‘Emine teyzeciğim, izin varsa senin kız biraz kaşınmış, kaşıyıp geleyim’ der. Annem de zaten dünden razı.”

Nur, “Aman, boş ver! Çıkma,” diyerek yatağıma uzandı. “Bakarsın gelmez.”

“O mu gelmez?” diyerek odamdan dışarı koştum ve ön kapıyı gören ilk camlı odaya girdim. Perdelerin arkasına saklanarak baktığımda, Sancak abi evinin kapısında, sabahki eşofmanın üstüne beyaz tişört giymiş, spor ayakkabılarını giymek için eğilmişti.

Hızla odaya koşarak kızlara, “Aha, geliyor!” dedim.

“Oo,” diyen Ela’ya ters ters baktım.

“Siz Fatiha’dan başlayın, Yasin’e kadar okuyun.”

“Ee, ben ezbere bilmiyorum ki?”

“Şu kızıl kafanı fitne fesada çalıştıracığına duaları ezberle.”

Nur, “Ay, haspama bak! Sanki sen çok biliyorsun,” diye burun kıvrarak çemkirdi.

Kendi balkonuma saklanarak baktığımda, Sancak abi elleri cebinde geliyordu. Başını balkonuma doğru çevirdiğinde geriye kaçtım. Birkaç saniye sonra tekrar baktığımda telefonuna bakıyordu. Hızla odaya koşarak telefonumu elime aldığımda arayan Sancak abiydi.

“Kızlar, bildiğiniz tüm dualar da olur. Yeter ki bu işten sıyrılıyım,” dediğimde ikisi de gülmeye başladı.

Telefon ikinciye çaldığında açarak kulağıma yasladım. “Ne var?” diye çemkirdim.

“Cesarete bak sen,” diye dalga geçti. “Şimdi çık balkona. Çık da abinle nasıl konuşulmuş öğreteyim sana.”

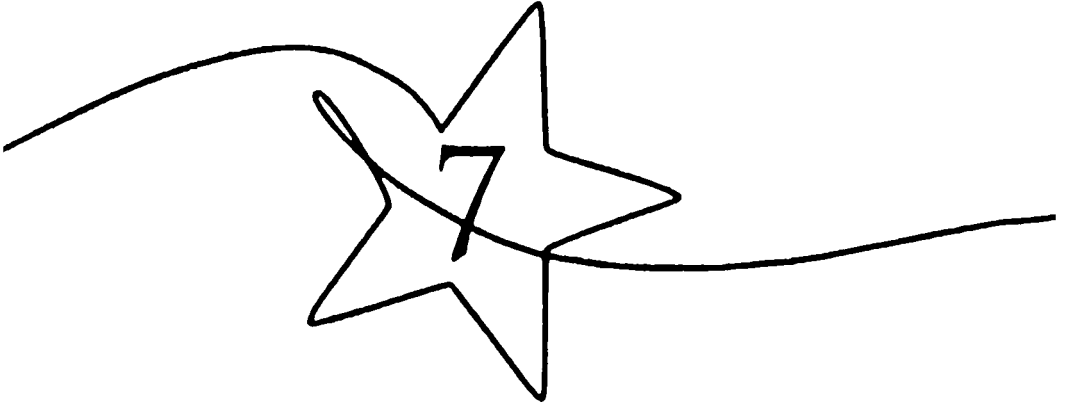
“Romeo musun sen ya? Ne o öyle balkon konuşması falan?”

“Öyle mi Pinokyo?”

Sen uslanmazsın, Mahira. Adamdan özür dileyeceğine iyice kaşınıyorsun.

Ne yapayım? Huyum kurusun. Duramıyorum.

“Tam beş dakikan var. Ya sen aşağıya inersin güzelim ya da ben yukarı gelirim. Ve bu senin için hiç iyi olmaz, Mahira.”

“Joker hakkımı kullansam?”

Yalvarır gibi devam ettim ancak içimden gülme gelince dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Mahira, çabuk buraya gel!”

Son sözünü söyledikten sonra cevap vermemi bile beklemeden çat diye telefonu suratıma kapadı. Çenesiyle yanını işaret ettiğinde telefonumu kulağımdan çekerek parmaklarımın arasında sıktım ve yaşıma asla uymayacak şekilde dil çıkardım.

Sancak abi tepkimi gördüğünde başını arkaya doğru atarak kahkahalar atmaya başladı. Bence şakalarımın son derece keyif alıyordu ancak belli etmek istemiyordu.

Eğlendiğini görüp uyuz olduğumu anlamasın diye ayaklarımı vura vura odaya yürüdüm. Kızlar yattıkları yerden kalkıp merakla yüzüme bakıyordu. İkisine de kaşlarımı çatarak sırtımı dolabıma yasladım.

“Hep sizin yüzünüzden,” diyerek işaretparmağımla ikiliyi gösterdim. “Hadi ben çabuk gaza gelip dediğinizi yapıyorum. Sonuçlarını bile düşünmüyorum. Sizin bir arkadaş olarak beni yanlış yoldan çevirmeniz gerekmiyor mu?” İkisi de şaşkınlıktan konuşmadı. “Ama başımı belaya sokan sizsiniz zaten!”

“Ben ne yaptım ya?” diyerek yağ gibi üste çıkmaya çalıştı Nur. Ela’yı dürtükleyerek, hastalıklıymış gibi yanından uzaklaşıp çocuk gibi ispiyonladı. “Hep bu terzinin yüzünden.”

Ela’nın gözleri kocaman açılırken, elini göğsüne koyup, “Benim yüzümden mi?” diyerek yana döndü ve kaşlarını çatı. “Hadi, bu olay benim yüzümden. Peki, diğerleri?”

Nur bilmezlikten gelip, "Diğerleri ne?" diye sordu.

Ela saçını avuçlayarak, "Sen adama cidden kafayı yedirirsin," dedi. "Yapmadığın şey kalmadı ama salağa yatıyorsun. Tebrikler!" Sesli bir şekilde alkışladı.

Kavgalarına daha fazla katlanamayarak, "Gidiyorum ben," dedim.

Aşağıda zaten beklettiğim için küplere binecek bir adam vardı. Daha fazla burada durup iyice tepesini attırmanın anlamı yoktu.

Ela saçını bırakıp ayağa kalktı. "Nereye?" diye sordu.

"Aşağıya. Sancak Bey öyle istedi."

"Bu halde mi gideceksin?" Eliyle dağılmış üzerimi ve karışan saçlarımı gösterdi. "Üstünü değiştirip makyaj falan yapsaydın."

"Yok artık! İstersen abiye giyip saçlarıma da sim dökeyim," diyerek ellerimi iki yana açtım. "Siz bu defter işine iyice kaptırdınız, ha!" Daha fazla bıdı bıdı yapmasını beklemeden odamın kapısına ilerledim. "Bir de kalkıp onun için mi hazırlanacağım. Güleyim bari."

Atarlı atarlı odadan çıktığımda kızlar da peşime takıldı. Ela yetişerek, "O zaman hava tam kararmadan ben de eve gideyim," dedi. Kolunu omzuma atarak birlikte merdivenlerden inmeye başladık. "Detayları okulda anlatırsın, aşkım."

"Bakarız artık," diyerek omuzlarımı kaldırdığımda sırnaşarak yanağımdan öptü ve dış kapıya doğru ilerledi.

"Sen de gidiyor musun?" diyerek Nur'a döndüm.

"Ablam akşam yemeğini hazırlamaya başlamıştır. Gidip yardım edeyim yoksa yemeği kafama kakar, daha sonra bulaşıkları da götüme iteler." Sırtıma vurarak sinsi sinsi sırıttı. "Sana da Sancak abiyle iyi şanslar."

Gözlerimi kısıp, cık cıklayarak, "Seni öldüreceğim gün yakındır," dediğimde gülüp Ela'nın peşine takıldı. "Bekle, kız! Terzi!"

"Senin terzi diyen dilini eşekarısı soksun!"

Annemin odasında dinlenmesini fırsat bilerek evin arka kapısına doğru hızlı hızlı adımladım. Bedenimi şişe takıp çevirecek, daha sonra bir güzel hop diye mideye atacaktı. Adam ağaç olmuştu. Kökleri neredeyse bizim mahalleden Kızılay'a kadar uzanacaktı.

Mahira, acaba bu sefer ne tür azarlar bizi bekliyor?

Çok çeşitli olduğu için tahminde bulunamayacağım.

Arka bahçeye açılan kapıya giderek, gizlenip bahçeyi izlemeye başladım. Aklıma bir fikir daha gelmişti ve uygulayıp uygulamamayı düşünüyordum. Zaten her türlü azar işitecektim.

Sancak kızacak ama denemeye değer.

Artık sana abi demen gerektiğini söylemiyorum. Arsız olmuştun, kızım sen. Arsız!

Gitmeden önce telefonda müziğe bakarak sırttım ve birkaç kere okuyarak üstünden geçtim. Umarım dizeleri karıştırıp ortalığı da daha fena karıştırmazdım. Telefonumu cebime koyup kapıyı açtım.

Sesi duyan Sancak abi, bana doğru döndü. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, *canına okuyacağım şimdi* bakışıyla bana bakıyordu.

“Öhüm öhüm,” diyerek bahçeyi incelemeye başladım.

“Gel bakalım,” dedi. Sağ elinin işaretparmağıyla ortaparmağını birleştirmiş, beni yanına çağırıyordu. “Bu mesajlar ne demek oluyor? Benim seninle uğraşmaktan başka işim yok mu Mahira?”

“Var mı?”

“Sayende yok!”

Yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışarak, “Öncelikle *iyi akşamlar*, demek isterim. Nasılsın, Sancak abicim? Keyfin yerindedir inşallah. Ha?”

Sancak abi başını yana eğip sırttı. “Bak bak, nasıl da kaçıyor.” Kendini göstererek, “Boş ver benim halimi hatırlımı,” dedi. “Açıkla şu mesajlarını.” Telefonunu havada salladı.

Hadi bakalım, Mahira. Battı balık yan gider.

Şanslıysam konuyu dağıtıp hafifletirdim. Dudağımı ısıtıp, gülmemek için zor dururken, “Aklım sende kalıyor, gözden uzak olunca,” dedim.

“Ne?” Havadaki eli aşağıya inerken şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

“Omzunda uyusam bütün ömrüm boyunca.”

Melodisi olmadan söylemek de amma zormuş ya!

Yavaşça yaklaştı. Kafayı yemişim gibi bakıyordu. “Mahira, bak abicim,” dedi. “İyi misin?”

“Kaderime ağladım, rükendi genç çağlarım.”

Yüzünün renkten renge girmesini neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyordum. Önceden bu kadar onunla uğraşmazdım ancak şu son iki gün uğraşmadan da duramıyordum.

“Ağlayınca çirkin olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Sinirden atlayıp, lafı yapıştırmamak için kendimi zor tutarak, “Bırak eskisi gibi olalım,” dedim.

“Değiştik mi ki?” dedi şaşkınlıkla.

“Allah özelini, güzelini yazsın alnıma.”

“Hayırlısı be güzelim,” diyerek dalga geçti.

“Onu bulduğumda, mutluluktan gel de ağlama.”

“Sinirlenme kotasını aştım artık,” diyerek elinin yanıyla çenesinin üstünü gösterdi. “Öyle kimseyi bulamazsın!”

“Sonu çabuk olur, umut olur, hiç korkmayasın.”

“Ben korkmam ama sen ve o it korkmaya başlasa iyi olur.”

“Çünkü varlığınla yokluğunla sen harikasın.”

“Biliyorum.” Birkaç dakika yüzüme baktıktan sonra yüzünü sinirle sıvazladı. “Ne yaptığını anladım, küçük şeytan.”

“Aa, şeytan falan ayıp oluyor,” dedim. Gücenmiş gibi elimi kalbime koyup dudağımı büzdüm.

“Geç dalganı, geç.” Kınayan bir ifadeyle yüzüme baktı. “Eğlendin mi?”

“Çok,” diyerek yerimde sallandım.

“Yaptığın doğru değildi, Mahira,” diyerek, bahçedeki sandalyelerden birini çekip oturdu ve karşısına geçmem için başıyla işaret etti. “Eğlenmek istiyorsun, anlıyorum. Buna asla karşı da değilim ancak Nur’la yaptığınız doğru değildi. Mesajlar için kızmıyorum. Aramızda bir samimiyet olduğu için yapıyorsun ve açıkçası başkasına yapmandansa bana yapmanı tercih ederim.”

Gülümsediğimde işaretparmağım tebessüm ederek salladı.

“Sınırı aşmadığın sürece kabulüm. Ben ne ağır abiyim ne de at gözlüğü takıp kendi doğrularını kabul ettirmeye çalışan dik kafalı biri.”

“Hödük değilsin yani,” dediğimde başını salladı.

“Meyhane olayına gelince, Mahira. Daha abine hiçbir şey söylemedim ancak şunu bilmelisin ki başınıza her şey gelebilirdi. Bu konuda abinle konuşamazsın, anlıyorum fakat bir şey olursa benimle konuşmanı istiyorum.”

Yerinde dikleşerek, dinleyip dinlemediğimi kontrol ettiğinde derin bir nefes alıp başımı salladım. Ufaktan gözlerim dolmuştu ve kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım. Yaptığının savunulacak hiçbir tarafı yoktu, bunun farkındaydım.

“Hiç söylemedim ancak...” diyerek masanın üzerinde birleştirdiğim parmaklarımla oynamaya başladım. “Adamlara karşı beni koruduğun için teşekkür ederim.”

Şefkatle gülümseyerek, “Seni korumayacağımı mı düşünüyorsun?” dedi. “Başına bir iş gelse aileden sonra en çok üzülen ben olurum, Mahira. Başımıza sürekli iş açan, yaramazlıkları bitmeyen bu kıza zarar gelirse kahroluruz.”

Tereddüt etmeden, “Sen de ailemsin,” dedim. Sancak abinin yeri her zaman özel olacaktı.

Beklemiyormuş gibi, “Ne?” dedi.

“Ailemsin,” dedim yeniden.

“Ailenim,” diyerek şefkatle gülümsedi ve göz kırptı.

Duygulanmıştım. Gözlerim dolmuştu. Burnum akmaya başlayınca, elimin tersiyle burnumu silip gülümsedim. “Biliyorum,” dedim zorlukla konuşarak. “Bu yüzden daha dikkatli olacağım.”

“Anlamana sevindim, güzelim,” dedi. Ayağa kalkarak elini uzattı ve gülümsedi. Gözleri ay ışığında parlıyordu ve korumacı göğsü her nefes alıp verdiğinde şefkatle yükseliyordu. “Şimdi en sevdiğin jelibonlu dondurmadan yemeye gidelim mi?”

Uzattığı eline bakarken, kalbim göğsümden fırlayıp kanatlanacak gibiydi. Daha önce elini tutmadığımdan değildi ama bedenimdeki heyecan gittikçe artıyordu.

“Tutmayacak mısın güzelim?”

Hafif kısık, derinden gelen sesi yutkunmama sebep oldu. Elimi uzattığımda zaman kaybetmeden, elimi avcunun içine alarak bedenimi kendine doğru çekti.

Göğsümün göğsüne çarpmasına saniyeler kala durup başımı yukarı doğru kaldırdım. Ela gözleri kirpiklerinin altından muhteşem görünüyordu.

“Gerçekten mi?”

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan dudağının tek kenarı havaya kalkacak şekilde gülümsedi ve başını salladı. “Gerçekten güzelim,” diyerek kolunu omzuma attı ve bedenimi sıcak göğsüne yasladı. “Abime mesaj atalım da gelip bize katılsın. Sonra kıskançlığından ayılıp bayılmasın.”

Kaşlarımı yalandan çatarak, “Abime laf yok,” dedim.

“Volkan bunları duysa gözleri yaşarır.”

Yürümeye başladığımızda başımı kaldırıp yüzüne baktım. Dirseğimle böğrünü dürterek, “Hesabı sen ödeyeceksin ama,” dedim.

Bana doğru eğilerek burnumun ucuna işaretparmağıyla dokundu. Sırıltması ukala bir gülümsemeye dönerken, bir daha eğilerek aramızdaki mesafeyi kapadı.

“Pis cimri.”

Yerimde durarak omuz silktim.

“Ödemezsən gelmem.”

Aniden uzun parmaklarını belimin etrafına sardı ve bacaklarım havada kalacak şekilde kaldırarak bedenimi sert göğsüne yasladı. Tek kolunu rahatça belime sararken benim yerime rahat rahat yürümeye başladı.

Şaşkınlıkla soludum.

“Ne yapıyorsun?”

“Yürümezsen bu şekilde gideriz, güzelim,” dedi. Boşta kalan eliyle yüzüme düşen saçlarımı çekti. “Ayrıca hesabı tabii ki ödeyeceğim.”

“Ayrıca cimri falan değilim!” Yere indirmesi için ayaklarımı salladım. “Öğrenciyim ama sen avukatsın.”

“Mesleğimi hatırlattığın için teşekkürler.”

“İndirir misin beni?” Düşmemek için kolumu omzuna sardığım da aramızdaki mesafe kapanmıştı. “Üstüne kusarım yoksa.”

Dediğimi yapacağımı biliyordu. Zaman kaybetmeden, belim-

den sıkıca tutarak ayaklarımın üzerine bıraktı. “Üstüme kusarsan çatıya fırlatırım seni,” dedi.

“Yuh!”

Ayaklarım yere değer değmez, bir adım geriye giderek araya nefes alabileceğim bir mesafe koydum. Parfümü neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı?

Tek kaşımı kaldırarak, “Sen bana kıyamazsın bir kere,” dedim ve bahçe kapısına doğru koşturdum.

“Kıyamam, doğru.”

Sancak abinin dediğini duyduğumda omzumun üstünden bakarak konuşmak için dudaklarımı araladım fakat Volkan abimin arabasının sesini duyduğumda tekrar önüme döndüm.

Zaten ne diyeceğimi bilmiyordum.

Sancak abi bana doğru yürüyerek tam yanımda durdu ve benimle birlikte Volkan abimin arabayı park etmesini bekledi.

Abim arabadan çıkarak, kolunu tavana yaslayıp, “Hayırdır, gençler?” dedi. “Akşam akşam nereye? Kavga da etmiyorsunuz.”

Sancak abi başımın tepesine elini koyarak ileri geri gideceğim şekilde salladı. “Bu küçük kızın canı dondurma istemiş,” dedi. “Biraz sohbet ettikten sonra dondurma yemeye gidelim dedik. Seni de çağıracaktık.”

Volkan abim, “Süper,” diyerek arabanın kapısını kapadığında, Sancak abinin başımın üzerinde duran eline vurdum.

“Tam iyi geçinelim diyorum, şu yaptığına bak ama.”

Sancak abi ellerini iki yana teslim oluyormuş gibi kaldırıp geriye doğru adımladı. “Sataşmadan duramadım,” dedi.

Tam kaşlarımı çatıp, kızacağım zaman havadaki elinden birini indirip, durmam için avcunu bana bakacak şekilde uzattı. Gözlerini benimkilere dikerek, “Sınırsız top hakkı veriyorum,” dedi.

“Bak, işte şimdi oldu,” diyerek kabul ettiğim sırada Volkan abim kolunu omzuma atarak bedenimi yanına çekti ve başımın üstüne öpücüğünü bıraktı.

“Sırf bedava diye yedi ya da sekiz top ister.”

Sancak abi eğlenerek, “İstesin, alırım,” dedi.

“İsterim!” diye bağırdım.

***

Sabah derslerinden nefret ediyordum. Daha çok sabahın köründe kalkmaktan nefret ediyordum. Gerçekten kafamı kurcalayan iki soru vardı:

1. İnsanoğlu uygarlaşırken, *sabahın köründe uyanıp güne başlatalım* fikrini ortaya atan kimdi?

2. Onu neden dinlemişlerdi?

Zaman makinem olsaydı üşenmeden, geriye gidip bulacağım ilk kişi bu fikri ortaya atan olacaktı.

Dün hep birlikte dondurmacıya gitmiştik ve üç top dondurma alarak güzelce yemiş, üstüne nasıl olsa bedava diyerek dört top daha dondurma almıştım. Eve geldiğimde Kartal abim gece hepsini yer korkusundan gizlice odama çıkarmış, dondurmayı yerken, Kore dizisi izleyeyim diyerek güneşin doğuşuna şahit olmuştum.

Sonuç olarak üç saat bile anca uyuduktan sonra annemin bağırılarıyla zorlukla uyanmış, her zamanki gibi sofraya geç kalmıştım. Üstüne mükemmel anne azarı ve abi nasihatiyle yolcu edildikten sonra dolmuşta uyukluyordum. Kulağımda yavaş şarkılar çalarken Ankara'nın yavaş trafiğiyle okula gidene kadar uykumu almış olurdum.

Uykumun en tatlı yerinde ani frenle öne doğru fırlayınca kucağımdaki çantam yere fırladı. Korkudan gözlerim aniden açılırken kendime gelmek için sağa sola bakındım. Kartal abim el frenini çekmiş, camdan dışarıya bakıyordu. Koltuktaki yerime geri kayarak kulaklığımı çıkardım.

“Ne oluyor?” diye sordum. Dolmuşta benimle aynı fikirde olan yolcular bağıırırken camdan dışarıya baktım. İki araba bir anda önümüze çekmişti ve yolumuzu kapadıkları için ilerleyemiyorduk. “Abi?”

“Korkma, Mahira.” Kartal abim kontaktan anahtarını çıkarıp inmek için hareketlendiğinde kolunu tuttum. “Aşağıya ineceğim abicim, sakın peşimden gelme!”

Yolcular camdan dışarıya bakıyordu. Yaşı büyük amcanın biri, “Ne oluyor, yavrum?” diye sordu.

“Sizi ilgilendiren bir şey yok, amca. Geç yerine, otur. Birazdan kalkacağız.”

Abim cevap verdiği sırada arabadan üç kişi çıktı. Abimin kolunu bırakıp telefonumu elime aldım. Kalbim korkudan göğsümden çıkmak üzereydi ve zar zor soluk alıyordum. Terleyen parmaklarımla mesaj kısmına girip Volkan abimin derste telefonuna bakmama ihtimaline karşı Sancak abiyle birlikte ikisini aynı gruba aldım. Nabzım kulaklarımda atarken zorlukla yazdım.

Mahira: *Biri dolmuşun önünü kesti ve büyük ihtimalle kavga çıkacak.*

Volkan abim mesajı okumadı görünürken Sancak abi anında çevrimiçi oldu.

Sancak Abi: *Sakin kavgaya karışma, Mahira ve konum at.*

Hızla konumu attığımda başımı kaldırıp abimi sakinleştirmeye çalıştım ancak abim fırsattan istifade aşağıya inmiş, adamların karşısına çıkmıştı. Adamların birinin elinde sopa vardı ve abimin karşısına dikilmelerinden bu işin gidişatı hiç iyi görünmüyordu. Adamların kavga etmeye geldikleri çok belliydi.

Arkadan söylenmeye başlayıp, kendi içlerinde yaygara çıkarmaya başlayan yolcular için direksiyona doğru uzanarak kapıyı açan düğmeye bastım. Bu arada Sancak abiden bir mesaj daha gelmişti.

Sancak Abi: *Yola çıktım, Mahira. Söylediğim gibi arabada kaldın, değil mi?*

Hızlıca yazmaya başladım.

Mahira: *Adamlar üç kişi ve biri sopalı. Burada duramam!*

Gözlerimi camdan zorlukla ayırıp mesaj atıyordum. Abimin hepsinin hakkından geleceğini biliyordum ancak içlerinden birinin sopası vardı ve bu, kavganın şeklini değiştiriyordu. Abimin dövüş eğitimi yoktu ve olacaklar mahalle kavgasından daha büyük duruyordu.

Sancak Abi: *Arabada kal!*

Kavga şiddetlenecekmiş gibi durduğunda dayanamayarak ayağa kalktım.

Mahira: Abim kavgaya karışıyor. Oturup izleyecek değilim.

Oturduğum yerden hızla kalkarak açtığım kapıya doğru ilerledim. Bir çok kişi aşağıya inmiş, öylece izliyordu ve bu daha da sinirlenmeme neden oluyordu.

“Neden öküzün trene baktığı gibi bakıyorsunuz?”

Dalga geçer gibi, “Ne yapalım? Ayıralım mı?” diyen benden sadece birkaç yaş büyük oğlana tükürüp abimin yanına koştum. Utanmaz, kavgayı ayırmak yerine telefonuyla videoya çekmeye çalışıyordu.

“Siz hayırdır, gençler?” dedim. Kahrolası çenemi her zaman olduğu gibi yine tutamamıştım.

Abim ve diğer adamlar bana döndüğünde cesaretim ufaktan kırılmaya başladı. Omuzlarımı dikleştirerek abimin yanına geçtim.

“Sana dolmuşta kalmanı söyledim, Mahira!”

“Bu hırtolara karşı seni tek bırakmam, abi!”

“Hırto mu? Sen ne ayaksın, abla?” diyen benimle aynı boyda olan, esmer, siyah saçlı, düşük bel pantolon giyen adama tiksineyerek baktım.

“Kes lan, dümbük!”

Abim adamın üzerine yürüyeceği zaman kolundan tutup kendime çektim.

Adam abimi tutmamdan cesaret almış olacak ki, “O gün tek kişiydim ama şimdi hepimizi dövebilecek misin bakalım?” diyerek iki arkadaşına döndü ve birlikte kahkaha attılar.

“Korkusundan arkadaşlarını toplamış da gelmiş, zırto,” diyen abim bana dönerek eliyle üçlüyü gösterdi. “Görüyor musun?”

“Demek ki göt korkusu adamlığının önüne geçiyormuş, abi,” diyerek, son kelimeyi uzatıp kahkaha attım ve bir yandan adamları gözlemeye başladım.

Üçü birden saldırırsa benim de bir şekilde olaya karışıp birini abimden uzaklaştırmam gerekiyordu. Uzun ve kaslı adamı doğrudan elemek zorundaydım çünkü tepesine uzanmam başlı başına sorundu. Geriye sopalı, benden bir baş uzun adamla aynı boydan olan adam kalıyordu. Duruma göre biriyle başlamam gerekiyordu ama nasıl?

Umarım dayak yemezdim.

Abim, “Bunları adam mı sandın?” dediğinde adamlar sinirlenerek birbirlerine bakmaya başladı.

Yine aynı adam, “Şimdi gösteririz sana,” dediğinde, abim gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı.

Yakasını düzelterip saçını geriye attı ve bana hitaben, “Geriye çekil,” dedi.

“Kartal Ayazkan’ın kardeşi kavgadan kaçıyormuş diye konuşmalarına izin vermem, abi.”

Teessüf ederek, parmaklarımı çıtlatıp kaslarımı açtım ancak mahalle arası kavga dışında hiçbir bilgim yoktu. Her şey tamamen doğaçlama geliyecekti.

Kalp atışlarım göğsümde gümbürderken saçma bir şekilde kanıma adrenalin ve cesaret veriyordu.

“Dikkat et,” diyerek gözlerimin içine inançla baktı.

“Biz dikkat etmeyiz, dikkat çekeriz, abi.”

İçimdeki kıro her zaman olduğu gibi Kartal abimin yanında çıkageldi. Kartal abim gururla sırtarak diğer adamlara döndü. İkimiz de Sancak abiden dolayı kavgayı bizim değil, karşı tarafın başlatması gerektiğini ve olayı olabildiğince nefsi müdafaaya çevirmemiz gerektiğini biliyorduk.

“Lan, dümbükler! Kavgayı başlatacak mısınız?” dedi abim.

“Bence korkaklar,” dedim.

İşin sonunda olay bize patlamazdı umarım. Eğer sicilime işleyip okul hayatımı mahvederse annem terlikle değil, vileda sopa-sıyla işimi bitirirdi.

Adamlar beni kale almayarak abime saldırmaya başladıklarında, abim önce yumruğun yüzüne gelmesini bekledikten sonra saldırmaya başladı.

Üç adam abimin etrafını sardığında sessizce hareket edip bana yakın duran, kısa boylu olanın arkasına geçtim ve tüm gücümle sırtına atladım. Özellikle tırnaklarımın kafa derisine batmasına dikkat ederek saçını tuttuğum gibi çekmeye başladım.

“Bırakın abimi, lan!”

Adam haykırarak, “Bırak, lan! Sürtük!” diye küfrettiğinde içimden sııttım.

Hakaret davası! 2-0 aldık inşallah.

Tırnaklarımı adamın kafasına daha sert geçirdim. Kafasında bir daha saç kalmayacak şekilde tutup çektim. Başımı geriye atarak kurt gibi bağırdım. Dişlerimi adamın omzunu geçirip tişörtün üstünden ısırdım. Eve gidince ağzımı mutlaka ozon suyuyla yıkayacaktım.

“Aağğ!”

Adam acıdan çığlık atıp, beni kollarımdan tutarak sırtından atmaya çalıştı ancak beline kilitlediğim ayaklarım yüzünden kılmıdayamıyordu. Birlikte yolun ortasında dönerken her türlü saldırıyı başarıyla gerçekleştiriyordum.

“Siz benim abimi dövecektiniz, öyle mi?” diyerek tırnaklarımı yüzüne geçirdim. “Biz Ayazkanlarız, ulan!”

Tekrar ısırduğımda adam artık hayatından bezmiş olacak ki bırakmam için yalvarmaya başladı.

İleriden polis sireninin sesleri yükselirken, adamın sırtından inmeden abime baktım. Adamın elindeki sopayı almış, bir ona bir buna vuruyordu.

Bakışlarımı hissetmiş olacak ki, “Helal kız sana!” diye bağırdı.

Adamın saçındaki ellerimden birini kaldırarak, yumruk yapıp havada salladım.

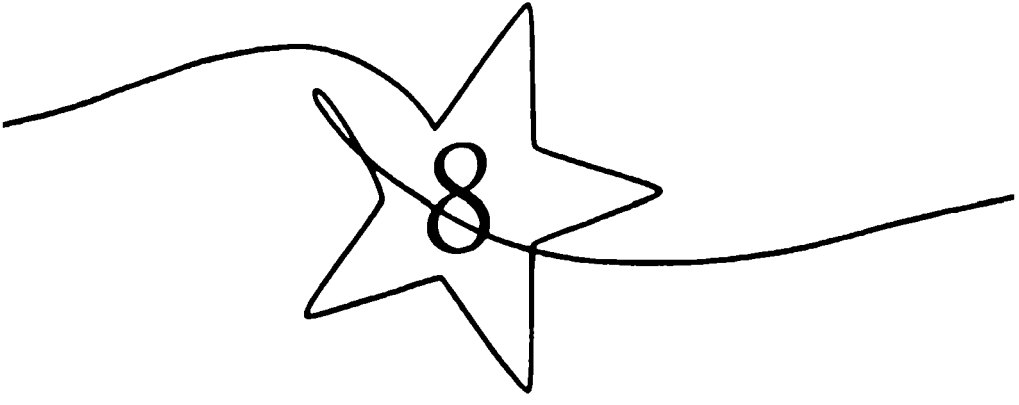
“Düşmana ölüm!”

Sırtında olduğum adam, “Çüş artık!” diye bağırdığında yumruğumla kafasına vurdum.

“Sus bakayım sen!”

Polis sirenleri artık daha yakına geldiğinde, belimde hissettiğim parmaklarla geriye çekildiğimi hissettim ancak adamın saçlarını da kendimle birlikte çektim.

Ta ki güçlü kollar bedenimi sarana kadar.

Güçlü kollar bedenimi mengene gibi sarıp, sarmalayarak kendine doru çekmeye başladığında inadımdan ve sinirimi hâlâ çıkaramadığımdan hırsla bacaklarımı adama daha sıkı doladım. Aynı zamanda bulduğum tüm boşluklarda döndüre döndüre çimdik atıyordum. Sırtında olduğum adam inleyerek, benden kurtulmaya çalışırken beni çekiştiren kolların sahibi de göğsünü sırtıma bastırdı.

Dönüp bir de arkamdaki hadsize yumruk atacağım sırada, “Sakin ol, Mahira,” dedi. İki dudağının arasından çıkan sözler nefesiyle birlikte tenimi yaladığında tüylerim diken diken oldu. Gücüm yavaşça çekilirken, “Şimdi seni tutacağım, tamam mı?” dedi.

Şaşkındım.

“Sancak?”

“Benim,” dedi. Bedenimi boşluğumdan yararlanarak aniden kendine doğru çekti. Doğrudan kollarının arasına girdim ve sırtım göğsüne yaslı olacak şekilde yapışıp kaldım. “Adamı rahat bırak ve kavgaya hemen son ver!”

Azarıyla birlikte verdiği emri sistemime yüklendiğinde kendime gelerek olaya döndüm. Zavallı adamın saçlarını tutmuş, kafasını hâlâ kendime doğru çekiyordum.

“Hayatta olmaz!”

Sancak abi bedenimi geri çektikçe inadımdan daha sıkı tutuyordum ve biliyordum ki elimi çektiğimde adamın kim bilir kaç tutamı elimde kalacaktı.

“Sana uslu durmanı söylüyorum!”

“Bu adam bana hakaret etti!”

Tekme atmama izin vermeyerek bacağımı bacağıyla kısırdı.

İsyan ederek, “Bana sürtük dedi!” dediğimde şaşkınlığından mı yoksa şiddet göstermeme izin verdiğiinden mi bilmiyordum ancak bacağını birkaç saniye çekti. Tam o anda adamın diziyile baldırının arasına sertçe tekme attım. Adamın bedeni geriye giderken saçları parmaklarımın arasından kaçtı.

Sancak abi bedenimi kendine dolayarak birkaç adım geriye çekildi. Kulağıma doğru eğilerek, “Adamı şimdi ben de döverdim ancak görüyorum ki şerefsizin üstesinden çok güzel gelmişsin,” dedi.

Kaçmaya çalışarak, “Bırak bak, nasıl gebertiyorum onu!” dedim. Sesimi duyan adam kaçarak uzaklaşmaya çalıştı.

“Öfkeni çıkardın, Mahira.”

“Başım belada mı?”

Öfkeden dönen gözlerimin üstündeki perde çekilince gerçekler hızla infilak etmeye başladı. Polisler de gelmiş, trafiği yararak aramıza girmeye çalışıyordu.

Sancak abi gülerek, “Hem de ne belada!” dedi. Omuzlarımdan tuttuğu gibi yüz yüze bakacağımız şekilde bedenimi çevirdi. Aramızdaki mesafeyi kapamak için üzerime doğru eğildi. “Endişelenmen gereken serseriler değil.”

İçimin rahatlamasını sağlayacak sözleri söylemişti ancak hiç de öyle olmadığını gözlerinden anlıyordum.

“Ben ve Volkan abinden korksan iyi olur çünkü bu sefer paçayı kurtaramayacaksın.”

Sertçe yutkunarak boş boş yüzüne baktım. Polisler yanımıza yaklaştığında yoğun bakışlarımı üzerinden çekerek arkama çevirdim. O da dikleşerek her zaman üzerinde olan siyah takımlarından birinin ceketini düzeltti. Elimden tutarak, bedenimi arkasına alıp ileride polislerin zorlukla ayırmaya çalıştığı Kartal abimin kavgasına doğru yürüdü.

Bakışlarım masum bir şekilde birleşen ellerimize gittiğinde, göğsümde olan gümbürtü kulaklarımda atıyordu ve aldığım nefes

yetmiyordu. Bu duygu yanlış hislere doğru kayıyor gibiydi ve hiç de iyi değildi.

Kartal abimin bağırışıyla bakışlarım korkuyla ona döndü. İki polis koluna girmiş, zorlukla adamlardan uzağa doğru çekiştiriyordu. Abim yumruğunu ileri savurarak, "Polis arkadaşlar, bırakın da şu bebelere önümü kesip beni dövmeye kalkmak neymiş, bir göstereyim!" dedi.

"Kartal!" diye bağırdı Sancak abi. Hâlâ elimi tutuyordu. Abimin şaşkın bakışları olduğumuz tarafa döndüğünde Sancak abi çok sinirliydi. "Sus! Haklıyken haksız duruma düşeceksin!"

Abimin sol tarafında duran polis, Sancak abiye dönerek, "Sen kimsin?" diye sorduğunda yüzüne bakmak için başımı yukarı kaldırdım.

"Avukatıyım," dedi. Sesindeki otorite gururla dolmama sebep oldu.

Aynı polis abime dönerek, "Doğru mu?" diye sordu.

Sakinleşen abim başını sallayarak, "Doğru, avukatım olur kendisi," dedi. Bana doğru dönerek, yara alıp almadığımı kontrol ettikten sonra tüm olanlara rağmen keyifle göz kırptı.

Vallahi bizden adam falan olmazdı. Genlerimizde kavga, dövüş, şiddet, çirkeflilik ne ararsanız vardı.

Ben özellikle lisede pek fenaydım. Dövmediğim oğlan, katılmadığım bela yoktu. Hepsine tekme, yumruk, Allah ne verdiyse girerdim. Tabii zavallılar, arkamda üç abi olduğu için seslerini bile çıkaramazdı.

Yaşasın, arkamda aslanlar gibi duran abiler koalisyonu!

Yaşasın, haddini aşan erkeklere haddini bildiren kızlar!

"Gençleri karakola alacağız."

Polis birkaç saniye sonra bana baktığında korkarak Sancak abinin arkasına saklandım.

Evet, düşünmeden adam dövmüş olabilirdim ancak mapus köşelerine düşecek değildim.

Yok, müebbet yiyeceksin, Mahira!

Ben de diyorum ki bu iç ses nereden kaldı?

İki gün gelmesem kendini kaybedersin.

Polisler çoktan diğer adamları yerden toplamış, arabalara bindiriyordu. İçlerinden biri beni almaya geldiğinde, Sancak abi önüme geçti ve beni adamların görüş açısından çekip arkasına sakladı. Korkumu hissetmişçesine parmaklarımı sıkarak yanımda olduğunu belli etti.

“Kızın suçunun olmadığı ve adamlar önlerini kestiği için abisini savunmaya kalktığı ortada,” dedi. Doğrudan polislere bakıyordu. Bulunduğum yerden kirpiklerinin ok gibi dışarı uzandığını, düzgün burnunun açısını görebiliyordum.

“Arabayla sizi takip edelim. Kız zaten korkmuş,” dediğinde herkesin bakışları bana doğru döndü. Bense hayran hayran Sancak abiye bakıyordum.

Sancak abi tek kaşını kaldırıp, elimi sıktığında anında kendime gelerek yüzüme korku maskesini yerleştirdim.

Yemin ederim, mahallenin havasında bir şey var. Hepiniz mi dolandırıcısınız?

Sus be!

Polisler kendi arasında konuşurken, arada dönüp bana bakıyorlardı. Fırsattan istifade Sancak abinin koluna sarılarak kuzu gibi etrafa bakmaya başladım. Hayır, bir kişi kalkıp insanların çektiği videoya baksa foyam ortaya çıkacaktı.

Adamı resmen parçaladın. Üstüne bir de masum, korkak kız rolleri kesiyorsun. Ha ha ha! İyi ki Sancak geldi.

Seni artık Allah nasıl biliyorsa öyle yapsın! Edepsiz seni!

Sonunda polisler aralarında karar verdi. İçlerinden biri, “En doğrusu sizi birlikte ekip arabasına almamız olur,” dedi. Bakışlarımı konuşan polisten çekerek Sancak abiye baktım. Koluna sardığım ellerime baktıktan sonra bakışları yukarı doğru çıkarak gözlerimle buluştu ve polisler döndü.

“Sizinle geleceğim.”

Bizi yalnız bırakmayacağını biliyordum, Sancak'ım. Bu arada, bok gibi rol yaptın, Mahira. Adamlar sana inanmadı. Ha ha ha!

Sen olmadan hayatım o kadar güzel ki!

Gelen ekipten birkaç kişi dolmuşu ve özel eşyalarımızı almak için kalırken abim diğer ekip aracına alınmıştı. Beni de Sancak abiyle birlikte diğer ekip aracına yönlendirmişlerdi.

Sesimi çıkarmadan uysal uysal yürüyordum ve Sancak abi de aşırı sakindi ancak yalnız kaldığımızda ölüm fermanımı Volkan abimle birlikte yazacaklardı.

“Volkan abim gelecek mi?”

Bizi yönlendiren polis, arabanın kapısını açıp geçmemiz için işaret etti.

Arabanın arkasına oturup cam tarafına doğru kaydığım da yanıma oturdu. “Gelecek, Mahira,” dedi. Polis kapıyı kapamıştı. “Dersin ortasında haber verdiğimiz için apar topar çıkmak zorunda kaldı.”

“Kızdı mı?”

“Kızgın olmaktan ziyade çok endişeli.”

İki polis öne oturdu. Yola çıktığımızda bana doğru döndü. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla artık endişeli değildi. Kızgın olmadığını da söylemek isterdim ancak profesyonel haline geçmişti ve yüzünde duygudan eser yoktu. Avukat kimliğine bürünmüştü.

Yaklaşarak, “İfade için beni bekleyeceksin,” dedi. “Bu sefer sözünden çıkmayacaksın, Mahira.”

“Ne dersen yapacağım.”

“Güzel,” dedi ve yandan sertçe bakıp önüne döndü.

Karakola geldiğimizde, adamları yeniden kavga etmememiz için bizden uzakta başka bir odaya almışlardı. Benim dövdüğüm adamdaki hasar, abimin verdiği hasar kadar şiddetli değildi ancak iz bırakacağına emindim. Özellikle şakaklarında bulunan hilal şeklindeki tırnaklarımın izi kolay kolay silinmezdi.

Sancak abi sayesinde boş bir odaya alındığımızda Kartal abimle karşılıklı oturmuş, birbirimize bakıyorduk. İkimizde de en ufak pişmanlık belirtisi yoktu. Hatta Sancak abi odadan çıksa sırtlarımızı sıvazlayıp verdiğimiz zararları yarıştırdık.

Ancak eğlence düşmanı tam tepemizde durmuş, kollarını

göğsünde birleştirerek sinirle telefonundan birilerine ulaşmaya çalışıyordu. Kartal abim dudağındaki yarığa dokunup, kaşlarını çattığında dudağımı ısıtıp derin bir nefes aldım ve gülümsememi saklamaya çalıştım. Ufak kızarıklar dışında iyiydi.

Oturduğum yerden öne doğru eğilip, “Kaporta sağlam mı abi?” diye sordum.

“Şerefsiz, çok pis çaktı,” dedi. İşaretparmağının ucuyla hızla dokunup çekti.

“Belli belli.”

“Bir de karşı tarafı göreceksin sen?” dediğinde gülmeye çalıştı ancak dudağının acısından sızlanarak buna anında son verdi.

“Görmem mi?” Dalga geçme amacıyla, “Gömleğini mi yırtmış o?” diyerek gömleğini gösterdim. Gözlerimi kocaman açtım.

“Demel!” Abim oturduğu yerden ayağa fırlayarak, gömleğini tutup sağa sola çevirdi. “Neresi, lan?”

“Kandırdım,” diyerek kahkaha attığımda Sancak abi telefonunu kapadı ve bize doğru döndü.

“Bacaksıza bak hele!” diyen abim gömleğinin kırısan kenarlarını titizlikle düzeltti. Kalktığı yere oturup cebinden tespihini çıkardı.

Sancak abi, “İkinize de aferin,” diyerek kollarını göğsünde birleştirdi ve sırtını duvara verdi. “Başınızı belaya sokan siz değilmişsiniz gibi bir de kalkıp, espri yaparak dalga geçiyorsunuz.”

Abim tespihini avcunun içinde toparlayıp, “Affedersin, kardeşim,” dedi. “Kusura bakma. Geldiğin için de sağ ol.”

“Geleceğim tabii ki,” dediğinde teşekkürünü reddediyordu. “Şimdi bana ne olduğunu anlatın.”

Konuşmak için atladığım sırada başını çevirmeden, “Sen sus, Mahira,” dedi. “Belli ki bu işin öncesi var.”

“Konuşmayacaktım ki.”

Yalan! Vallahi yalan, Sancak’ım.

Sancak abi tek kaşını kaldırıp, bana baktığında utanarak bakışlarımı kaçırdım. Adamda nasıl bir içgüdü varsa daha ses tellerim bile titremeden olaya atlayacağımı anlamıştı.

“Vallahi kardeşim, olaylar aslında üç dört gün öncesine dayanıyor.”

“Sen her şeyi anlat, Kartal. Hiçbir detayı atlama. İfade verirken nelere dikkat etmemiz gerektiğini bilmeliyim.”

“Bundan üç gün önce her zaman olduğu gibi işe çıkmıştım. Sabah erken saatlerdi. Önce Mahira’yı okula bıraktım, daha sonra üniversite yolundan çıkarak, her zamanki güzergâhıma girip ortaokulların ve liselerin olduğu yola koyuldum. Biliyorsun, sabahları bizim durağın okul güzergâhı bende.” Bana dönüp baktıktan sonra tekrar Sancak abiye döndü. “Ortaokula üç durak kala arkadan bağırıp çağırma sesleri yükselmeye başladı. Baktım iş büyüyor, dolmuşu sağa çekip arkaya geçtim. Geçtim de ne öğrendim sen-ce?” Yumruğunu sıkıp gevşetti. “Bu arkadaşlarını toplayıp gelen şerefsiz, ortaokula giden bir kızı taciz etmeye kalmış.”

Hiç beklemediğim hikâyeyle tüylerim diken diken oldu. Bedenim buz kestiğinde içimde kocaman bir öfke birikmeye başladı.

Abim öfkeyle, “Bunu öğrenince oğlanı bir güzel dövmeye başladım,” dedi. “Elimden zor aldılar. İşte o arada kaçıp gitmiş, adi şerefsiz. Bugün de yolumu kesmeye kalktılar.”

“İyi yapmışsın,” diye bağırdığımda, yerimde zor duruyordum. “Bu olayı bilseydim var ya...” Yumruğumu havaya salladım.

“On iki yaşındaydı kız,” dedi abim. “On iki! Öylece durup izleyemezdim.”

“Tüm kemiklerini kırıp üzerinden dolmuşla geçseydin,” diyerek yumruğumu oturduğum koltuğun başlığına vurdum.

Sancak abi, benim aksime kontrolü elinde tutuyordu ve bir sinir dalgasına kapılıp gitmesine izin vermiyordu. Abimin anlattıklarını dinledikçe nefes alışverişinin sertleşmesi dışında tepkisiz oluşu, aklımdan sadece kim bilir ne tür davalara denk geldiğini düşünmekten başka düşünce geçirmiyordu.

“Dolmuşun kamera görüntüleri duruyor mu?” dedi.

“Evet.”

“Adam ilk önce senden şikâyetçi olmaya kalkacaktır ancak görüntüleri ve yaptıklarını ileri sürdüğümüzde aklı başına gelecektir.”

“Bir de şikâyetçi mi olacak o şerefsiz?” diye bağırdığımda Sancak abi sinirle kaşlarını çatı.

“Yaptıklarına rağmen üste çıkmaya çalışan o kadar şerefsiz var ki...” dediğinde cümlesini tamamlamadan sözünü kestim.

“Biz sessiz kaldıkça kendilerini haklı görmeye devam edecekler. Susmayacağız!”

İçimde sanki susmak zorunda kalan tüm kadınların öfkesi toplanmıştı ve hepsi içimde ses vermek ister gibi göğsüme ardı ardına yumruk atıyordu.

Konuş, diyorlardı. Susma, diyorlardı.

Duyur bizi, eşlik et bize, örnek ol!

Sen susarsan herkes susar.

Sen tepki vermezsen herkes lâl olur.

Bugün sesini çıkarmazsan yarın boynuna yağlı urgan gibi dolanırlar.

Elleri uzar, cesaretleri artar.

Sana uzanan elleri kopar, cesaretlerini yerle bir et!

Susma!

“Susmayacaksınız tabii ki,” diyerek onay verdi Sancak abi.

“Susturamayacaklar!”

Sözcüklerim, göğsümün içinde demirden bir el olmuş gibi kalbimi sıkıyordu. Nabzımın her vuruşu kulaklarımda dövünüyor, ses tellerim çılgık atıp sesini duyurmak için birbiri ardına titreşiyordu.

Odanın kapısı açılarak polis ekiplerinden biri içeriye girdi. Abime yaklaşarak, “Sizi ifadeye alacağız,” dedi.

Abim oturduğu yerden kalkarken, Sancak abi de yerinde dikleşerek peşinden gitmek için hazırlandı.

Abime doğru dönerek, “Başın dik olsun,” dedim. “Biz yanlış hiçbir şey yapmadık!”

“Bugün yine olsa yine yapardım,” dedi. “Benim de bir bacım olduğu için değil, size uzanan elleri kırmak için.”

Abim belki o gün tepki vermeseydi ve bu adamın yaptığını görmez, duymaz olsaydı yarın o küçük kızın neler yaşayacağını düşünmek dahi istemiyordum. On iki yaşındaydı. Dünyanın gerçeklerini görmek için daha çok küçüktü.

Abimin yanında duran polis hareketlenerek yol göstermeye başladı.

Sancak abi, "Hemen geliyorum, ifade için beni bekle," dedi. Abim başını sallayarak odadan çıktığında Sancak abiyle yalnız kaldık.

Boğazımda oturan yumruyla nefes almaya çalıştım.

"İyi ki avukatlık falan okumamışım yoksa hepsinin analarından emdiği sütü burunlarından getirirdim." Öfkeyle başımı kaldırıp Sancak abinin ela gözlerine baktım. "Adama vurduğum için pişman değilim! Elimde olsa hepsini öldürürdüm. Pişman değilim! Bunu da ifademde..."

"Düşünmeden konuşmayı bırak artık, Mahira!" diye öfkeyle bağırdı.

"Ne? Bunları düşündüğüm için suçlu ben miyim yani?"

"Ben öyle mi dedim?"

"Evet!"

"Hayır! Sana düşünmeden hareket etmemeni söyledim. Adama başta saldırman nefsi müdafaaydı ancak hareketi durdurmayı ve engellemeyi aşmışsın. Bir de kalkmış, pişman olmadığını, öldürmek istediğini söylüyorsun."

"Evet, öldürürdüm. Ellerimi böyle boğazına sarar..."

Havada birleştirdiğim ellerimi tutup bileklerimi sardı ve oturduğum koltuğun önüne gelerek tepemde durdu.

"Mahira."

"Ne var?"

"Saçmalıyorsun."

"Saçmaladığımı falan yok," diyerek oturduğum yerden ayağa fırladım ve bileğimi bırakması için kolumu sertçe çekiştirdim.

"Bunları söylediğinde ne olacak sanıyorsun? *Aferin sana*, diyerek, alkışlayıp göndereceklerini mi?" Bileklerimi bıraktığında kollarımı yanıma çektim. "Haklıyken doğrudan haksız duruma düşeceksin."

"Öyle bir şey olmayacak!"

Sabır çeker gibi nefes alıp burun kemerini sıktı. "Sana karışman söyleydim, değil mi?" dedi.

“Evet ama...”

“Aması falan yok!”

“Abime saldırırlarken, durup izleyecek miydim?” Bir adım öne attığımda, aramızda mesafeye dair bir alan kalmamıştı. “Kavgadan kaçmam ben!”

Sinirle yüzünü sıvazlayıp, “Sürekli ya kavga ediyorsun ya da başını belaya sokuyorsun!” diye öfkeyle bağırdı. “Durmuyacak mısın sen?”

“Benim bir şey yaptığım yok! Bela gelip beni buluyor.”

Gerçekten de öyleydi. Başım ya Nur’dan dolayı belaya giriyordu ya da mutlaka biri gelip bana salça oluyordu.

Sancak abi başını yana yatırıp, “Doğru, nedense hep seni buluyor,” diyerek alayla güldü. “Hiç büyümeyecek misin sen? Sürekli birilerini suçlayıp duracak mısın?”

“Büyüdüm ben!”

Neden olduğunu bilmiyordum ama söyledikleri gerçekten zoruma gitmişti. Ağlayacak değildim. Ağlamazdım ama boğazımda hâlâ duran yumru, gözlerimin dolmasına da neden oluyordu.

“Kimseyi suçladığım yok!”

“Bunu neden göremiyorum?” Geri çekilip ceketini düzeltti. “Daha bu kadar bile...” diyerek avcunu yere bakacak şekilde tutup küçük bir çocuğun boyunu gösterir gibi durdu. “Sürekli başımıza iş açıyordun. Boyun uzadı ancak hâlâ sorun çıkarıyorsun. Söz dinlemiyorsun. Kafanın dikine gidiyorsun. Sonra Sancak abin gelip seni kurtarsın!”

“Sana gelmeni söyleyen mi oldu?”

Gerçekten kafayı yiyecektim.

“Gel demene ihtiyaç mı duydum, küçük kız?”

“Küçük falan değilim ben!” diye öfkeyle bağıırıp işaretparmağımla göğsüne vurduğumda alaycı bir ses çıkardı. Gözüm öfkeden daha da karardı.

Ceketinin kol düğmelerini düzelterip aynı alaylı ifadeyle yandan bana baktı. “Ben karşımda büyümüş bir kız göremiyorum.” Küçümsercesine, “Abilerine güvenmiş, başına ne iş açarsa kurtarıla-

cağını düşünen birini görüyorum,” dedi. Elleriyle odayı gösterdi. “Bak, yine seni kurtarmak için buradayım.”

“Evet, iki abime de güveniyorum! Ancak hiçbir zaman onların beni kurtaracağına güvenerek hareket etmedim.” Başımı yana yatırıp güldüm. “Gelme!”

“Gelme demekle olmuyor.” Aynı şekilde karşılık verirken gözlerinin içinde çakan siniri görebiliyordum. “Bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağım.”

“Böyle geleceksen gelme!” Gözlerini kısarak yüzüme baktığında ağızından çıkanları durduramıyordum. “Kartal abime de Volkan abime de gelip beni kurtarmasını söylemedim. Bunu istemedim. Siz zaten hep orada durmuş, yaptıklarında kusur arıyordunuz!”

“Kusur mu arıyorduk?” Şaşırdı mı yoksa alındı mı anlayamıyordum. “Seni koruyorduk! Gözlerimizin önünde büyüyordun. Tırnağının ucuna zarar gelecek diye kafayı yiyerek, sürekli yanına yaklaşan herkesten şüphe duyarak seni izliyorduk!”

İkimizin sesi de giderek yükseliyordu. Artık tartışmıyor, bizzat kavga ediyorduk. “Küçük bir kız değilim artık,” dedim. “Kendimi koruyabilirim.”

“Gözümde hep narin ve küçük bir kız olacaksın.” Dediklerimi duymamazlıktan gelerek, “Küçüksün ve seni koruyacağım!” dedi.

“Öyle mi?” diyerek sinirden kahkaha attım. Anlamasını isteyerek kelimelerin üzerine vurdum. İşaretparmağımla göğsüne bastırarak, “Büyüdüm ben ve bunu sana kanıtlayacağım!” dedim.

Göğsümdeki parmağıma bakıp geri çekildi ve kapıya doğru yürüdü. Tek kaşını kaldırdı. “Bunu karakolda söylemeseydin inanırdım ancak şimdi durduğumuz yere bakıyorum da...” Uğraşmak istemediğini belli ederek, “Başıma iş çıkarma, yeter,” dedi ve sırtını bana döndü. Kapıyı açıp, beni sinirli bir halde bırakıp gitti.

Hırsımdan parmağımla ısırp odada bir oraya bir buraya yürümeye başladım. “Demek küçük bir kıyım, ha?” Taklidini yaparak, “Boşomo soroklü iş açoyorson!” dedim.

Kollarımı göğsümde birleştirip kalçamı masaya yasladım ve aya-

ğımın ucunu yere vurmaya başladım. Demek Sancak Bey'in karşısında küçük, başına sürekli iş açıp duran, uslanmaz bir kız vardı.

Kendi kendime, "Sen daha başının ağrması ne demek, görme-mişsin," diye söylenerek derin bir nefes aldım. "Başına bir sarar-sam küçük kızı işte o zaman görürsün." İşaretparmağımı kapıya doğru sallayıp kendi kendime konuşmaya devam ettim. "Aklından çıkmaz bu küçük kız! Ayrıca bu küçük kız ne ya?" Başımı hırsla sallayıp ayağa kalktım. "Madem başına iş çıkarmamamı söyledin, ben de belanın kendisi olacağım. Etrafında dönüp duracağım. Yö-rüngeme çekilirken ilk seven ben değil, sen olacaksın."

Dudağımı ısıırıp saçımı başımı düzelttim.

"Ah Sancak, ah! Ben de Mahira'yı sana bu sözleri yedirtmez miyim? Kapıma köpek yapmaz mıyım?"

***

İfademi almak için götürdükleri odada iki polis memuru çalış-şıyordu. Odaya giriş çıkışlar polis kontrolündeydi. İfademi alacak memurun önündeki sandalyelerden birine oturduğumda, Sancak da yanıma oturdu. İfademi verirken, birkaç müdahale dışında öylece oturup durumu kontrol etti. Tamamen sakın bir şekilde olanı olduğu gibi anlattım. Öfkeden ve fevri hareketlerden kaçarak kavgaya katılmamın tek nedeninin abimi korumak olduğunu belirtmiştim.

En sonunda, ifademın çıktısı alınıp önüme konulduğunda önce Sancak okudu, daha sonra da ben okudum ve onayıyla bir-likte imzalayıp odadan çıktım. Bu saatten sonra yapacağımız tek şey mahkemeye kadar beklemektir.

Bekleme alanına geldiğimizde Volkan abimle Kartal abim yan yana oturmuş, bizi bekliyordu. Volkan abim geldiğimizi gördü-günde oturduğu yerden kalkıp yanımıza doğru yürümeye başladı.

"Abi ben..." dediğimde lafımı kesti.

"Sus, Mahira. Eve gittiğimizde konuşacağız bunları."

Sesi genelde başımın belada olduğunu belirten tonlamadaydı. Dudağımı büzerek başımı öne eğdim ve Kartal abimin yanına yü-rüdüm.

Kolunu omzuma attığında başımı kaldırıp kısık sesle, “Başımız ne kadar belada?” diye sordum.

Abim omzunu silkerek, “Tüm suçlu ben olduğum için sana ufak ayar çeker, cezayı da peşinden yapıştırıp gönderir,” dedi. Burnunu çekiştirip elini cebine soktu. “Hadi, evimize gidelim, Kara Murat.”

“Kara Murat mı?”

“Battal Gazi mi diyeyim?” Yüzüne hâlâ aval aval baktığımı görünce, “Siz yeni nesil gâvurları tercih ediyonuz, doğru,” dedi. “Neydi adı? Raki mi?”

“*Ediyonuz*, değil. *Ediyorsunuz*, Kartal.” Volkan abimin hiçbir fırsatı kaçırmamasına burnumdan domuzcuk sesi çıkararak güldüğümde Kartal abim ters ters yüzüme baktı. “Ayrıca *gâvur* gibi ayırıştırıcı kelimeler de yok.”

“Adama bak, lan! Her fırsatta beni düzeltmenin yolunu buluyor.”

Avcunu bacağına vurduğunda ağızımdan başka bir kıkırtı kaçtı.

“Hadi, eve gidiyoruz.”

“Annem?” dediğimde Volkan abim ters ters yüzüme baktı.

“Sancak’ın annesiyle alışverişe çıktılar. Annesini çok düşünen hayırlı evlatlar, yürüyün! Daha evde boyunuzun ölçüsünü alacağım.”

Volkan abimin peşi sıra ilerlerken Kartal abimi dürttüm.

“Abi?”

“Hı?”

“Raki değil, *Rocky*.”

Elinin tersiyle kafamın arkasına vurarak, “Bir sen eksiktin!” dedi. “Sıpayı bak! Abisini düzeltmeye kalkıyor.”

Eve döndüğümüzde Kartal abimle salondaki koltukta yan yana oturuyorduk ve suç işlediğimiz her halinden belli olan çocuklar gibi akıbetimizi bekliyorduk. Arada Sancak ve Volkan abim konuşmak için mutfaka kadar gittiklerinde birbirimize dirsek atmaya başladık.

“Sence de fazla abartmıyorlar mı?” diyerek Kartal abimi tekrar dürttüm. “Sonuçta bu ilk kavgamız değil ki.”

“Olabilir, bacım,” diyerek bacağını diğer bacağının üstüne attı. “Volkan’ın azarlarına bir noktadan sonra alıştım.”

“Evde sicili en kabarık şahıs olduğun için olabilir mi?” dediğimde mutfaktan çıkan ikiliyi gördüğüm gibi böğrüne dirsek attım. “Geliyorlar!”

Kartal abim anında eski oturuşuna geri dönüp ellerini dizlerinin üstüne koydu. Ağzımdan başka kıkırtı kaçtı.

“Utan be! Kaç yaşında adamsın.”

“Kızım, bu saygu saygu.”

“He, saygu saygu,” diyerek, onu taklit edip yeniden güldüm.

Sancak ve Volkan abim odaya girdiklerinde susarak, put kesilip ikiliyi izlemeye başladık. Volkan abim kollarını göğsünde birleştirip doğrudan bana baktığında, Kartal abime iki saniye kaçamak bakış atıp şirin bir şekilde gülümsedim.

“Hiç öyle masum masum bakma, Mahira,” diyerek işaretparmağını salladı. “Bu sefer şirinliğine kanacak değilim. Sancak, başına açtığın tüm işleri anlattı.”

Zorlukla yutkunup pencere kenarına yaslanan Sancak’a döndüm. Bakışlarımız buluştuğunda ağzımı oynatarak, “İspiyoncu,” dediğimde hızla kaşlarını çatı.

“Mahira!”

Yerimden sıçrayarak Volkan abime döndüm. Mavi gözlerine baktığımda gerçekten kızdığını anlıyordum. Bu sefer paçayı harbi kurtaramayacak gibiydim.

“Nur’la başınıza açtığınız iş akıl kârı değil! Meyhaneye girmek de ne demek?”

Kartal abim duyduklarıyla şoka girdi. “Meyhane ne alâka, lan?” diye bağırdı.

“Sen karışma. Burada ben konuşuyorum.”

Acaba ortalığı karıştırıp işin içinden sıyrılısam olur muydu?

“Şimdi üzerine gelip olayı daha da büyötmeyeceğim. Zaten Sancak sağ olsun, hem cezayı verip bir güzel azarlamış hem de seni kurtarmış.”

Götünü kurtardığını söyleyecekti bence. Ha ha ha!

“Sancak bugün sana karışmamamı söylediği halde kavgaya dahil olmana gelelim.” Kendi kendine söylenen Kartal abime şöyle

bir baktı. “Kızım, senin hiç mi korkun yok? Ya adam sana bir şey yapsaydı? Ya vursaydı?”

Kartal abim, “Hop!” dedi. “Orada dur! Ben varken kimse kız kardeşime vuramaz!” Elini sallayarak oturduğu yerden öne kaydı. “İzin vermezdim.”

“Doğru. Dayak yediğin sırada dönüp bir de Mahira’ya vuran adama saldıırırdın.”

“Dayak yemiş gibi bir halim mi var, lan?”

Kavga etmelerini istemeyerek konuya müdahale ettim. “Kimse bana zarar vermedi,” dedim. “Aksine ben adamı parçaladım. En son adam kendisini bırakmam için yalvarıyordu.” Zaferle sıırttım. “Ayrıca abim iki adamı da fena dövdü.”

“Aferin size, aferin,” diyen Volkan abim alkışlamaya başladı. “Bir Kartal azdı zaten. Şimdi başıma iki tane mi oldunuz?” İkimiz de cevap vermedik. “Sancak olmasaydı ne yapacaktınız?”

“Suçlu olan biz değildik.” Çocuklaşmaya başlayıp işi yokuşa süreceğimi fark ettiğimde aniden sustum. Gözümün ucuyla Sancak’a baktığımda beni izlediğini fark ettim ve bakışlarımı kaçırdım. “Üzgünüm, abi.”

“Hâlâ inkâr ediyors-” derken birden ne söylediğimi fark etti. “Ne?”

Odadaki üç erkek de şaşkınlıkla bana baktığında boğazımı temizleyip oturduğum yerde dikleştım.

“Hata yaptım. Karışmamam gerekiyordu ancak kendimi tutamadım. Kız kardeş dürtüsü işte.”

Volkan abim şaşkınlıkla kafası karışmış bir şekilde Sancak’a döndükten sonra ağzı açık, afallamış bir halde yeniden bana döndü.

“Adamın ayarlarını bozdun,” diyen Kartal abim yaklaşarak eliyle ağzını kapadı. “Ne yapmayı planladıysan devam et.”

Yumruğumu dudaklarıma yaslayıp, “Teessüf ederim, abicim,” dedim. “Büyüdüm ben, büyüdüm. Öyle numaralar yapmıyorum.”

“Öyledir öyle,” dedi. Sesinden hiç inanmadığı o kadar ortadaydı ki bir an durup ben bile kendime şüpheyile baktım.

Volkan abim boğazını temizleyerek gözlerini kıstı. “Hatırı

anlaman güzel,” dedi. Hâlâ tavrımdan emin olamıyordu. “Ama bu, ceza almayacağın anlamına gelmiyor. Pazartesi günü Sancak’ın ofisinde çalışmaya başlıyorsun.”

“Tamam.”

Önceden deli gibi itiraz edeceğim bu cezayı anında kabullendim. Defterini dürmem gereken kişiye ne kadar yakın olursam o kadar iyiydi.

“İtiraz etmeyip bir kere de *tamam, abi*, de! Ne var bir ke-”

“Tamam işte!” diye inleyerek isyan ettim.

Şaşkınlıkla, “Tamam mı?” dedi.

“Evet.”

Asabı bozulmuş bir şekilde elinin tersiyle kapıyı gösterdi. “Odana git, Mahira. Tüm sinirlerimi bozdun.” Elini saçının arasından geçirip soludu. “Sana ne olduğunu anlamıyorum. İtiraz edip olay çıkarsana kızım!”

Şapşal haline gülümseyerek ayağa kalktım. Sancak’ın ayarlarıyla oynayacağım diye arada abimi de kaynatıyordum ve kesinlikle cehenneme gidecektim.

“Aa, yeter ama! Sorun çıkarsam kızılıyorsunuz, çıkarmasam yine kızılıyorsunuz.”

“Git odana abicim, hadi,” diyerek başının ucuyla merdiveni işaret etti. “Ağzımın tadıyla azarlayamadım zaten, bari Kartal’ın hakkına girme.”

Gülmemi bastırmaya çalışarak, Kartal abime mazlum mazlum bakıp, “Gazan mübarek olsun, abi,” dedim. Elimle göğsüme vurup başımı eğdim.

“Eyvallah, bacım,” diyerek, göğsüne vurup başını eğdi. “Kaç, kurtar kendini!”

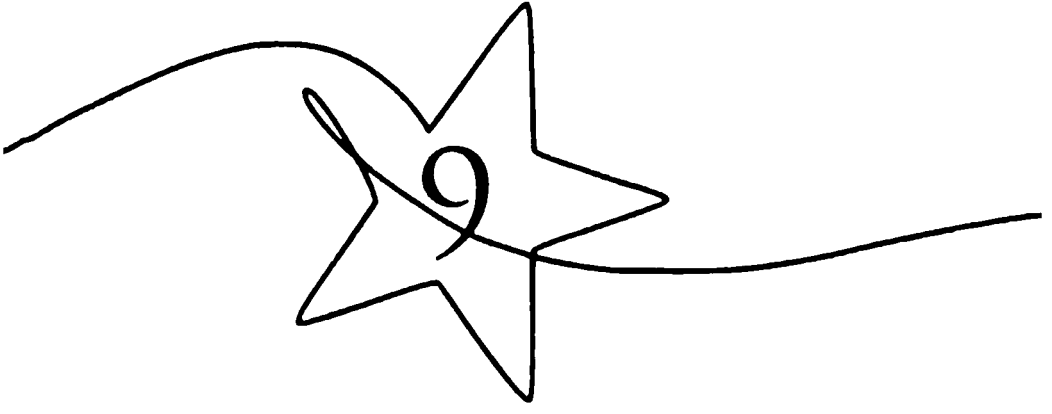
“Allah kurtarsın, abi!”

“Dostla-”

Volkan abimin, “Mahira!” diye uyaran sesini duyunca cümlemi tamamlayamadım. Salondan çıkmak için hızlı hızlı koşturdum.

Önünden geçerken, geldiğimizden beri sessizliğini bozmayan Sancak’a bakıp, gözlerimi kısmadan edemedim.

Kısık ve kin dolu bir sesle, “Bittin sen,” dedim.

Berkay: Kız, nerede kaldın?

Berkay'ın mesajını okuduktan sonra gülerek cevap vermek için ekran kilidini açtım ancak mesajları ardı ardına gelmeye devam ediyordu.

Berkay: Dün okula da gelmedin!

**Berkay: Ben de Ela'yı sıkıştırdım. Başına gelmeyen kalma-
mı, yağğ!**

Arka arkaya mesaj atıyordu.

Berkay: Hadi, okula gel de anlat.

Başka bir mesaj atmasına izin vermeden hızla yazdım.

Mahira: Dedikodu olmasa bu kadar peşime düşmezsın, ha!

**Berkay: Sus be! Nerede kaldın? Okulun kapısında ağaç ol-
dum, neredeyse kök salacağım. İki üç yakışıklı görsem gözüüm
gönlüm açılacak da neredegg!**

Düşmanına mermi atar gibi mesaj atmaya devam etti.

**Berkay: Ama bu bizim kaderimizde var. Yalnızlık var, fu-
karalık var, dedikodusuzluk var. Erkeksizlik var. Aynı çöldeki
son bedeviler gibiyiz. Bu nedir be? Bir günümüz, öbür günü-
müz ve diğer günümüz... Off, hepsi birbirinden kötü.**

Mahira: Sakin ol, şampiyon. Geldim.

Telefonu kilitleyerek koltuğu bıraktım ve Kartal abimin dol-
muşu sağa çekmesini beklerken trençkotumu giydim. Kol çanta-
mı omzuma takıp kitaplarımı elime aldım.

"Hadi, ben gidiyorum, abi," dedim ve eğilerek Rebul marka kolonya kokan yanağından öptüm. "Uzun bir süre kavgadan uzak duralım, tamam mı?"

Saçımı çekerek, “Biz beladan uzak dursak o gelip yine bulur bizi bacım,” dedi. Para bölmesinden iki adet yüzlük çıkararak ceketimin cebine sokuşturdu ve göz kırptı. “Volkan uzun süre harçlık koklatmaz sana.”

“Ya, şu yakışıklılığa, şu güzel gömleğe bakın be!” diye bağırarak dolmuştakilere abimi gösterdim. “Tespihine yandığım, beni düşünürmüş.”

“Yalakaya bak,” dedi ve gülerek dolmuşun kapsını açtı. Çaktırmadan, gömleğinin yakasını düzelterip saçını yana yatırdı.

İkimizi gösterip, “Can yoldaşın olduğumu söyleyeceksin, abi,” dedim. “Biz bundan sonra kavgaların aranan yüzüyüz.”

“Sancak da öyle diyordu. Adam avukat olduğundan beri en çok bizimle çalıştı.”

Burun kıvrıp, “Çalışsın,” dedim. “Başka işi ne?” Kapıya dönerek el salladım. “Görüşürüz, abi.” Neredeyse her gün birlikte gittiğim dolmuş ekibine de dönerek, “Görüşürüz, millet,” dedim.

Okulun kapısına doğru hızlı hızlı yürümeye başladım. Berkay’ı biraz daha bekletirsem evimi bile yakmaya gelirdi. Öyle bir manyaktı.

Arkadaşlarımla her biri birbirinden renkli ve harika insanlardı ve bu yüzden burnum boktan çıkmazdı. Hele mahalledeki kızların dışında olan arkadaşlarımsa tamamen ayrı bir kafaydı. Bir an önce yanlarına uğramam lazımdı.

Berkay oturduğu duvarın köşesinden fırlayarak, “Allah senin cezasını vermesin!” dedi. “Ağaç oldum burada, ağaç! Kör olasıca!”

“Aa, sabah trafiği diye bir şey var, canım!”

“Mahira!”

Kartal abimin sesiyle hızla arkama döndüm. Koştura koştura yanıma geliyordu.

“Telefonunu unutmuşsun, çiçeğim,” dedi. Telefonumu uzatarak almam için bekledi.

“Teşekkür ederim, abi. Ceketimi giyerken koltuğa bırakmıştım. Almayı unutmuşum.”

Telefonumu alarak çantamın içine koydum. O sırada Kartal abim, Berkay’a dönerek kaş göz yaptı.

“Bu kim?”

“Berkay ama biz genelde Berkoş diyoruz,” dediğimde abim kaşlarını kaldırarak, “Ha!” dedi.

Yanımda put kesilmiş Berkay’a bakarak dirsek attım ancak tamamen transa girmiş gibiydi.

Abime dönerek, “Teşekkür ederim, abi, seni tutmayayım,” dedim.

“Aynen aynen, dolmuş bekliyor,” diyerek, saçlarımın tepesinden öperek geriye çekildi ve elini selam vermek için kaldırdıktan sonra arkasını dönüp, koşturarak dolmuşa doğru ilerledi.

Berkay’a dönüp kolunu çimdikledim ve elimi gözünün önünde salladım. Silkelenerek, kendine gelip kolunu tuttu. “Ne yapıyorsun be?” diye bağırdı.

“Dalıp gittin, bakıyorum.”

Berkay kocaman gülümseyerek kıvırdığı kirpiklerini kırıştırdı. Omuzlarımdan tutarak beni ileri geri salladı.

“Bu yakışıklı da kim?”

Etrafıma bakıp, “Hangisi?” dedim.

“Daha yeni yanımıza gelen,” dedi.

Işıklarda bekleyen dolmuşu işaret ettim.

“Kartal abimi mi diyorsun?”

“İsmi Kartal mı?”

Hülyalı hülyalı uzaklara baktıktan sonra dolmuşun olduğu yere doğru gitmeye kalktı. Bir anda düşen jetonla birlikte koluna yapıştığım gibi geriye çektim.

“Lan!” diye bağırdım.

“Lan, ne be? Ayı!”

“Höst! Dur bakayım orada!”

Yüzünü tiksintiyle buruşturarak, “Varoş seni,” dedi.

Hâlâ dolmuşa doğru ilerlemeye çalışan bedeninin önüne geçerek, “Neler düşünüyorsun öyle?” dedim. İşaretparmağımı yüzüne doğru sallayarak gözlerimi kısıtım. “Çabuk söyle!”

Elini çenesinin altında birleştirip, “Ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Berkay, gözünü seveyim kendine gel.” Etini çimdiklemek için tekrar uzandığımda kolunu geriye çekti. “Yanarız.”

“Âşık oldum ben.”

Başımı iki yana sallayarak, “Olamazsın!” diye bağırdım.

Kartal abim duysa Berkay’ı yaşı kadar parçaya ayırır, daha sonra Ankara’nın her ovasına teker teker gömerdi. Tüm mahalle toplansak yine de onu durduramazdık.

“Ne kıskanç karısın!”

“Bak, canım,” diyerek, mala anlatır gibi tane tane bastırarak konuştum. “Benim abim dağ ayısı. Böyle dağdan yeni inmiş, tazecik öküzlerden. Dolmuşçuların hası.” Daha nasıl anlatacağımı düşünmek için dudağımı ısıırıp etrafıma bakındım. “Soğana yumruğunu vurur, parçalar. Öyle yer yani. Ayakkabısının topuğuna basmamayı bile yeni öğrendi.”

“Ne kadar da haşın!” dedi hayranlıkla.

Burun kemerimi sıkarak sesli bir soluk verdim. En yakın arkadaşlarımdan birini kaybediyordum. Hadi hayırlısı!

“İlgini öğrenirse seni gebertir.”

“Belimi kırabilir.”

“Yuh!” Şirin şirin gülümseyerek, “Gel, yol yakınken vazgeç bu sevdadan,” dedim. “Daha gençsin, yakışıklısın. Yazık yani.”

“Olmaz, bir kere sevdalandım ben,” diyerek göğsüne vurdu.

“Abim, lan! Anlamıyor musun?”

Dudağını büzerek, ellerini yanaklarımdan iki yanına koyup kafamı ileri geri salladı. Burnunu çekerek, “Hiç mi olur yok?” diye sordu.

“İmkânsız! Kan çıkar, vahşet olur.”

Gözümün önene gelen görüntülerle Berkay’ın eline vurarak uzaklaştım. Tespihiyle adam dövmüşlüğü vardı. Kim bilir, Berkay’a neler neler yapardı.

“Hani en güzel aşklar imkânsız gelir ya insana, imkânsız olduğu için âşığım ona.”

Omuzlarını düşürerek okula doğru yürüme başladı. Yüzümü sıvazlayarak peşinden koştum.

“Olur öyle şeyler.”

Koluma girerek hüznünlü hüznünlü bahçeyi izlemeye başladı.

“Kendimi çölde su arayan bedeviler gibi hissediyorum. Suyu görüyorum, ona odaklanıyorum, umutlanıp seviniyorum. Tam ona doğru gidiyorum ama bir bakıyorum ki su yok! İşte, bendeki aşk da böyle. Sanki var gibi ama bir bakıyorum ki yok. Beni anlayabiliyor musun Mahira? Yok!”

“Gel, ben sana dün olanları anlatayım.”

Kolunu çekerek, “Ne yapayım ben senin sıçış hikâyesi?” dedi.

“Hadi ya!” Sırtına, öne doğru yalpalamasına neden olacak şekilde sertçe vurdum. “Maymun köpeğine bak! Telefonda öyle demiyordun ama.”

“Âşık olmadan önceydi o,” dedi. Yere düşmekten son anda kurtularak ayağa kalktı ve kötü kötü baktı.

Berkay’ın dedikodu aşkı yüzünden sabahın köründe, dersim olmadığı hâlde geldiğim yetmiyormuş gibi bir de beni beğenmiyordu.

Haspam!

Şimdi onu gebertmez miydim ben?

Sinirlenerek işaretparmağımı yüzüne doğru salladım.

“Bana bir daha yok o şunu yapmış, yok bunu yapmış, diye gelersen senin o çemçük ağzına parmaklarımı sokar, kepçe kulaklarına kadar yırtarım!”

Gözleri korkuyla açılırken, elleriyle kulaklarını kapayıp geriye kaçtı.

“Bir kere ben kepçe değilim!”

“Tabii!” Kinle gülümseyip, ağzımı yaya yaya konuştum. “Aynaya baktın mı hiç, kepçe?”

“Yalan söylüyorsun!”

Elimi alnıma koyup, “Yalan söylüyorsun, yalan!” diye taklidini yaptım. “Bir de çemçük ağızlı olduğunu söylemiştim. Onu kabul ettin galiba?”

“Saçlarını yolar, eline veririm!”

“Dün adamın birinin tepesine çıkarak, saçlarını yolup yüzünü yırttım. O da yetmedi, ısırdım.”

Kendimle duyduğum gurur öyle büyüktü ki Volkan abim ve Saçcak duysa kafamı kırardı.

“Yabani!” Kollarını kendine sararken teni daha da beyazladı ve âdeta hayalete döndü. Eliyle gitmem için kışkırtarak, “Git, istemiyorum artık seni,” dedi.

Burun kıvrıp, “Sen bilirsin,” dedim. “Zaten Ela’yla buluşup büyük planlarımı tasarlamam gerekiyor.”

Sormak için can atarak ağzını açtı ama ettiği büyük lafı hatırlamış olacak ki, “İlgilenmiyorum,” dedi.

Elimi çeneme koyup, havaya bakarak kendi kendime konuşuyormuş gibi yaptım.

“Acaba kendime âşık mı etsem yoksa sözleri için pişman mı etsem?”

Ufaktan yürüme başladığımda, Berkay’da çaktırmadan beni takip etti.

“Bu erkekler de...” dememe kalmadan, Berkay atlayıp, “Kim?” diye sordu. Heyecanla elini kolunu salladı.

“Bir şey mi dedin?” diye sordum.

Kendini göstererek; “Ben mi?” dedi. “Yok, nereden çıkardın?”

Gözlerimi kısarak, “Beni mi takip ediyorsun?” dedim.

Elini açıp göğsüne koydu. “Ne münasebet, canım!” dedi. “Aynı yere gidiyoruz.”

“Aynı yere mi gidiyoruz?” İçimden resmen kahkahalar atıyordum. Akli sıra bana yedirecekti. “Ben Ela’ya büyük planımı anlatmaya gidiyorum.”

“Tamam be! Anlat yoksa merakımdan çatlar, sıçarken kafası patlayan adam gibi kendimi buraya bırakıveririm.”

Yüzümü buruşturarak, “Az önce öyle demiyordun ama,” dedim. “Ne oldu?”

Birden dizlerinin üstüne çöküp bacaklarıma yapıştı ve sallamaya başladı.

“Yalvarırım, söyle! Kim?”

Düşmemeye çalışarak kafasını tuttum.

“Hayatta söylemem. Sen demedin mi ben ne yapayım senin sıçışını diye?”

“Bir daha öyle bir şey dersem ağzıma sıcsınlar.”

“Abimin peşine de düşmeyeceksin. Tamam mı?”

“O olmaz!” diye bağırarak ayağa kalktı ve saçını savurdu.

“Şansımı denemek istedim.”

Nasıl olsa abimi bulamayacaktı çünkü sosyal medyada tek bir hesabı bile yoktu. Sadece *Facebook* hesabı vardı ama o da adamın hayatı dolmuştan ibaret olduğu için haberlere veya grubuna şöyle bir bakıp çıkardı.

“Evinize gelmeyeceğimi söylesem olur mu?” diye ortaya anlaşıma attı.

“Bu da iyidir,” Yakamı silkerek koluna girdim. “Yürü, Ela’yla birlikte dinleyeceksin.”

***

Ela’nın yanına gittiğimizde hep birlikte atölyeye geçmiştik ve ikisi de ayrı masaya oturmuş, dikkatlerini üzerime vererek heyecanla anlatmamı bekliyordu.

Ortada bir oraya bir buraya dönerek olanları anlatmaya başladım. Mankenlerden birini ortaya alarak adamı nasıl dövdüğümü bile gösterdim.

Ela kahkaha atarak Berkay’a döndü. “Bu kız bizim mahallede bir çocuğu da böyle dövdü, biliyor musun?” dedi.

“Ne?”

Nefes almadan, “O zaman lise birinci sınıftayız,” diyerek anlatmaya başladı. “Okul, bizim mahalleyle Mahiralarm mahallesinin tam ortasında kalıyor. Mahira’nın bir çocuğu dövdüğünü Kartal abiye biri yetiştirmiş. Kartal abi de duyduğu gibi gelmiş, çocuğu bir de o dövmüştü. Biz o zaman Mahira’yla aynı sınıftaydık.”

Ela’ya yandan ters ters bakarak, “Ay, sanki seni mi merak ediyorum?” dedi. “Mahira, sen devam et.”

Berkay’a bıkkınla bakıp gözlerimi devirdim. Kartal abimin ismini duydukça lafa atlıyordu.

Ela, “İyi be!” diye çemkirdi. “Kavga büyüdü de büyüdü. Sözde Kartal abiyi dövmek için bizim mahalleden oğlanlar toplanmış.”

“Demek Kartal’ı döveceklermiş, ha? Hadsizler!”

Ela kaş göz yaparak, “Bu ne alâka?” dedi.

"Hiç sorma," diyerek, başımı iki yana sallayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Daha sonra anlatırım."

Hikâyenin bundan sonrasını ben devralıp, "İşte ben de o ara Volkan abimle Sancak'a hemen mesaj attım," dedim. "Geldiler. Bayağı kavga ettik. Böyle yüzümüz gözümüz çizilmiş, gömlekler yırtık bir halde eve döndük."

"Sancak mı?" diye bağırdı ikisi de.

Berkay, "Abiye ne oldu?" diye sordu.

"Dağa kaçtı!" Beyaz mankeni kucaklayarak ait olduğu köşeye götürdüm. "Susmadınız ki devamını anlatayım. Konuyu hep başka yere çekiyorsunuz. Bir kurabiyeyle çayınız eksik."

Berkay çantasını kucaklayıp içini açtı. "Ay, bende var," dedi. "Çıkarayım da yiyelim."

Elimin tersini göstererek, "Şimdi elimin tersiyle bir vuracağım size, o olacak!" diye hırsıyla bağırdım. "Susun da dinleyin!"

İkisi de çekip gitmeme saniyeler kaldığını fark etti ve susup dinlemeye başladı.

Masalardan birine oturarak bacaklarımı salladım. "İşte, büyük konuştum," dedim. "Sancak'a o sözleri yedirip büyüdüğümü kanıtlamam lazım. Yarın da büroda çalışmaya başlayacağım." İkisine de bakıp dudağımı büzdüm. "Fikri olan var mı? Çünkü benim kafam sadece kurnazlığa çalışıyor."

"Kıyafetlerini baştan yapıp daha seksi parçalar dikebilirim sana," dedi Ela. Ayağa kalkarak mankenin başında dikildi. "Büroda giymen için etekle ceket takımını dikeceğim." Elini dudağına götürüp öpücük attı. "Oh, mis!"

Alaycı bir tavırla, "Ne yani? Kıyafet değiştirmekle olacak mı bu iş?" dedim.

Berkay ağzımı işaret ederek, "Şu çenesine de hâkim olmalı," dediğinde kaşlarımı çatırdı. Oturduğum masada bulduğum terk edilmiş silgiyi kafasına fırlattım. Berkay silgiden kaçtı. "İlk olarak şiddeti bırakıyoruz."

Ela'ya dönerek, "Bu zevksiz bakma sen," dedim. "Etekle ceket kombinine hemen başlıyorsun. Yarına bir tane yetiştirebilir misin?"

“Eve gidip kumaşlarımı alırsak hemen size geçeriz. Ölçülerini aldım mı sabaha yetişir. Hatta birkaç parça daha çıkarırım.”

“Olur olur. Ben de sizinle gelirim,” diye atladı Berkay.

“Olmaz!” diye bağırdım. Olur da Kartal abimle karşılaşılırsa olacakları düşünmek bile istemiyordum.

“Niye ya?”

“Sence neden olabilir akıllım?” diyerek göz kırptım. “Kıyafet işi tamamsa diğer yapacaklarımız ne olacak?” Küçük podyumun üzerine çıktım. *Catwalk* yürüyüşü yaparken göz süzdüm ve öpücük attıktan hemen sonra çapkınca göz kırptım. “Sancak’ın ofisi- ne girip böyle mi yapacağım?”

Atölyede kahkahalarımız yankılanırken Berkay nefes nefese, “Afrika’da öpücük atan gergedana benzedin,” dedi.

Tekrar kahkaha atmaya başladık.

“Yaklaşıp yanağından makas alırım ve ‘Naber, Sancak?’ derim. Nasıl fikir?”

Berkay gülerken, dizlerine vurarak oturduğu yerden yere düştü. Sağa sola doğru tepinerek döndü.

“*Kayıp Balık Nemo*’da çapkın bir balık vardı, aynı onun gibi olursun vallahi.”

Ela heyecanla, “Kıskandırmaya ne dersiniz?” dedi.

“Oha!” Berkay yattığı yerden kalktı. “Erkeklerin akli zaten böyle yerine geliyor.”

“Kendime âşık edeceğimi söylemedim. Sadece laflarını ona yedireceğim.”

Ela, “Kanka, Sancak abi ve sen! Düşünsene. Ne kadar da yakışsınız.”

Berkay, “Hem başka erkeğin, hele yaşıtın olan bir erkeğin dik katini çektiğini görse sinyaller anında beyninde çakar,” dedi.

“Öyle mi diyorsunuz?”

Söyledikleri heyecanlanmama neden oluyordu ancak bir no! tada bu durumun beni korkutmadığını söylesem yalan olurdu. İşler kontrolden çıkarsa canım yanabilirdi ve bunun ihtimali b kaçmama yetiyordu.

“Evet!” diye bağırdı Berkay. Sinsi sinsi gülümseyerek kalçasını masaya yasladı. “Sonrası için harika planlarım var.”

***

Ela'yla birlikte okuldan ayrılırken Berkay yine bacaklarıma kaplanmış, eve gelmek için yalvarmaya başlamıştı. En sonunda ikna edemediğinde küserek gitmiş, giderken de dünya kadar laf sokmuştu.

Beni ikna edebileceğine inanması çok saçmaydı. Böyle bir hatayı hayatta yapmazdım. Başımıza gelecekleri biliyordum ve şu an böyle bir maceraya hazır değildim.

Elaların mahallesinin çıkışına geldiğimizde, kucakladığım mankeni soluklanmak için yere koyup dizlerime yaslandım ve nefes nefese kaldım. Ela bugün okula götürdüğü eşyaları taşıırken benim şansımaysa evlerinden aldığımız bu arkadaş düşmüştü.

“Yeni sevgilin mi? Sonunda adamın kafasını çenenle patlatmışsın.”

Duyduğum tanıdık sesle çöktüğüm yerden hızla kalkıp öfkeyle kaşlarımı çattım.

“Ha ha! Çok komik. Şakamatik misin sen?”

Ellerini cebine sokarak sırtıttı.

“Bilirsin, seninle uğraşmayı severim.”

“Nihat, sana bir şey soracağım. Cevabımı çok merak ediyorum.” Gözlerimi kısarak mankene doğru yaslandım. Nihat merakla yüzüme bakarken sormam için başını salladı. “Sen bu salaklıkla nasıl yaşıyorsun?”

Nihat, lisede çıkan büyük kavganın sorumlusuydu. Bu iki mahallenin düşman olması da tamamen onun suçuydu. Bana bulaşmasaydı ona saldırmaz, üstüne bir de abimden dayak yemezdi ama çocukta arsızlık vardı. Beni nerede görse sataşmadan duramıyordu.

“Hep esprili bir yanın olduğunu düşünürdüm.”

Nihat'ın yakışıklı olmadığını söylesem resmen çarpılırdım. Şu esmer tene ve kara kaşa, kara göze sahip yakışıklılardan idi ama tek bir eksiği vardı. O da tahmin edildiği üzere zekâsındaydı.

“Hayır, anlamıyorum. Sen benim sınavım mısın? Eğer öyleysen adımı yazıp çıkarayım da beni bir sal!”

Kahkaha atarak direğe yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

“Üzüyorsun ama beni. Yapma böyle.”

“Ya, gerçekten mi?” diyerek dudağımı büzdüm. “Üzüldün mü sen?” Boynumu yana eğdim. “Kıyarım sana!”

Tek kaşını kaldırıp, serseri serseri sırtarak, “Başından beri benimle ilgilendiğini biliyorum,” dedi.

Gerçekten sinirlenmeye başlıyordum ve Nihat istediğini başıyordu.

“Sen nerenin manyağısın?”

Nihat, “Bu mahallenin,” dediğinde Ela kahkaha atarak unuttuğum varlığını hatırlamamı sağladı. Kaldırımı oturmuş, elindekileri kucığına koyarak soluklanıyordu. Öfkeli bakışlarımı gözlerine diktiğimde omuz silkerek güldü ve bacaklarını yola uzattı.

“Bu mahallenin havasında mı acaba sorun?” diyerek, işaretparmağımı yalayıp havaya kaldırdım.

“Gel, seni de bu mahalleli yapalım,” dedi ukala ukala.

Ela’ya başımın ucuyla Nihat’ı gösterdim. “Aptal değil bu çocuk,” dedim. “Duble, ekstra aptal.”

“Ama kabul et, sen de bana hakaret etmeden duramıyorsun,” dedi. Kollarını göğsünden çekerek yaslandığı yerden dikleşti. Koyu kahve gözlerinden birini kırptı. “Ama iyi niyetimde ısrarcıyım. Gel, kürüğünü bu mahalleye alalım.”

Burun kıvrıp gururla, “Kızıltepeliyim ben,” dedim.

“Sancak Kızıltepe,” diye mırıldandı. “O adam hâlâ sıkıcı mı?”

Gülerek, “Kim? Sancak mı?” diyerek alayla yüzüne baktım. “Sıkıcı diye kendinden bahsediyor olmalısın.”

“Sancak mı?” dedi şaşırarak. “*Abi*, diyordun sanki. Ona ne oldu?”

“Dağa kaçtı.”

Neden herkes bunu sorup duruyordu? Kime, nasıl seslenmek istersem öyle seslenirdim.

“Dağ nerede?” dedi işi şakaya vurmaya çalışarak.

“Bir yerinde derdim de ağzımı bozamam.”

Sancak'a küçük olmadığımı kanıtlamaya başladığım için artık sözlerime dikkat etmem gerekiyordu. Mankeni kucaklamak için eğildim.

Çenesini kaşıyarak gözlerini kısıtı. "Bir insan sürekli abi deyip saygıyla bahsettiği insana neden birden abi demekten vazgeçer?" dedi.

Etrafıma bakarak, "Taş yok mu taş?" diye bağırdım. "Şu adamın kafasını kırsam da kurtulsam." Birden Ela'ya döndüm. "Kalk kız sende eve gidiyoruz. Sinirlerim iyice bozuldu."

"Kaçıyor musun?"

"Katil olayım istersen. Ha?" diyerek gözlerimi devirdim. "Bizden uzak dur. Sancak'ın adını da ağzına alma!"

Ela sözümü dinleyerek hızla ayağa kalktı ve eşyalarını toparlamaya başladı. Nihat tek kelime etmeden, bizi izlerken sinirimden kucağımdaki mankeni kafasına atmamak için zor duruyordum.

Ela yanıma geldiğinde veda bile etmeden sırtımı döndüm ve kendi güzel mahalleme gitmek için hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Şu sıralar insanların kafasına taktığı tek şey Sancak ve bendim.

***

Abilerim işe gitmişti. Annem de dıdısının dıdısı olan birinin çocuğunu görmeye gittiği için Ela'yla salonda rahat rahat yarın giyeceğim takımın üzerinde çalışıyorduk. Ela'nın genelde mankenliğini yaptığım için karşısında iç çamaşırlarımla durmaktan çekinmiyordum.

İğneliğini bileğine takarak, gri kumaşı eline alıp yaklaştı. Sağ omzundan aşağıya da metresi uzanıyordu.

"Geçen gün çizdiğimi giysen ne olur?"

"Kartal abim katil olsun diye mi? Ayrıca iş için aşırı açık."

Çizdiği takım gerçekten müthişti ancak takımın büstiyeri tamamen dantelden oluşuyordu. Altına giyeceğim etek de dantelden oluşuyordu. Çorap çizmelerine bile aynı dantelden işlemeyi düşünüyordu.

"O açıklığı kapaması için bileklerine kadar uzanan kaban ya da trençkot düşündüm." Omzundaki metreyi alarak, göğüs çevre-

mi ölçüp koltuğun üzerine bıraktığı defterine bir şeyler karaladı. “Göğüs ölçün iyi. Sırtın yağlanmamış.”

“Yap kanka, yapma demedim ki ama iş için uygun değil.”

Ela'nın dikmesini istemediğimi söyleyemezdim. Bir gün mutlaka işime yarardı.

“Ha şöyle,” diyerek belimi ve kalçamı ölçtü. “Haklısın. İlk iş günü için gri takım daha düzgün olabilir.”

“Kesinlikle.”

“Ölçülerin yerinde. Aferin, kilo almamışsın,” diyerek sırtıma vurdu Ela. “Geçen hafta diktiğim ceket harika durur. Yanımda getirdim.” Koltuğun üzerine bıraktığı askılığı kaldırarak fermuarını çekti ve kısa, gri ceketini getirdi. “Giy bakayım şunu.”

Uzattığı ceketini üzerime giydim. Ela geriye çekilerek, inceleyip etrafımda döndü. “Şimdilik önünü iğneleyeceğim.” Başımı yakkamdan görünen şişkinliklere indirdim.

“Böyle kalmayacak, değil mi?”

Ela *saçmalama*, dercesine baktı.

“Yakalarını azıcık vatkalarsam süper olur. Düğme ve önden bir iki ufak oynamayla süper olacak.”

Dediklerinden hiçbir halt anlamayarak başımı salladım. İşaret-parmağımı kaldırarak, “Bence de süper,” dedim.

Ceketle aynı kumaşa sahip ruloyu masaya açıp aldığı ölçülerimi sabun yardımıyla çizdikten sonra kesmeye başladı.

Sıkılarak, “Müzik falan mı açsak?” dedi.

“Olur, ne istersin?”

“Ankara havası.” İki elimi havaya kaldırıp şaklattım. “Ankara'nın bağları da büklüm büklüm yolları. Ne zaman sarhoş oldun da kaldıramıyo-”

“Mahira ya!” Kulaklarını kapayarak, “Kızım, sus be!” dedi.

Yüzümü buruşturarak, “Ne biçim Ankaralısın sen?” dedim. Kış kış yaptım. “İyi be! Aç şuradan Hadise ablamızı. Özgürlüğünü elinden almaya kalkan adama nasıl yol gösterdi, onu kutlayalım.”

“İyice erkek düşmanı olup çıkacağız bak, demedi deme.”

Telefonunu eline alıp müzik listesine girdi.

"Evet, karıcım. Sen nasıl istersen karıcım, diyen erkek, en iyi erkektir."

"Sancak da tam öyle ya," diye mırıldandı.

Gözlerimi kısarak, "Artık size hiçbir şey demiyorum. Yordunuz beni!" dedim.

Ela müziği açtığında bağıra çağıra söylemeye başladık.

İstersen bana, ukala mukala de. El üstünde, tutulmazsam hep el kalırım. Prensesler gibiydim ben baba evinde. Özgürlüğüme, gölgeyi hakaret sayarım!

Ela'yla birbirimize bakıp, tekrar bağırarak, "Özgürlüğüme gölgeyi hakaret sayarım!" dedik.

Gri kumaşı eline alarak kalçalarımın sardı ve belini tutturmak için dudağında tuttuğu iğnelerle sabitledi. Eteğin boyu da diz kapığımdan beş parmak yukarıdaydı.

Evin zilini zar zor duyarak Ela'ya, "Zil çalıyor," diye seslendim.

Kumandayı eline alarak sesini kısıtı.

"Kim geldi?"

"Annem gelmiş olmalı. Kesin yine kavga çıktı ve erkenden geldi."

Kapıyı açmak için koşturduğumda, "Kız dur, önün açık," dedi.

"Ay, doğru."

Koşarak yanıma geldi. "Şuradan tutturayım ama bacağına çok açma yoksa tüm baldırın ortaya çıkar." İğneyle eteğin iki ucunu kalçamın en üstünde tutturdu. "Gelen annen zaten."

"Tamam, bebek."

Zil bir daha çalınca, koşturarak kapıya ilerledim. Koşarken, açılan eteğimi düzelterek kapıyı açtım.

Karşımda Sancak'ı gördüğümde ne diyeceğimi bilemeyerek öylece kalakaldım. Kalp atışlarım kulaklarımda atarken nefesim kontrolüm dışında hızlandı.

Sancak'ın üzerinde her zamanki gibi takım elbise vardı ve büyük ihtimalle işten yeni gelmişti.

Mahira, kendine gel! Şimdi tam sırası.

Boğazımı temizleyerek dudağımı ısırdım ve kapının kenarına yasladım.

“Selam.”

Sancak baştan aşağı vücudumu süzerek bakışlarını yavaşça gözlerime çıkardı. Boğazını temizleyip kollarını göğsünde birleştirdiğinde kendimi ela gözlerinden alamadım.

“Selam.” Neredeyse açık olan bacağımlı gösterdi. “Ne bu halin?”

Başımı eğerek vücuduma baktım. Eteğin önünü tutan tek bir iğneydi ve o da sadece iç çamaşırımın görünmesini engelliyordu. Üst parçamdaki tek iğneyse sutyenimin önünü kapamıştı ama göğsümün tepesi görünüyordu.

“Ne varmış halimde?”

Tam karşımda durmak için ilerledi ve dirseğini başımın biraz üstüne, kapıya yasladı. Başını eğerek tek kaşını kaldırdı.

“Ne işler çeviriyorsun, küçük kız?”

“Hay senin küçük kızına!” diye ağzımın içinde mırıldandım. Başımı kaldırarak aramızdaki mesafeyi kapadım. “İş çevirdiğim yok.” Dudağımı büzdüm. Geriye çekilerek etrafımda bir tur döndüm. “Yarın işte bunları giyeceğim. Beğendin mi?”

Sancak kolunu çekip gözlerini kırptırdı.

“Ne?”

“Duymakta sıkıntı mı çekiyorsun?” Dudağımın kenarını ısıtıp tekrar etrafımda döndüm. “İş kıyafetlerimi denedim.”

“Dalga geçiyorsun,” dedi. Etrafına bakıp dışardan görünmemi engellemek için tam karşımda durdu. “Böyle işe gelemezsin.”

“Kim demiş?”

“Ben diyorum!”

Öfkeyle konuşup çenesinin kasılmasına neden olduğunda sert yüz hatlarına baktım. Bunca yıl nasıl oluyordu da yakışıklılığın-
dan hiçbir şey kaybetmiyordu?

Mahira, vitesi dörtten beşe al!

Tamam.

Ay, ben olmasam ne yapacaksın?

“Öyle mi?”

“Evet! Orası kurumsal bir işyeri.”

"Demek öyle." Yaklaşarak ellerimi yakasına koydum ve parmaklarımın ikisini kumaşın altına sokarak düzeltiyormuş gibi yaptım. "Peki, patroncuğum ama bir şeyi merak ediyorum." Tek kelime etmeden önce parmaklarıma, daha sonra yüzüme baktığımda usulca kirpiklerimi kırıştırdım. "Sana ne diye sesleneceğim?" Dudaklarımı öne çıkararak, "Sancak," diye fısıldadım. Elimi ense sine doğru çıkardığımda bacağıma bacağına temas etti. Yüzündeki ifadeler sertleşirken hızla elimi yakasına indirdim. "Abi, diyemem. Sonuçta orası resmi bir kurum. *Sancak Bey* mi diyeyim?"

"Mahira, ne yapıyorsun?"

Ellerimi havaya kaldırarak geriye çekildim.

"Ne yapıyor olabilirim? Sadece merak ettiklerimi soruyorum."

Gözlerini yumup derin bir nefes aldı ve geri çekildi.

"*Bey*, diyebilirsiniz."

Deneyerek, "Sancak Bey," dedim ve ellerimi bir kere birbirine vurdum. "Bana uyar."

"Yarın böyle gelemezsin. Bu çok açık!"

"Hımm," diyerek düşünürmüş gibi yaptım. "Tamam. Birkaç düzenleme yapar, yırtmaçları kapatırım." İşaretparmağımı havada döndürdüm. "Boyu kısalmayacak."

Öfkeyle kaşlarını çatı ve üzerimi gösterdi.

"Sabahları dolmuşa böyle binemezsin. Ofiste de olmaz."

"Birinin laf söyleyeceğini mi düşünüyorsun? Sorun mu olacak?"

"Kimse tek kelime edemez. Yarın benim sınanacak günümse ve illaki sorun olacaksa..." Dudağının kenarı havaya kalktı ve güldü.

"Davalara bakmaya alıştım. Bu sefer de kendi davamı görürüm."

Etkilenmediğimi söylersem en büyük yalancı olurdum. Olayı çevirdim.

"Kıyafetime karışmayacaksın, değil mi?"

Kollarını yeniden göğsünde topladı ve bacaklarını hafifçe açtı.

"Sen ne giyeceğini bilirsin. Bugüne kadar ne abilerin ne de ben karıştık. Çünkü o kadar açık giyinmedin."

“Güzel, o zaman sabah birlikte gidiyoruz.”

Çenemi kaldırıp başka şans bırakmadım.

Başını eğerek, “Hay hay,” dedi.

“Niye gelmiştin?”

Birkaç saniye düşündükten sonra ellerini cebine sokup, “Anahtarımı evde unutmuşum,” dedi. “Annemi aradım, o da sizde yedeği olduğunu söyledi.”

“Bakmam lazım,” diyerek ayakkabılığa doğru ilerledim. Anahtarların bulunduğu kâseyi karıştırmaya başladım. “İstersen geçip içeride de bekleyebilirsin.”

“Çalışmam gerekiyor yoksa yarın ofiste işim iki katına çıkar.”

Üzerinde soyadlarının yazılı olduğu anahtarı alarak Sancak’ın yanına döndüm. Anahtarı alması için uzattığımda eli elime değdi ve bedenim bu adama karşı farklı tepkiler vermeye başladı.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” diye mırıldandım.

Anahtarı sıkıp elini cebine soktu ve başıyla selam verdikten sonra arkasını dönüp yürüdü. Birkaç adım attıktan sonra durup hızla döndü. Meraktan çok öyle olmasını ister gibi, “Böyle gelmeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

Temin vererek gülümsedim ve başımı iki yana salladım.

“Gelmeyeceğim.”

Rahatlayarak, “Yarın sabah görüşürüz, Pinokyo,” dedi.

“Görüşürüz, gıcık.”

Önüne dönüp, kendi bahçelerinin kapısına geldiğinde içeri kaçarak kapıyı hemencecik kapadım ve sırtımı kapıya yaslayıp soluklanmaya başladım. Göğsüm deli gibi çarpıyordu ve birazdan yerinden fırlayacaktı.

Ela köşeden kafasını uzattı ve heyecanla, “Oha, Mahira,” dedi. Kelimeleri seçmeye çalıştı ancak başaramadığı ortadaydı. “Birbirinize aşırı yakışıyorsunuz. Sizi bilmiyorum ama daha önce ikinizi böyle görmedim.”

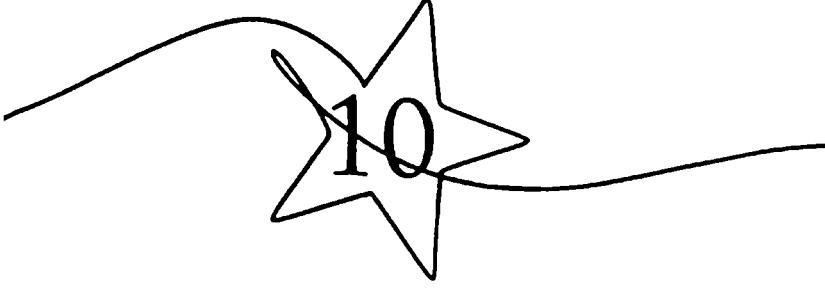
Ela’ya boş boş baktım. Söyledikleri kafamda dolanırken başımı salladım. Belki de herkes haklıydı ve biz birbirimize yakışıyorduk.

Sancak ve Mahira, yan yana güzel duruyordu.

Durmasa bile ikimizin nasıl olacağını aşırı merak ediyordum. Yan yana olmaktan hep keyif aldığım adama bir adım daha yakın olmayı deneyimlemek istiyordum.

"Ne yapacaksın?"

Yaslandığım yerden dikleştim ve kararlılıkla, "Devam edeceğim," dedim.

İlk günden geç kalmamak için alarmdan beş on dakika erken kalkmış, elimi yüzümü yıkadıktan sonra hemen makyajımı yapmaya başlamıştım.

Normalde olsa kalkmam için annemin bağırıp çağırması, o da yetmese kafama terlik atması ya da Volkan abimin kapıya dayanması gerekiyordu. Gelin görün ki işleri değiştirmeye sabah erkenden kalkmakla başlamıştım.

İnsanlık için küçük, bana göre büyük bir adımdı bu.

Saçlarımı güzelce düzleştirip jilet gibi olacak şekilde omuzlarımdan aşağı sarkıttım. Kabarmaması için spreyle kendimi boğarken, Sancak'a söylenmeden de edemiyordum.

Hızlıca yatağımı toplayıp beyaz yorganımı düzelttikten sonra yasuklarımı üzerine fırlattım. Vakit kaybetmeden, gri ceketimi giyip önünü kancasına taktım ve belimin çizgisindeki duruşunu kontrol ettikten sonra yatağımın üzerine oturup incecik ten çorabımı giydim. Hava esmeye başladığı için bir nebze idare ederdi.

Dışardan etek gibi gözüken takım şortumu giydim ve çengelli iğnesini geçirip düğmesini kapadım. Ela'yla tüm duruşunu ayarlamış, aksilik çıkmaması için özen göstermiştik. Hayır, normalde olsa bu kadar uğraşmaz, altıma mis gibi pantolon çekerdim.

Yere bıraktığım ayakkabıma uzanarak kalın topuklu, bileklerimizde biten botlarımı da giydikten sonra ayağa kalktım ve çalışma masamın üzerine bıraktığım siyah kol çantamı taktım. En sonunda telefonuma gelen mesajlara bakmak için ekranı kaldırdım.

Ela: *Sakin uyuyakaldığını söyleme! Gelir, seni parçalarım. O kadar emeğim boşa gidemez.*

Adım çıkmış dokuza, inmez sekize arkadaş. Gören de her gün geç kalıyorum sanar.

Mahira: *Sakin ol, şampiyonnn! Erkenden uyandım. Hatta saç ve makyaj, hepsi tamam.*

Anında cevap geldi.

Ela: *Niye cevap vermiyorsun o zaman?*

Mahira: *Tabii ki geç kalmamak için.*

Ela: *Uyanman şans ya, neyse. Berkay sabahtan beri arayıp başımın etini yedi. Nedir benim bundan çektiğim, anlamıyorum ki. Bunu sen sardın başıma.*

Mahira: *Dün sınır dışı bıraktık ya, ondandır.*

Aşağıdan annemin sesi yükseldiğinde, daldığım mesajlardan sıçrayarak kendime geldim.

“Hâlâ uyuyor musun Mahira? Kalk, çabuk!”

Ardından daha bir dakika geçmeden Volkan abim kapıyı çalarak, “Kalk, Mahira,” dedi. “Öyle uyuyakalarak işten kaçabileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun, kardeşim.”

Hızlıca Ela’ya mesaj attım.

Mahira: *Bak, çenemiz açıldı. Geç kalmadan kaçıyorum.*

Koştura koştura odamın kapısına gittim ve kapıyı abimin suratına açıp ters ters, “Yemin ederim, ben bu aileye yaranamam,” dedim.

Volkan abim eli havada, şaşkınlıkla bakakalırken mavi gözleri yeni uyandığını belli edecek şekilde kısık ve uykuluydu. “Sen hazırlandın mı?” dedi şaşkınlıkla.

“Evet.”

Yumruklarını gözüne götürüp ovuşturdu ve bir iki adım geri çekilerek sağıma soluma baktı. Sonra aniden kafamı kolunun altına çekip içeriyi kontrol etmeye başladı.

“Acaba uzaylılar dün gece eve saldırdılar da ilk seni mi gözlerine kestirdiler?” Eline vurmaya çalışıp, bedenimi büzerek kurtulmaya çalıştım. “Gerçi beyin isteseler bana saldırırlardı ama.”

“Bir kere zombiler beyin yer. Uzaylılar değil!” diye bağırdım.

“Gerçi o da doğru. Şimdi Kartal’ı ele geçirmeleri gerekirdi. Evde en az zekâya o sahip.”

“Oha! Ayıp ama!” Kolunu daha da sıktığında ısırarak için hamle yaptım. “Evdeki en güzel beden benimki olduğu için tercihleri belli yani.”

Tam dişimi etine geçirmiştım ki avcunun içini alnıma bastırarak beni kapıya doğru iteledi. Geriye doğru fırlayarak düşmekten son anda kurtulmak için kapının koluna yapıştım.

Sırtımı kapıya yaslayarak, “Abi, ne yapıyorsun sabah sabah ya?” diye bağırdım. “Saçım başım dağıldı.”

Koyu lacivert pijamasının kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. “Kızım, sende iki üç gündür bir haller var. Şaşırtıyorsun bizi. Yapma böyle.” Cevabımı beklemeden, söylene söylene odasına gitti.

“Mahira!”

“Anne, geliyorum!”

“He gelirsın, gelirsın,” diye söylenmeye başladığında gözlerimi devirip merdivenlerden inmeye başladım. Bu evde gerçekten değerimi bilmiyorlardı.

Doğrudan mutfığa indiğimde annem ocağın başında kızartma yapıyordu. Kapının girişine yaslanarak, “Günaydın, anne,” dedim.

“Bak ya, üzerini değiştirmeden...” diye elindeki süzgeci kafama vurmak için döndüğünde üzerime yağ sıçramasın diye geriye kaçtım.

Annem hazır olduğumu gördüğünde elindeki süzgeci yağa bırakarak şaşkın şaşkın, “Okumaya bu kadar hevesli gitmiyorsun ama bakıyorum işe koşacaksın,” dedi. “Bilseydim seni okutmak için bu kadar çabalamaz, direkt işe başlatırdım.”

“Yok artık anne!” diyerek yanağından öptüm ve kızaran patateslerden birine uzandım. Çay bardaklarını tepemdeki dolaptan çıkararak tepsiye yerleştirmeye başladım.

“Abin ceza olarak çalışmanı onaylamış ama bana hâlâ nedenini söylemediniz.”

“Aman anne,” diyerek sıırttım. Tırsmıştım. “Her zamanki yaramazlıklarım. Önemli bir şey yok.”

Kaşlarını çatarak, "İnşallah, Mahira," dedi. Ses tonundan anlamıştım. *Altından kötü bir olay çıkarsa gösteririm ben sana*, demenin Emine Sultan haliydi.

Zil çaldığında önümde dilimlenmiş halde duran ekmeklere baktım ve dudağımı dışarı doğru kıvırdım.

"Evde ekmek olduğuna göre Kartal abimi neden bakkala gönderdin?"

"Kapıdaki Kartal değil de ondan." Eliyle kışkışlayıp kapıyı açmak için mutfaktan dışarıya kovdu. "Sancak'la birlikte işe gidecekmişsiniz, Volkan söyledi. Ben de kahvaltıya çağırdım. O yüzden acele et de çocuğu kapıda bekletme."

"Tamam, anne," diyerek mutfaktan çıktım ve kapının önüne gelmeden önce terleyen ellerimi eteğime sürdüm. Derin bir nefes alıp yüzüme en sevdiğim gülümsemelerden birini koydum. Kapıyı açıp "Hoş geldin," dedim.

Sancak sabah neşeme şaşıarak, "Günaydın," dedi.

Bugün üzerinde siyah bir takım elbise vardı ve kravatı griydi. Uyumumuza gülümsemek için dudağımı ısırdım. Saçları güzelce geriye taranmıştı ve açıkçası aşırı yakışıklı duruyordu.

Ela gözleri üzerimdekileri süzdükten sonra gülümsedi.

"Sözümü dinlemişsin."

"İlk iş günümde patronumu üzmemeyim dedim," diyerek başımı yana yatırdım. "Olmuş mu?"

"Çok güzel olmuşsun, Pinokyo."

Yerimde dikleşerek kollarımı göğsümde toparladım. "Bana isimle seslensen mutlu olurum," dedim. "Biliyorsun, değil mi? Çocukluğumuzdan beri bana sürekli lakap takıyorsun." Kaşlarımı çatıduğmda içeri girerek kapıyı arkasından kapadı ve burnumun ucuna işaretparmağıyla vurdu.

Sırııp göz kırptı. "Biliyorum ancak seninle uğraşmaya bayılıyorum." Üzerime eğilerek, "Senden daha güzel sinirlenen yok," dedi.

Gözlerimi devirerek arkamı döndüm. "Aman, ne güzel," diyerek salona doğru ilerledim.

Sancak sessizce gülerek beni takip etmeye başladığında, omzumun üzerinden bakıp kaşlarımı çattım. Başparmağıyla dudağının kenarını sıvazlayarak gülmesini gizlemeye çalıştı.

Yalandan sinirle salona girdiğimde Volkan abim merdivenlerden inerek arkadaşının yanına ilerledi. Okula gitmek için hazırlanmıştı ve her zaman olduğu gibi yine çok yakışıklıydı. Mavi gözlerinin rengi bugün bir ton daha açıktı.

“Günaydın, kardeşim.”

“Günaydın, kardeşim,” dedi Sancak.

Uzun uzun bu ikiliye baktığımda içimi çektiğimi fark ettim. Bu tabloda yanlarında olmak istediğimi çocukluğumdan beri biliyordum. Yanlarında olmak için bulmadığım bahane, yapmadığım yaramazlık yoktu.

Annem çayları getirirken Kartal abim merdivenlerden inmeye başladı. Üzerinde mavi çizgili gömleği ve siyah kumaş pantolonu vardı. Opal tespihini sallıyor, bir yandan da yakasını düzeltiyordu.

Sancak’ı gördüğünde önce ona, daha sonra bize, “Günaydın,” dedi ve bana doğru döndü. Tek kaşını kaldırdı ve sandalyesini çekti.

“Bu kılıkla işe gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi? Kumaşın geri kalanını şu iğneyle tutturacaksın sanırım.”

Gözlerimi devirerek Volkan abimin yanına, Sancak’ın karşısındaki yerime geçmek için yürüdüm. Sandalyemi tutup kendime doğru çektim ve alışlagelmiş bıkkınlıkla, “Bu kılıkla gideceğim, abi,” dedim.

“Bacakların ortada.”

Volkan abim çatalını tabağına sertçe bırakıp öfkeyle, “Yine başlama, Kartal,” dedi.

Büyük abimin tahammül sınırlarını zorluyordu ve hassas olduğu konulardan biri de kadınların kısıtlanmasıydı. Özellikle mahalledeki diğer kadınların yaşadıklarını gördükten ve eğitimci olarak öğrendiklerinden sonra kendi hayatımın özgürlük zincirlerini elim vermiş, sınırlarıma saygı duymuştu.

“Mahira’ya karışmaman gerektiğini daha kaç defa belirtmem gerekiyor? Geri kafalı arkadaşlarıyla takılmayı bırak da biraz kadınlara neler yaşatmak zorunda kaldığımızı izle!”

Kartal abim, “Ben her gün neler görüyorum, biliyor musun?” dedi.

“Neler gördüğün umurumda bile değil!” diye bağırdı Volkan abim. “Şerefsizler kendilerine hâkim olamıyor diye ben kendi kardeşimin hayatını cehenneme çevirmeyeceğim.”

İki abimin tartıştıkları genel konulardan biri de benim hayatımdı. Volkan abim hayatımı yaşayıp, tecrübe etmem gerektiğini düşünürken Kartal abim kendince kötülüklerden korumak için önlemler geliştirmişti.

İki abimin kavgaya etmesini sevmiyordum ancak Volkan abim haklıydı. Kartal abim her ne kadar beni korumak için söylense de hayatımı dilediğim gibi yaşamayacaksam hayatta olmamın anlamı da yoktu.

Sancak’a döndüğümde öfkeli olduğu her halinden belliydi ve doğrudan Kartal abime bakıyordu. Genelde iki abimin arasına girmezdi ancak konu ben olduğumda geri durduğunu da görmemiştim.

“Gördüğüm hiçbir vakada kadın suçlu değildi. Tecavüz vakalarının nedeninin kıyafet olduğunu düşünüyorsan hiçbir şey bilmiyorsundur. Bu dünyada nice hayvanın, kadının ve çocuğun gördüğü istismarın sebebi kendileri değil, karşısındakilerin hastalıklı zihinleri.”

Kartal abim kendini savunmak için, “Abi, işte ben ondan...” derken Sancak başını iki yana salladı ve sözünü kesti.

“Kız kardeşim yok diye seni anlamadığımı zannetme,” dedi. Bana dönüp, uzun uzun baktıktan sonra gözlerimin içine baka baka konuştu. “Mahira benim de gözbebeğim ancak hayatını iki dudağımız arasında yaşarsa ömrünün nasıl geçeceğini düşünsene.” Kartal abimin dinlediğini gördüğünde içini rahatlatmaya çalıştı. “Ayrıca orada yanında olacağımı unutma. Bırak birinin ona yanaşmasına, laf etmesine bile izin vereceğimi düşünüyor musun?”

Kartal abim, “Mahira’yı kendi kardeşin gibi koruyacağını biliyorum,” dediğinde karnıma sebepsiz bir ağrı girdi. Artık tadı kaçan patatesi zorlukla yuttum ve çayımdan bir yudum aldım. “O

benim bu hayattaki en değer verdiğim kişi. Mahira'nın tırnağının ucuna bile zarar geldiğini düşünmek kahrolmama sebep oluyor."

Masadaki herkes Kartal abimin hislerini anlıyor ve buna saygı duyuyordu. Annem konunun daha fazla uzamasına izin vermeyerek abimin kafasına şaplak attı.

"Demek en sevdiğin Mahira," dedi alınganlıkla. "Seni dokuz ay karnında taşıyıp altını temizleyen annen değil."

Kartal abim isyanla, "O ne demek, anne?" dedi.

Konunun değişmesine ve iki abimin kavga etmeden konunun kapanmasına sevinmiştim. Keyifle, "Aynen öyle dedi, anne," dedim.

"Canım annem, senin yerin çok ayrı."

"Bilmem artık," diyerek ellerini havaya kaldırdı. "Duyacağımı duydum. Bundan sonra yemeğini, çamaşırını, ütünü falan hep Mahira yapar."

"Hayatta yapmam!" Volkan abimle Sancak tepkime kahkaha atarken sandalyemde geriye yapıştım. Parmaklarımı göstererek, "Ojelerime yazık," dedim.

"Abinin çamaşırını yıkamak zor mu geliyor?"

"Ben niye yıkıyorum ya? Git, kendin yıka."

"Görürsün sen," diyerek başını salladı. "Daha da harçlık vermem sana."

"Sancak patroncuğum bana maaş verir," diyerek gülümsedim. Dirseklerimi masaya yaslayıp öne doğru eğildim. "Değil mi?"

"Performansına bağlı," diyerek göz kırptığında içime dolan heyecanla ayağa fırladım.

"O zaman kalk, işe gidiyoruz. Yok öyle tembel tembel oturmak. Patronunun oturduğunu gören çalışan neler yapmaz."

Annem azarlamaya yer arayarak, "Mahira, rahat bırak çocuğu da kahvaltısını yapsın," dedi.

"Ay, anne! Zayıflayıp ölmez, merak etme." Takılarak, "Bıraksan masayı bile yer," dedim. "Bunu bilmiyor musunuz?" Burun kıvrıp gıcık gıcık baktım.

Volkan abim uyararak, "Mahira!" dedi.

"Sen ona bakma. Ye, çocuğum."

Anneme bak! Dışarıdan bir gören olsa Sancak'ı kendi çocuğu, beni de karşı komşunun çocuğu zanneder.

Sancak, "Sorun yok. Pinokyo birazdan kimin yanında çalışacağını unutmuş," dediğinde giriş cümlesinin devamını duyar duymaz oturmak için hamle yaptım. Masayı gösterdim.

"Ye canım, ye. Önünden mi kaçırıyoruz?"

"Bak hele!"

Ceketimin önünü silkeleyerek, "Allah aşkına ye!" dedim. "Ölümü gör." Patates tabağını kapıp yemesi için resmen gözüne soktum. "Biraz daha otur, yeni geldin."

Sancak gülümsemesini gizleyerek tabağı elimden kaptı. Ela gözlerindeki eğlence pırıltılarını görebiliyordum.

"Hatta al, benim tabağımı da ye." Masanın üzerine uzanarak sadece Sancak'ın duyacağı şekilde, "Kasları nasıl yaptığın belli. Utanmasan beni de yersin," diye fısıldadım.

"Mahira!" diye sessizce uyarıp, bizi eğlenerek izleyen aile bireylerime baktı. "Kalk, işe gidiyoruz."

Bu sefer de ekmek sepetine uzandım. "Poğaça yaptık," dedim.

"Şimdi de işten kaytarıyor," diyen Volkan abim ağzına salatalık attı.

Abimin koluna yapıştım ve kendimi acındırmak için küçük çocuklar gibi, "Abi, ben vazgeçtim," dedim. "Vallahi bak, uslu duracağım."

Abim beni takmayarak Sancak'a döndü.

"Ben de bizim kıza ne olduğunu merak ediyordum. Meğerse doğru zamanı kolluyormuş."

Kolundaki pazısını sıkarak, "Benim güçlü abim kas mı çalışıyormuş?" dedim. "Gücüne kurban."

"Kaçamazsın, Mahira." Sancak, abimin şirinliğime kanıp, cezamdan azat etmesine izin vermeden masanın etrafında dolandı ve ellerini sandalyemin arkasına koydu.

Boynumu geriye attım. "Üff! İyi be!" dedikten sonra hiçbir şey olmamış gibi yemeğimi yediğimde annemler gülmemek için zor duruyordu.

Sancak sandalyemi sallayarak, “Hadi,” dedi.

“Bir şey mi dedin?”

Kulağıma eğilerek, “Dua et, annenle abilerin burada yoksa omzuma atar, zorla götürürüm,” dedi.

Volkan abim, “Hadi, Mahira. İlk günden mızımlık yapma,” diye uyardığında daha fazla uzatmamaya karar vererek, sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. Merdivenlerin ucuna astığım çantamı almak için ilerlerken, aileme dönüp el salladım.

“Akşama görüşürüz ama o zamana kadar hayatta kalırsam tabii. Özleyin beni.”

Volkan abim gözlerini devirirken, Kartal abim gülerek yemeğini yemeye devam etti. Annemin öpücüğüne karşılık vererek çoktan dış kapıya ulaşan Sancak’ın peşinden koştum.

Dün akşam botlarımın altını temizlediğim için önceden giymiştim. Böylece Sancak ayakkabılarını giyerken ona yetiştim. Birlikte bahçeyi aşarak evlerinin önüne park edilmiş arabasına ilerledik.

Kapımı açarak yerime kuruldum ve emniyet kemerimi taktım. Sancak da direksiyonun başındaki yerini alıp aracı park ettiği yerden çıkarırdı. Gözlerini yoldan ayırmadan, “Baştan uyarıyorum, Mahira,” dedi. “Başını derde sokacak her türlü eylemden uzak duracaksın.”

Kollarımı göğsümde birleştirip sitemle, “Sürekli belaya koşuyormuşum gibi tepki vermesen mi acaba?” dedim. “Ayrıca ben belaya gitmiyorum. Bela beni öyle seviyor ki peşimden ayrılmıyor.”

“Ah Mahira, ah! Ben seninle ne yapacağım?”

Yan profilinin çekiciliğine birkaç saniye baktıktan sonra, “Aslında böyle kasıntı olmak yerine bana uyum sağlasan hayatın çok eğlenceli olur,” dedim.

Yandan hızlı ve kaçamak bir bakış attıktan sonra tek kaşını kaldırdı. “Bazen durulman gerekiyor mu diye düşünmeden edemiyorum. Kıpı kıpır ve öyle canlısın ki gözümü senden alamadığım oluyor,” diye itiraf ettiğinde içim ürperdi ve dişlerimi dudağıma geçirmeme neden oldu.

“Bazen...” diyerek zar zor konuştum. “Ciddi olmam, hayatı

düz şekilde yaşamam ve maceradan uzak kalmam gerektiğini düşünüyorum.” Sancak şaşırarak bana döndü ve kırmızı ıfıkta durdu. Yana dönerek bakışlarına karşılık verdim. “Daha sonra bunun bana hakaret olduğunu düşünüyorum.”

Sözlerimi bitirdiğimde Sancak, *sen adam olmazsın* bakışlarıyla birlikte kahkaha atmaya başladı. Gözleri içten bir şekilde gülümsemediğinde kısılarak, nerdeyse kaybolma tehlikesi yaşarken hemen çevresinde oluşan çukurlar elimi üzerinde gezdirmem için âdeta yalvarıyordu.

Kendimi toparlayarak, “Ne? Yalan mı söylüyorum?” dedim. “Bensiz bir hayatı düşünebiliyor musun?”

Anında ciddileşti. Sert bir sesle, “Hayır,” dedi. Tüm neşesi kaybolmuş halde önüne döndü ve yeşil ışığın yanmasıyla yola koyuldu.

Sol tarafıma dönerek, geçip giden trafiğe baktım. “Ben de onu diyorum işte,” dedim. “Bensiz bir hayatın olmayacağını söylemiyorum ama tatsız olacağı kesin.”

“Mahira!”

Başımı Sancak’a doğru çevirdim.

“Evet, ne oldu?”

“Gülümsemeni hiç kaybetme, olur mu? Gülümsemediğin gün, zifiri karanlık bir geceden beterdir benim için.”

Konuşmak için açılan dudaklarım öylece kalakalmıştı. Zorlukla yutkunup başımı salladığımda, her zaman söyleyecek sözleri olan benim bile elimdeki kelimeler yok olmuş, çekip gitmişti.

Arabanın içini derin bir sessizlik kapladığında gözlerimi kapadım ve başımı cama yasladım.

***

Araba, üç katlı ve karartma camlardan oluşan bir binanın önünde durduğunda emniyet kemerimi çözdüm. Sancak da emniyet kemerini çözdüğünde, arabasını park etmek için adamlardan biri koşturarak yanımıza geldi. Kapımın başka biri tarafından açılmasını sevmediğim için hızlı davranarak dışarı fırladım. Çantamı koluma takarak arabanın önünde bekleyen Sancak’ın yanına geçtim.

Varlığını yeni fark ettiğim siyah, deri evrak çantasının içinden yaka kartı çıkararak almam için uzattı.

“Bu kartı senin için yaptırmıştım ancak vermeyi unutmuşum.” Gözlerini parlamaya başlayan güneş yüzünden kıstı. “Giriş çıkışları bu kartla yapıyoruz. O yüzden kaybetme sakın.”

“O iş bende patron.”

Arabadaki sözleri aklımda dönüp dururken gülümsemeye çalıştım. Kartı elinden alarak sıkı sıkı tuttum.

“Düş peşime, Pinokyo,” dediğinde birkaç insanın kahve içerek sohbet ettiği giriş kapısına doğru yürüdük.

Yanından geçtiğimiz insanlar saygıyla Sancak’a selam verirken sessizce yanında duruyordum. Birlikte gri giriş kapısından içeri girdik. Girişte güvenlik ve danışma vardı. Onların hemen yanında binanın içine girmemiz için güvenlik önlemleri vardı. Sancak kartımı okutmam için işaret verdiğinde elimdeki kartı turnikenin dokunmatik ekranına okuttum. Plastik kapaklar geçmem için ikiye ayrıldığında zaman kaybetmeden asansöre yetişen Sancak’ın peşine düştüm.

Sancak en üst katın düğmesine bastı. Aynaya yaslandım. “Ofisin üst katta mı?” diye sordum.

“Her katta başka bir avukatlık bürosunun çalışma alanı var ancak en üst katta daha kıdemli çalışanlar var. Yukarısı sakindir.”

“Hımm,” diye mırıldandım.

Doğru söyle, Mahira. Anladın mı?

Ay, sana ne? Meraklı Melahat. Sanki sen çok akıllısın!

Amma alıngan oldun be!

Kata geldiğimizde asansörün kapısı açıldı. Sancak geçmem için işaret verdiğinde yanından geçerek çıktım. Hemen karşımda bizi karşılayan danışma vardı ve görevli bir kız oturmuş, bilgisayarın tuşlarına hızlı ve acımasız bir şekilde basarak yazı yazıyordu. Parmaklarım ne zamandır klavyeyle buluşmanın özlemiyle kaşınıyordu. En kısa zamanda bilgisayarımın başına geçmem gerekiyordu.

Sancak sağa doğru ilerlemem için işaret verdiğinde peşi sıra takip ettim. Önünden geçtiğimiz her odanın kapısında farklı farklı isimler yazıyordu ve altında da hangi alanda uzman oldukları mutlaka not edilmişti.

Sancak koridorun sonunda, kahverengi kapılı odanın önünde durdu. Tabelada *Sancak Kızıltepe* yazıyordu ve altında iş bölümü yazan yer kaldırılmıştı. Sancak'a dönerek, "Neden bölümün yok?" diye sordum.

İsminin yazdığı tabelaya baktıktan sonra kapısını açıp önden girmemi bekledi. "Hayatımın ne yönde şekilleneceğine karar vermedim," dedi. Sözleri cansız ve boşlukta olduğunu gösteriyordu.

Her zaman planımız olması gerektiğini ve yaptığımız seçimlerde kararlı olmamız gerektiğini belirten Sancak Kızıltepe'nin aslında o kararlı kabuğunda sorunlarının olduğunu görmek, onu daha dikkatli incelemem gerektiğini hissettirmişti.

Kapıyı arkamdan kapayıp çalışacağım masayı gösterdi. "Sekreterim üçüncü çocuğuna hamile olduğu için geçici olarak yerine bakacaksın," dedi.

Masanın üzerindeki tüm kişisel eşyalar kaldırılmıştı. Sadece dizüstü bilgisayar, kalemlik ve ajanda duruyordu. Hemen yanındaydılar dosyalarla dolu bir kitaplık ve odanın aydınlanmasını sağlayan geniş pencere vardı.

Sancak odanın içindeki diğer kapıyı gösterdi. "Bu kapı da benim odama açılıyor," diyerek kendi kapısına ilerlediğinde arkasından ilerledim. Siyah mobilyalar, aynı benim odamda olduğu gibi dosyalarla dolu kitaplık ve televizyon vardı.

"Kapıda niye bekliyorsun? İçeriye karıştırmak istediğini biliyorum."

"Eh, madem ısrar ettin, tamam o zaman," diyerek yaslandığım yerden ayrıldım ve odanın içine girdim.

Sancak ceketini çıkarıp, asarken odanın içinde şöyle bir döndüm. Dikkatimi çeken pek bir şey yoktu. Kitaplıktaki dosyalar alanıma girmemekle birlikte ilgimi de çekmediği için masasına doğru ilerledim. Üzerindeki çerçeveleri merak ediyordum.

Sancak yerine oturduğunda yanına doğru ilerledim ve ilk çerçeveyi elime alıp tebessüm ettim. Fotoğrafta annesi, babası ve kardeşiyle birlikte çekildiği aile fotoğrafı vardı.

"Masanın başında çalışan herkesin masasında neden böyle fotoğraflar var?"

Sancak hareketlerimi izlerken omuz silkti. “Boş durmasın diye olabilir,” dedi.

Gümüş çerçeveyi bırakarak diğer yandakini almak için uzandığımda göğsüm omzuna çarptı ve hızla geriye kaçtım. Bozuntuya vermeden, “Sen de öyle yaptın yani?” dedim.

“Başkalarını bilmem ama ben sevdiğim insanların gözümün önünde olmasını isterim.”

Elimdeki çerçeveyi çevirerek gülümsedim. “Saklamışsın,” dedim.

Arkasına yaslanarak, “Her zaman,” dediğinde içim sıcacık oldu.

Çerçevede Sancak’ın, Volkan abimin ve benim küçüklük fotoğrafımız vardı. Bu fotoğrafta on dört yaşındaydım ve ortaokul mezuniyetimden dönüştü, kapının önünde çekilmiştik.

O zamanlar erkek düşmanı gibi bir şey olduğum için kavalylem Sancak olsun diye ısrar etmiştim ve abimler kendilerinin gelebileceğini, Sancak’a baskı yapmamam gerektiğini söylemişti. Sancak siyah, ona çok yakışan takım elbisesini giymiş, mor elbisemle aynı renk mendil takmıştı.

Benim üzerimde de askılı, kısa, mor bir elbise ve boyuna yetişmek için giydiğim topuklu ayakkabılarım vardı. Kolunu omzuma atmıştı ve annemin fotoğraf makinesine gülerek poz vermiştik.

Başta sadece ikimiz çekilecektik ancak Volkan abim kıskançlığından kendini zorla fotoğrafa dahil etmişti. Kollarını belime sararak kafasını ikimizin arasına sokmuştu. O yüzden fotoğraf hem güzel hem de çok komikti.

“Sınıftaki tüm çocukları tekmelediğin için bana kalmıştın,” dediğinde eskinin hatıraları gözümde canlandı. Sancak kollarını göğsünde birleştirdi. “O zamanlar çocukların gözlerini korkutman aşırı hoşuma gitmişti. Hiçbiri korkusundan sana yaklaşmıyordu.”

Bakışlarımı birbirimize sarıldığımız fotoğraftan çektim. “Acaba tek suçlu ben miyim yoksa Volkan abimle birlikte herkesi tehdit ettiğiniz için mi benden kaçıyorlardı?” dedim.

Teessüf edercesine sırtıttı ve kollarını ensesinde birleştirdi. “Herkes değil,” dedi.

“Ramo ve Fero dahil değil. Onları başıma bekçi diye tuttunuz. Zavallı çocuklar sizin grubunuza girmek için kışkımdan ayrılmıyordu,” diyerek isyan ettim. “Yaklaşanları ya size rapor ediyorlardı ya da çıkışta kendileri sıkıştırıyordu.”

Gururla, “Aferin onlara,” dedi.

Ellerimi kalçama yasladım. “Bir de yaptığınla gurur mu duyuyorsun?” dedim.

“Güven içinde okulu bitirdin.”

“Ortaokullu çocuklar bana ne yapabiliirdi?”

Beklemediğim anda uzanarak yanağımdan makas aldığında gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı.

“Pişman değilim, güzelim.”

Karşılık vermek için ağzımı açtım ancak güzelim dediği anda vücudumun fişi çekildi. Ellerimi belimden çekerek, arkamı dönüp masama doğru ilerledim.

“İşimin başına geçiyorum ben.”

“İşini sormayacak mısın?”

Bıkkınlıkla, “İşim ne?” dedim. Pis pis sırtıtuğında gözlerimi kıstım.

“O kadar şüpheli davranma, Pinokyo’m. İlk günden zorlanma diye sana tamamen bilgisayarla ilgili iş vereceğim.”

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı ama içimde bu işin altında bir bit-yeniği çıkacağını düşünen ses vardı.

“Gerçekten mi?”

Yüzündeki eğlence parıltısıyla, “Kütüphanedeki tüm dosyaları A’dan Z’ye geçireceksin,” dedi.

Önce dediklerini algılamak istemeyerek kütüphaneye döndüm ancak en az beş sıra dolu dolu olan dosyaları gördükten sonra kendime hâkim olamayarak, “Ne?” diye bağırdım.

“Tüm dosyaları...” derken sözünü kestim.

“İşi anladım da ciddi misin sen?”

Bacağını keyifle dizinin üzerine bırakıp çenesini sıvazladı.

“Evet.”

“Sancak...” Dişlerimi sıkarak, “Sancak Bey, patroncuğum, sen ne dediğinin farkında mısın?” dedim.

“İki güne kalmaz, biter diye düşünüyorum,” dediğinde yüzüm seçirmeye başladı.

“Çüş! Ebesinin...” Dudaklarımın ucuna gelen hakaretleri zorlukla yuttum. Bu uyuz adam ciddi olamazdı. İki gün içerisinde hem okul ödevlerimi hem de bu kadar dosyayı bitirmemin imkânı yoktu. “Okulum ne olacak? Ödevlerim falan olur ya hani benim!”

“Ne güzel. O zaman tüm hafta burada, tam gözümün önünde olursun,” diye ukala ukala konuştuğunda üzerine atlamamak için kendimi zor tuttum.

“Tüm hafta ve ben,” diyerek işaretparmağımla etrafı gösterdim. “Buraya gelip çalışacağım, öyle mi? Şaka yapıyorsun!”

“Yoo, ciddiym ben,” dedi. Yerinde dikleşerek bilgisayarını açtı ve yüzüme bakmadan konuştu. “Gören de benden kaçtığını ya da yine bir işler peşinde olduğunu zanneder.” Sonunda başını kaldırdı ve bana baktı. “Öyle mi?”

“Senden kaçmak değil de sana gününü gösterme peşindeyim ama neyse,” diye sessizce mırıldandım.

“Bir şey mi dedin?”

“Allah cezanı verecek diyorum!” diyerek ayağımı topuklu botumun sesi odada yankılanacak şekilde sertçe yere vurdum.

“Cümlemizin Mahiracığım,” dedi. Başıyla odadan çıkmam için işaret verdi. “Hadi, işinin başına.”

Söylene söylene odama döndüm ve kütüphanedeki dosyaların başına geçtim. Şükür ki önceden çalışan hanımefendi dosyaları alfabetik bir şekilde düzenlenmişti. A ile başlayan dosyayı alıp, ısırarak parçalamamak için sıktım. Masamın başına geçerek bilgisayarın açılma tuşuna bastım ve sesi yankılanacak şekilde dosyayı pat diye masaya vurdum.

Sancak içeriden, “Kafama at istersen Mahira!” diye eğlendiğini gizleyerek bağırdığında dayanamadım.

“İnşallah!” diye ben de bağırdım. Saçımı başımı yolmama az kalmıştı. Sancak’ın yedi sülalesine, tek bir üyesini atlamadan itinayla sövdükten sonra işe başladım.

Yarım saat sonra tam elim alışmış, terminatör gibi yazıyordum ki içeriden o harika sesiyle, “Mahira, bakar mısın?” diye seslendi.

"Sana belediye baksın," diye söverek, oturduğum yerden kalkıp odasına geçtim. Aslında odaklanarak çalışsam yarsını iş çıkısına kadar bitirebilirdim.

Kapının önünde belirdim ve dişlerimin arasından konuşurken gülümsemeye çalıştım.

"Efendim, ne oldu?"

Başını koltuğuna yaslayıp, eğlendiğini belli ederek yanındaki kitaplığı gösterdi.

"Şu mavi dosyayı versene."

"Beni bunun için mi çağırdın?"

Buraya çalışmaya değil, eziyet çekmeye gelmişim gibi duruyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi, "Evet," dedi.

"Ayaklarına ne oldu? Kırıldılar mı?" Soluğumu öfkeyle bıraktım. "Ha, kırılmadıysa seve seve kırarım."

"Patronunla ne biçin konuşuyorsun?" Gülmemek için seğiren dudaklarını yumruğuna bastırdı. "Hadi, bekliyorum."

"Sakin ol, Mahira! Niye sinirleniyorsun ki? Adam sonuçta patron ve senden ne isterse onu yapman gerekiyor," diyerek mırıldandım ve kütüphanenin önüne geçtim. "Burada en az on tane mavi dosya var."

"Sarıyla etiketlenmiş olan."

"Ondan da beş tane var!"

"Soldan üçüncü," dediğinde dosyayı koparırcasına yerinden çekerek masanın üzerine sertçe bıraktım.

Üzerine sinirle eğilip, "Başka istediğiniz bir şey var mı?" diye sordum.

Hiçbir şey olmamış gibi dosyayı masadan aldı. "Şimdilik yok, çıkabilirsin," dedi.

Dosyayı incelemeye başladığında yerime gitmek için arkamı döndüm ama tam odadan çıkacağım sırada tekrar, "Mahira," diye seslendi.

Dilimi ısırp derin bir nefes aldım. "Evet," dedim. "Yine ne var?"

“Bana bir kahve yap.” Yemin ederim, bu adam benim sınavımdı. Kollarımı göğsümde birleştirip yeniden ona döndüm. “Burada kahve yapmak için çalışan biri yok mu?”

Dosyasından başını kaldırmadan, “Var,” dediğinde güzelim siyah saçlarını tek tek koparmamak için zor duruyordum.

“Ara, söyle o zaman,” diyerek ellerimi iki yana açtım.

“Senden istedim.”

“Bilmem farkında mısın ama bu katı hiç bilmiyorum.”

Sancak sonunda başını dosyadan kaldırarak koltuğuna yaslandı ve bugün benimle daha çok uğraşacağını belirterek, “Asansörün karşısındaki danışmadan sola dön,” dedi. “Koridorun sonunda toplanma alanı var. Orada bana Türk kahvesi yapıp getirebilirsin.”

Burun kemerimi sıkıp yerimde sallandım. Sinirlendiğimi gördüğünde eğlendiği için şirin bir şekilde gülümsedim.

“Nasıl istersen,” dedim ve daha sonra başka isteği olmasın diye koşar adımlarla kendimi odanın dışına attım.

Mahira, belli ki Sancak bu cezayı sana sırf seninle uğraşmak için vermiş.

Hadi ya, öyle mi dersin? Ben anlamadım sanki!

En son sen onun burnundan getirecektin ama görüyorum ki Sancak 1-0 önde.

Son gülen iyi gülermiş, canım!

Boş koridordan geçip danışmanın önüne geldiğimde kahvelerin yerini sormak için masasının önüne geldim ancak danışmada çalışan kızın yerinde olmadığını fark edince Sancak’ın tarifine uymaya karar verdim.

Koridoru doğrudan takip ettiğimde çalıştığım yerden farklı olarak önünden geçtiğim odaların içlerinden sesler geliyordu ve az da olsa canlılık belirtileri gösterdikleri için seviniyordum. Biraz daha Sancak’la aynı odada baş başa kalırsak neler olacağını düşünemiyordum.

İleride, kahve makinelerinin dizili olduğu yerde çalışan uzun boylu, takım elbise giymiş çocuğu gördüğümde hızlı adımlarla ona doğru ilerledim. En azından birileri bana bu aptal yerin nasıl çalıştığını anlatabilirdi.

Benimle aynı yaşta görünen çocuk topuklu ayakkabılarımın çıkardığı sesi duyunca olduğum tarafa döndü. Yeşil gözleri şaşkınlıkla açılırken gözünün önüne düşen sarı saçlarını çekti ve elindeki kahveyi tahta masaya koyarak gülümsedi. Şirin birine benziyordu.

“Selam. Yeni stajyer misin? Seni daha önce burada görmedim sanırım.”

“Sancak Kızıltepe’nin yeni kurbanıyım.”

“Anlamadım. Nasıl yani?”

“Sancak Bey’in geçici asistanıyım. Normalde bilgisayar üzerine okuyorum,” diyerek kendimi açıkladım ve kahve makinesinin önüne geçtim.

“Bardaklar üst rafta,” diye yardımcı olmak için dolabı açtı. “Burada, ben Barış. Mert Sanık’ın stajyerim.”

Sancak için çıkardığım fincanı tezgâha bırakarak uzattığı elini sıktım. “Ben de Mahira. Memnun oldum.” Dolapları göstererek, “Kahvenin yerini gösterirsen daha memnun olurum,” dedim.

Yardımseverlikle, “Otur istersen ben yapayım. Hem de nerede olduğunu öğrenmiş olursun,” dediğinde çocuğa kanım ısınarak kendimi demir sandalyelerden birine attım.

Sancak görse kendine uşak mı tuttun diye azarlar.

O kendine uşak olarak beni seçmiş zaten!

Barış kahve makinesini çalıştırdıktan sonra yanıma oturdu. “Ne zamana kadar burada çalışacaksın?” dedi.

“Umarım kısa olur,” diyerek gözlerimi belerttiğimde Barış kahkaha attı.

“Zannettiğin kadar kötü bir yer değil. Tamam, Mert Bey de başta sıkıydı hatta üzerime atmadığı dosya kalmadı ama işte, insan gün geçtikçe alışıyor.”

“Buna alışmam imkânsız. Bana az önce bütün dosyaları A’dan Z’ye bilgisayara geçirmem gerektiğini söyledi ve içimden bir ses bunun daha başlangıç olduğunu söylüyor.”

Barış bir sır vermek için eğildi ve yaklaşmam için parmağıyla

yanına çağırduğında gülerek yaklaştım. Tavırları nedense şirin geliyordu ancak yeşil gözleri ve sarı saçlarıyla yakışıklı olmadığını da söyleyemezdim.

“Burada birini kızdırdığın zaman sana verdikleri görev budur.”

“Deme ya,” diye inledim.

“Kendini kaç kurtar yoksa çeşitli işkence yöntemleri var.” Kahkaha attığında kendimi gülümserken buldum. “Gözleri fazla dönerse arşivdeki dosyaları bile getirtirler. Bir kere sadece beş dakika geç kaldım diye bana arşivdeki kurtlanmış dosyayı yedirecekti.”

Yüzündeki tiksintiyi ve kaşının seğirmesini görünce, kendimi tutamayarak büyük bir kahkaha patlattım.

“Daha faciaları da var,” dediğinde soluğumun arasından tekrar kahkaha attım ve tam o sıra ismimi koridorun başından duydum.

“Mahira!”

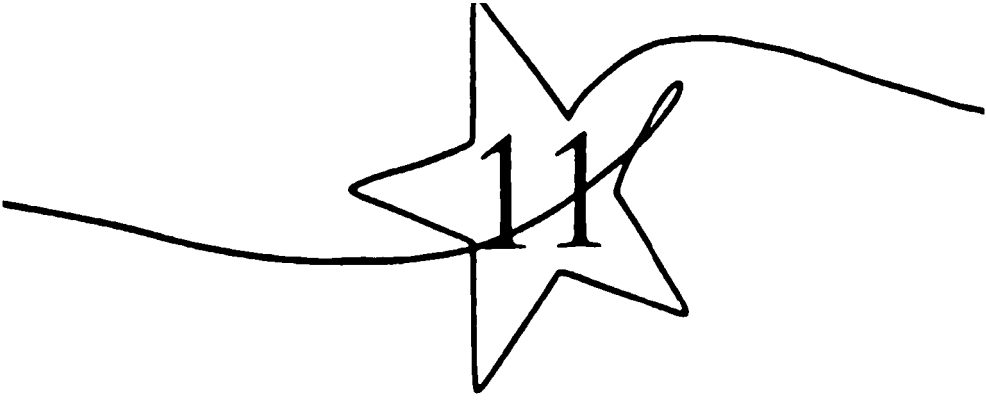
Oturduğum yerden sıçrayarak geri çekildim ve sandalyemden çabucak kalkıp arkamı döndüm.

Sancak kaşlarını çatmış, sinirli bir halde koridorun başında duruyordu. “Eğlencen bittiyse çabuk odama geliyorsun,” dedi. Arkasını dönmüş gidiyordu ki yeniden döndü. “Tabii kaytarmanın arasında kahveyi yaptıysan.”

Fırlayarak kahve makinesine koştum ve fincanı hızlıca doldurmaya başladım. Ses tonundan anladığım üzere bu sefer aşırı kızgındı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Erkeklerin hepsi mi aksiydi yoksa sırf uyuzluk yapmak için mi böyle davranıyorlardı, anlamıyordum. Gerçi dört erkekle birlikte büyüdüğüm için benim bunu daha iyi bilmem gerekiyordu ya, o da kesinlikle ayrı bir meseleydi.

Kahve fincanını dikkatlice tutup, topuklu ayakkabılarımın üzerinde dengemi sağladıktan sonra acil dönüş yapıp yeni tanıştığım oğlana döndüm. Sırıtmaktan çok can çekişen bir gülümseme attım.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Barış. Daha sonra bunu mutlaka telafi ederiz. Şimdi bu kahveyi az önce böğüren ayıya götürmem gerekiyor.”

“Söz verdin,” diye işaret ettiğinde başımı sallayıp, kahveyi dökmekten götürmeye çalıştım. Garip bir şekilde köpüğü de iyi duruyordu.

“Görüşürüz.”

Odanın önüne geldiğimde kapıyı tıkladıp önden durumu kontrol etmek için başımı uzattım. İşkence etmek için bekliyor olabilirdi.

“Selam patron, kahveni getirdim.”

Yüzünü tam olarak göremedim ancak aksi sesi, “İçeri gel,” dedi.

Fazla azarlamasa bari, Mahira.

Aman, alışmadık mı?

Parmaklarımın arasındaki kahveyi titreyip, dökülmesin diye tüm dikkatimi vererek masasına götürdüm. Yemin ederim, ben bu dikkati üniversite sınavında verseydim ülke birincisi olurdum.

Sancak çatık kaşlarıyla dosyaya bakarken başparmağıyla dudaklarını sıvazlıyordu. Kahveyi masaya bırakıp hızlıca arkamı döndüm ancak kaçamadan, kolumu tutup kendine doğru çevirdi.

“Nereye, Pinokyo?”

Ne yapacağımı bilemeyerek, sağıma soluma bakıp her zamanki tavrımı takındım. “Yalnız Pinokyo yok!” dedim. “Sizi *mobbing* uygulamaktan dava ederim, sevgili patronum.”

Sancak oturduğu yerden ayağa kalkıp elini masaya koydu ve uzun boyunun avantajını kullanarak, eğilip tek kaşını kaldırdı.

“Peki, ben seni mesai saatlerinde oğlanlarla konuşup işi aksatıyorsun diye dava etsem?”

“Tek.”

“Ne?”

“Oğlanlar değil, oğlan.” İşaretparmağımı havaya kaldırdım. “Tek kişi yani.”

“Yine ne saçmalamaya başladın, Mahira?”

“Öff! Barış tek kişi, onu diyorum.”

“Bünyamin’den bana ne?” diye burun kemerini sıkıp, derin bir nefes alıp verdi. Yüzündeki karmakarışık ifade kahkahayı basmam için beni kışkırtıyordu. “Az önce sana sinirliydim ama sonra tek bir cümle kurdun, sinirim uçup gitti. Aynı saniye içinde beni daha fazla sinir ettin. Kafan nasıl çalışıyor senin?”

Sancak’a doğru eğildim ve elimi elinin üstüne koyup, sır verir gibi fısıldamadan önce meraklı bakışlarına takıldım. “Ben de böyleyim işte, ne yaparsın?” dedim.

“Ne mi yaparım?” diyerek, daha da yakınlaşıp aramızda tek nefeslik bir mesafe bıraktı. “Seni kendime göre şekillendiririm.”

Nefesim aniden hızlanırken, “Şekillendirir misin?” diye sordum.

“Şekillendirir ve...” dedikten sonra durdu ve gözümün önüne düşen saçı yavaşça arkama doğru bıraktı. Parmağı yanağımdan çeneme kaydı. “Çok yaramazsın.”

Ses tonundaki yoğunluk afallamama neden oldu. Dudaklarımı ısırtıp merakla, “Cümleleri tamamlamayacak mısınız?” diye sordum.

Kalbimin içindeki gümbürtü damarlarımı zorluyordu ve birazdan masaya boylu boyunca bayılacaktım.

Gittikçe birbirimize mi yakınlaşıyoruz yoksa bana mı öyle geliyor?

Yakınlaşıyorsunuz ve bağırmama az kaldı. Bundan sonrası öpüşmeye gider, haberin olsun, Mahira.

“Ne?” diye avazım çıktığı kadar bağırıp geriye kaçtım.

Sancak ses tonumun yüksekliğinden dolayı yüzünü buruşturdu ve kızgınlıkla, “Neden bağırıyorsun?” dedi.

“Şey...” Burnumu sıvazladım. “Şey...”

“Ne?”

Şimdi adama kalkıp iç sesimin öpüşeceğimizi söylediğini ve korkudan kaçtığımı nasıl söyleyecektim? Hayır, zaten aralarında normal olduğumu düşünen yoktu. En sonunda beni zırdeli diye akıl hastanesine yatıracaklardı.

Sancak’ın yüz ifadesine bakıp sııttım. “Bir şey söyleyecektim ama korktum,” diyerek elimi alnıma koydum.

Sancak tek kaşım kaldırıp *acaba yine ne geliyor*, bakışları altında, “Niye bağırıldığını söyle?” dedi.

Adam senin dolandırıcılığın üzerine yakında tez yazacak, Mahira. Ha ha ha!

“Hem sizin bu mola alanında...” diyerek kapıyı gösterdim. Kıvırmaktan yakında dansöz olacaktım. “Kahve içiyorlar. Ben bir şey yapmadım ki.”

“Ben sizi izledim. Neredeyse on beş dakika gülüştünüz.”

Yüzündeki ciddi ifadeden olayı kıvırmayı beceremediğim ortadaydı.

“Hıı...”

“Şimdi söyle bakalım,” diyerek, masasının etrafından dolanıp arkama geçti. “Bu kadar komik olan neydi?”

Kalbim yine delirmeye başladığında bu sefer stresten karnım ağrımaya başlamıştı. Bir adım geriye kaçtım. Kendimi savunarak, “Ama senin, konuyu değiştirmeme düşmen lazımdı,” dedim. “Olaylar şu an tersten gidiyor ve adapte olamam. En iyisi gide-”

Arkamdaki masayla bedeni arasında sıkışıp kalmam için öne doğru adımladı ve elini arkamdaki masaya yasladı. “Artık düşmüyorum, Mahira,” dedi. “Oyununu kendime göre şekillendiriyorum.”

“Bu şekillendirme işine fazla mı taktın sen?” dedim. Sağa kaydığımda birbirimizin yansımasıymışız gibi zaman kaybetmeden o da kaydı.

“Gözümün önündeki perde kalkıyor.”

“Öyle mi dersin?”

Başını sallayıp, “Evet,” dedi. “Ben bu değişimi çözüme kavuşturana kadar gözümün önünden ayrılmayacaksın.”

Zorlukla yutkundum. Sancak’ın değişimini fark eden tek ben değildim ve bu işin nasıl ilerleyeceğini merak etmekten daha fazlasını hissediyordum. Sancak benim hissettiklerimin ne kadarını hissediyordu ya da bahsettiği değişimi ben kafamda mı kuruyordum?

Bakışlarımı kaçırarak, “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim.

“Yakında hep birlikte öğreniriz,” dedi. Gözlerindeki ifadenin yoğunluğu aklımı yitirmeme neden olacaktı. “Şimdi bana neden bu kadar güldüğünü anlat.”

“Önemli bir şey değildi ki,” dedim. Dilim kendi kendine çözülmüştü. “Sadece birine kızdığınızda verdiğiniz dosya görevinden bahsetti.”

“Bu da birbirinize yaklaşmanızı mı gerektirdi?”

Sesinden öfke akıyordu.

“Galiba,” diye mırıldandım. Kurnaz aklım beni terk edecek zamanı bulmuştu.

“Bir daha...” dedi. Farkında değildi ama masaya yatmak üzereydim ve üzerime biraz daha eğilirse tamamen üstümde olacaktı. “Biriyle bu kadar yakınlaşmayacaksın.”

“Bizim şu an yakın olduğumuz gibi mi?”

“Asla, Mahira.” Nefesi dudaklarıma çaptı. Diz kapakları üst bacağıma değiyordu ve dokunuşundan yükselen ateş tüm bedenimi aniden ısıtmıştı. “Sözümü dinleyecek misin güzelim?”

Nefes almaktan daha çok buna ihtiyaç duyarak, “Evet,” diye soludum ancak sanki dudaklarımı başka bir sorunun yanıtını veriyordu.

“Güzel,” diyerek aniden geriye çekildi ve ceketini düzeltip yerine geçmek için döndü. “Şimdi işinin başına dönebilirsin.”

Yaslandığım yerden titreyen bacaklarımla dikleşip başımı salladım ve yerime geçmek için hareketlendim.

Sancak bunu yapmayı nasıl başardıysa beynimin çarkları durmuş, sadece odadan çıkmam için bana komut veriyordu. Kapıdan çıkmadan önce çatık kaşlarıyla bilgisayarına dönen adama son kez bakıp kendi yerime geçtim.

***

Kapı çaldığında yerine yerleştirdığım dosyayı bırakıp çalan kapıya döndüm ve seslenmem gereken kişi olup olmadığını birkaç saniye düşündüm.

Sancak’tan ses gelmeyince, “Gelin,” diye seslendim.

Gelen kişi sesimi duyar duymaz kapıyı açıp eşikte göründü. Karşımda Sancak yaşlarında, kahverengi saçlı, burnunun kemik kısmı daha önce birçok defa kırılmış bir adam duruyordu. İçeriye adım atıp bana doğru döndü. Yüzünde geniş, samimi olmaktan çok yılışık bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Üzerinde koyu lacivert takım elbise vardı ve fazla uzun olmasa da ortalamanın üstündeydi.

Arkasındaki duvara yaslanıp, “Yeni sekreter misin?” diye sordu.

Kollarımı göğsümde birleştirip omzumu kitaplığa yasladım. “Evet, Sancak Bey’e baktıysanız odasında,” dedim. Gözleri bacaklarıma kayıp orada durdu.

“Evet.”

“Kendisi müsait, içeri geçebilirsiniz.”

“Bekâr mısın?” dedi. Cevap vermeyince devam etti. “Senden önceki evliydi ve şimdi de doğum iznine çıkmış olması gerekiyor. Seni işe alması güzel olmuş, göz zevkimiz şenlendi.”

İnsanlara saldırınca suçlu ben oluyordum ama böyle insanların ağzına sığmasan haddini aşmaması gerektiğini asla öğrenemeye-

ceklerdi. Boğazımı temizlediğimde bakışları ufak ufak yukarı çıkmaya başladı. Eh, ne yapalım, kibarlık da buraya kadarmış.

“Öküzün trene baktığı gibi ne bakıyorsun?” diye bağırdım. “Çek o gözlerini üzerimden yoksa sana buradan bir çıkarım, bir de arkandaki duvar çarpar. Hayvan!”

Adam benden bu sözleri beklemiyor olacak ki şokla kendine geldi. Kekeleyerek, “Yanlış anladın,” dedi.

Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. “Zaten biz hep yanlış anlarız,” dediğimde Sancak’ın odasının kapısı hızla açıldı ve ikimize baktı.

“Ne oluyor burada?”

Adam önce davranıp, “Sekreterinle tanışmak istedim,” dedi.

“Kes lan, boş yapma,” diyerek yerimde dikleştirdim ve ters ters baktım.

Adam tekrar lafa girmeye çalıştığında Sancak ona dönerek öfkeli bakışlarını üzerine dikti. “Burada ne olduğunu biri bana anlatsın,” dedi. Adam korkuyla yerine sindiğinde bakışlarını bana çevirdi. “Dinliyorum, Mahira.”

“Bu hayvan gözünü bacağıma dikmiş, bekâr olup olmadığını soruyor.”

Sancak’ın ifadesi kararırken adam kendini koruma amacıyla kapıya yaklaşmaya başladı.

“Öyle demeyelim de...”

“Ne diyelim?” diye bağırdı Sancak ve adamın boynuna yapışarak sertçe sıktı. “Senin ciğerini söker, yediririm Levent.” Kapıyı sertçe açıp adamı koridora fırlattı. Adam yerinde yalpalayıp, duvara çarparak dizlerinin üzerine düştü. “İşleri sekreterinle yolla ve gözlerine sahip çık. Bir daha Mahira’ya gözünün ucuyla bakarsan hayal dahi edemeyeceğin şekilde seni bitiririm.” Levent’in konuşmasına izin vermeden kapıyı suratına kapadı. Sinirden titreyen elini saçının içinden geçirip soluklandıktan sonra ceketini düzeltti. “Senin olduğun yerde bela hiç eksik olmaz mı?”

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak kapıya baktım.

“Şaşırtıcı şekilde bu sefer ben suçlu değilim.”

“Ben o hıyarla ilgilenirim, sen hiç merak etme. Hem de öyle güzel ilgileneceğim ki...” diyerek yumruğunu diğer elinin içinde ezdi.

Sancak tekrar konuşacağı sırada kapı çaldı ve daha fazla konuşmaya fırsat kalmadı. Kapıdaki güvenlik elinde tuttuğu poşeti kaldırdığında odaya dolan enfes kokuyla acıktığımı anladım.

Sancak adamın elinden poşeti alıp teşekkür etti.

“Hadi, gel. Yemek yiyelim. Acıkmışsındır.”

“Fena acıkmışım,” diyerek dudağımı ısırdım ve peşi sıra odasına doğru ilerledim.

Karşılıklı sandalyelere oturup ortadaki sehpa yemekleri çıkarmaya başladı. Tanıdık yemeğin kokusunu aldığım anda anında parladım.

“O, tahmin ettiğim şey mi?”

“Lahmacun,” diyerek çıkardığı kutuyu önüme bıraktı. “En sevdiğin yerden ve yanında da ayran.” Başını poşetlerden kaldırıp güldü. “Asla kola değil çünkü sen kolayı sadece pizza veya hamburgerle tüketirsin.”

İlanı aşk etmese de olur, ha!

Deme öyle, heyecan yaparım.

“Beni çok iyi tanıyorsun,” dedim. Ses tonumda şakayla karışık mutluluk da vardı ancak neyi sevip neyi sevmediğimi bilmesi çok hoşuma gitmişti.

Ellerimi havaya kaldırıp birbirine sürttüm ve oturduğum yerde ayaklarımı altıma topladım. Zaman kaybetmeden kutuya eğildim ancak rahat yemek pozisyonu alamadığım için sağa sola kıvrıldım.

“Ayakkabılarını çıkarabilirsin. Böyle rahat yiyemeyeceğini biz de biliyoruz.”

İskenderini çıkararak önündeki poşetleri masasına bıraktı.

“Hayır diyemem,” diyerek, ayakkabılarımı çıkarıp kenara bıraktım.

Poşetten çıkardığım salatayı ve bol limonu lahmacunun arasına dökerek dürüm haline getirdim ve elime alarak arkama yaslandım. Isırık aldıktan sonra keyifle mırıldandım.

Sancak yemek yiyişimi eğlenerek izledikten sonra kendi yemeğini açmaya koyuldu.

“Sen de her zaman olduğu gibi bol tereyağlı, etli sipariş verdin ve tadı bozulmasın diye sadece su istedin.”

Sancak şaşkınlıkla durup benimkilerle yarışan uzun kirpiklerini kırpiştırdı. “Bildin,” dediğinde sesinde tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir ton vardı.

Kocaman bir ısıruk daha alıp, dürümü ona doğru uzatarak, “İs-ter misin?” diye sordum.

“Dokunulmaz lahmacununu mu teklif ediyorsun?” *Niye bu kadar güzel gülmek zorundasın be adam?* Başımı sallamamla, “Ye sen,” dedi. “Sonra lahmacunumu yedin, bana bırakmadın, diyerek yenisini sipariş ettirirsin.”

Aynen dediği gibi yapardım ancak sonuna kadar inkâr etmede de üstüme tanımazdım.

“Aa, sende abarttın ama! Hiç yle bir şey yapar mıyım?”

Sancak eğlenen bir ses çıkararak çatalını iskenderin etine batırdı ve yemem için uzattı. “Ama senin aklın iskenderde kalabilir,” dedi.

Kalırdı vallahi!

Ağzım dolu dolu, “Yok, sen ye,” dedim ama nasıl yemek istiyordum anlatamam.

“Gel buraya, Pinokyo,” diyerek yalandan kaşlarını çattı.

“ok ısrar ettin, yiyeyim bari.”

Diğer elimde sıkı sıkıya tuttuğum drme baktı ve bakışlarını uzağa kaçırıp güldü.

atalı tutan elini tutup kendime yakınlaştırdım ve eti hiç düşünmeden yedim.

İnşallah hep böyle birbirinizin ağzına verirsiniz.

Yuh ama!

Ağzımı kapayıp geriye çekildim ve yemesini izlemeye başladım. Sancak atalını hiç düşünmeden, yemeğine batırıp, yemeye başladığında şaşırarak dudak büzdüm.

Sancak başak burçlarına taş çıkaracak şekilde titizdi ve bırakın

biriyle çatalını, su bardağını bile paylaşmaz, aynı paketten zorunda kalmadıkça cips yemezdi. Küçükken birlikte yemek yediğimizde dalga geçmediğim ve saçma bulmadığım tek saniye bile yoktu ancak kalbim şimdi eriyip ayaklarımın dibinde birikecekti.

“Neden yemeğini yemiyorsun?”

“Yiyorum ya,” dedim. Yakalanmaktan korkarak lahmacunun kalanını yemeye başladım ancak bakışlarım sürekli çatala kayıp duruyordu.

Sancak sonunda dayanamamış olacak ki, “Yine yapıyorsun,” dedi.

“Ne?”

“Bakıp duruyorsun.”

“Yoo.”

“Bakıyorsun işte, Mahira.”

Elimdeki kalıntıları masaya çarpıp zaman kazanmaya çalıştım. Belki de farkında olmadan yapmıştı.

“Çatalını silmeden yedin.”

Çatalı havaya kaldırıp sağına soluna baktı. “Ee?” dedi.

“Hani benim ağızıma değdi ya.” Kendimi işaret ettiğimde anlamayan bakışlar attığını gördüm. “Sen sevmezsin böyle şeyleri, titizsin ya.”

“Ölümcül hastalığın mı var? Hani şu bulaşandan,” diyerek izlediğim dizilere gönderme yaptı.

“Hayır.”

“O zaman ne olacak, Pinokyo?” Umursamaz görünüyordu ve fazla takılmamam gerekiyormuş gibi, “Kalan lahmacunu yememi istemiyorsan çabuk olursun,” dedi.

Hiç düşünmeden oturduğum yerden fırladım ve poşetin içinde kalan son kutuya atladım. Konu lahmacunsa adam tanımazdım.

“Hayatta olmaz.”

***

Akşam dört buçuk gibi işten ayrılmıştık ve Sancak’tan beni mahallenin girişinde bırakmasını istemiştım. Tüm gün birlikteydik ve kahve almak dışında dışarı çıkmama izin vermemişti.

Odanın içinde resmen rehin alınmıştım ve çalışmasaydım bu durum hoşuma gidebilirdi. Dosyalara gömülüp aynı yerde saatlerce oturmak asla benlik değildi. Bu yüzden işten çıkmadan önce kafa dağıtmak için mahalledeki arkadaşlarıma mesaj atmış, toplanmak için Halil abinin mekânında sözleşmiştik.

Emniyet kemerimi çözüp çantamı omzuma taktım.

“Bıraktığın için teşekkürler.”

“Endişeleneceğim olaylara karışmayacaksın, değil mi?” derken parmaklarını direksiyona vurdu ve dışarıya bakmaya son verip bana doğru döndü.

“Çocuklarla Halil abinin mekânında olacağız. O yüzden abimle birlikte rahat nefes alabilirsiniz.”

Arabanın kapısını açtım ve serin havaya çıktım. Sancak başını eğip, “Söz veriyor musun?” dedi.

Dilimi dışarı çıkarıp kıkırdadım. “Bence tutamayacağım sözler vermeyeyim,” dedim. Malum, belanın şekil bulmuş haliydim.

“İyi, hadi bakalım. Çok geç kalma.”

Ela gözleri her an benim için endişelenmeye hazırdı ve bu, içimi şefkatle doldurdu.

Kapıyı kapamadan önce, “O iş bende, patron,” diyerek asker selamı verdim ve kapıyı kapadım.

Sancak, ben kaldırıma geçene kadar bekledikten sonra eve giden yokuşa doğru ilerleyip gözden kayboldu. Hiçbir yere sapmadan Halil abinin mekânına doğru yürüdüm.

Burası kafeye benzeyen, gençlerin okey, 101, tavla, batak gibi oyunlar oynayıp toplandığı yerd. Buranın kurulmasında Volkan abimle Sancak’ın da payı vardı. Burayı kendi arkadaşlarıyla takılabilecekleri bir yer haline getirip maddi durumu yerinde olmayan Halil abiye vermişlerdi. Şimdi de nesilden nesile geçer gibi sıra bize gelmişti.

Hava rüzgârlı diye dışarıdaki masalar ve sandalyeler kaldırılmış, hepsi içeri alınmıştı. Kafenin kapısını açıp çabucak içeri girdim. Çok kalabalık olmasa da birkaç masa doluydu ve manzara eşliğinde içeceğini içmek isteyenler camın etrafına dizilmişti.

Onun dışında kalan geniş masalar sobanın etrafına daire şeklinde dizilmiş, samimi bir ortam yaratılmıştı.

Buraya uğramayalı uzun zaman olduğu için özlediğimi hissetmiştim. Her zaman oturduğumuz, daha arkada kalan masaya doğru ilerlediğimde Ela'yla Nur'u yerinde buldum. Geldiğimi görünce el salladılar. Ela oturacağım yere koyduğu çantasını alarak sandalyesinin arkasına astı.

Yanlarında Ferhat, nam-ı diğer Fero ve Ramazan, yani Ramo oturuyordu. İkisi de mahalleden çocukluk arkadaşımdı. Abilerim ve Sancak ikisini de tanıyordu ve kendileri, vakit geçirmeme izin verdikleri tek erkek sineklerdi. Hatta lise boyunca peşimde dolaşarak abilerime haber uçuran ikili de bunlardı. Sürekli haber taşımaları bir yana harbi çocuklardı. O yüzden arkadaşlığımız devam ediyordu.

Fero uzun boylu, esmer, oldukça masum bir yüze sahipti. Rahatlıkla sohbet edebilirdiniz. Şu an çilingirdi. Baba mesleğini devam ettiriyordu. Ramo sarışın, yeşil gözlüydü. Tam bir eğlence adamıydı hatta mahallede küçük bir tekel bayisi işletiyordu. İçki kısmına gelirsek kesinlikle katı kuralları vardı. Eğer yirmi beşini geçmediysen asla içki satmazdı ve dışarıdan tekin olmayan adamlar gelemez, uyuşturucu ve türevleri kesinlikle satılmazdı. Sancak'ın ve diğerlerinin mahallede tekel bayisi işletmesine izin vermesi de bundan kaynaklanıyordu.

Biz zamanın yaramaz dörtlüsüyduk ancak Ela'yla arkadaş olduktan sonra o da aramıza katılmıştı ve şimdi grubun ayrılmaz bir parçasıydı.

“Selam, millet!” El sallayarak çantamı sandalyenin üzerine attım. “Ölüyorum!” diye bağırmayı da asla ihmal etmedim.

En yakınımıdaki Ela ve daha sonra Nur'la kucaklaştıktan sonra Fero ve Ramo'ya çakması için yumruğumu uzattım.

Fero sırıttı. Alaycı bir ses tonuyla, “Sancak abinin yanında işe başlamışsın,” dedi.

Sandalyeme çöküp yüzümü astım. “Kendine geçici köle arıyordu,” dedim. “Sağ olsun, Volkan abim de kendi elleriyle verdi.”

Masadakiler kahkaha attığında Halil abi sesi duymuş olacak ki mutfaktan çıkıp ellerini havluya kuruladı. Neredeyse beyazlamış olan saçları karman çormandı ve yorgun gözüküyordu.

“Selam, deli kız.”

“Abi, bir sen kalmıştın bana isim takmayan.”

“Gençler,” diyerek güldü Halil abi. “Ne alırsınız? Ne getireyim size?”

“Kış çayı alayım.”

“Halil abi, rezene ver sen ona. Belli ki sinirleri bozuk,” diye bu sefer Ela laf attığında ters ters baktım.

“Başlayacağım sizin benimle uğraşmanıza ama ha! Abi, sen bana kış çayı yolla. Bunlara da ısırganotu varsa ver de kaşınmalarının anlamı olsun.” Üçlüyü gösterdiğimde Halil abi gülerek diğerlerine döndü.

Nur ve iki oğlan çay isterken Ela da kahve istediğinde, Halil abi isteklerimizi getirmek için mutfaka gitti.

Fero’nun omzuna vurarak Ramo’yu gösterdim ve kaş göz yaptım.

“Neyi var bunun? Sessiz sessiz oturuyor öyle.”

Fero yanında oturup elini çenesine yaslayana arkadaşına baktıktan sonra, “Neyi olsun?” dedi. “Âşık olmuş.”

“Ciddi misin?”

“Evet ama imkânsız olanından.”

Ramo birden hayata dönen ceset gibi doğruldu ve arkadaşının koluna yumruk attı. Aksini kanıtlamak için bana dönüp, “Hayır,” dedi.

Fero da tane tane, “Kız seninle ilgilenmiyor yalnız,” dedi.

“Konuştu ya benle!”

“O sadece adres sormak içindi.”

“Biliyorum işte, bana geri dönecek.”

Nur alayla kolunu sandalyenin arkasına atıp, “Nasıl olacakmış o?” dedi.

Ramo gururla göğsünü kabarttı ve sanki çok iyi bir halt yemiş-çesine, “Kıza yanlış adres verdim,” dedi ve ellerini şaklattı. “Gittiği yer doğru olmayınca bana geri dönecek.”

Anıarak gülmeye başladığımda Fero avcunu sertçe alnına vurdu. “Yedi sülalene küfredecek,” dedi.

“Bizim takımdan anca bu kadar ilerleme beklenirdi zaten,” diyen Nur’a hak vererek başımı salladım.

Aşk konusunda şanssızlar ordusu olarak toplanmış, yetmemiş bir de arkadaş olmuştuk. Yazıklar olsundu bize!

“*Aşkta yüzü gülmeyenin kumarda yüzü güler*, demişler. Hadi hemen tavla oynayalım.”

Ela, “Ya ne tavlasi?” dedi.

Nur fırsat kollayarak, “Kız, terzi, 101 oynarsak fazla kişi kalacağız,” dedi. “İstersen seni şutlayalım.”

“Batak ya da zar atalım. Kaybedenlere cesaret oyunu yaptırırız.”

“Şuradaki arkadaşlar var ya...” diyerek iki oğlanı gösterdim. “Gider abimlere ispiyonlar.”

“Ayıp ediyorsun ama,” diye sızlandı Ramo.

“Alkol istesek verecek misiniz?”

“Vereyim canım, ne demek. Alt tarafı abinler beni gömer, o da yetmez, üstüme işerler.”

Yüzümü buruşturup, “İğrençti,” dedim.

“Bunu yaparlarken canlı olmak daha kötü, bil istedim.”

Ela’ya yaklaştım ve kulağına, “Akşama ayrı plan yaparız, salla şimdi burayı,” diye fısıldadım.

“Fazla abartmadan oynayalım derim.”

Ramo sıkılmamızı istememiş olacak ki kabul edip, “Kafamı dağıtmam gerekiyor zaten,” dedi.

Halil abi içeceklerimizi getirdiğinde Ramo oturduğu yerden kalkıp oyunların dizili olduğu dolaba gitti ve kâseye parmaklarını daldırıp zarları aldıktan sonra yerine geçti.

Ela, “Şimdi kuralımız şu...” diyerek heyecanlı heyecanlı anlatmaya başladı. “Hepimiz zar atacağız ve toplam üç tur oynayacağız, belki dört de olabilir.” Omuz silkti. “Her tur, düşük atana yapması için görev vereceğiz ve eğer yapmazsa...” Cezayı düşünmemiş olacak ki durdu.

Fero, “Kızlar mahallede *koca arıyorum* pankartıyla dolaşsın,”

diye öneride bulununca bu sefer Ela atladı.

“Nur’un zengin koca aradığını sağır sultan bile biliyor.”

Nur ilk defa Ela’ya katılarak Fero’ya *salak olma istersen* bakışlarından attı.

“Doğru.”

Ben de aklıma gelen ilk fikri ortaya attım. “Sosyal medya hesaplarından önüne gelene ateş ve kalp atsın,” dedim.

“Oldu! Mahalle abilerimden birine gelsin de sonra satırla bizi doğrasınlar.”

Fero’ya göz kırptım. “İşte bu yüzden görevi yapacaksın, akıllım. Kalk, mahallenin ortasında şarkı söyle, demeyeceğim ya!”

“Neyse, başlıyorum.” Ela zarı aldı ve elinde sallayıp ortaya attı. Ardından gelen rakamla ayağa kalkıp göbek atmaya başladı. “Beş!”

“Helal lan sana, Yusufi!”

Zarı elime aldım ve sallayarak avcumda iyice dönmesini sağladım. Eğer küçük atarsam bu şerefsizlerin nereden vuracaklarını biliyordum ve umarım küçük atmazdım yoksa kendimi mahallenin yokuşundan aşağıya salar, yuvarlana yuvarlana anacaddede üzerimden araba geçmesi beklerdim.

Avcumdaki zarı tek gözümlü kapayarak masaya bıraktım.

“Heh!” dedi Nur.

“Dört iyidir bacım, iyi.”

Bu seferlik ucuz kurtulmuştum, tabii diğerleri daha büyük atmazsa.

Fero bıraktığım zarı aldı. Avcunun içine hapsettikten sonra öpüp güzelce salladı ve masaya bıraktı.

“Altı lan, altı!”

“Ne yaptın? Gelirken dilenciye para falan mı verdin?” diye çemkirdim.

Yumruğunu masaya vurup, “Kızım, buna şans denir,” dedi.

Üst dişlerimi dışarı çıkarıp burnumu büzdüm. “He, çok biliyorsun sen,” dedim.

“Şunun çirkinliğine bakın hele,” diyerek yüzümü gösterdi. “Bunu kim alır?”

“Sen kendine bak, kart horoz. Mahalledeki kızlardan birini kendine ayarlayamadın bile.” Nur’a döndüm. “Lisede çıkma tekli fi ettiği hiçbir kız kabul etmedi, biliyor musun?”

“Hani sırrımızdı bu?”

“Canım arkadaşım,” diyerek omzunu sıvazladım. “Koca lisede bunu bilmeyen mi var sanıyorsun?”

Çay bardağını alıp üçümüzü işaret etti. “Siz kızlar çok tehlike-lisiniz,” dedi.

“Hemen bize bok atma be!” Halil abinin ortaya bıraktığı çekir-deği avuçladım. “Erkekler çok masum sanki,” diyerek çitlediğim çekirdeği üzerine tükürdüm. “Başla, Ramo.”

Seslendiğim adamdan ses gelmeyince hepimiz ona doğru dön-dük. Beyefendi bir noktaya odaklanmış, doğrudan oraya bakıyor-du. Bizim sesimizi duymayacak kadar da odaklanmıştı. Başımı baktığı yöne çevirdiğimde arkası bize dönük, sapsarı saçları olan bir kız gördüm. Halil abiyle konuşuyordu.

Ramo’ya dönüp tekrar kıza baktım. Halil abi ve kız birden bize döndüğünde, masada saçma bir telaş başladı. Herkes kafasını öne çevirip birbirleriyle gereksiz bir samimiyetle ilgilenmeye başladı. Ben masada ufak bir noktayı gösterip Fero’ya anlatırken Nur dön-müş, Ela’nın saçını örüyordu.

Gariplik listemize bir yenisini de ekledik ya, helal olsun bize!

Fero başını kaldırmadan, hâlâ donmuş olan Ramo’nun başını tutup masaya çekti. “Bu sana adres soran kız değil mi lan?” dedi.

Ramo kekeleyerek, “O, o değil mi?” dedi.

Halil abi ve kız masaya geldiğinde, yerimde dikleşerek sevimli sevimli durdum. Adını bilmediğimiz kız birden Ramo’ya dönüp kaşlarını çattı ve öfkeyle, “Dayı, sana bahsettiğim yanlış adresi ve-ren kişi bu,” dedi.

Nur kendini tutamadı. Ağzındaki çayı püskürterek gülmeye başladığında Ela’yla ağızlarımızı kapayıp gülmemizi engellemeye çalıştık. Ramo’nun dediği gibi kız ona dönmüştü de eksik bir yanı vardı. Fero’nun dediği şekilde, sövmek için dönmüştü.

Ramo, “Yok, siz yanlış anladınız,” diyerek olayı toplamaya ça-lıştı. Gülmemize bozulmuştu.

“Neyi yanlış anlayacağım ya? Ters yolu tarif etmişsiniz resmen. Dayım arayıp etrafımda gördüğüm tabelayı söylemese aşağıdaki mahalleye gidecektim.” Kız harbiden sinirlenmiş olacak ki mavi gözleri öfkeden kaşlarıyla birleşip duruyordu.

Nur sadece bizim duyacağımız şekilde, “Bu çocuk gerçekten mal,” diye fısıldadı.

Ramo ters bakış atıp kıza döndü ve sandalyesinde kıvranarak, “O gün kafam karışmış yoksa Halil abicimin mekânını bilmem mi?” dedi.

Halil abi durumu kurtararak, “Doğru söylüyor çocuk,” dedi. “Eskiden neredeyse her günleri burada geçirdi.”

Kız kollarını göğsünde toparlayarak, “Her neyse,” dedi aksi aksi.

“Sizi yeğenimle tanıştırayım, çocuklar. Annesiyle yanıma taşındılar. Yalnız kalmasın diye aranızda karışmasını istedim.”

Ramo atlayıp, “Olur,” dedi ama kızın öfkeli bakışlarını görünce daha fazla konuşmadı.

“Olur, abi,” diyerek kıza döndüm ve elimi uzattım. “Ben, Mahira. Birkaç sıra arkadaki evde oturuyorum,” diyerek çocukları gösterdim. “Nur, bizim evin arkasında oturuyor. Ela aşağı mahalleden. Fero da çilingirin olduğu yerde oturuyor. Bu sevgili arkadaşımız da Ramo. Kendisi tek el bayisi işletiyor. Tanısan iyi çocuktur aslında ama aksilik işte.”

Kız elimi sıktı ve arkadaşça gülümsedi. “Ben de Melis,” dedi. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Bizimle oturamaz mısın Melis?” diye sordu Ela.

Sıkıntıyla nefes aldı. “Çok isterim ama ödevlerimi yapmam gerekiyor,” diyerek bizden birkaç masa uzaktaki çantasının durduğu yeri gösterdi. “Daha sonra mutlaka bir araya gelelim, olur mu?”

Ramo, “Olur olur,” dedi.

Fero ümitsiz vaka olduğunu belli ederek, “Şansını zorlama, kardeşim,” dedi.

“Tabii olur,” dediğimde kız bize el salladı ve masasına doğru gitti.

Halil abi, “Melis’e göz kulak olun, olur mu Mahira? Annesi ve

babası yeni ayrıldı. O yüzden aile konusunda biraz hassas,” dediğinde bakışlarını Nur’a kaydı. Onun da aile problemleri vardı ve bu yüzden ablasıyla birlikte kalıyordu.

“Oluruz, abi,” dedim.

“Teşekkürler, çocuklar. Sizi oyununuzla baş başa bırakayım.”

Yanımızdan ayrılarak yeğeninin yanına gitti.

Fero, Ramo’nun omzuna kolunu attı. “Kız döndü, değil mi kardeşim?” diye dalga geçti.

Karizmayı çizdirmeyerek, “Öyle ya da böyle döndü ama,” dedi.

“Çocuk haklı,” dedim ve zarlara uzanarak alması için uzattım.

“Şu oyunu oynayalım da dağılalım, yorulmuşum.”

“Eh, çalışmak kolay değil, kızım.”

“Aman, iyi ki bir çalışıyorsun.”

Ramo zarlari eline aldı ve karıştırdıktan sonra masaya attı. Zar yerinde döndükten sonra altıya gider gibi oldu ve sonra, “Tüh be!” diye bağırdı.

“Bir attı mal,” diyen Nur, avuçlarını birbirine sürttü.

“Yok, bu sayılmaz!” Yerinden kalkarak itiraz etti ve zarı almak için uzandığında Nur atlayarak masadan kaptı. Ramo, “Ulan, hani aşkra kaybeden kumarda kazanıyordu? Hangi dümbük attı bu lafı ortaya? Söyleyin de çakayım ağzına.”

Nur, “Pışık, kırmızı ışık, koçum. Bir kere attın mı attın, gerisi zort,” diyerek eliyle yaptığı yuvarlağa üfledi ve sonra bize döndü. “Galiba benim atmama gerek kalmadı, değil mi?”

“Yok ya,” dedi Ramo. “Bu mahallenin çakalı sen misin? Nereden bileceğiz senin de bir atmayacağını?”

Lafa atlayarak gıcık gıcık, “Abi, kadın doğru söylüüü,” dedim. Tabii benim tuzum kuru olduğu için arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım ve çayımı keyifle yudumlamaya başladım.

“Yok artık, bir mi atacağım bir de?” Nur kendinden emin bir şekilde saçını savurup zarı eline aldı ve nereden geldiği belli olmayan bir özgüvenle zarı attı. Zar masada sekip tek tur döndükten sonra, “Senin ben ebenin tellerine...” dedi.

“Bir!” diyerek çayı masaya püskürttü Ramo.

“Senin ağzına sıçayım, Mahira.” Uzanıp masadaki zarı almaya çalıştığında bu sefer Ramo aynı onun yaptığı gibi atladı. “Ulan, benim yeniden atmam lazım. Masada sekti, dönmedi bile.” Tişöründen tutup öne doğru çekti.

Ramo zarı alnına yapıştırıp, “Oldubitti, gülüm,” dedi.

“Kıro semî.”

Ela oyunun başından beri gelen neşeyle ellerini çırpı. “Evet, arkadaşlar,” dedi. “Başlasın cümbüş!”

Fero, “Bu ikisi birbirine ceza versin, biz de oturup keyifle çayımızı içelim,” diye öneride bulunup ayağını dizine yasladı. “Bugün hava nasıl da güzel ama!”

“Dışarıda rüzgâr türkü çağırıyor, kardeşim.”

“Duyalım cezaları!” diye bağırdım. Şunların eziyet çekmelerini izlemek, çekirdekle ne güzel giderdi ama.

Uzanıp kâseyi kucığıma koyduğumda Ela ve Fero avuçlarını daldırıp çekirdek aldı ve hep beraber çitlemeye başladık.

“Nur, ver bakayım Ramo’nun cezasını.”

“Sen bana zar attırmadın ya, şimdi boku yedin.” Nur uzun uzun düşündü ve parmağını ısırp yerinde sallandı. Düşünürken baktığı yerde ne gördüyse sinsi sinsi gülümsedi ve bizden birkaç masa uzağı gösterdi. “Git, kızın telefonunu iste de anandan içtiğin sütü burnundan getirsin.”

“Lan, hayır.” Ramo kıza baktı ve sertçe yutkundu. “Hayatta yapmam!”

“O zaman *Instagram*!” diye keyifle atladım.

“Kız bu sefer hiç bakmaz.” Fero kahkaha atarak tekrar avuçla çekirdek aldı. “Sinemaya gitseydik daha keyifli bir komedi bulamazdık.”

“Bakın.” Ramo tane tane anlatmak istercesine dikkatimizi kendisinde toplamamızı istedi. “Bu kızla bir şansım olabilir diyorum size.”

Nur, “Hâlâ şansım olabilir diyor,” dediğinde kahkaha attık. “O kız dönüp sana baksın, ben de zengin koca bulup size getirmezsem Nur değilim.”

Ramo, “Hadi ama mızıkçılık mı yapacaksın?” diyen Ela’ya bakıp sıkıntıyla ofladı ve ellerini pantolonuna sildikten sonra saçını düzeltmeye başladı. Cesaret gelsin diye yerinde sallanmayı da ihmal etmedi.

“Hadi, gazam mübarek olsun,” dedikten sonra masadan ayrılarak kızın yanına yürüdü.

Fero, “Ortaya yüz koyup iddia açıyorum,” dedi. “Kız üç dakikaya kalmadan yanından ayrılır.”

“Daha ilk dakikadan kovar diyorum ve iddiayı artırıp yüz elli koyuyorum.” Saçımı savurdum. “İşe başladım, param var artık pis fakirler.”

Nur, “Ayy durun, dikkatimi dağıtmayın,” dediğinde hep birlikte Ramo’ya döndük.

Yarı yolda durup bize döndüğünde başparmağımı kaldırıp salladım. Kız bunu çiğ çiğ yiyip tükürecekti.

“Yazık be.”

“Daha kötülerini yapmamışsınız gibi davranmasan mı?” diyerek Ela’ya dirsek attı Nur.

Ramo kızın yanına giderek boğazını temizledi ancak Melis dersine dalmış olacak ki başını kaldırmadan çalışıyordu. Ramo bize döndü ve sonra tekrar şansını denemek için kızın koluna dokunduğunda Melis yerinden sıçrayarak kulaklığını çıkardı.

“Bir Hint dizileri bir de Ramo’nun saçmalıkları,” diyen Nur çekirdek çitleyerek izleyenler grubuna katıldı.

“Sus ama ya, duyamıyorum.”

“Kız, terzi, sen normalde de duymuyorsun zaten. Bunu nasıl duyacaksın?”

Ramo, Melis’e her ne dediyse kız çıldırmış gibi bağırmaya başladı. “Ya, sen geri zekâlı mısın?” dedi. “Önce yanlış adres veriyorsun, şimdi de numaramı istiyorsun.” Uçlu kalemini kılıç gibi tutup her an sallayacakmış gibi duruyordu. “Senin o maviş gözlerini oyarım!”

“Abov! Kız arıza çıktı,” diyen Fero, yumruğunu dudaklarına bastırdı.

“Git başımdan yoksa polis çağıracağım.” Melis’e bir noktada hak veriyordum. Tanımadığım adamın biri numaramı istese hele yanlış adres verip yorulmama neden olsa onu yaşatmazdım.

Ramo çaresizce, “Sen yanlış anladın. Biz grupla dışarıya çıktığımızda seni de davet etmek için istedim,” diyerek durumu kurtarmaya çalıştı. Nur tam, “Yalan söylüyor,” diyeceği sırada masanın üzerinden uzanarak ağzını kapamaya çalıştım. Arkadaşımı biliyordum, ortalığı karıştırıp izlemekten zevk alıyordu.

Melis yatışarak bizim masaya döndüğünde elimi Nur’un dudaklarından çekerek hızla yerime oturdum ve kıza gülümsedim. Melis, Ramo’nun dediğine inanmış olacak ki numarasını söylemeye başladı.

“En azından sağ kurtuldu.”

“Aynısını senin için söyleyemeyeceğim, Nur. Bakalım şimdi sana ne yaptıracak.”

Ramo masaya yaklaşarak yüzündeki zafer gülümsemesiyle sandalyesini çekti ve arkasına yaslanarak ayak bileğini dizine yasladı. “Nur, ilk defa işime yaradın,” dedi.

“Sen de ona göre görev verirsin.”

“Nah! Şimdi sıçtım bacağına. Şimdi zengin koca adaylarından birini engelle, profiline de *fakir sever* yaz. En az yirmi dört saat duracak.”

Sırıttışı resmen sinirleri bozuyordu.

Nur zıplayarak, “Çüş!” dedi. “Devenin nalı! Hayatta yapmam!”

“O zaman...” diye uzatarak sırtıttığımda diğerleri sinemalarına kaldığı yerden mutlu mutlu çekirdeklerini çitleyerek devam ediyordu.

Nur dudağını dışarı büzüp burnunu çekti ve kedi bakışları atmaya başladı.

“Nolur, lütfen.”

“Kural kuraldır, kankam. Pamuk eller telefona. Hadi, bacım.”

“Hayat tam gülecek, sizin yüzünüzden ters takla attırıyor.” Telefonu arka cebinden çıkarıp masanın üzerine, ekranını göreceğimiz şekilde bıraktı ve Ramo’nun dediklerini tek tek yapmaya başladı. “Bir daha bu oyunu oynayanın var ya, yedi sülalesini si...”

“Hop! Sakin!”

Grubu her zaman yatıştıran nasıl Fero oluyordu, anlamıyordum. Genelde bu tür fikirler hep ondan çıkıyordu.

Masada yükselen telefon sesiyle birlikte Ramo çalan telefonu açtı ve kısa bir konuşmayı dinledikten sonra, “Tamam,” dedi. “Geliyorum, baba.” Daha sonra telefonu kapadı ve bize döndü. “Bugün akşamcı benmişim gençler, o yüzden kaçtım.”

Ayağa kalktığında Fero’da ona uyararak kalktı. “Ben de gideyim bari,” dedi.

Nur, “Kaç sen, kaç,” diye tehdit ettiğinde dalga geçen bir gülümsemeyle karşılaştı.

“Görüştürüz, beyler.” Oğlanlar yanımızdan ayrıldığında masaya döndüm ve başka kimse duymasın diye, “Akşam dolgun maaşımı kutluyor muyuz?” diye fısıldadım.

Nur, “Ne kadar alıyorsun?” diye sorduğunda omuz silktim.

“Aman, fark eder mi?”

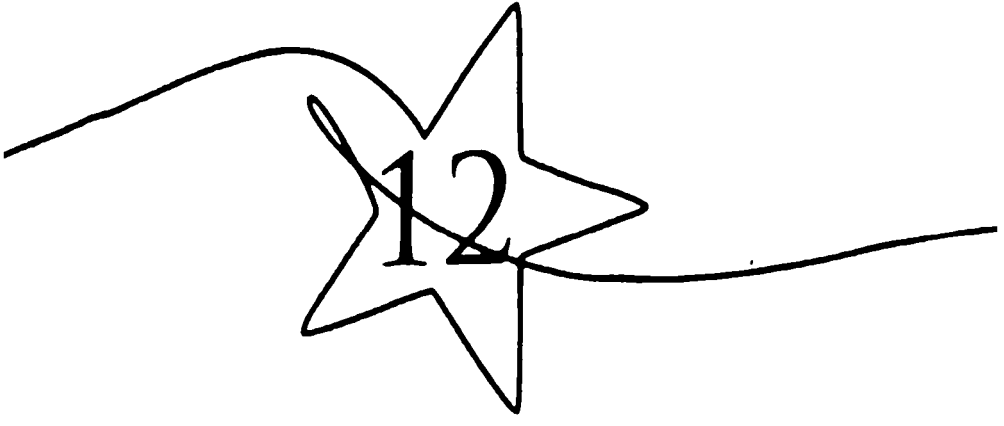
“Yoo. Gelin, bize gidelim. Birkaç şişe içeriz. Eniştem vardiya-da. Ablam zaten umursamaz. Ne dersiniz?”

“Beni de davet ediyor musun kızıl kafa?”

“Gel terzi, gel. Yapıştın yakama, düşmeyeceksin belli ki.”

Ela’yı sorsan sevmiyordu ama ben içten içe alıştığını ve sevdiğini biliyordum.

“Kabul ama sarhoş olup dağıtmak yok,” diyerek kalan çayımı içtim. “Nasıl oluyorsa son zamanlarda hep yakalanıyorum. Bir de içip dağıtırsak al başına belayı.”

“Evet, arkadaşlar,” diyerek Ela ellerini önünde birleştirdi. “Bu dâhiyane planımızda alkolleri nereden bulacağız?”

Nur, “Vallahi ben içer de iyice yoldan çıkarım diye ablam hepsini sakladı,” dediğinde kendi lafına güldü ve ben de ona hak vererek kıkırdadım.

“Süper bir fikrim var.” Zaten fikrim olmasaydı şuraya düşer bayılırdım. Bilim adamları hayrına beynimin içini açıp kontrol etseler ne güzel olacaktı. “Ramo’nun tekelden alkol ödünç alacağız.”

Ela, “Ödünç mü alacağız?” dedi. Kaşlarını kaldırıp gözlerini kısıtı. “Ne yapacağız? İki yudum alıp yerine mi koyacağız?”

“Kız, neyini anlamıyorsun? Çalacağız işte.”

Açıksözlülükte Nur gibi olmayın yoksa çok dayak yersiniz.

“Hayır be! Ne hırsızlığı?” *Saçmalamayın*, der gibi bakıyordum ancak yapacağımız aynen buydu. Parasını daha sonra bir şekilde bırakır, kaçırdım. “Parayı sonradan vereceğiz.”

“Aman, vermesek de olur. Zamanında bizden aldıkları hangi parayı geri verdiler?” Ha, bir de yine Nur gibi cimri olmayın. Arkadaş eğer zengin koca bulamazsa sıradaki planı cimrilik yaparak zengin olmaktı.

“Böyle zengin olmazsın, kardeşim.”

“*Vermeye vermeye zengin olursun*, demişler.”

“Tövbe tövbe.” Çantamı sandalyemin kolundan alıp ayağa kalktım. “Hadi, kalkın. Daha alkol yürüteceğiz.”

“Plan yapmayacak mıyız?”

“Elacığım, sen Mahira Ayazkan’ın zekâsını hâlâ anlayamadın

mı?” Cık cıklayarak, kınayıp yalandan üstüne tükürdüm. “Benim her zaman bir planım vardır.”

Elini göğsüne yaslayıp eğildi. “Pardon, abla,” dedi. “Hata yaptım, affet.”

“Ha şöyle,” diyerek arkamı döndüm ve omzumun üzerinden havalı olmasını umduğum bir bakış atıp yürümeye başladım. “Yürüyün, bacılar. Bu geceyi sallayacağız.”

Üzerinde mavi ışıklarla *Tekin Tekel* yazan yerin önüne geçmeden, köşeye saklanarak kızlara aklımdaki planı anlatmak için boğazımı temizledim.

“Şimdi çekirgeler, beni dikkatli dinleyin. Nur, koca çenenle Ramo’nun dikkatini dağıtacaksınız.”

“Ayıp ediyorsun ama.”

“Sus çekirge, dikkatimi dağıtma,” diyerek azarladım.

“Ela, senle ben ayrı kanatlara ayrılacağız ama sen Ramo’nun görüşünü kapayıp, abur cubur alırken ben de senin çantana ilk bulduğum şeyi göndereceğim.”

Ela telaşla, “Ya ağır bir şey alırsan ve sarhoş olursak?” dedi.

“Hımm,” diyerek dudak büzdüm. “O zaman bira mı yürüteyim?”

“Yani daha güvenli değil mi?”

“Mantıklı, çekirge,” diyerek burnumun ucunu sildim ve çevreyi kontrol ettim. “O zaman plana başlıyoruz, kızlar. Olur da yakalanırsak birbirimizi tanımıyoruz.”

Nur, “Zaten her yakalandığımızda kaçtığım için sorun yok,” dedi.

“İyi bok yiyorsun,” diyerek ciddi ciddi üzerine tükürdüm.

“Lan, Mahira!”

“Kes, çekirge!”

Sağı solu kolaçan ettikten sonra Ela’yla çantaları değiştirdik ve onun büyük çantasını koluma takıp, sanki manavdan domates biber alıp parasını verecekmişim gibi bir rahatlıkla yürümeye başladım.

İnşallah, cehenneme gitmezdik.

“Hadi, kardeşlerim. Görevi başarıyla tamamlayabiliriz.”

Tekelin önüne geldiğimizde doğrudan içeriye girdik. İçeride ikili raf sistemi vardı. Soğuk ürünlerin bulunduğu dolap kapıya daha yakındı ve görevim gereği alacağım biralar dolapta saklanıyordu.

Zorlu görevi üzerime almıştım çünkü harika Mahira'dan başkası bu görevi tamamlayamazdı. Böyle de mütevazıydım.

“Selam, Ramo.” Eğer sırf bu yüzden cehenneme gidersem sorgu meleklerinin önünde tanıdığım kim varsa herpsinin kirli çamaşırlarını ortaya dökerdim. O kadar sığa tek başıma katlanamazdım. Hele bunlardan biri cennete giderse kahrımdan bir daha ölürdüm.

Ramo oturduğu yerden kalkıp bizi selamladı.

“Selam, kızlar. Hayrola?”

“Hep birlikte Nur'da kalacağız da atıştırmalık bir şeyler alalım dedik.”

Acaba grubun sözcüsü olarak daha fazla günah puanları topluyor muydum?

“İyi yapmışsınız, dükkân sizin,” diyerek etrafı gösterdi gariban. Eğer yakalanırsak abimler ilk bunu keserdi.

Nur'a dirsek atarak Ramo'ya doğru itekledim ve kaş göz yaparak, “Lan, hadi,” diye fısıldadım. Jeton köşeli olacak ki uzun bir bakışmadan sonra, “Ha,” diye tepki verip Ramo'ya döndü.

“Ee, işler nasıl gidiyor, kardeşim?”

Nur lafa tuttuğunda önden ilerdim. Ela da arkamdan rafların arasına geçti. O kraker seçerken ben de dizlerimi kırıp küçüldüm ve dolapların önüne doğru paytak paytak adımladım. Ses çıkmaması diye dolabın kapağını sıkıca tutup yavaş yavaş kendime doğru çekmeye başladım. Ufak, tiz bir ses çıktığında Nur öksürüp, beceriksizce kamufle etmeye çalıştı ve dudaklarımdan sesli bir kıkırtı kaçtı.

Dolabı çok açmadan, kolumu içeri sokup kırmızı bir *Tuborg* kaptım ve aceleyle çantama attım. Ramo'nun babasının sırf sıkıntıdan kameraları izleme gibi takıntıları başlarsa buradan sonra istikamet Silivri'ydi.

Sancak da gelip kucımı kurtarmazdı. *Sürünsün alkolik*, derdi. İkinci birayı da çantaya attıktan sonra elim soğuktan donduğu için acele etmeye çalıştım ancak teneke kutu yere düşüp, yuvarlanırken gözlerim far görmüş tavşan gibi açıldı ve sadece izledim.

Ela, “Sıçtık mı?” diye sordu.

“Sıçtık.”

“Beceriksiz Mahira, ne düşürdün?” diyen Ramo’nun sesi başıyla birlikte benim olduğum tarafa dönerken, hızlıca emekleyerek Ela’nın yanına geçtim ve ayağa fırladım.

“Sana ne be!” Çirkeflik her zaman işe yarardı. “Sen bana beceriksiz diyeceğine Melis’le ne yapacağını düşün.”

Ramo elini saçının arasına sokup çekiştirdi ve ardından oflayarak, “Doğru ya!” dedi.

“Nurcuğum, beni izleyeceğine Ramo’ya taktik versene. Bak, zavallı çocuğun ihtiyacı var.”

Yuvarlanıp giden bira kutusuna bakmaya devam ederse kızıl saçlarından tutup dışarıya sürükleyecektim.

“Ben ne yapacağım, Nur?”

“Ne yapacak, Nur?” diyen Ela kucakladığı çerez ve cipslerle tezgâhın önüne geçerek Ramo’nun görüş alanını kapadığında arkaya doğru öyle bir fırladım ki ayağım kaydı ve yerin haftalık temizliğini yaparak kutuya ulaştım.

Birayı kaptığım gibi Ela’nın çantasına koydum ve ağrıyan belimi tutup zorlukla ayağa kalktım. Bir işim de düzgün giderse aşağı mahalledeki adı gereksiz selam verecektim.

Kasaya yaklaşarak iki kızın arkasından, “Ramo, sen şunları hesapla da eve gidelim artık,” dedim. “Daha annemden Nurlara gitmek için izin almam gerekiyor ama daha sonra sana mutlaka Melis için tavsiyeler vereceğim.”

“Gerçekten mi?” Gözleri nasıl da parladı ya, kıyamam. Kız gördüğü yerde kafasını patlatmazsa iyidir diye dua ederken çocuk kalkmış, Melis’le yakınlaşma tavsiyesi istiyor. “O zaman aldığınız her şey bu güzel kardeşinizden.”

Ah, zavallı kardeşim! Biz sana ihanet edip seni soyduk. Sen kalkmış, hepsi benden, diyorsun.

“Yok, olmaz. Ben artık maaşlı biriyim.”

Off! Yine aklıma cehennem ateşi geldi, ya!

“Olmaz.”

“Olur.”

“Olmaz.”

Çocuk gel, beni kazıkla diyor.

“Ya hesaplıyorsun ya da Melis’e gider, âşık olduğunu söylerim.”

Sözüm biter bitmez hesap makinesini çıkarıp hesaplamaya başladı.

“Yüz lira tuttu,” dedi Ela.

“Kız, terzi, hesapladın mı?”

“Evet, yuvarlık hesap olsun dedim.”

Ela yerinde sallanıp duruyordu ve bir an önce eve gitmek istediğini biliyordum. Ela’nın kulağına eğilip, “Poşeti alıp kaçın,” dedim.

“Ne?”

“Dediğimi yap, kız!”

Ela istemeye istemeye dediğimi yaptı. Poşeti alıp çıkışa doğru gittiğinde Nur da peşinden ilerledi. Cüzdanımı çıkarıp içinden üç yüz lira aldım ve kasaya bıraktığım gibi arkamı dönüp hızlı hızlı yürümeye başladım.

“Mahira, fazla bıraktın.”

Ramo kasanın arkasından çıkmaya çalıştığında, “Parayı al ve sus, oğlum ya,” dedim. Kızlara dönüp, “Koşun!” diye bağırdım.

Ela, “Bunları da mı çaldık?” diye sordu ama sözümü dinleyip koşmaya başladı. Nur çoktan koşmaya başlamıştı. Önümüzde depar atıyordu.

“Yok artık, saçmala!” Yanına yetişip koşmaya devam ettim. “Biraların parasını da verdim. Hırsız mıyız biz?”

“Değil miyiz?”

“Değiliz tabii!”

Akşam yemeğinden sonra Nur’un evine gitmek için zar zor izin koparmıştım ve şimdi Nur’un salonundaki sehpayı hazırlıyorduk. Evleri bizim evin arkasında kalıyordu. Ablası erkenden

yatmaya gitmişti ve eniştesi de vardiyadaydı. Yani ev tamamıyla bize kalmıştı.

Cips tabağını orta sehpanın üzerine koyarak arkamdaki krem, köşe koltuğa kendimi attım. Kumandayı alarak, duvara monte lenmiş televizyonu açıp *YouTube*'a girdim ve müzik listelerinde gezmeye başladım.

Salonları genişti. Yemek masası arkamızda kalıyordu. Bu da bize rahat rahat hareket etme fırsatı tanıyordu. Tek sorun, fazla ses çıkarırsak çevredeki meraklı komşuların burada neler oluyor ayağına kontrole gelmesiydi.

Ela biraları cipsin yanına koyarak yanıma oturdu. "Kameraya bakarlar mı sence?" diye sordu.

Tasasızca omuz silktim.

"Baksınlar. Sonuçta parasını verdim ancak bugün bakarlarsa yandık demektir."

Ela cipsten alarak ağzına attı. "Bazen bir abimin olmaması güzel geliyor ama..." dedi ve ağzındakini çiğneyip yuttu. "Sonra senin abilerini görüyorum ve diyorum ki keşke benim de abim olsaydı. Birinin arkanda olduğunu bilmek, çok güzel bir duygu. Başın ne zaman derde girse anında yanındalar. İhtiyacın olsa senin yerine hallediyorlar. Tamam, bazı kötü yönleri yok değil." Güldü. "Lisede resmen başının belası olmuşlardı."

Kolumu Ela'nın omzuna atarak güldüm. "Liseyi hiç sorma," dedim. "Resmen yaka silktim ama biliyorsun ki haklılardı. Yanlış insanı bulmakta üzerime tanımazdım." Dudak büktüm. "Duygusal boşlukta olduğumu düşünürsek sonuna kadar haklılar ama abilerimi seviyorum. Onlar olmasa ne yapardım, bilmiyorum. Volkan abim benim dayanağım. Ne yaparsam yapayım bana destek olacağını biliyorum. Başım dertte olsa önce kurtarır, daha sonra cezamı verir. Kartal abim de babamın kopyası."

"Keşke benim de abim olsa. Başım dertteyken, gelip beni kurtaracağını bilsem."

Üzgün durduğu için kafasını kolumun altına sıkıştırdım.

"Ben gelip kurtarırım seni, aşkım." Sulu sulu alnını öpmeye

çalıştığım da altımdan kıvrılarak kurtulmaya çalıştı. “Sonra bizimkiler gelir, olayı kökten hallederler.”

“Mahira, öpersen kulağının içine tükürürüm.”

“Ben de balgam atarım o zaman!”

Nur içeri girerek, “Ayrılın, lan!” diye bağırdı. Elindeki hediyeye kutusuna benzer çikolata kutusunu masanın üzerine bıraktı. “Eniştem çikolataları işyerinden getirmiş, yeriz.”

Ela’nın kafasını avcumun içiyle sertçe ittiğim de kız yanımdan uzaklaşarak sallandı.

“Pahalı çikolata severim.” Uzun ince çikolatalardan mavi şeritliyi açıp direkt ağzıma attım. Çikolatanın tadını almak için ağzımda erittikten sonra içinden acımsı, hoş bir tat geldi. “Mayhoş bir tadı var ama güzel. Emin olamadım, bir tane daha yiyeceğim.”

“Ee, ne yapacağız? Müzik mi dinleyeceğiz?” diye sordu Nur.

Ağzımın içi çikolatayla doluyken, masanın üzerindeki birama uzanarak yudumladım ve yüzümü buruşturdum. “Hiç güzel değil ama ne yapalım.” Bacağımı oturduğum koltuğun tepesine attım ve sırtımı koluna yasladım.

“Konuşalım, arka planda da müzik çalsın,” dedi Ela.

“Ciddi konularda fikrinizi almam gerekiyor, Elacığım. Bu arada, çikolataları yemezseniz tek başıma bitiririm. Sonra vay efendim bana bırakmayın, demeyin.”

“Yok ya,” diyerek Nur içinden üç tane kapıp ambalajını açtığı gibi yemeye başladı. “Bunların tadı garip ama güzel.”

Ağzım dolu dolu, “Damak zevkim mükemmeldir,” dedim. Ela da sözümü dinleyip çikolatalardan yemeye başladı. “Sancak bana etrafındaki değişimi çözene kadar gözünün önünden ayrılmamamı söyledi. Acaba neyi kastediyor?”

“Ha?” diyerek Nur birasını masanın üstüne püskürttü.

Yeni çikolata paketini açarken, “Bir de beni kendisine göre şekillendireceğini söyledi,” dedim.

Ela’nın ağzı şaşkınlıktan açılırken ağzındaki çikolatayı görebiliyordum.

“Böyle mi söyledi cidden?”

“Adam resmen seni nikâhına almak istiyor.”

“Yok, ebesinin şeyi, Nur! Senin de aklın fikrin evlenmekte.”
Biramın yarısını içtiğimde kendimi elimle yellendirdim. Camı açmak için ayağa kalktım. “Burası sıcak mı yoksa bana mı öyle geliyor?”

“Sıcak sıcak,” dedi Ela.

“Sizi bilmiyorum ama oyun havası oynayasım geldi.”

Nur kumandayı oturduğum yerden alıp müzik kanalına girdi ve arama kısmına *Ankara'nın Bağları* yazmaya başladı.

Kalan biramdan susuzluğumu gidermek için kocaman bir yudum aldım ama çikolata yemek istiyordum.

Ela, “Oturmaya mı geldik, kızlar!” diye bağırdığında ayağa kalkıp koltuğun üzerinde ellerini şaklatmaya başladı. Saçma ve hiç onluk hareketler olmasa da ben de ona katılmak için yanına zıpladım.

Şarkı başladığında ellerimi havaya kaldırarak şaklatmaya başladım ve hafif öne doğru eğilip, kollarımı genişçe açarak dönmeye başladım. Bir yandan da şarkıyı söylüyordum.

İp attım ucu kaldı da tarakta gücü kaldı.

İp attım ucu kaldı da tarakta gücü kaldı.

Ben sevdim eller aldı da içimde acı kaldı.

Ben sevdim eller aldı da içimde acı kaldı.

Ela ve Nur da bana katılarak bağırmaya başladığında son kalan biramı da kafaya dikip kutuda kalan son iki çikolatayı ağzıma attım ve orta sehpaye çıktım.

Ankara'nın bağları da büklüm büklüm yolları.

Ne zaman sarhoş oldun da kaldıramıyon kolları.

Ankara'nın bağları da büklüm büklüm yolları.

Ne zaman sarhoş oldun da kaldıramıyon kolları.

Sağa sola zıplayıp duruyordum.

“Lan, Sancak! Ne demek istiyorsun, lan? Açıkla!”

Ankara'nın bağları da büklüm büklüm yolları.

Ne zaman sarhoş oldun da kaldıramıyon kolları.

Ankara'nın bağları da büklüm büklüm yolları.

Ne zaman sarhoş oldun da kaldıramıyon kolları.

"Bebeleri platen alın, gençler."

Yengeç gibi bir bu yana bir diğer yana gidiyordum. İşin garip tarafı odanın tavam da dans edip sanki pavyon ışıkları veriyordu.

İla kafasını geriye eğip Nur'un önünde dans etmeye başladığında Nur avcunu şak diye alnına yapıştırdı. "Param yok ama sonra ödeşiriz," dedi.

"Müzik bitti. Yenisini açmayacak mıyız? Aloo!"

Kumandayı zorlukla elimde tutup dizlerimin üzerinde durdum ve gözlerimi kırıştırdım.

Ne zaman oyun havası oynayan televizyon icat ettiler ki? Bizde niye yok? Yoksa var mı? Kartal abim böyle pasta yapmayı nereden öğrendi?

Zar zor arama butonuna Lingo Lingo Şişeler yazdım.

"Kız, bunda kolbastı mı yapıyorduk?" diye sordu İla.

"Boş ver!" diye elimi sallayıp bağırdım. "Oyna, gülüm!"

Giydiğim atlas, iğneler batmaz.

Yâr bensiz yatmaz, hacı cavcav.

Canıma deşsin!

"Oh, Sancak!" diyerek elimi kıyafetime sürdüm. "Beni şekillendireceksin, ha?"

Giydiğim atlas, iğneler batmaz.

Yâr bensiz yatmaz, hacı cavcav.

Canıma deşsin!

Kollarımı havaya kaldırıp, ellerimi döndürürken kendim de dönmeye başladım.

"Yandan Halime'm yandan..."

"Lan, o şarkı bu değil!" dedi Nur.

"Değil mi?" diye hıçkırdım. "Aman, söylemeye devam be!"

Şişeler.

Lingo lingo şişeler.

Rakı mı içtin sen bensiz?

Çamura mı düştün a densiz?

Yâr yâr, yâr yâr, yâr yâr aman.

Nur, "Bir şey diyeceğim," diye işaretparmağını havaya kaldırdığında deli gibi gülmeye başladım.

"De, kız!"

"Biz niye dışarı çıkmıyoruz? Burası çok sıc-"

Sözünü bitirmeden koltuğun tepesinden aşağıya düştüğünde daha çok gülmeye başladım.

"Doğru söylüyor ama..." diyen Ela üzgünce burnunu çekti. "Arabamız yok ki şöyle bir tur atalım." Aşağıya inmeye çalıştı ancak tek bacağı yere değer değmez küt diye devrildi.

"Bir dakika, bir dakika." Beynimde acayip işler dönüyordu ve kafamdaki öneriyi asla söylememem gerekiyordu ancak dilim kafayı yemiş olacak ki destursuz lafa atladı. "Araba yok ama dolmuşumuz var!"

Nur, "Oha! Çok havalı," dediğinde yarın sabah olanları hatırlarsam ağzına kolumu sokacaktım.

Düşe kalka aşağıya inip sağa sola yalpaladım.

"Ulan, bu çikolatadan başka yok mu? Ne güzelmiş öyle."

"Dur, getireyim ben," dediğinde Ela gitmesine izin vermedi. "Araba sürecektik hani?" Hayali direksiyonu sağa sola çevirdi. "Düt dü!"

"Kadın doğru söylüüü," diyerek kapıya doğru ilerlemeye çalıştım ancak ayağım göremediğim bir şeye çarpınca, öne doğru düşüp dizlerim halıya sürtündü. "Takıldım galiba."

Ela gülmelerinin arasında, "Ayağıma takıldın," dedi. Bu arada Nur hâlâ çalan şarkının etkisiyle yerde takla atıp dönüyordu.

Yine, "Boş ver!" diye bağırp kapıya ulaştığımda ayağıma spor ayakkabılarımı giymeye çalıştım ancak olmayınca, çocuk gibi du-dağımlı büzüp diğerlerine gösterdim. "Olmuyor."

"Ters giydin, akıllım."

"Boş ver!" dedim ama aklım düzeltmeyi zar zor başardı.

Birlikte merdivenleri inerken, birbirimize tutunup ayakta kalmaya çalışıyorduk ancak Nur kalan son beş basamağı kayarak indiğinde olduğum yere çöküp altıma işeyene kadar güldüm. Sonra pantolonumun önüne bakıp, ıslaklık görmeyince, tekrar ayağa

kalkıp bizim eve doğru ilerlemeye başladık. Yolda gördüğümüz nedenli nedensiz her şeye gülmekten çenemin çıkacağından korkmaya başlamıştım.

Sokak tabelasını gördüğümde koşturarak sarıldım. “Kız, bu ne güzel sarılıyor öyle,” dedim.

“Sana mı sarılıyor?” Ela yanıma gelerek omzumdan ittirdi. “Sana abilerin sarılıyor zaten. Bu da bana sarılsın.”

“Ya, bana ne! İlk ben gördüm.” Sarhoş gücümü dersiniz, bilmem ama Ela’yı itmemle geriye doğru kayıp kış üstü yere düştü. Bu sırada hâlâ direği tutmaya çalışıyordu.

Bakışlarını avcuna çevirip birden sesli şekilde ağlamaya başladı. “Elimi acıttın!” Elini göstererek “Bak, uf oldu,” dedi. “Zaten direk abimi de aldın.”

Dudağımı büzüp burnumu çektim ve yere eğilerek, emekleye emekleye karşısına geçtim. Yüzüm neredeyse ağzına girecek vaziyette durarak, kafamı sağa sola çevirerek incelemeye başladım.

“Ağlayınca bok gibi oluyorsun.”

“Yağğ!” diye tekrar hıçkırarak ağlamaya başladığında Nur’dan çıktığını fark ettiğim yüksek oktavlı kahkaha sesi geldi.

“Herkes ağlarken çirkin olur. Boş ver!” diyerek, Ela’nın saçından tutup ayağa kaldırmaya çalıştım.

Zavallı başını kaldırıp, “Gerçekten mi?” diye sorduğunda yarın tüm bu olan biteni hatırlamak istemiyordum.

“Eve geldik zaten. Hadi, dolmuşu alalım.”

“Nasıl alacağız?”

Normalde ayık kafayla olsa yerini asla hatırlamayacağım arabanın anahtarını bu kafayla nasıl hatırladım, bilmiyorum ama evimizin bahçesine giderek, dolmuşla aynı renk olan saksının altlığını kenara çıkardım. Dolmuşun yedek anahtarını aldım. Yalpalaya yalpalaya bahçeden çıktığımda anahtarı havaya kaldırıp salladım.

“Aldım!”

Ela, “Süper,” diye bağırıp el çırpı.

“Sus,” diyerek aceleyle ağzını kapadım.

Başımı Sancakların evine çevirdiğimde arka bahçenin ışıkları

yanıyordu. Akşam yemeğinde öğrendiğime göre Sancak'ın anne ve babası bugün akrabalarında kalacak ve yarın geleceklerdi. Bu yüzden ben Nurlara giderken abim de erkek erkeğe vakit geçirmek için Sancaklara geçmişti. Annemle Kartal abimse çoktan uyumuştı.

Kızlara beni takip etmelerini işaret ederek sürücü koltuğuna oturdum ve kontağı çevirip döndürdükten sonra motordan ses gelmesiyle dolmuşun gece lambaları açıldı. Sağ olsun, tüm mahalleyi aydınlatmadığı kalmıştı.

Kızlara kapıyı açtığımda hiç beklemeden içeri doluştular. Öne itişerek Ela geçtiğinde, Nur arkamdaki direği sıkı sıkıya tutmuş, başını arkaya atarak sağa sola dönüyordu.

Abimle dalga geçmek için hazırladığım CD'yi uzun uğraşlar sonunda bulup zorlukla yerine taktım.

"Bu bizim şarkımız, kızlar!" Kızlar sanki şarkıyı ben söyleyecekmişim gibi alkışlamaya başladı. "İsmail YK'dan *Bas Gaza*."

Saçımı sağa sola savurarak, "Voav!" diye bağırdım ve sesi sonladım. Dolmuşun gazına basarak, lastiklerden ses çıkararak köşeyi döndüm.

Sıfır kilometre yeni bir araba alırım.

Mahallede kızlara ben havamı atarım.

Sağ çek, sol çek, bir caka atarım.

Gözlüğümü takar, birden gaza basarım.

Ver anam, ben anasını satarım.

Aman, her yeri toz dumana katarım.

Yollar tıklım olsa ne yazar?

Söyle yavrum, beni kim tutar?

"Kimse tutmaz!"

Anayola girdiğimizde camı sonuna kadar açıp başımı çıkardım ve şarkı sözlerini bağırmaya başladım.

Ela ve Nur da şarkıya katılarak bağırmaya başladığında bir elimi direksiyondan çektim. Havada sallamaya başladığımda dolmuş bir sağa bir sola gidip geldi.

Bas gaza aşkım, bas gaza.

Kim tutar seni? Bas gaza.

Yollar senin hiç durma.

Ah, hadi uçur beni buradan.

Bas gaza aşkım, bas gaza.

Kim tutar seni? Bas gaza.

Yollar senin hiç durma.

Ah, hadi uçur beni buradan.

Yanımızdan hızla geçip gitmeden önce kırmızı bir Tofaş'ın arka tekerlerine hava fazla yüklendiği için arka kısmı havaya kalkmıştı ve içinde âdeta pavyon ışıkları vardı.

Yolcu koltuğunda oturan, siyah saçlarının hepsi jöleyle havaya kaldırılmış çocuk direksiyonda beni görünce, “Emo, naber lan?” diye bağırdım.

Çocuğun ağzı şaşkınlıkla açılırken, arkadaşlarıyla yanımızdan uzaklaşıp gittiler. Ela oturduğu yerden kalktı. Arkada sağa sola savrulan Nur'un yanı geçip, bağıra bağıra dans etmeye başladı.

“Bas gaza aşkım, bas gaza!”

Işıklara geldiğimizde daha önce karşılaştığımız Tofaş'ın yanında durdum. İçindekiler camlarını indirip sarktı. Kapıya vurup bize doğru bağırmaya başladılar.

“Onun arabası var, güzel mi güzel!”

Sinirlenerek camdan sarktım ve elimi kolumu deli gibi havaya sallayarak, “Yalnız benim dolmuşum var, keko beyler!” dedim.

Adamların kafası iyi olmuş olacak ki yandaki korkuluklara çıkıp, zıplayarak tekrar aşağıya indiler ve drift atarak eski yerlerine geçtiler.

“Bok gibi sürüyorsunuz!” diye bağıırıp korna çaldım.

“Öyle mi?” diye sorduğunda, arkamızda başka araçlar tekerleklerden tiz çığlık sesi çıkacak şekilde hızla durdu. Kapılarının çat sesi duyulduğunda ışık kırmızıdan yeşile döndüğü an gelen adamlara cevap verdim.

“Mümkünse biz hiç görüşmeyek, gardaş!” diyerek kolumu camdan çıkardım ve arabaya vurmaya başladım. “Bastım gaza, belayım ben bela.” Ourduğum yerden hafifçe kalkarak kıcıımı sağa sola salladım. “Kızlar, soruma acil cevap verin.”

“Ne?” diye bağırdı Ela.

“Ben mi daha iyi *twörk* yapıyorum yoksa Cardi B. mi?”

“Bakayım.” Nur’un isteği üzerine ayağa kalktığımda tam *twörk* yapıyordum ki direksiyon elimden kayınca, Ela kollarını başımın üstünden geçirip direksiyonu tuttu.

“Oha, çok güzel.” Şeker verilmiş çocuk gibiydi. “Şimdi bunu tam tur döndürürsem...” Dediyini yapıp döndüreceği sırada yanımda başka bir araç gördüm.

Camları açık arabada gördüğüm kişiye el salladıktan sonra kızlara, “Sancak’ı gördüm, kızlar,” diye seslendim.

Ela’yı omzundan yolcu koltuğuna ittiğimde saçları tüm suratına yapışmış halde düştü. “Ben de Volkan abiyi gördüm,” dedi.

Selam vermek için camdan sarktığımda dolmuş yandaki aracın üstüne geldi. Sancak tam o sırada manevra yaparak kaçtı.

“Sağa çek!”

Ela, “Sağa çekin diye bağılıyor abin,” dedi.

Beynim yeni algılıyordu.

Nur dolmuşun ortasında yattığı yerden kafasını kaldırıp, “Yandık yine,” dedi.

“Evlerinin önü boyalı direk, yerden yere vurdun sen beni fellek!” diye şarkı söyleyerek sürmeye devam ettim.

“Sağa çek, Mahira!”

“Öff, istemiyorum. Anlamıyor musun? Peşimden gelmeyi bırak!”

“Kaza yapacaksın, güzelim. Hadi, sağa çek.”

Trip atarak, kirpiklerimi kırıştıtırıp gözlerimi devirdim.

“İstemiyorum!”

“Kızıyorum ama Pinokyo!” Başını yola çevirip tekrar bana dönmüyordu ve yüzünde kızgınlıktan çok endişe vardı. “Tekrar dosyalama cezası istemiyorsan...”

Dosyalar aklıma geldiğinde, “Çek sağa, ineceğim!” diye bağırdım.

Sancak *ya sabır* çekerek, “Dolmuşu sen sürüyorsun zaten!” diye bağırdı.

“Aa, doğru,” diyerek sağa çekmeye çalışırken inşallah sabah uyandığımda sağ tarafta kalan abimi ezdiğimi öğrenmezdim.

En sonunda sıkılıp doğrudan durmaya karar verdim. Nur'un bedeni çuval gibi kayarak koltukların dibinde durdu. Ela'ysa ne ara kuyudan çıkan kıza dönüp koltukta ters oturuşa geçmişti, bilmiyordum.

Kapım açılarak, güçlü kollar belime sarıldığı gibi beni oturduğum yerden kaldırıp dışarıya çıkardı.

"Aa, hava mı kararmış?"

"Yemin ederim, kafayı yedireceksin bana!"

Sancak ayaklarımın üzerinde durmam için koltuk altlarımdan tutarak duruşumu düzeltti.

Abim yanımıza geldiğinde Ela'yı bir şekilde dışarı çıkarmıştı ancak zavallı kız âdeta yerde sürünüyordu.

Abim, "Bu sefer çizgiyi aştın, Mahira!" diye bağırdığında, Sancak ona uyaran bir bakış attı.

"Akli yerinde değil, uyuyup uyansın, o zaman hesabım sorarsın."

Sancak'a döndüm. Nefesimi zorlukla alırken, "Sen neh, nereden çıktın, haagğ?" diye kahkaha atmaya başladım. Volkan abime kızları gösterip, "Abi, biz kafayı yediğimizde böyleyiz," dedim. Karnımı tutarak gülüyordum. "Biz şimdi dolmuşa bindik." Bu sefer Nur tükürükler saçarak, dolmuşun camından sarkıp, gülmeye başlayınca daha çok güldüm. Kızı dolmuşta unutacaktık resmen!

Abim, "Dolmuşu almak nereden aklınıza geldi?" diyerek elini saçının arasından geçirdi. "Ya kaza yapsaydınız? O zaman ne olacaktı?"

"Şimdi şöyle oldu..."

Bu grubun neden tüm sözlerini üsteleniyordum, bilmiyordum ancak çenemin düşük olduğu gerçeğini herkes biliyordu.

"Işıktaki konuştuğunuz tipleri de gördük! Aracı üstünüze sürse-lerdi ne yapacaktınız? Hayır, bizi niye beklemeden gittiniz, onu anlamıyorum!"

Abim sinirden konuşamıyordu.

"Oradan kırmızı ışıktaki, yani trafikte yeşil ışık yanıyordu. Karşı yoldan geçtim." Bir yandan da etrafı işaret ediyordum fakat tamamen saçmalıktı. "Bu yola geçtim, şurda durdum. Tamam, ben

belki dolmuşu çaldım da onlar niye böyle sürüyor. Dertleri ne? Tamam, ben sarhoşum belki.” Sancak’a döndüm. “Sarhoş muyum?”

Sancak dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı ve başını salladı.

“Tamam, ben sarhoşum da onları da ecel mi kovalıyor? Azrail mi çalıyor kapıyı?”

“Mahira, sen ne anlatıyorsun?” Kafam bu halde bile Volkan abimin ayarlarını bozuyordum ya, helal olsun bana. “Ya Kartal abin burada olsaydı?”

“O derin uyur ki.”

Sancak ve abim bakışarak anlam vermeye çalıştı. Sancak alkışlayarak, “Çok rahat, çok profesyonel,” dedi.

Abim, “Bu kızla bir saniye daha yan yana kalırsam beynimi yerinden çıkarıp ortaya atacağım,” diyerek başını gökyüzüne çevirdi ve derin nefesler alıp vermeye başladı. “Nur ve Ela’yı gidip Nur’un evine bırakacağım.” Bahsettikleri kızlar dolmuşun tekerine yaslanarak, etrafa bakıp duruyordu. “Ali de dolmuşu evin önüne park eder.”

Dolmuşu yaslanıp, gülerek bizi izleyen adamı gördüğümde çılginca el salladım.

“Ali abi!”

“Mahira,” diyerek başparmaklarını havaya kaldırdı.

Abim, “İyi halt etmiş gibi şunu destekleme,” dedi. Görünüşe göre abimi iyi kızdırmıştım.

“Mahira’yı bize götürüyorum o zaman,” dedi Sancak. Bu arada hâlâ dengede durmama yardım ediyordu. Bıraksa lama tükürüğü gibi yere yapışacaktım.

“Evet evet. Size götür. Şimdi annem veya Kartal bunu görürse olay daha da büyür. Hele Kartal dolmuşu çaldığını öğrenirse, Mahira’yı gebertir.” Masum masum oturan kızlara döndü. “Şunları götürüyüm, oradan eve geçeceğim. Sabahın köründe işe gitmem gerekiyor.” Daha sonra başının belasına, yani bana döndü. Maviş gözlerindeki endişe gitmiş, yerine tahammülsüzlük gelmişti. *Benden vazgeçme, abi. Ben senin kanınım.* “Mahira, sana emanet.” İşaretparmağını havada salladı. “Sabaha kadar yatıp uyu, Mahira.

Başına başka iş açarsan vallahi seni yetimhanenin önüne atıp kaçarım.”

“Ama ab-” derken Sancak avcunu ağzıma kapadı.

“Abini daha fazla delirtmek istemezsin, küçük ayyaş.”

Bedenimi geri geri arabaya sürüklemeye başladığında ellerimi öne doğru uzatarak, “Abi!” diye bağırdım.

Abim birden geriye döndü. “Ne?” diye çileden çıkarak bağırdı.

“Koca isti-” dedim ama kalan cümleleri Sancak’ın avcunun içine söyledim.

Volkan abim, “Götür şunu, gözüm görmezsin,” dedi ve arkasını dönerek kızlara doğru ilerledi.

Sancak kollarımın altından elini geçirip, beni kucağına aldığı anda zıplayarak bacaklarımı beline sardım. Düşmemem için aceleyle kolunu belime sardı.

“Küçükken de böyle tutulmayı severdim,” dedim. Çenemi omzuna koyarak burnumu boğazına sürttüm.

“Artık küçük değilsin ama,” dedi. Aksi aksi konuşarak arabasının yanına gitti ve kapıyı kucağında olduğum için tek eliyle belimden destekleyerek açıp yere çöktü. “Hadi, geç koltuğa.”

“İii.”

Ufaktan mayışmaya mı başlamıştım?

“Böyle araba süremem!” İsyanına gülmek istedim ama yüz kaslarım felaket ağrıyordu. “Bak, bir gören olacak, güzelim. Yerine geç.”

Hâlâ hareket etmediğimi görünce, kollarımı tutup zorlukla birbirinden ayırdı. Bacaklarımı belinden ayrılması için neredeyse koparacaktı. Koltuğa düştüğümde duruşumu düzeltmeme izin vermeden, nefes nefese geriye çekilip saçlarını düzeltti. “Kendine gel de bak, ne oluyor?” diyerek kapıyı kapadı.

Adamı kendinden bıktırdın, Mahira.

“Ya, bir sus artık! Kafamın içinde vıdı vıdı!”

Sürücü koltuğuna geçip emniyet kemerini takan Sancak şaşkınlıkla, “Ben mi konuşuyorum?” dedi. Kızgınlıkla kemerini takıp anahtarı çevirdi. “İki dakika ayrı kalamıyoruz. Habire başını belaya sokuyorsun.”

Adam şimdi de seni deli zannedecek. Ha ha ha!

Yorulduğumu hissederek başımı cama yasladım ve gözlerimi kapadım. Ufaktan midem bulanıyordu fakat onun dışında gayet iyiydim. Sancak arabayı sürmeye başladığında başımı camdan ona doğru çevirdim ve güzel yüzünü izlemeye başladım. Sokak lambalarının altından her geçtiğimizde görünen yüzüne, düz burnuna ve çok sevdiğim gülümsemesini gördüğüm dudaklarına baktım. Sancak'ı artık istesem de abim olarak göremeyeceğimin farkına varıyordum. Eskiden uğraşmayı sevdiğim, bana çok uzak duran o olasılık, şimdi yanında olmam için çözülecek probleme dönmüştü.

Ne yaparsam yapayım anlayışlı olmasını seviyordum. Ne kadar sinirli olup bağırsa da beni önemseyişinin farkındaydım. Belki de son zamanlarda bu yüzden başımı belaya sokmaktan keyif alıyordum.

Kapının kapanma sesiyle yerimde sıçradığımda ne zaman kapandığını fark etmediğim gözlerimi açmaya çalıştım ancak çok fena uykum vardı.

Sancak yolcu kapısını açarak önümde çöktü ve derin bir nefes aldı.

“En zor sınavımsın.”

Ellerini tekrar kolumun altından geçirdiğinde mızızlanarak yine üzerine tırmandım ve kollarımı boynuna dolarken bacaklarımı beline sardım.

“Gidelim, Pinokyo'm.”

Soğuk havayla buluştuğumda üşüdüm. Çenesini başımın üstüne koyup bekledi ve üzerinden önü açık ceketini çıkarıp, sırtıma koyarak iyice sardı. Kollarının içinde kalbim delicesine çarpıyordu. Elinin birini kafamın arkasına koydu ve rüzgârı kesmek için yönüne değiştirerek bahçeden içeri geçti.

Geldiğimizde Sancak evin kapısını açarak içeri girdi ve ayakkabılarını çıkardı. Doğrudan kendi odasına giderken, kendimi durduramayarak dudaklarımı boynuna bastırdım.

“Neden bu kadar güzel kokuyorsun?”

“Güzel mi kokuyorum?” diye şaşkınlıkla sorduğunda başımı salladım.

“Babam gibi kokuyorsun.” Konuşamadığında, “Tenin çok sıcak,” diye devam ettim. Ayık kafayla öldürseler söylemeyeceğim sözler dudaklarımdan peşi sıra çıkıyordu. “Dudaklarımı neden tenine bastırduğimde kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor? Neden kollarının etrafımda olmasını seviyorum?”

“Mahira, dur. Devam etme.”

Bedenimi uzaklaştırmaya çalıştığında iyice yaklaşarak onu kendime sardım. Sancak hızlıca yukarı çıktığında Samet’in odasından oyun sesleri geliyordu.

Kendi odasının kapısını açarak, içeri geçip başucundaki ışığı açtı. “Hadi, yat,” dedi.

“Sen de gel.”

Sancak’ın neden bu kadar güzel koktuğunu biliyordum. Parfümü ve teni ne kadar güzel kokarsa koksun bir yanı babama benziyordu. Şefkati, azarlamasının altında yatan eğlenceli tavrı... Hepsi bana babamı hatırlatıyordu.

Asla geri alamayacağım anıların hepsi oradaydı.

“Uygun olmaz, Mahira,” dedi. Yorganını açıp sırtımı yatağa yasladığında kollarımı ve bacaklarımı inatla iç içe geçirip deli gücüyle bedenini kendime çektim. Sancak bunu beklemiyor olacaktı ki dengesini kaybedip, üzerime düşerken son anda yükünü vermek için elini yatağa dayadı. “Kızıyorum ama Pinokyo.”

“Kız, bana ne!” diyerek hıçkırdım.

“Ağlıyor musun sen?” Yüzüme bakmak için başını geriye attığında çenemi aşağıya doğru eğerek yüzümü gizledim. “Neden ağlıyorsun, güzelim?” Cevap vermediğimde devam etti. “Seninle yatmadığım için mi? Kalbini mi kırdım?”

“Babam yaramazlık yaptığım zamanlar benimle uyurdu. Şimdi yaramazlık yaptım. Başımı büyük bir belaya soktum ama beni uyutmak için gelmiyor.”

“Mahi,” diye iç çekerek adımı kısalttı. “Tabularımı yok ediyorsun. Sana karşı durmama izin vermiyorsun. Öldürüyorsun beni ve inanmayacaksın ama kollarında ölmek güzel olurdu.”

---

* *Yok eden. Mahveden.*

“Durma o zaman.”

“Ne söylediğini bilmiyorsun. İsteddiğin şeyin farkında değilsin.”

“Seni istiyorum.”

Bir eli başımın arkasında dururken, diğerini yanağıma koyup alnını alnıma yasladı.

“Durmak zorundayım ama yapamıyorum. Seni artık yaramazlık yapıp etrafı birbirine katan Mahira olarak göremiyorum.”

“Ne olarak görüyorsun?” dedim. Sesim gittikçe kısılıyordu.

“Güzel bir gülümsemesi olan, benimle kavga edip üstün gelebilmek için her şeyi yapan ama en çok...” Susup geri çekildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. “Hayallerimi süsleyecek kadar güzel ve zeki bir kadın olarak görüyorum.”

“Ben de seni öyle görüyorum,” dediğimde zorlukla konuştum ama devamını getirmeme izin vermeden dudaklarını tekrar alnıma bastırdı.

“Eğer şanslı bir adamsam bunları ayık olduğunda da duymak istiyorum. Sen bu haldeyken kelimelerini senden izinsiz alıyormuşum gibi hissediyorum ve Mahira, sabah uyandığında dediğim hiçbir şeyi hatırlamamış olmanı umuyorum.”

“Neden?”

“Çünkü ortada bana güvenen iki abin var, güzelim.”

Acı çektiğini hissediyordum. Kalbimin üstünde atan kalbinde acıyı hissediyordum.

“Abimler seni sever.”

“Ama kız kardeşlerini daha çok severler.”

“Peki, ya sen?” Bu sorunun cevabını hatırlamak istiyordum. “En çok beni mi seviyorsun yoksa abimi mi?”

Sancak’ın kahkahası odada yankılanırken, “Bu soruyu her yıl sormaktan vazgeçmeyeceksin, değil mi?” dedi.

“Ama sen de hep cevaplamıyorsun!” dedim. Burnumu çekerek isyan ettiğimde içini *ah*, der gibi çekti.

“Cevaplıyorum ama fark etmiyorsun,” dedi. Sesindeki sitemde kızgınlık da vardı ama bana niye kızıyordu?

“Hayır, cevaplamıyorsun.”

“Düşün, küçük yıldızım. Kime bakarken içim gidiyor, bir düşün.”
Saçımı okşadığında içimi delip geçen sesiyle, “Hadi, uyu,” dedi.

“Böyle uyumak isteyorum,” diye mızızlandım. “Sana sarılıp uyumak istiyorum.”

“Böyle uyuyamayız.” Yanağımı okşadı. “İsteğin dışında sana asla dokunmam ama ben erkeğim,” diye sitem ettiğinde inatla kaslarına daha da gömüldüm. Huzuru bulmuştum ve ayrılmaya asla niyetim yoktu.

“Bana zarar vermezsin.”

“Asla vermem,” diyen sesi sert çıkmıştı ancak benimkinden büyük olan avcu saçımı okşadıktan sonra kulağıma fısıldadı. “Şimdi uyu, Mahi’m.”

***

Fatma Kızıltepe, Emine Ayazkan ailesinin kanepesinde otururken elindeki çayı izlemeye başladı. Sabah akrabalarından geldikten sonra büyük oğlunun odasına girmişti ve gördüğü manzara karşısında şaşkınlık içinde kalmıştı.

Mahira, oğlunun yatağında etrafı sıkıca örtülmüş halde uyurken, oğlu da başucunda oturarak uyuyakalmıştı. Kimseye tek kelime etmeden, odadan çıkarken aklındaki gelinin Mahira’dan başkası olamayacağını bir kere daha onları yan yana gördüğünde anlamıştı.

Mahira en yakın arkadaşının kızıydı ve çocukluğuna dair her şeyi biliyor ve onu çok seviyordu. Aklında ne zamandır bu düşünce vardı ancak arkadaşına söylemekten de çekiniyordu. Kırk yıllık dostluklarının bitmesini asla istemezdi. Aynı şekilde her ne kadar oğlu küçüklüğünden beri Mahira’ya hayran olsa da abileriyle aralarının bozulmasını istemiyordu.

Zil çalıp Hüsniye içeri geldiğinde Emine ona da çay vermek için mutfığa girdi. Kısaca selamlaştılar.

Hüsniye Hanım’ın çayı geldiğinde, “Kızlar, size bir şey söylemem lazım,” dedi. “Artık daha fazla susamayacağım.”

Emine Hanım korkarak, “Ay, ne oldu?” dedi.

“Sancak ve Mahira’yı yakıştırıyorum.” Patavatsız kadın aniden

konuşmuştu. “Siz de farkında değil misiniz? Ne de güzel yakışı-
yorlar. Bunları baş göz etsenize. Hem iki yakın dostun çocukları
da evlenmiş olur.”

Fatma Hanım kendi söylemek istediklerini Hüsniye söylediği
için mutlulukla izlerken sessiz kalmayı tercih etti. Arkadaşından
çekiniyordu ve bu yüzden de tepki veremiyordu.

Emine Hanım, “Saçmalama, Hüsniye,” dedi. “Onlar abi kardeş.”

“Hah, güleyim bari! Ayol, kör müsün? Çocukluklarından beri
birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlar.”

Emine Hanım, Hüsniye’nin dediği gibi kızıyla Sancak’ın ara-
sındaki iletişimi görüyor ama ihtimal vermek istemiyordu. Yanlış
bir söz söyleyip iki ailenin arasını açmak, iki oğlunun öfkesine
neden olmak istemiyordu ama o da kızının Sancak gibi eğitilmiş,
bebekliğinden koca adam oluşuna kadar bildiği bir adamla evlen-
mesi istiyordu.

Sancak’ı kendi oğullarından ayırmaz, çok severdi. Mahira’ya
nasıl göz kulak olduğunu ve kızına kimsenin yapamadığını yapıp
sözünü geçirdiğini, babasının ölümünden sonra olanlardan dolayı
Sancak’ın nasıl yanında olduğunu, güvende olmasını nasıl sağladığ-
ını biliyordu ama işte, nasıl olurdu ki?

Tereddütle dolu bir umutla, “Yaş farkları ne olacak?” dedi ve
sessizce oturup çayını içen arkadaşına kaçamak bir bakış attı. Hiç
ses çıkarmayışı Hüsniye’yle aynı fikirde olduğunu düşünmesine
neden oluyordu.

“Fatma ve Mustafa’nın arasındaki yaş farkı da aynı. Hem senin
kocan da senden büyük değil mi?”

Hüsniye pes etmeden sözünü dinletmeye çalışıyordu.

Fatma Hanım dayanamayarak, “Doğruya doğru, Emine,”
dedi. “Mahira’yı ailecek ne kadar sevdiğimizi bilirsin. Özellikle de
benim ne kadar sevdiğimi bilirsin.”

“Bilirim, canım,” dedi arkadaşı.

“Bu mahalleyi geçtim, bu dünyada Mahira’dan iyi gelin bulamam.”

Emine Hanım, “Ben de Sancak’tan iyi damat bulamam ama
çocuklar...” dedi.

Hüsniye Hanım yine araya dalıp, “Onlar birbirini çocukluktan seviyor da farkında değiller ya da çekiniyorlar,” dedi.

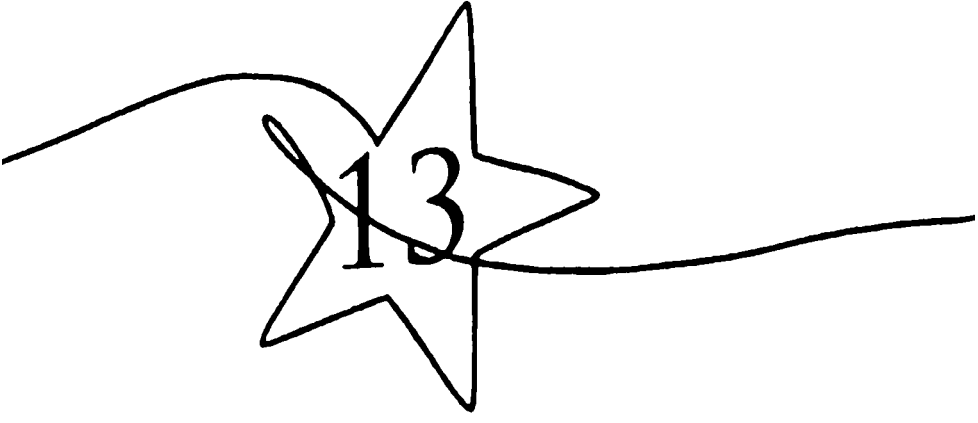
Fatma Hanım sabah şahit olduklarını gördükten sonra oğlunun duygularından emindi ve anneler bir şey yapmazsa Volkan’dan çekindiği için asla itiraf etmezdi. Duygularının üstüne gitmezdi. Bir şey yapmak zorundaydılar.

“Bak, canım arkadaşım. Eğer sen de izin verirsen bunları bir araya getirmek için devreye gireceğim. Yoksa bunlara kalırsa biz torunu da mürvetlerini de öbür taraftan izleriz.”

Emine Hanım, “Allah korusun,” diye duvara vurdu. “Aklındaki ne?”

“Bunları bizim akrabaların yanına göndereceğiz,” diye aklına yatan planı gülerek anlatırken Hüsniye Hanım da evinin kapısının önünde bulduğu deftere keyifle gelişmeleri kaydetmeye başladı.

Emine Hanım arkadaşının anlattığı planı gülerek dinledi. İçini kaplayan mutluluk ve biraz endişeyle, “Olur mu ki?” diye sordu.

Başımda filler tepinip, türküler söylerken ağzımda iğrenç bir tatla uyandım. Çapraz halde, tanıdık kokan bir yatakta yatıyordum. Telaşla yerimden fırlayıp sağıma soluma baktım.

“Ne oluyor?” Oda tanıdıktı da buraya nasıl geldiğimin hiçbir açıklaması yoktu. “İç ses, neredesin?”

Aradığınız aboneye şu anda ulaşamıyor. Lütfen, daha sonra tekrar denemeyiniz.

Kalk kalk, yoldan saptık galiba.

Dün geceye dair hatırladığım tek şey bira almamız ve Nurlarda içerek çikolata yediğimizdi. Hayır, bir biranın beni çarpmasına imkân yoktu. Ben nasıl bu hallere düştüm?

Başucuna bak, salak kız.

Yatağa oturup yumruklarımı gözüme bastırdım. İyice ovuşturduktan sonra üzerimdeki bana ait olmayan tişörte bakıp, çığlık atarak yerimden fırladım. Etrafıma bakındım.

Ulan, biz ne bok yemiştik de ben bu haldeydim? Benim Sancak'ın evinde ne işim vardı? Neden onun yatağındaydım? Üzerimde neden onun tişörtü vardı?

Aklımda deli sorular dönüp dururken, derin bir nefes alıp, sakin olmaya çalışarak altımdaki bana ait olan eşofman altına baktım. Daha sonra tişörtün yakasını kendime doğru çekerek atletimi ve sutyenimi kontrol ettim.

Tamam, panik yok!

İç sesimi dinleyerek, ağrıyan başımı tutup ağzı kapalı kupaya ve çay tabağının içine bırakılmış yarım limona şöyle bir baktım.

Yastığın üzerinde duran kâğıdı okuyabileceğim mesafeye çekip gözlerimi kırıştırdım.

Günaydın, küçük ayyaş.

Uyanıp, üzerindeki tişörtümü görüp ılgılığını attıysan eğer dün akşamdan kalmana iyi gelmesi için yaptığım zencefil çayını iç.

İçine limon sıkmayı da unutma!

Ağrı kesiciyi karnını doyurduktan sonra içeceksin. Vakit kaybetmeden aşağıya in.

Sancak.

Dediğini yapmak için kâğıdı özenle katlayıp arka cebime yerleştirdim. Olanların üstesinden gelebilirdim.

Limonu, mis gibi kokan zencefil çayının içine sıkarken kaşlarımı çattım. Dikkatlice bir yudum alırken aniden gözümün önüne gelen görüntülerle birlikte ağızımdaki çayı doğrudan dışarıya püskürttüm.

Bok üstesinden gelirdim!

Dolmuşu çalmış olamazdım. Abim kesinlikle ağızma sıçacaktı. Çayı üfleye üfleye kafaya dikip, oturduğum yerden kalkarak terleyen elimi pantolonuma sürdüm.

Telefonum da etrafta görünmüyordu. Nur'a merdiveni ve bulabileceği tüm parayı kapıp gelmesini, ülkeden kaçmamız gerektiğini söyleyemezdim.

Parmak ucunda ilerleyip, kapıyı açarak sağıma soluma baktım ve bir kat aşağıya inip merdivenlerin ucuna doğru ilerledim. Mutfağın olduğu yerden gürültüler geliyordu ve eğer yeterince sessiz olursam Sancak'a yakalanmadan kaçabilirdim.

Koridorun ucundaki kapı açıldığında far görmüş tavşan gibi başımı kaldırdım. Samet odasından çıkıp, merdivenin başında duran beni gördüğünde uyku sersemi başını eğerek selam verdi.

“Günaydın, zombi hanım,” dedi. Arkasını dönüp odasının kapısını kapayacağı sırada aklı başına yeni gelmiş olacak ki, “Zombi mi?” diye dönüp bana baktıktan sonra bağırmaya başladı. “Abi, evde zombi var! Zombiler evimizi basmış! Hemen vilada sopasını kapıp gel!”

Önce şaşkınlıkla elimle ağzımı kapadım ve susması için telaşla yanına yaklaştım ama geriye kaçıp, uyandığımı belli edince, “Allah belanı versin, Samet!” diye bağırdım. “Ağzına sıçayım, Samet. Zombi senin göbek adındır, Samet! Bilgisayarınla birlikte boyun posun devrilsin de altında kal, inşallah. Makyajını silince zombiye dönen karın olsun da ömrünü yesin, Samet!” Merdivenin başında bulduğum terliği kafasına fırlattım.

“Mahira abla!” dedi. Terlikten kaçmaya çalışarak köşeye sıkıştı.

“Yok, eben. Geri zekâlı aptal!”

Sancak merdivenin başında görününce telaşla geriye kaçtım. “Bağıracağınıza aşağı inin,” dedi.

Eğilerek, diğer terliği de alıp doğrudan Samet’in kafasına fırlattım. “Yerimi belli ettin ya, bak ben sana ne yapıyorum!” dedim.

Siyah saçlarını geriye itekleyip terliğin çarptığı yeri ovuşturdu. “Mahira abla, ben nereden bileyim senin olduğunu ya?” dedi. “Bu ne kılık?”

“Ne var kılığında?”

“Abimin odasında, banyonun içinde ayna var.”

Sancak’ın odasına bakmamı fırsat bilerek merdivenlerden aşağıya fırladı. Geldiğim yerden yukarı çıkarak, Sancak’ın odasına girip banyosuna doğru ilerledim. İnsanlara hakaret etmek istemeyip, iyi insan olmaya çalıştıkça hayat karşıma Samet gibi malları çıkarıyordu. Sonra Mahira neden millete sövüyor?

Aynanın karşısına geçip yüzümdeki saçları geriye ittim ve gördüğüm görüntü karşısında korkudan sıçrayıp geriye doğru kaçtım. Başparmağımı damağıma yaslayıp başımı geriye attım.

“Ekmeğe mi bastım? Bu nasıl bir tip, Allah’ım? Kendimden soğudum.”

İşe giderken yaptığım makyajın kalıntıları hâlâ suratımda duruyordu ve Samet’in zombi sanmasını bıraktım, çocuk kalpten gitseydi hakkıydı.

Göz makyajımdan kalanlar dağılmış, rimelim olduğu gibi akıp gözlerimi kapkara yapmıştı. Hele rujum dudağımı terk etmiş, sağ yanağımda özgürlüğünü ilan etmişti. Çıglık atmamak için elimi

ısırıp, olduğum yerde zıplayarak sessiz çığlıklar attım. Bir de bu tipler Sancak'ın yanına gidebilir, sokağa çıktığımda insanların göz zevkini bozmaktan tutuklanabilirdim.

Dolapları açıp bulduğum pamuğu aynanın önüne bıraktım ve Sancak'ın tıraş losyonunun kapağını açıp kokladım. Elime köpük sürerek, yüzümü gözümü silerken kendi kendime gülümsedim. Ben de bu çocuğun yanakları neden bu kadar karizmatik kokuyor diye merak ediyordum. Bulduğum ilk fırsatta aynısını alacaktım.

Yüzümü, gözümü güzelce temizledikten sonra kâğıt havluyla kurulayarak banyodan çıktım ve merdivenlerden aşığıya indim.

Sancakların mutfağı genişti. Beyaz mutfak dolaplarından oluşuyordu. Duvar dibine koyulan kahvaltı masasında, Samet yüzünü yumruğuna yaslamış uyukluyordu. Sancak tavanın başındaydı. Krep olduğunu düşündüğüm kabın içine kepçesini daldırıp tava ya dökmeye başladı.

Üzerinde beyaz eşofman üstü, altında favorilerimden biri olan gri eşofmanı vardı ve gözüme evimin erkeği olarak görünüyordu. Kapının girişine yaslanıp, kollarımı bağlayarak izlemeye başladım.

“Orada duracağına salatalıkları doğra, küçük ayyaş,” dedi. Sancak'ın keyifli sesiyle yüzümdeki sırıtma büyüdü.

Elimin tersini alnıma koyarak mağdur bir halde, “Ah, benim başım ağrıyor,” dedim. Sandalyeyi çekip oturdum ve masanın altından Samet'in ayağına tekme attığımda, çocuk oturduğu yerde sıçrayıp sağa sola baktı. “Samet sofrayı kurmak istiyormuş.”

“Kim? Ben mi?”

“Yok, eben,” diye sessizce ama suratımdan çirkeflik akarak tısladım. “Kalk, lan!”

“Mahira abla da sebzelerle ilgilenecekmiş,” dediğinde işaret-parmağımla önce Samet'in kendisini, daha sonra ağzını gösterip bileğimi içeri doğru iki üç kere hareket ettirdim. İşareti aldığında yerinden usulca kalkıp tabakların olduğu dolaba ilerledi.

“Hadi bakalım, Pinokyo. Görelim marifetlerini. Bakalım, yumurta kırabiliyor musun?” diyen Sancak arkasını dönüp kalçasını tezgâha yasladı ve tek kaşını kaldırarak bana meydan okudu.

Kız, evinin hanımı olman için seni test mi ediyor?

Hop! Orada dur bakalım, iç ses. Biz test edilmeyiz, test ederiz!

“Niye? Güzel kırsam alıyor musunuz beni?”

“Bakarsın alırsın,” diyerek göz kırptığında kalbim göğsümde rakla attı.

Boğazımı temizleyip, “Kızıltepeliler, hayatınızın yumurtasını yemeye hazır olun!” dedim.

Büyük bir özgüvenle yerimden kalkıp saçımı omzumdan geriye savurdum ve buzdolabının kapağını açıp üç tane yumurta çıkardım. Alt çekmecedен orta boyda tavayı aldım. Ocağa koyup tereyağı ve sıvı yağ da koyarken, köşeye çekilip beni izleyen Sancak’a kaçamak bakışlar attım. Akşamla ilgili tek kelime etmiyordu ve bu işime gelmekle beraber bir taraflarımın tutuşmasına da neden oluyordu.

Yumurtayı tavada çevirirken, Sancak yanıma yaklaşp yıkadığı salatalıkları doğramaya başladı. Kol kasları her hareket ettiğinde dirseği benimkine sürtünüyordu. Bu da baştan aşağıya vücudumun elektriklenmesine sebep oluyordu.

“Başın nasıl?”

“Dünyam nasıl dönüyor, bir bilsen!”

Alayla dudaklarını yalayp, bakışlarımın aşağıya kaymasına neden olurken, “Sersemi,” dedi.

“Benim gibi güzel bir kıza bu sıfat hiç yakıştı mı Kızıltepe?”

Sancak kardeşine döndü ve reddederse boynunu koparacağını belli edecek bir şekilde, “Git de iki ekmek alıp gel,” dedi.

Samet ortamdan uzaklaşmaya ihtiyacı varmış gibi isteğini reddetmeden mutfaktan hızlıca çıktı.

Sancak bana doğru döndü ve elini tezgâha dayarken sırtını karpıya çevirdi. “Söyle bakalım,” dedi. “Dün ne yaptığını hatırlıyor musun?”

Aha! Sıçtın, Mahira.

“Dün ben bir şey mi yapmışım?”

Sonuna kadar inat. Dibine kadar bilmezlikten gelme.

“Bak bak! Ben bu oyunu bir yerden hatırlıyorum.”

Yumurtalar yanmasın diye altını kapayıp tamamen Sancak'a döndüm. Kolumu aynı şekilde tezgâha yasladım ve başımı omzuma yatırdım. "Ne oyunu?" dedim.

Başparmağını dudağının kenarına bastırıp eğlenen bakışlarını camdan dışarı çevirdikten sonra aniden bana dönmesiyle öne doğru sıçradım. Sancak dudağına yasladığı parmağını çekip gözümün dibine sürdüğünde, kalp atışlarım göğsümde atmayı bırakmış, tüm vücudumda zonkluyordu.

"Oyun oynamayı seviyorsun, değil mi?" Cevap vermek için açtığım dudaklarımdan sadece titrek nefesler çıktı. Kulağıma doğru eğildi. "Oyun eşin olacağım." Gözümün kenarındaki elini aşağıya doğru indirdi ve avcunu belimin arkasına yaslayıp aniden beni kendisine çektiğinde göğsüm göğsüne yapıştı. "Seni kendime göre şekillendireceğimi söylemiştim. Unutmadın, değil mi?" dedi.

İçimdeki oyun oynamayı seven kız çoktan büyümüş, savaşçıya dönüşmüştü. Dünyadaki en sevdiği insan öldüğünde, sevdiğini zannettiği insan onu yüzüstü bırakıp gittiğinde büyümüştü.

Kolumu Sancak'ın omzunun üstünden atıp boyuna yetismek için ayaklarının üzerine çıktım.

"Sen de şunu unutma, Sancak," dedim. İsmi dudaklarımdan döküldüğünde gözlerinin içindeki mutluluğun hayal olmaması için dua ettim. "Zanaatkâr ne kadar iyi olursa olsun malzeme istemezse şekil tutmaz. Ben parmaklarının yakışacağı kişiyim belki ama zorluklarla doluyum. Önce beni kelimelerle ikna etmen, daha sonra ne kadar yetenekli olduğunu göstermen gerekiyor."

"Dün gece dediklerini hatırlıyor musun?" Konuşmak için dudaklarımı hareket ettirdiğimde susmam için parmağını bastırdı. "Alaycı cevaplar istemiyorum, Mahira. Hatırlıyor musun?"

Kolumu omzundan indirip geriye doğru çekildim. "Nur'un evinde takıldığımızı hatırlıyorum. Tek kutu bira içtik ve çikolata yedik ama daha sonrası kesik kesik. Evin önüne gittiğimizi, dolmuşu sürdüğümü hatırlıyorum," derken tedirginlikle dudağımı ısırdım. "Sonra abimle birlikte sen geldin. Dahası yok." Sancak yüzümün hatlarını inceledikten sonra başını salladı ve önüne dön-

dü. Elimi enseme atarak, “Başım çok mu belada?” diye sordum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra başını, eğdiği tezgâhtan kaldırdı. Derin bir nefes aldım. Tekrar yüzümü incelemeye başlamıştı. Yanlış bir şey yapmanın korkusuyla yerimde beklerken aramızdaki sessizlik ne yapmam gerektiğini çözmem için bağıırıyordu.

“Sancak?”

“Kahvaltıdan sonra size geçeceğiz. Başının belada olup olmadığını da Volkan söyleyecek.”

Kafam karışmıştı. Biraz da korkarak, “Peki, ya sen kızmayacak mısın?” dedim.

“Ben artık ne yapacağımı bilmiyorum, Mahira. Kocaman kızsın. Dün gece bunu gayet güzel bir şekilde gördüm. Seni artık azarlamak istemiyorum.”

“Ne istiyorsun?”

“Ne istediğimi iki gündür açık ettiğimi düşünüyorum.”

“Kelimeler Sancak. Onları ya kullanırsın ya da kullanamadıklarını gösterirsin.” Çalan kapıyı açmak için yanımdan uzaklaşırken, “Sen sadece kaçak oynuyorsun,” dedim.

Kahvaltıda süren sessizlik büyümüş, etrafı toplarken de devam etmişti. Sancak’ın sözleri aklımda dolanıp dururken, kalbimle aklım birbirlerini kanatmak isteyerek kılıçlarını çekmiş, birbirlerinin etrafında dönerek dans ediyordu.

Kalbim Sancak’ın yanında olmak isterken, aklım kayıplarımın geride bıraktığı izleri temizlerken yaşadığı zorluğu hatırlıyordu. Bazen hayat kısa mola vermeme izin verse nasıl olurdu diye merak ediyordum. Başımı hiç belaya sokmasam ve yaramazlık yapmayı seven ama yine de aklı başında olan o kız olsam nasıl olurdu? Büyük bir parçamı babamın ölümüyle kaybetmiştim ve geri kalanlar peşi sıra parça parça dökülürken, durup o parçaları toplasam nasıl olurdu?

Nur ve Elâ’yla birlikte salonumuzdaki geniş kanepede oturup *sus oyunu* oynuyorduk. Kaçıp gidemezdik ve daha fenası dün akşam olanlara uyduracak bahanemiz de yoktu. İşaretparmağımı dudağımın üstüne vurdum. Bu işten sıyrılırsam artık sırtım yere gelmezdi.

Volkan abim önümüzde ileri geri giderken, Sancak düşünceli bir halde arkasında kalıp kollarını göğsünde toparlamış, ela gözleri uzaklara dalmıştı. Burada olan bitenle ilgilenmek istemediği belliydi ve neden durduğunu da bilmiyordum.

“Demek alkol aldınız, öyle mi? Üstüne yetmezmiş gibi sarhoş olup dolmuşu kaçırdınız, ha?” diye bağırdığında kızlarla birbirimize yanaştık. Tepemizde atmaca gibi dolaşıyordu ve yakışıklı yüz hatları sinirden dolayı gergindi.

“Alkol mü almışız?” dediğimde Ela eliyle yüzüne vurdu ve sadece bizim duyacağımız bir şekilde, “Yaptın yine yapacağını,” diye fısıldadı.

“Atın ölümü arpadan olsun, kanks.”

“Aranızda fısıldaşmayın!”

Parmaklarımı göğsüme yaslayıp, “Sarhoş mu olmuştum?” dedim. İnanamayarak başımı iki yana salladım. “Dolmuş mu çalmışım?”

“Mahira!”

“Tüm gece Nur’un evindeydik. İnanmıyorsan aha, dayıya sor,” diyerek Nur’u dirsekliğimde zavallı kız uyguladığım güçten dolayı öne doğru kayıp, koltuktan düşmek üzereyken, kazağından tutup geriye çektim. “Ben en son çikolata yiyordum.”

“Şimdi sana bir soracağım abiciğim bir de dayılar soracak.” Sabır çekerek devam etti. “Biraları nereden buldunuz?”

Nur, “Ramo’dan,” diye ağzından kaçırdığında ensesine şaplağı yapıştırdım. Nur ellerini sıkı sıkıya dudaklarının üstüne yapıştırdığında gözünün önüne gelen saçlarının arkasına saklandı.

“Demek ondan aldınız, öyle mi?”

Ben ona yapacağımı bilirim, diyen sesinin alt tonuna acilen müdahale etmem gerekiyordu.

“O iş öyle olmadı.”

Buyurun, cenaze namazımıza.

“Nasıl oldu?”

“Şey...”

“Ne?”

“Ramo’dan habersiz aldık.”

Dudağımı ısırp sağa sola bakmaya başladım. *Göz teması kurmazsan sana soru soramaz.*

“Hırsızlık mı yaptınız?” diyen Volkan abim, inanmak istemeyerek hayret içinde üçümüze baktı.

“Yok artık, abi!” Gören de suçlu biz değiliz, hata abimde zannederdi. Öyle büyük tepki vermeye çalışıyordum. “Parasını verdim tabii ki! Ben bugüne bugün muhteşem Volkan Ayazkan’ın kardeşiyim.”

Abim, “Yemezler, güzelim,” diyerek göz kırptı ancak hoşuna gitmediğini söyleyemezdi çünkü dudakları yukarı doğru seğirdi. “Konuyu dağıtma! Parasını verdiyseniz nasıl habersiz aldınız?”

“Parayı kasaya atıp kaçtık.”

“Öyle olsa Ramo haber verir.”

“Ya, benim nasıl arkadaşlarım var, anlamadım ki!” diyerek dizime vurdum. “Biri köşeye sıkışınca kaçır, diğeri abime ispiyonlar.”

Ela, “Ama ben?” diye dudak büzdü.

“Sen yerinde dur, gözünü seveyim. Bir de seninle uğraşamam.”

Nur, “Kanka, şimdi o öyle olmadı,” dedi.

“He canım, he,” diyerek geçiştirmeye çalıştım. “Pamuk gibi kalbim olmasa...”

“Kızlar, çay da ister misiniz?”

“Çay var mı abi?” Nur’la uğraşmayı bırakıp arkama yaslandım ve arkamdaki mutfakı gösterip, “Bir de annemin kurabiyesinden kaldı mı?” diye sordum.

Abim burun kemerini sıktı ve ceketini boş koltuğa attı. “Yemin ederim, tam dayaklıksın,” dedi.

Sancak sonunda dahil olmaya karar vermiş olacak ki, “Benim anlamadığım, siz tek birayla nasıl bu hale geldiniz?” dedi.

Benim anlamadığım şey de buydu. Tek birayla kendimden geçeceksem şimdiden tövbe etmem gerekiyordu. Bu kadar hafif sıklet olamazdım.

Nur yerinde kıpırdanarak, “Şey...” dedi.

“Ne?” dedim. Kıza bak, beni taklit etmeye başlamıştı şimdi de.

Ela'ya doğru kayarak, "Çikolatalar alkollü olabilir," dedi.

"Ne?"

Kaçmasın diye omzuna yapışıp silkeledim. Kafası öne arkaya giderken, "Eniştemle ablamın özel çikolatasıymış o," dedi.

"Ne yani? Şimdi alkollü müydü onlar?"

"Viskili falanmış. Ay, nereden bileyim ben evde böyle çikolataların olduğunu." Elimden kurtularak dağılan saçlarını düzeltti. "Bilsem bu kadar maceraya da girmeyiz, Mahira."

Abime çaktırmadan bira çalmamıza laf atıyor. Elimin tersini avcumu vurarak, "Tadı nasıl bu kadar acı ama güzel olabilir diye düşünüp durmuştum ben de," dedim. Sancak'a döndüm. "Yedikçe yiyelim geldi, resmen bağımlılık yaptı."

Abim, "Vallahi bıktım bunlardan," dedi. Bu sefer Sancak'a yakınan abimdi. "Mahira, elimde avcumda ne kadar ceza varsa aldın."

Gören de malını mülkünü aldık sanacak. Ne var canım ortalığı biraz alevlendirmişsek? Daha fenalarını yapmayacakmışım gibi bu erkenden pes etmeler de ne demek oluyor?

"Boş ver!"

Abim hâlâ ciddiye almadığımı fark ettiğinde bu sefer harbiden sinirlenerek, "Dolmuşu aldın ya, dolmuşu!" dedi. "Kartal öğrense gebertir seni! Hiç mi korkmadın?"

Kendimi kötü hissederek zorlukla yutkundum ve açıklama gereği duyarak, "Abi, farkında değildim ki," dedim. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hem dolmuşa zarar vermemişim ki Kartal abim burada değil."

"Farkında olmazsın tabii ki! Senin arkanı biz kolladık," diyerek Sancak'la kendini gösterdi. "Bir de Onur abin."

İlk defa onu bu kadar sinirli görüyordum. Sessiz kalmam gerektiğini Ela ve Nur'un pişmanlık duymalarından ve Sancak'ın karışmamasından anlıyordum. Dudağımı büzerek başımı eğdim.

"Dolmuşun abinin gözbebeği olmasını geçtik. Mal bu, yerine konulur. Halledilir bir şekilde." Üçümüzü gösterdi. "Ya size bir şey olsaydı? Arkadaşların senin yüzünden yaralanabilirdi!" diye bağır-

dığında korkarak ve kötü hissederek yutkundum. Gözlerimin dolmaması için ayağımı yere vurup sızlayan burnumu çektim. “Kardeşim, sen niye yerinde durmuyorsun? Neden kimsenin aklına gelmeyen fikirler senin aklına geliyor? Akıllanmayacak mısın sen?”

“İsteyerek yapmadım ki.”

Abim kabullenmeyerek odayı turlamaya devam etti. Öfkesini kontrol etmek için elini saçından geçirdi ve camı açıp kapadı. “Babamın vefatından beri her yaptığına göz yumduk ama bu kez sınırı aştın.” Parmağını üzerime salladı. Babamı anınca, ağrıyan boğazımla birlikte sarsılarak önce Sancak’a, daha sonra abime baktım. “Şımarık yetiştirdik, ne istersen aldık, yaptık. Abi dedin, akan suları durdurdum. Sen...”

Sancak dolan gözlerimi görünce, kollarını çözüp kızan ifadesini abime çevirdi ve dayanamamış olacak ki, “Volkan, yeter!” dedi.

“Ne yeter, Sancak?” Abim de dönüp ona bağırdığında ilk defa ikisini de gerçekten kavga etmeye bu kadar yakın görüyordum. “Koruma artık onu! Kocaman kız oldu ama hâlâ ikimizden biri kızınca diğerimizin arkasına saklanacağını zannediyor.”

“Arkadaşları burada,” diyerek, yaslandığı yerden kalkıp abimin yanına geldi. “Madem kızgınsın baş başayken konuş. Bu şekilde üzme.”

Abim Sancak’ın tavrına anlam veremeyerek önce arkadaşına baktı, daha sonra koltukta geriye kaçmış beni gördüğünde eliyle yüzünü sıvazlayıp derin bir nefes aldı. Daha sakın davranmaya çalışarak, “Korktum çünkü!” dedi. “Evimizin önünden dolmuş alınıyor, önce başka biri çaldı diye telaşlanıyorum ama daha sonra bir bakıyoruz ki Mahira. Tam sakın olayım diyorum ama...” Av-cunu bacağına vurdu. “Dolmuşun çalınmasından daha fena olan şey bizim kızın kafası yerinde değil!”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. Ne Sancak’ın ne de abimin kavga etmesini istiyordum. Abim haklıydı. Bu sefer çizgiyi fena geçmiştim ve sadece kendime değil, arkadaşlarıma da zarar verebilirdim. Daha fenası önüme başka biri de çıkabilirdi. Bunları düşünmem gerekiyordu. Hayatım tek gecede mahvolabilirdi.

“Bundan sonra yanımda siz olmadığınız sürece ağzıma alkol sürmeyeceğim.”

Abim biraz olsun sakinleşerek, “Bir süre öyle olsun, güzelim,” dedi. Yanıma gelip beni kollarının arasına aldığı anda başımı göğsüne yasladım. “Biz sana içme demiyoruz ki. Kontrolünü kaybedip daha sonra pişman olacağın bir hata yapma istiyoruz.”

Burnumu çektim. “Biliyorum, dikkat edeceğim,” diye söz verirken, bakışlarımı bizi izleyen Sancak’a çevirip gülümsemeye çalıştım. Aynı sözü ona da verdiğimi bilmesini istiyordum. Mesajı almış olacak ki dudağının tek kenarı hafifçe yukarı kalktı, sırtını tekrar duvara yasladı ve başını hafifçe eğdi.

Kapının çalmasıyla abimden ayrılarak yerimden kalktım. “Açarım ben,” dedim. Abimin öfkesinin geçtiğini bilmenin verdiği ferahlıkla kocaman gülümsedim ve aceleyle kapıya koştum. Sancak da arkamdan gelmiş olacak ki elim kapının kolundayken, “Her zaman benim arkama saklanabilirsin,” dediğinde şaşkın bakışlarımı üzerine çevirdim. Kalbim delicesine atmaya başladı. Tüm vücudum hem ağlama isteği hem de mutluluğun verdiği sıcaklıkla gülümseme isteği oluşturdu. “Ne yaparsan yap ve ne yaşamış olursan ol yanında olacağımı bil.”

Ela gözlerinde aksini kabullenmeyen kararlı bir ışıltı, yüzünde benim için kollarının her zaman açık olacağını belli eden bir ifade vardı.

“Sana geleceğim.”

“Gel.”

Geniş omuzlarının duruşundan ve bugüne kadar her zaman yanımda oluşundan söylediklerinin gerçekliğini biliyordum. Amansız kalbimde, Sancak Kızıltepe’ye geri dönemeyecek şekilde kapılmış olduğumu biliyordum. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordum ama tam da şu an gerçekliğin farkına varmıştım. Bu adam benim için yaratılmıştı.

Kapı tekrar çalındığında aceleyle önüme dönüp, zar zor nefes alarak kapıyı açtım. Annem ayakkabısının fermuarını açmak için eğildiği yerden ters ters, “Açmayın kapıyı isterseniz,” dedi. “Gel-meyeyim eve.”

Arkasında Sancak'ın annesi ve Hüsniye teyze vardı. Annem eğildiği yerden söylenerek kalktığı anda arkamdaki Sancak'a ve bana bakarak sustu. Arkadaşlarına bakarak başını salladı ve keyifle gülmüşediğinde anlam veremeyerek geçmeleri için kenara çekildim.

“Sen burada mıydın Sancak oğlum?”

“Volkan'la birlikte kızlarla konuşmak için gelmiştik, Emine anne.”

Sancak yanıma gelip selam verdiği anda annem önce beni, daha sonra da Sancak'ı öpüp içeri geçti.

Hüsniye teyze gururla bize bakıp, “Tü tü tü maşallah,” diyerek yanımızdan geçti.

Fatma teyze, “Güzel kızım benim,” diyerek iki yanağımdan öpüp, oğlunun omzuna vurarak içeri geçti.

Sancak'a dönüp şaşkınlıkla, “Bunlarda bir farklılık mı var? Sen de fark ettin mi?” diye sorduğumda üstümden uzanarak kapıyı kapadı.

“Annemlerin garip olmadığını ne zaman gördün?” dedi ve arkasını dönüp salona doğru yürümeye başladı. “İçeri geçelim de şimdi anlarız.”

Birlikte salona geçtiğimizde kızlar ayağa kalkmış, onların yerine annemler oturmuştu.

Sancak'ın annesi, “İyi ki buradasınız,” diyerek oğluna döndü. “Kastamonu'ya gitmen gerekiyor.”

Sancak kaşlarını çatıp kollarını göğsünde topladı.

“Kastamonu'ya mı gitmem gerekiyor?”

“Kuzeninin sana ihtiyacı varmış. Yakında evlenecek, malum. Senin gitmeni istedi teyzen. Yanına Mahira'yı da al. O da alışveriş işlerinde yardım eder.” İsmimi duyduğumda tam oturmuştum ki yerimden fırladım.

“Ben ne alaka?”

“Aynen, anne. Mahira ne alaka?”

Bu sefer benim annem söze girip, “Oğlanı tek başına gönderemezler ya,” dedi. “Hem sen de Kastamonu'ya gitmek istemiyor muydun?” Lafın altında *gitmezsen kafanı kırarım* iması yatıyordu. Yoksa bana mı öyle geliyordu?

“Gitmek istiyorum da...”

Ben ne anlardım düğün alışverişinden! Üstüne bir de çok sıkıldım.

İkili koltuğa sıkışan kızları görünce hevesle onlara döndüm. “Kızlar, siz de gelsenize,” dedim. “Ben sıkılıyorum orada.”

“Bilemedim ki,” dedi Ela ama Nur bulduğu fırsatı tepmeyerek, “Gelirim ben,” dedi.

Annem kızları çağırmama gönlü yokmuş gibi suratını ekşitti. “Kızları yorma o kadar saat,” dedi.

Nur, “Aman, ne olacak sanki Emine teyze,” dedi.

Abim de oturduğu koltuktan lafa atlayıp, “Ben de geleyim sizinle,” dedi. “Benim için de değişiklik olur.”

“Süper!” Ellerimi çırparak Sancak’a döndüm. “Ne zamandır Kastamonu’ya gitmek istiyordum. Çok güzel olacak,” dedim.

Üçlü kadın grubu birbirlerine oflayarak baktığında akıllarından geçenin bunlar olmadığını görebiliyordum. Umursamadan, diğerlerine dönüp sııttım ve zıplaya zıplaya Sancak’ın yanına gidip dirseğimle dürttüm.

“Gidelim, lütfen.”

Sancak annesine baktı. “Belli ki başka şansım yok,” dedi.

Sancak’ın annesinin unuttuğu bir şey aklına gelmiş olacak ki heyecanlı heyecanlı, “İki araba yola çıkın,” dedi. “Bu kadar kişi tek arabaya sığmaz.”

“Anne, arkaya kızlar, öne de Volkan’la biz oturunca sığıyoruz ya.”

“Samet ne olacak, oğlum? Yazık değil mi? Çocuk evde mi kalsın?”

“Anne, Samet bilgisayarı bırakıp gelmez.”

Fatma teyze ayağa kalkarak, “Hele bir gelmesin bak ben ona ne yapıyorum!” dedi. Daha sonra bana dönüp, “Kızım, bunlar yolda kavga eder,” dedi. “O yüzden sen de Sancaklarla git. Samet zaten yola çıkar çıkmaz uyur, Sancak da uzun yolda huysuz olur. İkisiyle ancak sen baş edersin. Volkan, sen de kızları al. Yola çıkın. Hatta Ramo’yu da alırsınız. Annesi izin verir.”

“Anne, cümbür cemaat nereye gidiyoruz? Nasıl sığacağız o kadar adam?”

Sancak şimdiden huysuzlaşmaya başladıysa yolda bana neler yapardı, kim bilir.

“Saçmalama, Sancak. Üst yayladaki eve çıkarsınız. Kartal da daha sonra bizi getirir.” İtiraz etmemize izin vermeden kapıya doğru ilerledi. “Çantanızı hazırlayın, yarım saate yola çıkıyorsunuz.”

***

Annemlerin isteği üzerine hep birlikte yarım saat içinde hazırlanmış, araçlara binerek yola çıkmıştık. Mal kaçıran gibi acele ettirdiklerinden bir plan dahi yapamadan arabalara atlanmış, üç buçuk saatlik maceraya başlamıştık.

Fatma teyze Samet'i terlikle kovalaya kovalaya aramıza dahil etmişti. Yazık, çocuğun ensesindeki terlik izini bile görebiliyorduk. Şimdi arka koltuğa uzanmış, horlaya horlaya uyuyordu.

“Uzun yolculuğu seviyorum,” diyerek oturduğum yere güzelce yayıldım.

Sancak, “Arabayı sen sürmüyorsun, tabii seversin,” dedi ve uzanarak kafamdan düşmek üzere olan güneş gözlüğünü düzeltti.

“Aa, öyle deme! Benden çok güzel yol arkadaşı olur.”

Isıtıcıyı biraz daha açarsa büyük ihtimalle on beş dakikaya uyumuş olurdum.

“Bilmez miyim?” diyerek dalga geçti. “Genelde şoför uyumasın diye yan koltuktaki onu konuşturarak meşgul eder ama görüyorum ki bizde tam tersi olacak.”

Yan döndüm. “Neden herkes gibi olmalıyız ki?” dedim. “Böyle bir kural var da ben mi bilmiyorum?”

“Şunu düşmeden kafandan alayım önce,” dedi. Güneş gözlüğümü alıp arabanın önündeki bölmeye koydu. “Hiçbir zaman sıradan olmayacaksın, yaradılışında yok.”

“Sen de öylesin, Sancak Kızıltepe.”

Yüzüne vuran güneş ışığıyla parlayan uzun kirpiklerine baktım.

Hep özel olacaksın.

Sıcaktan dolayı mayışıp esnediğimde şefkatle gülümsedi ve arabanın sıcaklığını biraz daha yükseltti. “Ayakkabılarını çıkar da

rahat et,” dedi. Arabanın hızını düşürerek koltuğumun yanlarında olan yere uzandı ve arkaya doğru yatırdı. “Zaten dün akşam geç saatte yattın, uyu biraz.”

“Ama karnım aç,” diye mızımızlandım.

“Torpido gözünde kraker olacak. Şimdilik onu ye. Şehre girmeden önce piknik yapılacak bir yere çeker, karnını doyururuz.”

“Tamam.” Öne doğru uzanıp torpido gözünü açtım. Sevdığım baharatlı krakeri bulup ağzıma üç dört tane attım. Paketi Sancak’a uzatarak, “Yer misin?” diye sordum.

“Ellerimi direksiyondan çekemem,” dedi.

Sırıtmamı gizlemek için dudağımı ısırdım ve paketin içine uzanarak iki üç tane krakeri bir tutarak uzattım. “O zaman ben yediririm,” dedim.

“Bak, o zaman itiraz etmem.” Ağzını açtığı anda dudakları elime temas edince nefesim kesildi. Sertçe yutkunup geriye çekildim ve ağzındakileri çiğnemesini izlerken elimde kalan parçaları ağzıma attım.

Sancak dönüp dudaklarıma baktıktan sonra tekrar yana döndüğünde sert çene hatları yumuşamış, ela gözleri güneşin altında daha da açılarak kalbimin erimesine neden olmuştu. Bu adam sıradan biri gibi görünmeyecek miydi?

Sancak Kızıltepe, kalbimde hep özel olmaya mahkûmdu.

Birlikte krakeri bitirmiştik. Dibinde kalan tozu yutmak için paketi kafama diktikten sonra utanarak Sancak’a döndüm. “Upss! Baharatlı kısmı sevebileceğini düşünmedim,” dedim.

Bana doğru dönüp gözlerindeki yoğunlukla, “Severim,” diyerek yaklaştı ve uzanarak dudağımın kenarına dokundu. Daha sonra parmağını ağzına götürüp, dudaklarına dokundurmadan önce, “Bana da kalmış,” dedi.

Tüm kan kulaklarıma hatta daha aşağılara doğru toparlanmaya başladı. Elim ayağım birbirine dolanınca, elimdeki paketi buruşturarak bulduğum ilk yere sıkıştırdım. Hızlıca arkamı ona doğru dönüp başımı başlığa yasladım ve gözlerimi sıkıca kapadım.

“Uyuyacağım ben.”

Sancak kısık sesle güldükten sonra, “Kaç bakalım,” dedi ve uyumadan birkaç saniye önce tesadüfen, “Nasıl olsa yakalarım,” dediğini duydum.

***

Araba durduğunda zaten hafif olan uykumdan uyanmak için gözlerimi kırıştırdım. Üzerimde Sancak’ın ceketı vardı ve o kadar güzel kokuyordu ki sayesinde huzurla uyuyabilmişim. Koltuğumda dikleşerek uyku sersemi sağıma soluma baktım. Sabah erken saatlerde uyandığımız için yorgundum ancak arabada kestirdiğim için daha iyiydim.

“Neredeyiz?”

“Volkan’la düşündük. Bizimkilerin yanına akşam gidelim dedik. Karnının aç olduğunu söylemiştin. Daha fazla aç yatmanı istemedim. Hem orman havası iyi gelir,” diyerek Sancak kemerini çözdü ve anahtarı kontaktan alarak cebine attı. “Dışarısı soğuma-ya başlamıştır, ceketimi üzerine geçir.”

“Sonra sen üşürsün,” diyerek alması için uzattım. “Olmaz.”

“Hasta olunca en az iki hafta iyileşmiyorsun, Mahira. Ceket üzerinde kalsın. Ben arabanın arkasından kendime kabanımı alırım.”

İtiraz etmeme izin vermeyeceğini anladığımda üzerime giyerek kokusunun bedenimi sarmasına bayıldım. Saçlarımı kurtarmak için arkamı dönmeme işaret ettiğinde gülümseyerek arkamı döndüm. Parmakları enseme ufaktan değdiğinde göğsüme yumruk atılmış gibi hissettim.

Saçımı kurtardıktan sonra, “Dönebilirsin,” dedi. “Uzat bakalım kollarını.”

“Olur,” diyerek kollarımı uzattım ama cevabım ne sorsa zaten aynı olurdu. Ceketin kollarını iki kere katladı ve parmak uçlarım görünecek şekilde bıraktı.

“Böyle ellerin üşümez, güzelim.”

Tutun beni, bayılacağım galiba.

Sancak’ın olduğu taraftan cama tıklatıldığında hızlıca geri çekildim. Sancak kaşlarını çatarak kapısını açtığında abim içeri uzandı ve kolunu kapıya yasladı. “Gelmeyi düşünüyor musunuz?” dedi.

“Şu ayıyı uyandırayım da geliyoruz, abi,” diyerek hâlâ uyuyan ve varlığını horlamasa hatırlamayacağım yaratığa döndüm. Kafasına tıklararak vurdum. “Orası boş olduğu için yankı yapar şimdi,” dediğimde Sancak ve abim kakhaha attı. “Kalk!”

Sesimin yüksekliğinden Samet yattığı yerden sıçrayarak sağına soluna baktı. “Zombi istilasına mı uğradık?” dedi.

“Nerede bizde o şans! Keşke gelseler de seni alsalar. Biz de rahat etsek.” Ellerimi havaya kaldırarak dua etmeye başladım. Abim ve Sancak bizi bırakarak dışarı çıktığında Samet’in yakasına yapışarak onu kendime doğru çektim. “Bir daha bana zombi dersin bağırsaklarını deşer, sana yediririm, anladın mı beni?”

Samet’in kahverengi gözleri kocaman açıldı ve başını salladı.

“Tamam, Mahira abla.”

“Aferin. Böyle yola gel,” diye geri itekleyip yakasını bıraktım. Dikiz aynasından saçımı başımı düzelttim. “Nasılım?”

“Gördüğüm en güz-”

“Yeter, yalaka. Çık dışarı!” diyerek sözünü kestim ve başımla kapıyı gösterdim. “Yallah!”

“Abla ya! Ne yapsam kızıyorsun,” dedi ve kapıyı açıp, kaçır gibi dışarı çıktı. Arkasından ben de dışarı çıktım. Kızlar da sırt çantalarını takıyordu.

Abim ve Sancak bizi orman yoluna sokmuştu. Etrafta bir sürü uzun ağaç ve belimi geçen otlar vardı. Geldiğimiz yer medeniyetten uzak, tek yöne giden araç yolundan oluşuyordu. Manzara estetik ve yemyeşildi ancak kaybolursak yönümüzü bulmamız saatler alırdı.

Arabanın arkasında duran Sancak’la abime doğru yürüdüm.

“Plan nedir?”

Sancak siyah kısa kabanını giyerken abim kızlarla bana, “Önce yemek mi yemek istersiniz yoksa gezelim mi?” diye sordu.

“Fark etmez bana,” diyerek omuz silkti Ela. Üzerinde şişme beyaz montu ve siyah taytı vardı.

Nur kafasına taktığı şapkayı düzelterip Ela’ya ters ters baktı. “Açım ben, terzi. Yemek de yoksa seni yerim,” diyerek kızı sert bir şekilde dürttü.

Ela cline vurup, uzaklaşarak yanıma doğru kaçtı. “Şu manyağı benden uzak tutun,” dedi.

“Bence gezip ateş için odun toplayalım. Daha sonra yemek yeriz,” diyerek açılan botlarımın bağcıklarını bağlamak için eğildim.

“Mahira’nın dediği mantıklı.”

Sancak destek verdiğinde *yığidım*, diyerek üstüne atlamamak için kendimi zor tuttum. Gerçi öyle bir şey yapsam Volkan abim elinin tersiyle sineğe yapıştırır gibi yapıştırırdı.

“Hadi, gidelim o zaman,” diyen abim arabayı kilitleyerek önden yürümeye başladığında zıplayarak Sancak’ın koluna girdim. Kafamı kaldırıp kocaman gülümsedim.

“Sen her zaman bana böyle destek mi olacaksın?”

Sancak burnumun ucuna vurup, “Sen her zaman bu kadar tatlı mı olacaksın peki?” dedi.

“Zaten öyle değil miyim?”

Sancak tam cevap vereceği sırada Samet yanımıza koşup, “Abi, beni niye arkanızda bırakıyorsunuz, ya?” dedi.

Sancak, Samet’e *seni yanımıza almak zorunda mıyız ki*, der gibi bakarak, “Koca adam oldun,” dedi. “Git, Volkan’ın yanında yürü.”

“Siz ne zamandır bu kadar iyi anlaşmaya başladınız?”

“Sana ne!” diye çirkefleşerek bağırdım. “Bu çocuğu Fatma teyze niye gönderdi?”

“Annemin aklından geçenleri bilen kişi ödül alır, Mahira abla.”

“Lan, git buradan! Utanmadan cevap veriyor bir de.”

Utanmaz çocuk, inadına yanımızda yürümeye başladı. Söylene söylene ağaçların arasına girerek yoldan uzaklaştık. Ela ve Nur abimin yanına geçmiş, hep birlikte konuşarak ilerliyorlardı.

Sancak’a dönüp, “Daha önce buraya geldiniz mi?” diye sordum.

“Daha aşağıda kamp yaptık ama bu kadar yukarılara hiç çıkmamıştık. Abin bu yolda duralım deyince sesimi çıkarmadım.” Etrafa gözlerini kısarak baktı. “Aşağılara inelim bak, orada görülecek güzel yerler var. Buralar sırf ağaç.”

“O kadar aşağıya inemem,” diyerek mızızlandım. Kolunda sağa sola döndüm. “Yorulursam taşımak zorunda kalırsın.”

Kız, sen kur mu yapıyorsun? Ne bu hareketler?

İşine bak, iç ses.

“Kollarım sana hep aç-”

Sancak bana kaşlarını kaldırıp, eğlenerek cevap vereceği sırada Samet, “Abim hamal mı Mahira abla?” diye sözünü kesti. Gıcık gıcık cevaplar verip arabada hırpalamamın intikamını almaya başladı.

“Yedim seni, lan,” diyerek dövme için fırladığımda Sancak kolumdan tutarak geriye çekti.

“Saygısız!” diyerek kardeşine bağırdı. “Ağzını yumruğumla kapamadan sus.”

“Ama abi, buna ne olmuş?” Benî göstererek, “Bana şiddet gösteriyor ama sana gelince...” dedi.

Sancak kolumu bırakarak, “Kendin kaşındın,” dediğinde Samet’e doğru fırladım.

“Geberttim seni, oğlum,” diyerek kovalamaya başladığımda abimlerin yanından fırlayarak ormanın derinlerine ilerledik. Diğerleri de koşturarak peşimizden gelmeye başladı. Samet yerdeki kütüğün üzerine zıpladığında küfrederek peşinden devam ettim.

“Seni elime bir geçireyim, boş kafanı ağaçlara sürterek kıvılcım çıkartacağım,” diyerek yere eğildim ve bulduğum taşı kafasına fırlattım ancak taş sırtına çarpıp düştü.

“Acıdı be!”

“Geber!”

“Mahira, kaybolacaksın!”

Volkan abim bağırarak peşimizden gelmeye başladığında Samet, abimin korkusundan koşmayı bırakıp, hızlıca etrafımdan dönerek arkama geçti ve ellerini havaya kaldırdı.

“Tamam, özür dilerim, Mahira abla.”

Elimi dizlerime yaslayarak soluklanmaya başladım. Köpek, çok hızlı koşuyordu. Olduğum yerde dikleşerek, “Kafana bir tane vurmadan kurtulamazsın,” dedim. Diğerleri Samet’in yanına yetiştiğinde onlara doğru dönerek abime işaret ettim. “Tutun şunu.”

“Yakalarım kanka ben onu.”

“Bücüre bak, sen kimi yakalıyorsun?”

“Samet!” diye kükredi Sancak. “Saygılı konuş demedim mi lan!”

Nur, “Gel terzi, indirelim şu salağı,” diyerek, Ela’nın omzunu tutup ileri doğru çekti. “Hak ettin, Samet.”

Samet yardım için Sancak ve Volkan abime baktığında ikisi de kafalarını çevirip görmemiş gibi yaptı ve birbirlerine çevreyi anlatmaya başladı. Kızlar gülüyordu. Destek olmak için Samet’i tutmaya giderken bir anda oldukları yerde durdular.

“Mahira!” diyen Ela kekeleyerek adımı söyledi.

Olduğum yerde zıplayarak, “Yakalayın!” dedim.

Kızların endişeli çıkan sesine abimler dönüp baktığında herkes olduğu yerde donup kaldı. Keyifli halleri kayboldu ve arkama bakmaya başladılar.

Volkan abim telaşla, “Mahira, hemen buraya koş!” dedi.

“Yakalasanıza şunu!”

Bu sefer Sancak kızarak, “Buraya gel, Mahira!” diye bağırıırken sesinde telaş vardı. Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Ne saçmalıyorsunuz siz?”

Nur, “Arkanda ayı var,” diyerek işaret etmeye başladı.

“Aman canım!” diyerek elimi salladım. “Kartal abim Ankara’da kaldı ya. Unuttunuz mu?”

“Lan, o değil!” diye bağırdı abim.

“Ee, Sancak da burada,” diyerek laf attım.

“Arkayı dön, kanka,” diyen Nur’un rengi gittikçe açılırken her an kaçacakmış gibi duruyordu. Gözlerimi devirdim.

“Hayır yani, Samet kaçsın diye ne bu tripler?”

Söylene söylene arkamı döndüm. Bizden uzakta ancak bizi görebilecek bir mesafede duran ayının biri ağacın altında bize bakıyordu. Kafası kocamandı. Tüyleri uzun ve kahverengiydi. Resmen ben ayıyım diye bağıırıyordu.

Oturduğu yerden kalktığında yanındaki ağacın gövdesine geliyordu ve cüssesinden kocaman olduğu belliydi. Gördüğümü tam algılayamamıştım. Gülerek abimlere doğru döndüm. “Arkamda ayı var,” dedim. Sancak endişeyle yüzüme bakarken sonunda gör-

düğüm kocaman, kahverengi hayvanın korkusu aniden damarlarımın vurdu. Arkamı döndüm ve titreyerek, “Ayı!” diye bağırdım. Ayı bize doğru koşmaya başladığında önüme döndüm ancak korkudan kımıldayamıyordum.

Diğerleri de bağırmamı bekliyormuş gibiydi. Nur, “Koşun!” diye avazı çıktığı kadar bağırdığında geldiğimiz yöne fırlamaya başladık.

Bacaklarım kilitlendi ve olduğum yerde donmama neden olduğunda ilk defa beynim çalışmamaya başladı. Kalbimdeki korku kulaklarıma ve damarlarıma vurmaya başladı. Diğerleri koşarak uzaklaşmaya başladığında Sancak ona doğru gitmediğimi fark edip endişeyle bana doğru koştu. Elimi tutup kendine doğru çekti.

“Koş!”

“Sancak, ayı var,” dedim korkuyla.

“Evet, güzelim. Şimdi koş.”

Tepki vermemi beklemeden, bedenimi kollarının arasına alıp koşmaya başladı ancak fazla ilerlemeden kendime geldim ve kollarından aşağıya atlayıp elini tutum.

“Ayı!” diyerek tekrar bağırdım ve deli gibi koşmaya başladım. Sancak’ın elini bırakmıyor, bir yandan da çığlık atıp depar atıyordum. “Yemin ederim, yeter ama ya!”

“Mahira, neden hep seninle birlikteyken başımıza bunlar geliyor?”

Ela’ya bağırarak, “Nur’un hatası!” diye cevap verdim.

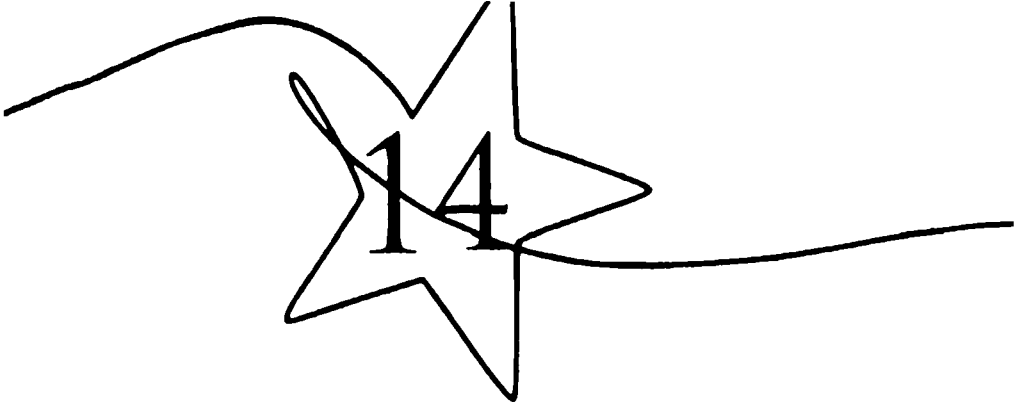
“Bu sefer ben ne yaptım? Ayının elini tutup ormanda evcilik oynamaya mı çağırdım?”

Nur öyle hızlı koşuyordu ki aynı boyda olduğu otlar kımıldamasa çoktan gittiğini zannederdim.

Samet yere düşüp, sürünürken, ayının arkamızda kükremesiyle çığlık atıp tekrar ayağa kalktı ve koşmaya başladı. İleride gözüne kestirdiği ağaca tırmanmaya başladığında Nur onu sırtından tutup aşağıya doğru çekti. “Önce ben!” dedi.

Nur ayağını ağaca yaslayıp, kendini yukarı doğru ittiğinde Samet yere çöküp Nur’un bacaklarından itmeye başladı ancak Nur

Sancak yerinde donup kalmış vaziyette yüzüme bakarken arkamda ağaçtan kurtulamayan Nur, Samet'e tekmeler savurup sıkıştığı yerden kurtulmaya çalışıyordu. Ela ve abim çoktan hepimizi terk etmiş, kurtulmak için can havliyle koşuyordu.

"Lan, abi! Buradan kurtulalım da hayatın boyunca beni arkanda bırakıp kaçmanı başına vurmazsam bana da Mahira demesinler!"

Ayı tekrar kükrediğinde, olduğum yerde sıçrayıp, Sancak'ın kollarına yapışıp sallamaya başladım. "Daha sonra donabilirsin!" dedim. Hâlâ kendine gelmediğinde korkuyla arkamı dönüp baktım. Bence ayı bizi yemekten çok bu salakları biraz daha korkutsam ne hallere girerler de eğlenirim diye düşünüyordu. "Eğer ayıya yem olarak ölürsem öbür dünyada başına bela olur, sırat köprüsünde arkandan tekmelerim!"

Sancak'tan hâlâ bir tepki alamadığımda Samet'e doğru döndüm ve yanlarına doğru koştum. Nur hâlâ ağaçta sallanmaya devam ediyordu. Samet de bacaklarından tutmuş, kendine doğru çekiyordu ama arada ayının olduğu tarafı kontrol ediyordu. Eğer ayı yaklaşırsa kaçacaktı.

"Nur abla, bundan sonra sana yemek yasak."

"Sus yoksa ayağımı ağzına sokarım!"

"İyi, kendin kurtul."

"Çek yoksa ayıdan önce seni ben gebertirim!"

"Geldim, kanka," diyerek hâlâ donuk vaziyetteki Sancak'a bir bakış atıp telaşla Nur'a döndüm.

Bu koca grupta akli başında bir Sancak vardı ama onu da sa-

yemde kaybetmiştik. İnşallah ormanın içinde başımıza başka belalar gelmeden sağ salım buradan çıkardık.

“Mahira, kurtar beni!”

Ağacın önüne geçip, kafası aşağıda olan Nur’a bakıp başımı yana eğdim ve nasıl bu duruma düşebildiğini incelemeye başladım.

Gururla, “Vallahi pes,” dedim. “İmkânsız başarımışsın. Göletteki ördekler bile suda bu şekilde duramıyor.”

Nur elini çenesine koyup hak verdi. “Fantastik bir insanım derken şaka yapmıyordum,” dedi.

“Ayı geliyor, ayı!” diye bağırdı Samet.

“Çocuk doğru söylüyor, Mahira. Kurtar beni!”

“O iş bende kanka,” dedim ve aklıma gelen planla Samet’e döndüm. “Ben buradan Nur’un kafasını iteceğim. Sen de bacaklarından tutup çek ki aradan lök diye çıksın.”

“Bok muyum ben, lan? Lök diye çıkmak ne?”

“Sus be!”

Avuçlarımı Nur’un kafasına yaslayıp ileriye doğru itmeye başladığımda, Nur da kollarını ağacın gövdesine yaslayıp kendini itmeye başladı. Samet de bacaklarını çekiyordu.

“Yemin ederim, yemek yemeyi seviyorum derken bahtımı kasetmemiştim,” diye yakınmaya başladı Nur.

“Banyo yapıp dışarı çık, kızıl kafa,” diyerek son gücümle ittim. “Ha, bir de *smut* içerikli kitaplardan ve yakışıklı, kaslı erkek profillerinden uzak dur.”

Çünkü başına gelenlerin başka bir açıklaması olamazdı.

“Şuradan kurtulayım da düşüneceğim, kanka,” der demez ağaçtan lök sesi çıkarak geriye doğru düştü ancak bacakları kazandığı ivmeden dolayı geriye giderken ayakkabısının tabanı Samet’in göğsüne çarptı ve çocuğu geriye, çalılara doğru fırlattı.

Yere düşen Nur’a doğru koşup, endişeyle başında duracakken, Nur ecel korkusundan hemen ayağa fırlayıp, üstünü başını bile düzeltmeden arkasını döndü ve abimlerin olduğu yöne doğru koşmaya başladı.

“Hadi kaçalım, Mahira.”

Bazen gerçekten oturup uzun uzun düşünüyordum. Nasıl oldu da bu kadar garip tipler bir araya gelerek aynı mahalleye düştü? Hadi düştü. Peki, ben niye aralarına katıldım?

“Atom karıncaya bak sen,” diyerek elimin tersini avcuma vurdum. “Kız, bunları bırakıp nereye gideceğiz?”

“Kimleri ya?” diye bir iki saniye durup önce Sancak’a, daha sonra çalılıklardan çıkmaya çalışan Samet’e baktı. Sonra ağlanacak halimize gülmeye başladı.

“Abi kardeş ne yaptık bunlara biz?”

Kendimi açıklama ihtiyacı duyarak, “Sadece yanağından öpüp iyi ki varsın dedim,” dedim.

“Nasıl öptüysen adam kendinden geçmiş. Daha ilerisine geçsen Hakk’ın rahmetine kavuşur.”

Yüzündeki yayvan gülümsemeyle dalga geçen ifadesine kaşlarımı çatarak baktım ve susturmak için öksürdüm. Sancak duyuyor mu diye kaçamak bakışlar attım ama adamda hâlâ tık yoktu. Dümdüz karşıya bakıyordu.

“Mahira abla, ayıyı kontrol et!”

“Ayıyı unuttuk! Gidiyorum ben,” diyen Nur arkama kocaman gözlerle bakıp omuz silkti ve beklemeden koşmaya başladığında korkudan ben de arkamı döndüm.

Ayı, ağacın gövdesine yaslanmış, bizi izliyordu. Yanlış görüp görmediğimi kontrol etmek için kirpiklerimi kırıştırdım ve tekrar kontrol ettim. Gerçekten de ağaca yaslanmış, yanımıza gelmek yerine bizi seyrediyordu.

“Ayıya da garip olduğumuzu hissettirdik ya, cidden daha ne diyeyim? Bundan sonra gezip tozmak yok. Evden okula, o kadar. Başka macera yok!”

Sancak’ın karşısına geçip elimi gözünün önünde salladım. Tepki vermediğinde, parmak ucunda kalktım ve omuzlarından tutup kendimi yüzüne yaklaştırdım. Dudaklarımızın arasında ufacık bir mesafe kalana kadar hareket ettim. “Kendine gelmezsen seni şuracıkta öperim,” dedim.

Yalandan tehdit ettiğimde Sancak hiç beklemediğim anda kendine gelip avcunu belime yasladı ve bedenimi geriye doğru aniden yatırdı. Saçlarını yere doğru akarken Sancak da üzerime eğildi.

“Ne yapacaksın, güzelim?” dedi. Bakışları dudaklarıma inip, gözleri parlayarak yukarı doğru çıktı. “Bir daha söyle.”

Kalp atışlarımı kulaklarımda hissettiğimde vücudum heyecandan titremeye başladı.

“Neyi söyleyecekmişim?”

Sancak yaklaşarak dudaklarını yanağıma bastırdı ve burnunu kulağımın hemen altına yaslayıp soluklanmaya başladı.

“Küçük bir kız bana çok güzel koktuğumu söylemişti. Kendisinin ne kadar güzel koktuğunu bilmeden.”

Kelimelerin tanıdıklığı göğsüme çarparak patladı ve benliğimi doldurup taşırdı.

“Küçüklük kavgasını geride bıraktığımızı zannediyordum.”

“Yaşın istediğin kadar benimkine yaklaşsın,” dedi ve parmaklarını bileğimde gezdirdi. Avcumu avcunun içine alıp kendisinin yanında ne kadar küçük kaldığını göstermek için havaya kaldırdı. “Benim için küçücüksün.”

Avcunda olmayan boştaki elimi kolundan çekerek işaretparmağımı göğsüne bastırdım. “Dikkat et, yüreğine fazla gelmeye-yim,” dedim.

Burnunu saç çizgimde gezdirdi. “Bende bundan korkuyorum ya,” dedi. Düşecek gibi geriye kaydığım da korkarak Sancak’ın koluna yapıştım. O da belimden destekleyip beni kendine doğru çekti ve bedenimi kollarının arasına alıp sardı. “Sen de iyi ki varsın, başımın belası.”

Kaşlarını çatıp, “Tatlı değil mi ya o?” dedim.

“Bilmem, öyle mi?” dedi. Geriye çekilmeye çalıştığımda, kolunun altında döndürüp beni yanına çekti.

“Beni merak etmeyin ya, iyiyim ben,” diyen Samet sonunda çalılıklardan çıkmayı başarmış olacak ki saçlarının arasında kalan yaprakları çekmeye başladı. “Çok iyiyim, gerçekten. Bu kadar üzülme, abi. Vallahi bak. Sakın geride kalırım, aman çalılıklardan çıkamam da ayı kardeşimi yer diye dert etme.”

“Çenenden belli,” dedi Sancak ve kardeşine memnuniyetsiz bakışlarla baktı. “Ayı çeneni de götürecekse kendi elimle teslim edeyim.”

Yüzünü buruşturup, “Abilerin yüzkarası,” diye cık cıkladı.

Ah be çocuk, bir yüzkarası da beni bırakıp kaçtı.

Samet bizim duruşumuza önce şaşkınlıkla baktıktan sonra konuşacaktı ki Sancak ne geleceğini biliyormuşçasına, “Sakın tek kelime etme,” dedi.

Samet arkada kalıp yavaş yavaş bizi terk eden ayıya baktıktan sonra rahat bir nefes verdi. “Ayı bile sizin romantizminizden dolayı tiksiniyor kaçtı. Tebrik ederim, vallahi,” diyerek alkışlamaya başladı.

“Ne diyorsun be?” Aşağıya doğru eğilip tek elimle botumu çıkarmayı başaramadığımda pes etmedim ve iki elimle çekip çıkardım. “Kafanı kırarım senin, terbiyesiz.”

“Abi, emin misin gerçekten?” Abisine onu sarsmak istercesine baktı. “Hâlâ geç değil, görüyorum.”

“Lan, hâlâ konuşuyorsun bak.”

Botumu sıkıca tutup ayakkabımı fırlattım. Samet son anda kendini yere attığında ayakkabım ayının olduğu yere fırlayıp gözden kayboldu.

“He he, ıskaladın,” diye kişneyerek, düştüğü çamurlu topraktan kalkıp gülmeye başladı.

Burnumu çekip dudağımı büzdüm ve işaretparmağımla Samet’i göstererek Sancak’a döndüm.

“Bak, bana ne dediğini duydun mu?”

Sancak büzdüğüm dudağıma baktıktan sonra kaşlarını çatıp kardeşine döndü. “Tek kelime edersen kafanı kopartır, top gibi sektiririm,” diyerek tehdit ettiğinde yüzümde şapşal bir gülümseme oluştu.

“Ya, Sancak...”

Sancak’ın çatılan kaşları düzelip yumuşayan ifadeyle tekrar bana döndüğünde göğüs kafesimin eriyip parmak uçlarıma doğru aktığını hissettim.

“Şarlatana bak! On yedi yıllık abimi elimden almaya kalkıyor.”

Nereden geldiğini fark etmediğim kıskançlık, sinşi bir engerek gibi damarlarımdan içeri girip, tüm hislerimi zehirleyerek doldurmaya başladı. Hızlıca Sancak'ın beline sarılıp başımı göğsüne koydum.

“Senin on yedi yıllıksa benim yirmi yıllık be!”

“Abim o benim, abim!”

“Benim de sev...” diye heyecanla atladığımda kelimelerimin devamı kesildi. Kalbimin içindeki boşluk yanmaya başladığında boğazıma dizilen kelimeler sahipsizdi. İki beden arasında varlığının kökleriyle yayılmaya başladı.

Sancak da neden sustuğumu anlamış olacak ki yüzünde kıskançlığımdan dolayı oluşan gülümseme yavaşça silinmeye başladı. Ela gözlerinde sonu gelmeyecek gibi duran keyifse gerçeklerin ağırlığıyla sönmeye hazırlandı.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, “Git de ayakkabımı getir, terbiyesiz çocuk,” dedim.

Samet bile Sancak'la aramızda oluşan boşluğun farkına varmış olacak ki anında aramızdaki laf dalaşını kesip başını salladı ve arkasını döndü. Birkaç adım ilerledikten sonra olduğu yerde durup korkuyla döndü.

Zorlukla yutkunup, “Şey... Mahira abla,” dedi.

“Ne?” diye bağırdım.

“Ayı botunla oynamaya başladı.”

Sözcükler dudaklarından inanamıyorduşçasına döküldü.

Ağlayacak gibi, “Ne dedin sen?” dedim. Diğer ayakkabıyı da fırlatmaya hazırlandım. “Lan, gidip al. Ağzının ortasına çakacağım şimdi.”

Gözlerindeki korkuyla, “Oldu,” dedi. “Ayı da gelsin, beni yesin.”

“Nerede bizde o şans?”

Samet yanımdan geçmek için kaçarcasına koşmaya başladığında montundan tutmak için atıldım ancak Sancak gitmeme izin vermeyerek yerimde durmam için kolunu belime sardı.

“Sakin ol, güzelim.”

“Ya, nasıl sakın olayım?” Samet'i elime bir geçireyim, etlerini

çimdikleyerek koparacaktım. Mızızlanmaya başladım. “Ayakkabım onun yüzünden kayboldu.” Pofuduk çoraplı ayağımı havaya kaldırdım ve kahrolduğumu belli etmek isteyerek, “Eve nasıl gideceğim ben?” dedim.

Mahira yoksa aklımıza geleni mi yaptıracaksın?

Senin değil, benim aklıma geleni, beleşçi.

Ayy, heyecanlandım şimdi. Hiç kavga edemeyeceğim.

Sancak ayakkabıyı alma cesareti göstererek belimi bıraktı. Geri çekilip ayının olduğu tarafa döndüğünde ne yapacağını anladım ve koluna yapışıp çekmeye çalıştım. Ancak adamda nasıl güç varsa kendi yerimde sayıyor, resmen yürüyüş bandında ilerlemeden adım atıyordum.

“Hayır, gitme!” Sancak omzunun üstünden baktığında, “Bir ayakkabı için seni kaybedemem,” dedim.

Sancak gitmekten vazgeçip bana döndüğünde kaybolan neşesine inat güzelce sırttı ve dalga geçse de hoşuna gittiğini anladım.

“Demek beni seçiyorsun, öyle mi?”

“Şimdi şöyle ki...” diyerek dudağımı yaladım ve başımın ucuyla ayıyı gösterdim. “Seni yerse insan etinin tadını alır.” Sancak kollarını göğsünde birleştirip tek kaşını kaldırdı ve devamında ne geleceğini büyük bir merakla beklemeye başladı. “Maazallah, tadını beğenmezse kafasını çevirip benim gibi bir güzelliği görür ve benim tadımın daha güzel olduğunu anlayıp peşime düşer.”

“Tek bakışla?”

“Gözünün ucuyla baksa bile anlar,” diyerek elimi salladım.

“Deli olduğunu biliyorsun, değil mi?” diyerek diliyle alt dudağını nemlendirdiğinde bakışlarım dudaklarına takıldı. Utanarak gözlerimi kaçırdım.

“Deliyim ama deli de ederim.”

Sancak kafasını iki yana sallayıp anlayışla, “Bilmez miyim?” dedi.

Yan yan yengeç gibi Sancak’a doğru hareket ettim ve omzumla kolunu dürttüm. Bunun için ilahi güçler tarafından yaklaşık yirmi santim verilmesi gerekiyordu.

“Beni taşısana!”

“Başladık mı yine şirinlikler yapmaya?” dedi ama bana söylemekten çok kendisiyle konuşuyor gibiydi.

“Taşımayacak mısın?” dedim. Dudağımı büzüp, her an ağlayacakmışım gibi titreyerek parmak ucumda yükseldim ve yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

“Ah Mahira, ah,” diyerek yakındı ve sırtına çıkmam için çöktü.

“Ama ben sırtına çıkmak istemiyorum ki.”

“Ne istiyorsun?”

“Geçen gün taşıdığın gibi taşımanı istiyorum.”

Yerimde zıpladığımda içimdeki sevinç kocamandı. Kaç yaşına gelmiştim ve nazımı çeken Sancak’tan başka kimse yoktu.

“Tabi, canım. Abin de beni Allah’ıma kavuştursun.”

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum ve etrafından dolanarak arkasına geçtim. Abimden korktuğunu hiç zannetmiyordum ancak bu şekilde karşısına çıkmanın uygun olmayacağını düşündüğünü görebiliyordum.

Kollarımı omzuna dolayıp bacaklarımı belinin yanından geçirdim ve çenemi omzuna koydum. Yanağım neredeyse yanağına değiyordu. “Gidebiliriz, centilmen bey,” dedim.

“Hamal bey demek istedin herhalde,” diyerek zorlanmadan ayağa kalktı ve düşmemem için bacaklarımdan tutup diğerlerinin gittiği yöne doğru yürümeye başladı.

“Yok canım, estağfurullah,” dediğimde güldü.

Kollarımı boynunda sıkılaştırdım ve çevreyi izlemeye başladım. Sancak’ın boyundan dünya daha farklı duruyordu. Yukarılar güneş ışığı gördüğü için daha parlakken aşağılar koyu renkliydi ve ağaçların tepelerini tam göremesem de birkaç kuş yuvasını görebiliyordum.

Ayrıca ayı, Samet’in dediği gibi ayakkabıma kafayı takmış, onu ağzına alarak, ormanın derinliklerine doğru ilerleyip çalılıklar arasından gözden kaybolmaya başlamıştı.

Akşam çökmeden önce buradan ayrılmamız gerekiyordu çünkü başka bir yırtıcı hayvanla uğraşacak havamda değildim.

“Uzun boylu olmak güzelmiş,” dedim. Yanağımla Sancak’ın yanağına vurduğumda saçlarım boynuna doğru karıştı.

“Dünya nasıl görünüyor?”

“Daha aydınlık,” dedim. Sesli şekilde kahkaha atıp başını kaldırmaya çalıştı. “Nur, canım kankim, aşağılar ona karanlık geldiği için kaçıyor demek ki.”

“He, Mahira.”

“Küçük vücudunda kan akışı beyne bizimkinden daha hızlı vuruyorsa kız ne yapsın?”

“Güzel teori. Biyoloji sınavlarını da böyle mi hallettin?” diyerek benimle dalga geçti.

“Hey!” Başımı aşağıya doğru eğip yüzünü görmeye çalıştım. “Benim derslerim iyiydi bir kere.” Tekrar dalga geçmek için ağzını açtığı anda avcumu dudaklarına bastırdım. “Sus bakayım! Hem ben daha şarkı söyleyeceğim.” Sancak *yapma*, der gibi inlediğinde elimi çekip bu kez yanaklarına bastırıp sıktım. “İtirazın mı var, Sancak Kızıltepe?”

“Yok canım, ne haddime,” dedi kinayeye.

Hiç takmayarak burnumun ucunu havaya kaldırdım ve inatlımdan kargadan beter sesimle şarkı söylemeye başladım.

Sevgi olsun, taştan olsun.

Ama benimle olsun. (Hmm)

Kinayeye şarkı söylerken kollarımı iyice sıktım ve çenemi omzuma yaslayıp söylemeye devam ettim.

Çile çeker aşkın mapusunda.

Bi’ kaçıışı yok ki bunun.

Bir elimi havaya kaldırıp salladım ve Sancak’ın dudaklarının ucunda büyüyen gülümsemeye kirpiklerimi kırptırdım.

Koşmayı seviyor, aşkın yollarına.

Kendini yormayı bıktırmadan.

Her acıyı çekip, alışa alışa.

Aşkı öğreniyor.

Sevmeyi seviyor, diyorum ya sana.

Kalpleri kırmayıp aldatmadan.

Farklı dünyalar, tanıya tanıya.

Doğrusunu arıyor.

Yanağına yanağımı yaslayıp, yüzüne doğru eğilerek, özellikle devamını bastıra bastıra söyledim.

Yâr, bana bakmasa da.

Yâr, benim olmasa da.

Heyecan duymayı seviyor bu gönlüm.

Bir sonuç almasa da.

Sancak sözlerden sonra başını yana çevirip, tek kaşını kaldırarak baktı. Yüzündeki ifade gülümsememi daha da büyüttü.

“Yâr belki de sana bakmaya dünden razı,” dediğinde kalan şarkı sözlerini nasıl söylediğimi hiç bilmiyordum.

Ormanın içinden çıkıp arabaları park ettiğimiz yola geldiğimizde biz hariç herkes çoktan gelmiş, ayının gelme ihtimaline karşı kapılara yakın duruyordu. Zavallı Samet hâlâ ayının tırmanabilme kapasitesini anlamamış olacak ki aracın arkasına dolanmış, ayağının birini tampona koymaya kararlıydı.

Şarkı sözlerimi bitirip doğrudan kötü kötü abime baktım. Tükürerek, “Yazıklar olsun sana,” dedim.

Abim artık biz geldik diye mi yoksa ayı ormandan çıkmadığı için mi rahatladı, bilmiyorum ama soluğunu bırakıp pişkin pişkin gülümsedi ve arabanın önünden dolanarak yanımıza geldi.

“O bülbül sesine ayı bile dayanamayıp gitmiştir.”

Sancak’ın sırtından yaklaşan abimi tekmelemeye çalıştığımda Sancak geriye doğru çekilip arkadaşına vurmama izin vermedi.

“Seni annemle Kartal abime söyleyeceğim. Özellikle Kartal abime söyleyeceğim. Beni ormanda aylara bırakıp kendini kurtarmak için kaçtığını, bundan sonra benim tek koruyucumun Kartal abim olduğunu söyleyeceğim.”

“Yok abicim, sen yanlış anladın,” diyen abim kollarını açıp, sarılmak için yanaştığında suratımı çevirip ayaklarımı savurdum.

Abim, Sancak’la ikimize bakıp, “Ne bu hal?” dedi.

“Utan utan, Sancak olmasa ayı beni yiyecekti.”

“İki şarkı söyleseydin, yemekten anında vazgeçerdi, Mahira abla.”

Samet hâlâ arabanın arkasından çıkmayıp laf attığında Sancak'a döndüm ve Samet'i işaret ettim. "Ayağını biricik bebeğine koymuş, tepesine çıkmaya çalışıyor," diyerek ispiyonladım.

Sancak sırtında olduğumu unutup, hızlı adımlarla yürüyüp kaşlarını çatı ve kardeşine, "Çek lan ayağını," diye bağırdı.

"Ne yani abi? Ayı gelince arabanın tepesine çıkmayayım mı? Araba daha mı değerli?"

Kollarımdan destek alarak Sancak'ın sırtında yükseldim ve kulağına doğru, "Arabanın daha değerli olduğunu söyle, yiğidim," dedim.

Sancak kelimelerimi duyar duymaz, algılamaya çalışmadan doğrudan, "Araba," dedi ve daha sonra ne dediğimi tam olarak anlamış olacak ki başını kaldırıp bana doğru bakmaya çalıştı.

"Oha ama abi!"

Kendimi gösterip Sancak'ın sırtından sıırıttım. "Benimle iyi geçin yoksa..." Cümlemi tamamlama ihtiyacı duymadım. Zaten Samet de anlayarak, başını söylene söylene çevirip arabanın arkasından çıktı.

"Acıktım ben," diyen Nur saklandığı yerden başını gösterip elini salladı. "Eve mi gitsek artık?"

Ela çekinerek, "Hiç sırası değil, biliyorum ama ben de acıktım," dedi.

Abim yaranmak isteyerek, "Sen de acıktın mı Mahira?" diye sorduğunda burnumu kıvırdım.

"Artık seninle akrabalığımız buraya kadardı."

"Mahira!"

"Sen beni ayıların eline bıraktın. Beni beni, Mahira'nı." Göğsüme vurarak, ağıt yakıp iki yana sallandım. Abim acıyarak Sancak'a baktıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Vah ben başımı alıp nerelere gidem? Abim beni yaban ellerde bıraktı!"

"Telefonunun en üst modelini alırım," dediğinde kapadığım gözlerimden birini açıp, dudaklarımı içeri çekerek baştan aşağıya şöyle bir abimi süzdüm. Son model telefonla kandırabilir miydi beni?

“Vah vah,” diyerek gözümü kapadım ve kabullenmeyeceğimi belli ederek yakınmaya devam ettim. Elime hazır fırsat geçmişti, yolun yarısından döner miydim?

Dibine kadar sömürme, sonuna kadar acındırma!

“Dizüstü bilgisayar da alsak,” diyen abim blöfümü yiyerek teklifi ikiye katladığında gözlerim para işaretleriyle aydınlanarak kocaman açıldı. Birinde telefon, diğerinde bilgisayar emojileri parlamaya başladı.

Samet, abimin yanına koşturarak bacaklarına sarıldı. “Volkan abi, ben senin kardeşin olurum,” dedi. “Beni ayıllarla baş başa bırak hatta Everest Dağı’nın tepesinde bırak, gıkım çıkmaz.”

“Hadi lan oradan, o benim abim,” diyerek Sancak’ın sırtından inmek için aşağıya atlamaya çalıştığımda Sancak gülerek inmem için eğildi.

Ayaklarım yere değer değmez, Samet’in saçından tutup geriye doğru çektim.

“Aman be! Şurada iki dakika duygusal an yaşatmadın. Teklifi üçe çıkaracaktım.”

Abim, “Çakala bak,” diyerek Sancak’a döndü ve başının ucuyla işaret etti.

Sancak, “Bana mı anlatıyorsun?” dedi.

“Laf ağızdan bir kere çıkar, abi. Eve gidince almazsan yaptıklarını anlatırım.”

Eh, tehdit işe yarıyorsa neden kullanmayayım?

“Alacağım alacağım,” diyerek yaka silkti.

Samet elimden kurtulamayacağını anladığında nereye gidersem peşimden gelmeye başladı.

“Sevgili patronum, haini size getirdim.”

Sancak kardeşine baktı. Bırakmam için işaret verdiğinde ellerimi havaya kaldırarak geriye doğru çekildim ve zevkle gülümseyerek yerimde sallandım. Sancak yerde oturan Samet’e bakmak için çöktü. “Demek sadakatini telefon ve dizüstü bilgisayarla satın alabiliyoruz, öyle mi?” dedi.

“Yok abi, yanlış anladın sen.”

Arkadan Samet'in kulağına, "Yalancı yalancı, sana kimse inanmaz!" diye bağırdım.

Sancak tatlı gibi görünen ama altından ne geleceğini bildiğim ses tonuyla, "Bilgisayar monitörünü değiştirmek istiyordun, değil mi abicim?" diye sordu.

Samet'in gözleri parladı ve umutla başını heyecanlı heyecanlı salladı. "Evet, abi," dedi.

Sancak hırslı hırslı, "Nah değiştirirsin!" diyerek aniden ayağa kalktı. "Yürü, Mahira. Gidiyoruz. Hainlerle işimiz bitti artık."

Sırtımı dönüp omzumun üstünden abime ve Samet'e baktım. "Gidelim," dedim.

Sancak'ın peşinden arabaya doğru giderken abim arkamdan, "Gidersen hediyeleri unut!" diye bağırdı. Yerde oturan Samet'i de ayağının ucuyla dürttü. "Kalk, ben alırım sana."

Samet, "Vallahi mi?" dedi ve sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi aniden ayağa fırladı.

Arkamı dönüp işaretparmağımla önce Samet'i, daha sonra kendimi gösterdim. "Sen beni Samet mi sandın?" Saçımı savurarak arkamı döndüm ve havalı havalı arabaya doğru ilerledim. Arabanın kapısını açıp son kez abime baktım ve dil çıkardım. Arabaya biner binmez, "Sen alırsın bana, değil mi?" dedim. O kadar pahalı hediyeleri kaybedecek değildim ya!

"Ah, Mahira!" dedi. Ela gözleri inanamıyormuş gibi bakarken dudaklarında oluşan gülümsemeyi yakaladım.

"Ee, ne yapayım? Bu fırsatı tepeyim mi?"

"Ben de bu kız beni nasıl tercih etti diye merak ediyordum."

Alınıyormuşçasına yeni çıkan sakallarını sıvazladı ve kontağı çevirip motora güç verdi.

"Aa, bak şimdi ama! Hakkımı yedirmem." Göğsüme küt diye vurup öne eğildim. "Davan, davamdır."

Sancak uzun uzun baktıktan sonra başını iki yana salladı ve arabayı çalıştırmadan önce, "Alırım başımın belası, alırım," dedi.

Sancak'ın teyzelerinin evine geldiğimizde karnım açlıktan zil çalıyordu. Hatta yedi düvele haber vermek için guruldamaya baş-

lamıştı. Ayı belası yüzünden ne karnımızı doyurmuştuk ne de güzel ormanın tadını çıkarabilmiştik. Biraz daha yemek bulamasam arabayı talan edecektim.

İki katlı, ahşap evin önünde durduğumuzda hareketsizlikten dolayı kilitlenen kaslarımı açmak için kollarımı başımın üstünde kaldırıp esnemeye başladım. Sancak arabanın anahtarını çıkarıp kapısını açtı. Hemen peşinden inip bagajlara doğru yürümeye başladığımızda abim de hemen arkamıza park etti.

“Umarım Şengül teyze yiyecek bir şeyler hazırlamıştır yoksa tam şuraya bayılırım,” diyerek ayaklarımın dibini gösterdim.

Sancak bagajı açıp, spor çantasını alırken benim de sırt çantamı omzuna taktı. “Hazırlamıştır,” dedi.

“Bana yarın ayakkabı almaya gidelim,” dedim. Abimler de araçtan çantalarını çıkarmaya başlamıştı. Nur sırt çantasını kapıp yanımıza doğru koşturdu ve belime sarılarak, tüm yükünü verince iki yana sallandık.

“Kanka, açım aç!”

“Ben de açım,” diyerek burnumu çektim.

“Düşün önüme. Eve girelim önce,” diyen Sancak arabanın bagajını kapayıp kilitledi ve eve doğru yürümeye başladı.

Destek almak için elimi Nur’un kafasına yasladığımda kötü kötü bakıp silkelendi. “Ama kanka ya, kısıyım diye bu da yapılmaz ki!” dedi.

“He, pardon,” diyerek güldüm. Omzundan tutup, seke seke eve doğru yürüdüm.

Sancak evin ziline basarak beklemeye başladığında kapı açılana kadar Nur’un kızıl saçlarını örmeye başladım. Abimler de bizim arkamıza geçmiş, kapının açılmasını bekliyordu. Kapı açılmayınca, Sancak kaşlarını çatarak tekrar zile bastı.

Nur yandan dirsekleyerek, “Düşünsene geldiğimizden haberleri yok,” dedi. “Böyle dımdızlak kapıda kalırız.”

“Ağzını hayra, götünü bayıra aç-”

Cümlemi kuramadan Ela arkamdan avcunu ağzıma kapadı.

“Azar seanslarına gerçekten hazır değilim.”

Elinden kurtularak, omuz silkip dirseğimi Nur'un kafasının üstüne koydum ve Sancak'a döndüm. "Ee, kapıda mı kaldık şimdi?" dedim.

"Sancak, anneler bizi beklediklerini söylemedi mi?"

"Evet," diyen Sancak nefesini bıkkınlıkla verdi ve çantayı diğer eline geçirip cebinden telefonunu çıkardı. Annesini veya teyzesini aramak için rehberine girdi. "Orman faciasından sonra kapıda kalırsak sinirlerim tepeme çıkacak!"

Sancak çabuk sinirlenen, öfkeli biri değildi. Kendi kuralları ve çizgileri vardı. Eğer onu kimse geçmezse gayet anlayışlıydı fakat biri o sınırların ucunda bile durursa hiç görmediği bir öfkeyle karşılaşırdı.

Yirmi yaşındaydım ve Sancak'ı çok öfkeli gördüğüm anlar bir elin parmağını geçmezdi ancak o öfkeli halini de hiçbir zaman unutmamıştım. Hatta birkaçına şahit olmuştum ve öfkesinin kıvılcımlarını hâlâ hatırlıyordum.

Abimin aracının arkasından farlarını gözümüze sokan hadsiz bir giriş yaptığında yüzümü buruşturarak bakışlarımı kaçırdım. Araç durup park edildi ve içindeki her kimse aceleyle dışarı çıktuktan sonra kapısını kapadı ve koşmaya başladı.

"Kuzen, geldiniz mi?"

Sancak sesli şekilde nefesini verip kendisine seslenen kuzeni ne döndü. "Nerede kaldın, oğlum?" dedi. "Bu kadar kişiyi ağaç ettin!"

"Kusura bakma, Sancak," dedi. Yanımızda geçmeden önce Volkan abimi gördü ve birbirlerine selam verip sarıldılar. "Volkan Ayazkan buradaymış." Kendimi hatırlatmak için boğazımı temizleyip, kıskançlık yaptığımda Sancak'tan sadece yedi ay küçük kuzeni sinyali alıp bana döndü. "Baş belası Mahira Ayazkan da buradaymış."

Reverans yaparak öne doğru eğildim. "Ta kendisi," dedim.

"Naber, bücür?" diyerek göz kırptı ve sarılmak için yanaştığında Sancak omzundan tutup kendisine doğru çekti.

"Kapıyı aç, Onur," dedi. "Sayenizde başımıza gelmeyen kal-

madı.” Kuzenini kapıya doğru itekledi. “Herkesle daha sonra konuşursun.”

“Benim bir suçum yok, kardeşim,” dedi. “Son anda haberim oldu.” Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açmak için girişe yaklaştı.

“Nasıl son anda haberin oldu? Annem haber vermedi mi geleceğimizi?”

“Tüm aile yoldaydık. Ankara’ya geliyorduk. Birden Fatma Sultan aradı, hemen eve dönmemi söyledi. Ben de size yetişeyim diye bizimkileri otobüse bindirip aracı aldım ve yola koyuldum.” Kapıyı açıp içeri geçti ve ışıkları açtıktan sonra kenara çekilip geçmemizi bekledi.

Sancak önden girdi. Ayakkabısını çıkarıp ayakkabılığa bıraktı. Aceleyle tek kalan botumu çıkarıp kenara attım ve Sancak’ın peşine düştüm.

“Annem son anda haber vermiş olamaz.”

“Bilmiyorum ki kardeşim. Annen ne dediyse onu yaptık. Başta ben de anlam veremedim. Önce tüm aileyi Ankara’ya çağırdı, daha sonra sizi buraya gönderdi.”

Sancak taşıdığı çantaları merdivenin ucuna bıraktı ve kuzeninin peşinden salona girdi. Salonları yerel döşenmişti ve köşede kurulmuş olan soba içeriği ısıtıyordu.

Çocukluğumdan beri sobalı evleri ayrı severdim. Eskiden üzerinde kestane ve mısır pişiriyorduk. Etrafa güzel kokular yayılırken abimlerle, Sancaklarla oturup pişmesini bekliyor, bir yandan da ilk kim yiyecek kavgası yapıyorduk. Elimize aldığımız sıcak kestaneler parmaklarımızı yaksa da üfleye üfleye yiyorduk. Çocukluğumun güzel yanlarından biriydi ve şimdi sobaya tekrar kavuştuğum için mutluydum.

Sobaya yakın olan koltuklardan birine oturup ayaklarımı altıma aldım ve eve tekrar bakmaya devam ettim. En güzeliyse hâlâ değişen hiçbir şey yoktu. Tam karşımdaki duvarda televizyon ünitesi vardı. Yemek takımı yoktu. Onun yerine yer sofrası kuruluyordu ve bunu da ayrı seviyordum. Kaçtığımız ormana ve geyiklerin işlendiği duvar halısının güzelliğine bakıp Sancak’la kuzenine döndüm.

“Onur, sen evleniyormuşsun. Niye hiç haber vermedin? Teyzemler niye Ankara’ya gidiyor?”

Onur, Sancak’ın dediklerini ilk defa duyuyormuş gibi şaşkınlıkla, “Evlenmek mi?” dedi. “Ben mi?”

Sancak, “Evlenmiyor musun?” diye sorup kaşlarını kaldırdı.

“Yoo.”

“Evlenmiyorsun, öyle mi?”

“Evlenmiyorum, kardeşim. Yok öyle bir gündemimiz.”

Sonunda Sancak’ın tepesini attırmayı başarmışlardı. “Niye lan, niye?” diye bağırdı.

Onur abinin yeşil gözleri bir bana bir de karşı koltuğa oturmuş Volkan abime döndü. “Ne diyor bu?” diye sordu.

“Oğlum, niye evlenmiyorsun?”

“Git, sen evlen,” diyerek giydiği beyaz gömleğin yakasını silkti ve hemen hemen aynı boyda olan kuzenine sitem etti. “Ben niye evleniyormuşum?”

“Senin kız arkadaşın yok mu? Evlen işte.”

“Evlen evlen, ne bu ya?” Yanından geçmeden önce Sancak’ın omzuna vurdu. “Hem Sancak Kızıltepe evlenmeden önce bize evlenmek düşer mi hiç?” *Teessüf ederim*, der gibi baktı ve abimin yanındaki boşluğa kendini attı.

Sancak yüzünü sıvazlayıp, öfkeden delirerek, “Anne, ne karıştırıyorsun sen?” diye mırıldandı.

“Abi, ben şimdi anlamadım,” diyen Onur abi kafası karışmış bir halde hepimizin yüzüne baktı ancak bizim de olanlardan pek haberimiz yoktu. Alelacele evden postalanmış, buraya yollanmıştık ve görüyorum ki gönderilme bahanemiz de patlamıştı. “Valla hi bilmiyorum. Bana ne dendiye onu yaptım.” Ellerini iki yana kaldırarak kuzenine döndü.

Önce Nur’un karnı, daha sonra benim karnım guruldamaya başlayınca, oturduğum yerden kalkıp açlığımın giderilmesi için isyan bayrağını çektim.

“Açım, arkadaşlar!”

“Ben de açım, ben de,” diyerek Nur ve Ela da destek verdi. “Sofrada konuşuruz.”

Sancak elini saçının arasından geçirdikten sonra ayakta sinirli sinirli dolanmayı bıraktı ve oturduğum koltuğa gelip yanıma oturdu. Kuzenine dönüp, "Kızların karnını doyuralım önce," dedi. "Sonra annemi arar, hesabını sorarım."

Onur abi ayağa kalktı. "Mangal yapalım," dedi.

"Olur," diyen abim de Onur abiye uyarak kalktığına itiraz ettim.

"Ne kadar mangal âşığı olsam da açlıktan ölüyorum! Sizin mangalı ısıtıp pişirmeniz nereden baksanız iki saat sürer." Ela da destek vererek başını salladığında bu imkânsız görevin çözümü bana düşmüştü. "Annemlerin koyduğu böreği ısıtayım. Kısırı da çıkaralım. Mangalı da yarın yaparız. Olur mu?"

Abime baktım. "Fark etmez bana," dedi.

Sancak'a döndüğümde, "Nasıl istersen," diyerek cevap verdi.

Bunca yolu boşuna geldiğimiz için canının sıkkın olduğu belliydi ve annesinin neden böyle bir oyuna kalkıştığını merak ediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse Fatma teyzenin bunu neden yaptığını, annemin de destek vermesindeki amacın altında yatanları merak ediyordum. Onca yolu kapıda kalmamız için göndermiş olamazlardı.

Hâlâ durup, yüzümü inceleyen Sancak'a bakıp tebessüm ettim ve dudaklarımı oynatarak, "Boş ver!" dedim. İfadesi biraz da olsa sakinleşirken, gözlerini yavaşça yumup açtı.

"Hadi, mutfığa gidelim," diyerek kızlara işaret verdiğimde tam kapıdan çıkacaktım ki Sancak arkamdan seslendi.

"Çoraplarını değiştir, Mahira. Ayağını basmadığın yer kalmadı ve çorabının ıslak olduğunu buradan görebiliyorum." Ayaklarımı işaret ettiğinde bakışlarımı ayağıma indirdim. Sancak'ın dediği gibi çorabım suyu ve kiri çekmekten siyaha dönmüştü. Sancak demese ayak parmaklarımın üşümesini göz ardı edecektim. "Islak ıslak gezme. Böyle gezersen hasta olacağını ikimiz de biliyoruz ayrıca karnın da ağrıyacak."

Sancak'ın ses tonu ve yüzünden açıkça okunan şefkat sıcacık olmamı sağlarken dudaklarımda oluşan gülümsemeyle başımı sal-

ladım. Kapıdan çıkmadan önce Volkan abime gözüm değdi. Sancak'a bakarak arkasına yaslanmış, düşünüyordu.

Akşam yemeğini annemlerin hazırladıklarıyla hallettikten sonra herkes yol yorgunluğunun üzerine ceza gibi gelen ayı kovalamacasından sonra uykuya geçmek istiyordu. Nur sofranın başında neredeyse uyuyacak, Samet ise sofrayı silip süpürecekti. Ormandaki ayı bile gelişme çağındaki ergenden daha az yerdı.

Yemekleri bitirip topladıktan sonra oda dağılımını halletmiştik. Onur abi üst katta annesiyle babasının odasını alırken onun odasını da Sancak almıştı ve kardeşi Samet'i de alt katta abimle kalması için kovmuştu.

Onur abinin kız kardeşi Aslı'nın odasında kızlarla birlikte kalacaktım. Odanın kapısını kapadıktan sonra sırt çantamı kapının hemen yanındaki ders çalışma masasının üstüne bıraktım. Aslı'nın odası camın hemen kenarında duran yataktan ve onun karşısında duran beyaz dolap takımından oluşuyordu. Yatak tek kişilik olduğu için iki kişi yatakta yatacakken şanslı kişi de hazırlayacağımız yer yatağında yatacaktı.

"Yerde yatacak olan şanslı kişi kim?" diyerek çalışma masasının sandalyesini aldım ve dolapların önüne çektim.

"Terzi olsun. Sonuçta ben ufak tefğim, yatakta yer kaplamam."

Ela esneyerek, "Ben de yüz elli kiloyum sanki!" dedi ve Nur'a ters ters baktı.

Çektiğim sandalyenin üstüne çıkarak Onur abinin söylediği gibi üst dolaptan yer yatağı için gerekenleri indirmek üzere dolabı açtım ve yastıkları kızlara doğru fırlatmaya başladım.

"Anca çene yapın. Kalkın da çalışın!"

"Ayıp ettin, kanka. Gönder minderleri."

Minderleri bilerek Nur'un tepesine attığımda gülerek kaçmaya başladı.

"Yalnız o ağaca sıkışmayı başardın ya, helal sana!"

"Ay, ne bileyim, Mahira!" diye zıplayarak nasıl sıkıştığını göstermeye çalıştı. "Şöyle boşluğa doğru atlayarak kıcıımı kurtarayım dedim ama ağacın gövdesine sıkıştım."

Kaptığım son yastığı da Ela'nın kafasına fırlattım. "Sana da maşallah, direkt topukladın," dedim.

"Volkan abi kaçmamı söyleyince fırladım," dedi. Başına çarpan yastığı alarak diğer eliyle başını tuttu. "Ne bileyim ben donup kalacağımı."

"Sancak olmasa ayı kaçıracaktı beni," dedim. Sandalyemden inerek ellerimi belime koydum. "Ne biçim arkadaşsınız siz?"

"Bana ne kıızıyorsun, kanka? Ben ağaca sıkıştım. Bizi bırakıp kaçan terzi." Ela'nın sırtından itekleyerek önüme ittiğinde kız düşmemek için kollarını kaldırdı. "Hain bu."

Gözlerimi kısıtım. "Lan, hain," dedim.

"Lan mı?" diyerek dudağını büzdü. "Çok korktum. Ayıyı görünce ne yapacağımı bilemedim, Mahira. Özür dilerim."

Elimi havaya kaldırdım. "Sus, konuşma yoksa inanırım," diyerek çalışma masasındaki çantamı açtım. İçinden siyah eşofman altımı ve beyaz tişörtümü çıkarıp masanın üzerine bıraktım.

Ela itiraz etmek için sızlandığında, "Biz bu yalanları çok dinledik, bacım," dedim. "Biliriz ki insanı en çok sevdiği öldürürmüş."

Üzerimi değiştirmeye başladığımda Nur da kendi çantasına ilerdi. Ela kendini affettirmek için, "Ya Mahira, gerçekten küstün mü?" dedi.

"Üzerimi değiştiriyorum, sapık. Hemen arkanı dön," der demez Ela'nın yanakları kıpkırmızı oldu ve utanıp hemencecik arkasını döndü.

"Pardon."

Çaktırmadan güldüm ve üstümü değiştirmeye başladım. Volkan abimle ikisinin burnundan getirip beni geride bırakmanın acısını çıkarmam gerekiyordu.

"Hem kötü mü oldu? Sancak abiyle biraz vakit geçirdiniz."

"Zaten yedi yirmi dört birlikteyiz, başka bahane bul," diyerek eşofmanımın belini bağladım. Sancak'la ormanda geçirdiğimiz vakit aklıma geldiğinde, içimde oluşan kıpırtılar cisim bulsaydı göğüs kafesimi delip geçer, ikimizin arasında gayzer gibi patlardı. Aklıma gelenle kirli kıyafetlerimi kucakladım ve kızlara döndüm.

“Kirlileri makineye atacağım,” dedim ama daha sözümü bitirir bitirmez Nur kıyafetlerimi kucağıma attı.

“Sana zahmet, benimkileri de at, kanka.”

“Kız, hain. Sen de ver, hadi,” dedim. Üstünü değiştiren Ela’ya trip atarak baktım ve kıyafetlerini vermesini bekledim.

Kıyafetlerini kucağıma bıraktı.

“Teşekkür ederim.”

“Seni hâlâ affetmedim, haberin olsun.”

Odadan çıkmadan önce lafımı da söylemiş oldum. Kapıyı kapadığım gibi elimdekileri banyonun kapısının önüne attım ve saçımı başımı düzelttim. Sancak’ın odasının önüne geldiğimde işaretparmağımın tersiyle kapıya vurdum.

“Gelebilir miyim?”

Birkaç saniye sonra odadan Sancak’ın, “Gelebilirsin,” diyen sesi geldi.

Kapıyı ses çıkarmadan açıp içeriye girdim ve hemen ardımdan kapadım. Onur abinin odası iki kişilik yataktan, çalışma masası ve dolaptan oluşuyordu. Odası doğrudan arka bahçeye bakıyordu ve bizim odamızın yanındaydı. Neden geldiğimi açıklamaya başlamadan önce boğazımı temizleyerek yerimde sallandım.

“Kirlileri yıkayacaktım da senin kıyafetleri de alayım dedim.”

Sancak katladığı kıyafetlere baktıktan sonra şaşırarak, “Kıyafetlerimi mi yıkayacaksın?” dedi.

Senin kıcını kaldırıp kendi isteğınle temizlik yapmayacağını bildiğın için Sancak’ıma şaşırma geldi.

Yerini bil, hadsiz.

“Kendi kıyafetlerimi yıkayacaktım. Seninkileri de alayım dedim.”

Şimdi Sancak’a hak vermek gerekirdi. Nerede görülmüş benim temizlik yaptığım ve başkalarını da düşündüğüm?

Çaktırmamaya çalışarak gülümsedim. “Sonuç olarak ben değil, makine yıkayacak,” dedim.

“Orası öyle de...” diyerek elini ensesine attığında kalp atışlarım yükselmeye başladı. Öne doğru bir iki adım attım.

“Hem ormanda beni tek bırakmadığın için teşekkür etmiş olurum.”

Sancak kaşlarını çatı. “Seni asla yalnız bırakmayacağımı biliyorsun,” dedi.

Farkında mıydı bilmiyordum ama ayaklarımız bizi yakınlaştırmak için kendi kendilerine hareket ediyordu.

“Ormanda bana söylediğin şeyi hatırlıyorsun, değil mi?”

“İyi ki varsın, demiştim. O mu?”

“Evet, o,” diyerek yanıma geldi ve yavaşça eğilerek omzumdaki saçımı arkaya attı. Gözlerimin içine baktıktan sonra daha da yanaşarak kulağıma fısıldadı. “Sen de iyi ki varsın.”

Nefesi tenime değdiğinde kelimelerim boğazımda ağırlık yaptı. Sancak ormanda yaptığımı taklit ederek çok yavaşça dudaklarını yanağıma yanaştırdı ve geri çekilmem için bekledikten sonra dudaklarını yanağıma uzunca bastırdı.

Hisler göğüs kafesimde birbirini dövmeye başladığında, içimde sakladığım ve açılmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğim duygular infilak ederek, geri dönüşü olmayacak şekilde özgürlüğüne kavuşmaya başladı. Sancak Kızıltepe, hissetmekten korktuğum duygulara elini uzatarak parmaklarıyla sıkı sıkıya tutundu. Köşede, başını dizlerinin arasında tutan kıza ininden çıkması için yardım etti. Yıllarca orada duran duyguya aslında kimin için kendini sakladığını fısıldadı. Seçimleri ne olursa olsun yanımda olacağını anlattı.

Konuşmaya çalışarak dudaklarımı oynattım ancak Sancak yerini beğenmiş olacak ki kımıldamadan duruyordu. Dudaklarımı yalayarak bakışlarımı cama çevirdim ve aniden gözlerim kocaman açıldığında dudaklarımdan kocaman bir çığlık kaçtı.

“Aaaa!”

“Mahira!” Sancak aniden geriye çekilerek kulağını tuttu ve yüzünü buruşturarak uzağa kaçtı. “Ne bağıırıyorsun? Kulağımın zarını patlattın.”

“Arka... Arkada,” diyerek korkudan kekelemeye başladım.

“Benden kaçmak için başka bahane bulamadın mı?”

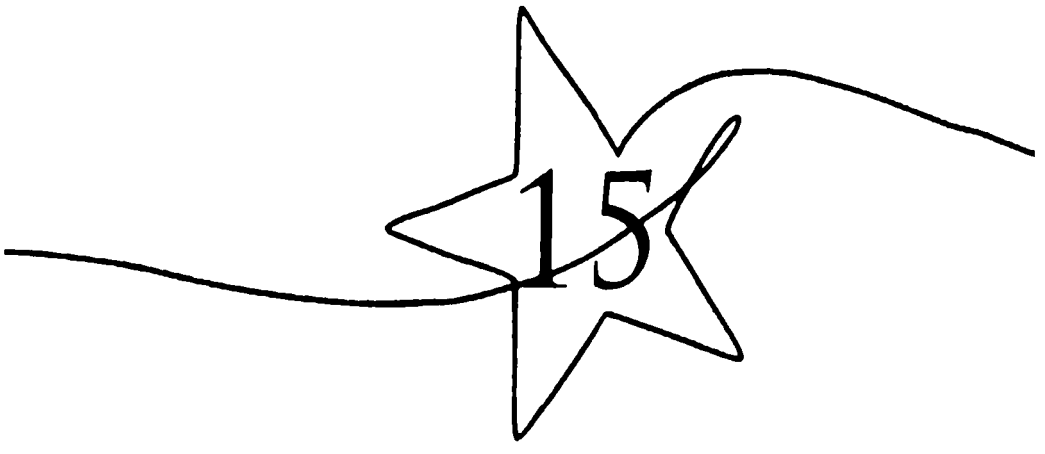
Sancak arkasını göstermeme rağmen inanmayarak yüzüme kızgınlıkla baktı. Arkasında gördüğüm şeyi anlatmak istiyordum ancak dudaklarımı her araladığımda ses çıkmıyordu.

Titreyen elimi kaldırarak camdan dışarıyı gösterdim. Sancak inatla arkayı işaret etmeye devam ettiğim için dayanamadı ve kaşlarını çatıp arkasını döndü.

“Bu da ne?”

“Gulyabani!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Camda kocaman, yaşlı suratı olan bir adam duruyordu. Yüzü buruş buruş, çirkin ve çok korkunç görünüyordu.

Sancak'ın yanına doğru kaçıp arkasına saklandım ve kolunun arkasından yaratığa korku dolu gözlerle bakmaya çalıştım. Çığlığım boğazıma takılmıştı ve gulyabani ileri geri gittikçe rüzgâr beyaz kıyafetini uçuşturuyordu. Karanlığın içinde gözleri kırmızı ışıkla parladığında, nabzımın aniden beynime vuruşunu hissedip çığlık attım.

Sancak'ın kucağına atlayıp kollarımı boynuna sardım. Sancak kollarını telaşla vücuduma sararken düşmemem için sıkı sıkı tuttu. "Gördük... Gördüklerim..."

"Görüyorum."

"Ne yapacağız?"

Kırmızı gözleri yanıp, tekrar söndüğünde odadan kaçıp kaçmamak arasında kaldım. Canavarın kafasında birkaç tutam kalan saç kırışık yüzüne düştüğünde etrafı inletecek korkunç bir kükreme sesi duyuldu.

"Kaçalım mı?"

Gulyabani hareket ederek camdan uzaklaşmaya başladığında tuttuğum nefesimi verirken hâlâ Sancak'a tutunuyordum ve ayrılmak gibi bir niyetim yoktu. Sancak'ın da bırakmaya niyeti yoktu çünkü inmem için ne eğilmişti ne de kollarını gevşetmişti.

"Neydi o?"

Sancak ne olduğunu tam olarak anlamayarak, "Bilmiyorum ki," dedi. "Bakmam lazım."

Kollarımı boynunun arkasına iyice yerleştirip ellerimi kenetledim. "Asla bırakmam," dedim. "Sen de gidemezsin!"

“Mahira, dışarıya bakmam gerekiyor ki ne olduğunu anlayayım, güzelim.”

Tane tane açıklamak istedi ancak kabul etmeyerek şiddetle başımı iki yana salladım.

“Hayır, gidemezsin.”

“Korkmana gerek yok. Birinin eşek şakası falan olabilir. O yüzden izin ver, bakayım.” Düşmemem için belimdeki tutuşunu sıkılaştırırken, boşta kalan eliyle yüzümün önüne düşen saçımı okşayarak geriye doğru çekti. Elini yanağıma yasladı. “Korkma, buradayım.”

Alnımı köprücük kemiklerine yasladım ve soluklandım. “Sen yanımdayken korkmuyorum da...” dedim.

“Öyleyse?” dedi kalın bir ses tonuyla.

Benim aksime Sancak’ta korku belirtisi yoktu. Onun hissettiği sadece merakı ve işin kötü tarafı da buydu. Başımı aniden kaldırdım ve kızarak, “Niye merak ediyorsun ya?” dedim. “Merak insanı bok yoluna götürür, bilmiyor musun?”

“O nasıl konuşma, Mahira?” Kızarak ters ters baktığında gözlerimi devirdim. Dışarıda gulyabani fink atıyor, benim adam kalkmış, ağzıma dikkat etmem gerektiğini söylüyordu.

“Cama yaklaşınca seni yanına çeksın de göreyim.”

Sancak yüzünü elimden çekti. Aşağıya inmeme için eğildiğinde istemeye istemeye bacaklarımı serbest bırakıp yere değmesine izin verdim. Daha sonra kollarımı boynundan çektim ancak fazla uzaklaşmadım.

Endişelenmem hoşuna gitmiş olacak ki Sancak yarı gülererek, “Saçmalama, Mahira,” dedi. “Camlar kapalı. Hem biz yan yanayken tüm zorlukların üstesinden geliriz. Unuttun mu?”

Yıllar önce söylediği sözcükler dudaklarından döküldüğünde, göğüs kafesimin içinde çiçekler tomurcuklanmaya başladı. Tek cümlesi beni lisenin başına götürüp getirdi.

“Geliriz.”

“O zaman?” dedi tek kaşını kaldırıp.

Sancak’a hak vererek bakmasına izin vereceğim sırada yan oda-

dan ılık sesleri yükseldi ve fazla vakit geçmeden odanın kapısı aniden açıldı. Korkudan Sancak'a doğru gerileyince sırtım göğüs kafesine çarptı.

Odaya önce Nur, hemen arkasından da Ela nefes nefese daldı. Dehşet dolu yüzlerle içeri doluşup kapıyı arkalarından kapadılar. Nur kırmızı saçlarıyla tezatlık oluşturan yüzüne sürdüğü kil maskesiyle odaya daldığında korkudan altıma yapmama saniyeler kalmıştı.

Gözlerim daha da büyüyerek, "Lan!" diye bağırdığımda Sancak bile irkilerek Nur'a bakıyordu. Bu haliyle gulyabaninin ocuna benziyordu ve dışarı çıkıp yaratığın elini tutarak "La, la, la," diye bağırarak şarkı söylese yeri ydi.

Nur zorlukla, "Gul... Gulya... Gulyabani," dedi.

"Bu ne hal?"

"Gulyabani!" Nur yerinde zıplayarak parmağıyla arkamdaki camı işaret etmeye başladı. "Kanka, camda korkunç bir şey vardı."

"Senden daha korkunç değıl," dedim. Kırmızı saçları uçuştuka hayal gücüm farklı yerlere sürükleniyordu.

Ela sesi titreyerek, "Mahira doğru söylüyor," dedi. Giydiğı siyah, uzun kollu peluş pijamasının kollarını çekip sırtını duvara verdi. "Camdan bizi izliyordu."

Sancak kaşlarını çattı. Öfkelenerek, "Şu dışarıdaki mahlukat her neyse bakacağım," dedi. İtiraz etmeme izin vermeden devam etti. "Bekle burada."

"Önce camdan bak barı!"

İstediğimde ne kadar inatçı olabileceğimi bildiğı için kabullenmeyi seçerek, "Tamam," dedi.

Birlikte cama doğru döndüğümüzde Sancak ilerlemeyi seçmişken ben yerimden bir santim bile kıpırdamadım. Yan yanayken tüm zorlukların üstesinden gelebilirdik de bu gulyabani için geçerli miydi hiç test etmek istemiyordum.

"İyi. Çok ısrar ettin madem, o zaman tek git."

Sancak başını iki yana sallayıp, gülerken gulyabani tam arkasında tekrar göründü. Cama doğru yaklaştı, yetmeyip kafasını küt

diye cama geçirdi. Kızlarla birlikte çığlık atmaya başladığımızda Sancak'ın kolundan tutup geriye doğru çekmeye başladım. Sancak geri çekilmek yerine, gitmek için elimden kurtulmaya çalıştığı zaman gulyabani tekrar başını cama vurdu.

Yaratık sonunda korkumu aşır, sinirlerimi bozduğu için bağırarak masanın üzerindeki kül tablasını aldım ve havaya atıp tuttum.

“Yeter artık! Her neysen çıkıp git!”

Gulyabaniden korkunç sesler gelmeye başladı ve gözleri kırmızı ışıkla yanıp söndü. İki seçeneğim vardı: Ya korkudan bayılacaktım ya da korktuğumu belli etmeden çirkefliğimle bu işi çözecektim.

“Ee, yeter be! Kafana Nur'u fırlatacağım şimdi.”

“Ben niye ya?”

“Kanka, seni fırlatmak daha kolay,” dediğimde Nur korkuyla inleyip geriye kaçtı.

“Kafanı çek şu camdan!” Canavar *iyorsa gel*, dercesine sesini yükseltip kafasını tekrar cama vurdu. “Bak, kafasını hâlâ cama vuruyor!” Canavar tekrar kükrediğinde, “Ya Hak!” diye bağırıp elimdeki kül tablasını tüm gücümle cama doğru fırlattım. “Benden günah gitti!” Ağır kül tablası havayı yarararak uçtu, camı kırdı ve arkasındaki gulyabaninin kafasına çarptı.

“Oha!” diye bağırdı Ela.

“Helal sana, kanka!”

“Mahira!”

Tüm bu üç sesin arka planında başka bir ses yükselerek tüm geceyi yardı. Kül tablası canavarın kafasını uçururken bedeni geriye doğru düşüşe geçti ve küt diye bir sestten sonra, “Ahh!” sesi duyuldu.

Heyecanla yerimde zıplayıp, ellerimi birbirine vurarak bir kızlara bir de Sancak'a döndüm.

“Gördünüz mü? Gördünüz mü? Gulyabaniyi hakladım!”

Nur, “Son gulyabani avcısı,” diyerek bağırdı ve boynuma atladı.

Dışarıdan gelen başka telaş sesleri yükselirken Nur'u sağa sola

döndürdüm. Sancak'a dönüp kaşlarımı kaldırdım ve havalı havalı, "Nasıl hakladım ama?" diye sordum.

"Hakladın hakladın," diyerek kakhaha attı ve dışarıdaki sesleri dinledikten sonra endişeyle cama baktı. "Mahira!"

Ellerimi havada tekvando hareketleri yaparak salladım.

"Evet, ne oldu?"

"Galiba hakladığın kişi evden biri," dedi. Sesindeki sıkıntı keyfimi kaçırdı.

"Yok canım, gulyabaniydi," diyerek kızlara döndüm ve havadaki ellerimi indirdim. "Kızlar?"

Nur, Ela'nın sırtına pat diye iki kere vurdu. "Kız, terzi, ne diyorsun?" dedi.

"Kendi çılgınlıklarım yüzünden sağır oldum," diyerek bağıra bağıra karşılık verdi.

Sancak'a dönüp rahatlıkla, "Yanlış duymuşsundur," dedim.

"Hiç zannetmiyorum," diyerek kapıya doğru yürümeye başladı. "Aşağıya inip bakmamız gerekiyor."

"Bakmasak olmaz mı?"

"Olmaz."

"Bakmayalım işte."

"Yürü, Mahira," diyerek kapıyı açtı ve geçmem için başının ucuyla dışarıyı gösterdi.

İstemeye istemeye Sancak'ın peşinden giderken Nur'un tişörtünün ucundan tuttum ve kendimle birlikte dışarı çıkması için çekiştirmeye başladım. Aşağıya indiğimde büyük ihtimalle birinin kafasını uçurmuş olabilirdim ve başıma açılacak olası tehlikeler için kaçma ustası arkadaşımın tecrübelerine ihtiyaç duyabilirdim. Gecenin sonunda inşallah adam öldürmekten mapuslara düşmezdim.

Merdivenlerden sürü halinde inerek Sancak'ın peşi sıra dışarı çıkmak için kapının önüne geldiğimizde herkes ayakkabılarını giyerken teki kalmış botumu havaya kaldırdım.

"Ben ne giyeceğim?"

"Dışarıda birinin kafasını uçurmuş olabilirsin, Mahira ve senin derdin ne giyeceğin mi?" Sancak'ın bakışlarında *gün bitmezse*

herkesi bitiririm ifadesi yatıyordu ve bundan da tırsmadım değildi. Ayakkabılığı göstererek, “Giy şunlardan birini,” dedi.

Büyük ihtimalle Onur abiye ait olan, ayağımın iki katı büyüklüğündeki tuvalet terliklerini havaya kaldırdım.

“Ne yani? Şimdi benden bunları mı giymemi istiyorsun?”

Adam kucağını gösterip böyle gel mi desin?

Sancak benimle uğraşmaktansa kendi işini kendi yapmaya karar vererek dolabın üst kapaklarına uzandı ve içlerini karıştırmaya başladı. En sonunda benim ayak numarama yakın olmasını umduğum spor ayakkabıları almam için bıkkınlıkla uzattı.

“Giy şunları da kimin hayatını kaydıracağına bakalım.”

Şirinlikle uzanarak ayakkabıyı elinden aldım. “Şimdi hayat kaydırma demeyelim de...” dedim.

“Ne diyelim?”

“Sen kül tablası masadan kalk, elimden uçuver.”

“Ee? Bak sen şu Allah’ın işine,” diyerek elinin tersini avcunun içine vurduğunda kızlar arkamdan kıkırdamaya başladı.

“Sonra da camı kır,” dedim ve elimle ağzımı kapayıp inanamıyormuş gibi yaptım.

“Kül tablasının işine bak. Uçmaya başlamış, ha?” Sancak dayanamayarak elini ısırdı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. “Yürü, Pinokyo!”

“Ne yapsak yaranamıyoruz ya!” diyerek, kızlara göz kırpıp dil çıkardım ve hafif sıkkan spor ayakkabıları giydim. İş şakaya vurmaya çalışarak, kızlara yalandan kızıp, “Ne gülüyorsunuz be?” dedim. “Düşün önüme.” Köşeyi dönmek üzere olan Sancak’a yetişip arkasında tek sıra halinde beklemeye başladım ve uzanıp Sancak’ın omzunu işaretparmağımla dürttüm. “Acaba telefonun ışığını mı açsan? Hani diyorum, karanlıkta birden karşımıza çıkar falan.”

“Kafasını uçurdun ya hani, bir şey olmaz,” diyerek hatırlattı.

Teessüf ederek, “Sen hiç kafası uçmuş tavuk videosu izlemedin mi?” dedim. Sağı solu göstererek patlama sesleri çıkardım. “Etrafa kan sıçratarak, kanat çırpıp çırpıp koşuyorlar. Ya bu gulyabani de öyle gelip bizi yerse?”

“Sen neler izliyorsun öyle?” dedi. Geri çekilerek garip garip yüzüme baktığında gülümsedim.

“Hiç. Öyle önüme çıkıyor,” diyerek omuz silktim.

Bir çeşit manyak olduğunu Sancak’a söylesene.

Sus kız!

Cebinden telefonu çıkarmak yerine evin arkasına yürümeye başladığında tekrar kızlara döndüm. “Bana bir şey olursa telefonu yok etmek sende Nur,” dedim. Ela’nın omuzlarını tutup sıktım ve ileri geri salladım. “En önemli görev sende çaylak. Ne olursa olsun bilgisayarımdaki verileri Berkay’a yok ettir yoksa...” Başımı iki yana salladım.

Ela kollarımdan kurtulmak için bileklerimi tuttu. “Canım kankam,” dedi. “O iş bende. Sen merak etme.”

Korka korka arka bahçeye geçtiğimde durum içler acısıydı. Bizim odamızın olduğunu düşündüğüm camın hizasında, fırlattığım kül tablası yüzünden kırılan camın etrafa dağılan parçaları, gulyabaninin çökmüş kafasıyla birlikte yerlere saçılmıştı.

Zavallı gulyabaninin gözlerinden biri simsiyahtı ama diğerinde kırmızı ışık gidip geliyordu. Bedeniyse olduğu gibi yere serilmişti. Beyaz çarşaftan olan kıyafeti dağılmış, uzun tahta bacakları güzelim beyaz renkli, demir bahçe sandalyelerine çarparak kırılmıştı. Gulyabaniden kalan parçalarsa bahçenin yeşilliklerinin üzerine dağılmış vaziyette duruyordu.

“Abi!” Elimle ağzımı kapayıp yerde yatan iki bedenin başında duran Onur abiye baktım. “Ne oldu burada?” Sancak inanamayarak bana döndü. Bilmezlikten gelişime şaşkınlıkla baktı. Gözlerimi pörtletip, “Ne var?” diye mırıldandım.

Abim ve Samet birbirinden çok uzakta olmayacak vaziyette çimlerin üstüne düşmüştü ve cansız mankenler gibi kolları bacakları bükülmüştü.

“Ne oldu burada?” dedim. Yerde sızlanarak sırtüstü yatan iki-
liye, yani Volkan abime ve Samet’e bakıp gülümsememi saklamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Onur abi kafasını kaşıyarak, “Bilmiyorum ki,” dedi. “Çocuklu-

ğumuzdan kalma, depoda sakladığımız bir gulyabani kostümü vardı. Onu bulup çıkarmışlar da kullanmayı başaramadılar herhalde.”

Volkan abim, “Ne başaramaması?” dedi. Kızgın ama acıdığını belli eden bir ses tonuyla konuşmuştu. “Biri şunu fırlattı.”

Abim yattığı yerden zorlukla yan döndü ve acıyan sırtını diğer eliyle tutarken hâlâ sağlam kalmayı başaran kül tablasını gösterdi.

Onur abi, “Bu benim kül tablası değil mi?” dedi.

“Senin mi?” diye sordum.

“Benim dedim ya,” dedi.

Ah, Onur abi. Çevirdiğim dolaplardan senin ne haberin olacak.

“Düşmüşler mi?” diye sordum.

“Yok. Uçtuk, Mahira!” diye bağırdı abim.

Samet de, “Ölüyorum!” diyerek, yerde sağa sola dönerek yakınmaya başladı. “Kim fırlattı bunu?”

Duymazlıktan gelerek başımı kızlara çevirdim ve işaretparmağımı dudağıma bastırarak sus işareti yaptım. Sonuçta ben fırlatmış olabilirdim de kimseye *gelin beni korkutun*, demedim ya, canım. Hem önce onlar bizi korkutarak kaşınmıştı.

Kimseden ses gelmediğinde Volkan abim zar zor ayağa kalkmaya çalıştı. Avuçlarını yere koyup yan dönen bacağını kendine çekti. Onur abi yardım etmek için koşarak kolunun altına girdi ve abimin yerden kalkmasına yardım etti.

Samet sürüne sürüne sandalyelere doğru giderken, abim sonunda ayağa kalkmayı başararak zorlukla nefesini verdi. Burnundan soluyarak Sancak da dahil kızlarla bana doğru baktı.

Zavallı, yere nasıl düşmüşse saç başı dağılmış, tişörtü dönmüştü. Çabucak üzerini düzelterip eliyle belini destekledi. Üzerine giydiği eşofman altı çamur olmuştu. “Kim fırlattı bunu?” diye sordu.

“Neyi?”

“Kül tablasını!”

Suçlu ve güçlü olarak, “Aa, asıl sizin bu yaratığın içinde ne işiniz var?” dedim.

Abim başını sallayıp, “Sen fırlattın, değil mi?” dedi. “Ben biliyorum kardeşimi. Kesin sen fırlattın.”

“Adımız çıkmış dokuza, inmez sekize, arkadaş. Bu da nereden çıktı?”

Abim daha fazla dayanamayarak, “Fırlattın mı yoksa fırlatmadın mı?” diye bağırdı.

“Fırlattım,” dedim. Parmak uçlarımı birleştirip havada salladım. “Ama niye fırlattığımı sor.”

Fenalık gelerek, derin nefesler alıp verdi. “Niye fırlattın, güzel kardeşim?” dedi.

“Korktum.”

Bu sefer de dürüst olarak deneyelim, bakalım.

Onur abinin tutuşundan kurtulup iki eliyle yüzünü kapadı. “Korktun da şu lanet şeyi fırlatmak zorunda mıydın?” Yerden kül tablasını alıp küt diye çalılara fırlattı.

“Sakin ol, sakın ol.”

Yavaş yavaş kaçmak için geriye çekildim. Daha sonra haklı olduğum aklıma gelince kollarımı göğsümde toparladım ve ayağımı yere vurdum. Gözlerimi kısarak, “Şimdi sen cevap ver, abi,” dedim. “O gulyabaninin içinde ne yapıyordunuz? Amacınız neydi?”

Abim çabucak, “Samet’in suçu,” dedi. “O bulup getirdi.”

Sancak kardeşine dönüp, “Ne halt yemeye çıkardın kostümünü?” diye bağırdı.

Samet oturmayı başardığı sandalyeden kafasını yere doğru sarkıttı fakat abisinin üzerine geldiğini görünce, korkudan jöle gibi akıp yutkundu.

“Abi, şimdi camda görünen bendim,” dedi. “Beni ayıya karşı bıraktı diye Nur ablayı korkutacaktım.”

Nur, “Lan!” diye bağırp ayağındaki ayakkabısını Samet’e fırlattı. “Geberteceğim şimdi seni.”

“Dur, sen elini kana bulama. Ben kemiklerini kıracağım şimdi,” dedi Sancak. Kardeşinin yanına giderek omuzlarından tuttu ve dik oturması için yukarı çekti.

“Abi, dur!” Samet ellerini havaya kaldırarak geriye doğru kaçtı. “Işıklı gözler, cama kafa atma ve korkunç sesler Volkan abinin planıydı. Ben sadece Nur ablayı korkutacaktım.”

“Abi!” diye yırtılarak bağırdığımda abim yerinden sıçrayarak bana döndü.

“Mahira...”

“Korkunç sesler çıkarmak nereden aklına geldi?”

Vallahi tebrik etmem gerekiyordu. Körün yanında yata yata şaşı olacağına, adam kör çıkıp beni geçmişti. Pes yani! Benim nasıl aklıma gelmemiştir ki bu!

“Samet’i omzuma aldım, internetten de korkunç sesler açmasını istedim.”

“Hadi be! Süpermiş,” dediğimde Sancak *sırası mı şimdi*, der gibi bakıp kardeşinin ensesine vurdu.

Aldığım uyarıyla abimin ne yaptığını hatırlayarak bağırdım. “Bak bak, benim taklitleri kullanarak kurtulmaya çalışacaksın, ha?” Parmağımı salladım. “Yemezler, abi. Söyle, neden yaptın?”

Bizim evin havasında, suyunda mı vardı artık yoksa bir çeşit kan bağıyla geçen genetik miydi bilmem ama abim de en iyi savunmanın saldırı olduğunu düşünerek, “Yukarıya, Sancak’ın yanına gidiyordum ve seni gördüm,” dedi. Kaşlarını çatmıştı. “Asıl sen söyle bakalım. Sancak’ın odasına neden gittin?”

Gözlerimi devirerek güldüm. “Şimdi konunun benim Sancak’ın odasına gitmemle ne alakası var?” dedim.

“Sancak abinin,” dedi. Hatta özellikle bastırarak söyledi. “Odasında ne işin vardı?”

Abim birden ciddileştiğinde yüzümdeki keyifli ifade silindi. Kaçamak bakışlarla Sancak’a baktığımda kardeşiyle ilgilenmeyi bırakmış, bize dönmüştü.

İkimiz de şaşkınlıkla abime bakıyorduk çünkü onu bu konuda ilk defa böyle görüyordum. Birden kalbime bastıran korkuyu görmezlikten gelmeye çalışarak boğazımı temizledim ve espriye vurmaya çalıştım.

“Kıyafetlerimiz kirlenmişti. Ben de kızlarla kendi çamurlu kıyafetlerimi alarak yıkamaya çıktım. Gitmişken oda oda dolaşıp kıyafet toplamaya başladım.”

“Kıyafet?” dedi abim.

Sancak tok bir sesle, “Ne ima ediyorsun, Volkan?” dedi.

“Neyi mi ima ediyorum?” Abim tek kaşını kaldırarak öfkeyle Sancak’a döndü. “Gerçekleri!”

“Bu gerçekleri biz de duyalım.”

Sancak abimin üzerine yürüdüğünde gözlerim korkudan kocaman açıldı. Abimle ikisinin arasındaki boşluğa girdim. Kahkahalar atarken ne ara bu hale gelmiştik?

Abime öfkeyle bakıp, “Ne oldu size?” diye bağırdım. “Çamaşır yıkayacaktım diyorum!”

“Mahira Ayazkan ne zamandan beri temizlik sevdalısı oldu? Sana kalsa o kıyafetleri çantaya tıkar eve götürürdün,” diyen abim gözlerimin içine *sen ne anlatıyorsun*, dercesine baktı.

“Abi!” Duyurmak için sesimi yükselttim.

Karşımdaki kişinin, benim her zaman anlayışlı olan, ilk önce beni düşünen abimle alakası yoktu. Benim abim en yakın arkadaşına hiçbir zaman böyle çıkmaz, tam tersi her zaman problemleri çözmenin yolunu bulur, arabulucu olurdu. Kartal abim gibi kavgayla, yumrukla değil, zekâsıyla hallederdi.

“Kapa çeneni, Mahira!”

“Onunla böyle konuşmazsın!” diyen Sancak arkamda durarak, özellikle düşmemem için dikkat ederek beni geriye çekti.

“Kardeşimle nasıl konuşacağımı sana mı soracağım?”

Abim de araya girmeme bir türlü izin vermeden Sancak’ın üstüne yürüdü.

“Evet, Mahira’ya sesini yükseltemezsin!”

“Kardeş benim değil mi? İster severim ister döv-”

Daha cümlesini tamamlayamadan, Sancak o çok korktuğum öfkeli haline dönerek abimin göğsüne sertçe vurdu ve bizden uzaklaşmasını sağladı. Abim uzaklaştığı yerden öfkeyle bize bakarken kızlar nefeslerini tutmuş şaşkınlıkla bizi izliyordu. Hatta Onur abi bile ne yapacağını şaşırmış, ilk defa kavgasına şahit olduğu iki arkadaşına bakıyordu.

Sancak öfke akan tok sesiyle derin nefesler almaya çalıştı ve abimi tehdit etti.

“Onun kılına zarar verirsen seni öldürürüm, Volkan! Yirmi yedi yıllık dostluğumuzun hiçbir önemi kalmaz.”

Abim, “Sen kimi tehdit ediyorsun, lan?” dedi. Bu sefer kavganın büyüyeceğini anlayan Onur abi, Volkan abimin önüne geçerek yolunu kesti.

“Sakin ol, Volkan!”

“Neye sakın olayım, lan? Kız kardeşimle ne işi var onun?” diyerek kükredi.

“Abi,” dedim ama sesim boğazıma takılarak konuşmamı engelliyordu. Gözlerimin önünde kavga ediyor olamazlardı. Bunun mümkün olan hiçbir tarafı yoktu. “Öyle değil.”

“Nasıl o zaman?” diyerek bağırdı.

“Ona bağırma demedim mi ben sana, lan?”

Sancak kendini sakinleştirmeyi başaramayarak tekrar hareket geçtiğinde önüne geçip avuçlarımı göğsüne bastırdım ve geriye doğru çekilmeye zorladım. Sancak kendisine kimin dokunduğunu fark etmiş olacak ki öfkesinin arasından acı çeken yüzümü gördü.

“Lütfen,” diyerek titreyen dudaklarımla konuştum.

Hiç bu kadar dağılmaya yaklaşmamıştım. Hayatımda değerli olan bu erkek benim yüzümden birbirine düşman olursa ne yapardım, hiç bilmiyordum. Sancak’tan da abimden de vazgeçemezdim.

“Mahira!” diye tekrar bağırdı abim. “Elimden bir kaza çıkacak, gel buraya!”

Sancak da, “Samet!” diye bağırdı.

Abisini benim gibi ilk defa bu kadar öfkeli gören Samet ne yapacağını bilemeyerek hızla oturduğu yerden kalktı ve yanındaki sandalyeyi devirerek yanımıza koştu. “Efendim, abi. Ne oldu?” dedi.

Kardeşine dönerek başının ucuyla evi gösterdi. “Mahira’yı buradan uzaklaştır,” dedi. “Eve götür.”

“Hayır!” diye bağırdım. Eğer buradan gidersem birbirlerine kesin zarar verirlerdi.

Samet bağırma ile duraksadığında Sancak omzundan iterek hareket etmesini sağladı. Samet karşıma geçip kollarımı tutmaya çalıştığında ellerini ittirdim ve inatla Sancak’a ulaşmaya çalıştım.

“Gitmeyeceğim.”

Sancak yanıma geldi. Yüzümü ellerinin arasına alıp, sinirini yatıştırmayı dencyerek, “Burada olacakları görmeni istemiyorum, güzelim,” dedi. “Eve git.”

“Hayır,” diyerek başımı inatla iki yana salladım.

“Bana güvenmiyor musun yoksa?”

“Her zaman güvendiğimi biliyorsun,” dedim. Boğazımdaki dev yumru bedenimi ele geçirmekle tehdit etti.

“O zaman dediğimi yap.”

“Kardeşime dokunma, lan!”

Sancak, “Bekle sen!” diye bağırdı. Başını kaldırıp abime döndü ve işaretparmağını salladı. “Derdin neyse benimle halledeceksin.” Daha sonra kardeşine döndü. “Eve gidin.”

Samet’in kolumdan çekerek, eve doğru götürmesine izin verirken Nur ve Ela da sessiz adımlarla bizi izliyordu. Ela arkasını dönüp, manzaraya üzülen baktı. Geri dönüp ikisini de kendilerine gelene kadar hırpalamak, bağırp çağırarak istiyordum.

Evin köşesini döndüğümüzde kolumu tutan Samet’in elinden kurtularak, “Bırak be!” diye çemkirdim. Çileden çıkmama o kadar az kalmıştı ki dayanmam bile mucizeydi. İşler bu şekilde rayından çıkamazdı, biracık bile olsa olamazdı.

Samet, “Abim öğrenirse mahveder beni,” dedi. “Hadi, eve gidelim.” Çaresizce konuşmasına dayanamayarak döndüm ve kolunu tuttum.

“Buradan sessizce izleyeceğiz,” dedim. Sakin olmaya çalıştım. “Eğer kavga ederlerse müdahale etmeliyiz.”

“Ama abim...” dedi Samet.

“Şimdi beni dinliyorsun, Samet,” dedi Nur. Oğlanın yanına geçerek sırtını sıvazladı. “Mahira’yı dinlememiz gerekiyor.”

Ela, “Eğer kavga ederlerse gerçekten müdahale etmemiz gerekiyor,” dedi. Onun da endişelendiğini yüzünden açıkça görebiliyordum. Bahçeden eve gitmek istemiyordu ve kavgaya girerlerse benimle birlikte müdahale ederdi.

İtiraz etmesini beklemeden susmalarını işaret ettim ve sessiz

adımlarla köşeye saklanıp başımı uzattım. Ela hemen arkamda yerini alırken Samet ve Nur da izlemek için yanaştı.

Volkan abim, Sancak'tan birkaç adım uzakta durduğunda Onur abi araya girebilmek için tetikte bekliyordu.

Sancak sakın olmak için yumruklarını açıp kapadı. Volkan abime, ağzından çıkacak tek kelimede saldırıp saldırmamak için bakıyordu.

"Kızlar gittiğine göre gerçekleri konuşabiliriz," dedi abim sakın ama buz gibi bir sesle.

"Gerçekler, gerçekler. Başlayacağım lan gerçeklerine! Ne söyleyeceksen söyle!"

Abim geri çekilmeden, kollarını iki yana açıp çocukluk arkadaşının, can dostunun yüzüne bahsettiği gerçekleri vurmaya başladı. "Bilmediğimi mi zannediyorsun, Sancak?" dedi.

"Neyi, lan? Neyi?"

"Mahira'yla seni."

Sancak burun kemerini sıktı. "Ben ve Mahira diye bir şey yok, kardeşim. Anlamıyor musun?" dedi dişlerini sıkarak. "Yanlış hiçbir şey yapmadık!"

Abim alayla gülerek arkadaşına şöyle bir baktı. "Farkında değilim zannediyorsunuz, Sancak!" dedi. "Siz yıllardır birbirinizi seviyorsunuz ama o kadar körsünüz ki kendi kalbinizde yatan sevdanın farkında değilsiniz."

Abimin dudaklarından çıkan söz ok gibi önce Sancak'ı, daha sonra beni vurdu, delip geçti. Düşmemek için elimi duvara yasladığımda kalbim hızla atmaya başladı. Saklamaya, derinlerde kalmasını istediğim hisler sızım sızım sızlamaya, canımı yakmaya başladı.

Abim farkındaydı.

Herkes farkındaydı.

Sancak'ın yüzünde önce ufak çaplı şoku, daha sonra bu gerçekliğin farkına vardığını gördüm. Hepsi hatıralar zinciri gibi gözümün önünden geçti. Her anı, bana her gülümseyişi, daha sonra ofisinde söylediği sözler aklımda girdap oluşturarak dönmeye başladı.

Beni seviyor muydu?

Abimin dediklerinin farkında mıydı?

Ne zamandır?

Sancak, “Nasıl?” diye zar zor konuştuğunda sesini zor duydum.

Volkan abim seve seve açıklayacağını belli eden gülümsemeyle, “Sen yıllarca bir gölge gibi Mahira’nın etrafındaydın,” dedi. “Farkında bile değilken, yörüngesinde dolanıp durdun. Gözlerin her zaman ilk onu aramaya başladı.” Abim eliyle küçük bir çocuğun boyunu gösterdi. “Şu kadarcık çocukken korumaya başladın onu. Bizden fazla abi oldun, korudun, kolladın. Babam öldükten sonra bizim başaramadığımızı yapıp baba oldun. Kendinden önce onun ihtiyacına ve duygularına göre hareket ettin. Yaramazlıklarına göz yumup başına bela almasın diye kırmadan gereğini yapmaya çalıştın, Sancak.” Daha sonra söylediği sözler abimin dudaklarından çıkması kadar bizim için de duyması zor kelimelerdi. “O çıkıp, gittikten sonra arkadaş, sırdaş oldun.”

Gözlerimdeki yaşlar dökülmek için yanmaya başladığında içimdeki sönmeyen inadı ateşleyerek sızlayan burnumu çektim. Başımı dikleştirip gözlerimi kırptım. Acıya bir borcum varsa çoktan ödenmişti.

“Şimdi olduğun o mevkiler yetmiyor, değil mi Sancak?” Abim avcunu sertçe kendi göğsüne vurdu ancak sarsılan Sancak oldu. “Yüreğine ağır geliyor.”

Sancak susup, ağır kelimeleri dinlerken yüzündeki ifade acı çektiğini ortaya koyuyordu. Volkan abim bu kadarının yetmeyeceğini bilerek daha da yüklendi.

“Sen küçük bir kız çocuğuna hayran oldun. Şimdi büyümüş bir kadına âşık oldun!”

Sancak’ın dudakları açıldı ama kelimeler dökülmeden tekrar kapandı. Bense abimin dediklerini inkâr ederek başımı iki yana sallıyordum.

Gerçekler ağırdı.

Gerçeklerden kaçmam, her zaman yaptığım gibi şakaya vurmam gerekiyordu.

“Anlamamı mı zannettin? İzin vermem mi zannettin?” Arkadaşından tepki alamayınca devam etti. Gocunarak, “Ulan, ayı ya,” dedi. “Ayı saldırdığında ben kendi canımın derdine düşerken sen Mahira için kendini tehlikeye attın. Sen kendini hiç mi düşünmedin?”

“Ben de kendi canımın derdine düştüm, Volkan!” diye en sonunda haykırdı. Abim, Sancak’ın hassas noktasını bulmuştu. “Benim canımın adı belli, konuşturma beni!”

“Konuş kardeşim, konuş.”

“Sus!”

“Senden daha iyi kim sevebilir ki Mahira’yı?”

Sancak’ın omuzları düşerken yüzüne oturan acı yüreğimi sızlattı. Yanına gidip yüzünü avuçlarımın arasında tutmak, sevmek ve daha fazla acıya engel olmak için fısıldamak istedim.

Sancak, “Aşk yüzünden bir kere yandı, bir daha yanmasını göze alamam,” diyerek fısıldadı.

Olanlar yüzünden konuşmak istedim ancak ne vücudum ne de kalbim buna izin verdi. Konuşulması gereken çok mevzu, artık anlaşılması gereken çok hata vardı. Fakat bugün değildi. Bu kadarını yüklenmek istemiyordum. Durmam gereken noktayı biliyordum.

Volkan abim çileden çıkarak, “Ben ne gördüğümü biliyorum, inatçı keçiler,” dedi. Daha sonra gökyüzüne bakıp sakinleşmek için bekledikten sonra Sancak’ın yanına gidip elini omzuna koydu. “Söylediklerimi kabul ediyor musun?”

“Sevdamı saklamam, Volkan. Arkasında dururum.”

Abim, “Ha şöyle,” dedikten sonra hiç beklemediğim bir hareket yaparak kolunu geriye çekti ve sertçe Sancak’ın yüzüne yumruğu geçirdi.

Yüreğim ağzıma gelerek, ileriye doğru adım atacağım sırada Nur omzuma atılıp beni tuttu.

Sancak’ın başı yana savrulup, vücudu geriye sersemleyen düşmemek için adımlamak zorunda kaldı. Yediği yumruktan sonra kendini hızla toparlayıp abime kızgınlıkla, “Bu ne içindi?” diye sordu.

“Güzel. Sonunda anlamanız için kötü adamı oynamam gerekiyormuş,” dedikten sonra abim gururla üstünü düzeltti ve üzerindeki tozları süpürdü. “Kız kardeşime âşık olduğun için. Bunun tepkisi olmayacak mı zannettin, koçum? Temiz kurtulduğuna dua et.”

“Ha şöyle,” diyen Onur abi de rahatlayarak geriye çekildi ve sandalyeye oturdu.

Sancak kanayan dudağını elinin tersiyle sildi. “Siz ikiniz,” diye işaret etti. “Bize oyun mu oynadınız?”

“Senin harekete geçeceğin yoktu. Ben de itekleyeyim dedim. Hem de seni son kez teste sokayım, ikinizi daha sonra olacıklara hazırlayayım istedim.”

Onur abi tarafını belli ederek, “Tabii Sancak, Mahira’yı ikna edebilirse,” dedi.

“Ona ben karışmam,” diyen abim iki elini havaya kaldırdı.

Sancak’ın kafası karışmıştı. “Bir dakika,” dedi. “Test mi dedin?”

“Evet,” dedi abim pis pis sırtarak.

“Ne testi?”

“Bu hayatta yeri geldiğinde Mahira’yı benden de koruyabilecek misin diye sınırlarını görmek istedim.”

“Gördün mü?”

“Gördüm gördüm,” diyerek başını salladı. “Mahira için sınırlarını da gördüm. Benden size izin.”

“Mahira da öyle diyordu,” diye dalga geçti Onur abi.

“Ee, tabii bir de o var.” Abim, Onur abinin yanındaki sandalyeyi çekerek oturdu ve keyifle arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. “İkna etmen, gözünü açman için iki hafta vaktin var. Buna flört de dahil, Sancak,” diye uyardı. “Daha sonra Kartal’a nasıl açıklarsınız, orasını da siz düşünün. Benden bu kadar.”

Sancak, “Daha sonra olacakların ön gösterimi bu muydu?” dedi. Abime anlamayan gözlerle bakıyordu hâlâ.

“Ha, iyi kavradın, kardeşim.” Üşenmeden ayağa kalkıp, omzuna küt diye vurduktan sonra sıkıp silkeledi ve yine keyifle, “Ben-

den tek yumrukla kurtuldun da,” dedi. “Kartal üzerinden dolmuş-
la mı geçer yoksa bağırsaklarını mı söker, bilemiyorum.”

Onur öksürdü. “Önce Mahira,” dedi.

Sancak kuzenine doğru, “Anladım, lan. Ne hatırlatıyorsun?”
diye bağırdı.

Gıcıklık yaparak, “Unutmanı istemedim,” dedi. Ellerini ense-
sinde birleştirdi ve ayaklarını masanın üzerine bıraktı.

“Sen varken unutmak çok mümkün ya!”

Volkan, “Onu bunu bilmem, size verilen süre yarın başladı,”
dedi. “Gazan mübarek olsun, kardeşim. Ayazkanlardan canlı çı-
kan şimdiye kadar hiç olmadı.”

Sancak, “Canlı çıkmamasını sağlayanlardan biri de bendim,”
dedi. Abimin elinden kurtuldu ve pes etmeyeceğini göstererek el-
lerini cebine soktu. “Kartal da elinden geleni ardına koymasın.”

Abim gülmesini saklayarak öksürdü. “Koymaz zaten, merak
etme,” dedi.

“Yarına kadar gözüme görünmeyin,” diyen Sancak pis pis sı-
rıtan iki erkeğe ters ters baktı ve arkasını dönüp eve doğru yürü-
meye başladı.

Abim arkasından, “İki hafta, Sancak Kızıltepe!” diye bağırdı.

“Duydun mu kuzen?”

Sancak dönüp, “Nereden çıktınız lan siz?” dedi. “Nedir benim
sizden çektiğim? Piyangodan parayla çıksanız bileti geri verece-
ğim.” Yaka silktiğinde abimler daha fazla kahkaha atmaya başladı.

“Allah rahatlık versin, kardeşim.”

“Bunları duyunca Mahira uykusunda boğmazsa rahat rahat
uyur.”

Volkan abim ciddiyetle, “Kardeşim diye demiyorum ama ada-
mın hayatını mahveder,” dedi. “Arkanı kolla, Sancak Kızıltepe.
Mahira’dan ve Ayazkanlardan çekeceğin var!”

“Ya sabır!”

“Çek sabrını, kardeşim. Çekme mi diyorum ben?” Yanında
oturan Onur abiyi dürtükledi. “Bizden de sana bol bol sabır. İh-
tiyacın olacak!”

“Acil yardım çağrın için telefonum hep açık olacak!” diye ekledi Onur abi.

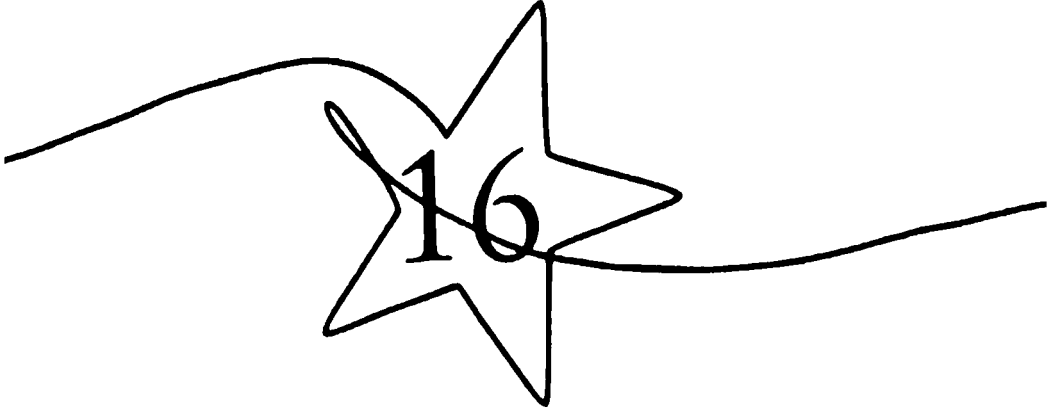
“Susun yoksa elimden bir kaza çıkacak!”

Arkasına bile dönemeden, diğerlerini tehdit edip bizim olduğumuz yere doğru gelmeye başladığında ne yapacağımı bilemeyererek sağıma soluma baktım. Kalbim kalıp söyledikleriyle yüzleşmemi isterken, aklım yaralarımın hatıralarıyla oynayıp duruyordu.

Sancak Kızıltepe bana âşık olabilirdi ama benim bununla yüzleşecek cesaretim var mıydı ondan emin değildim.

Sancak bir şeyler yaşandıktan sonra arkamı dönüp gidebileceğim, onsuz hayatımı devam ettirebileceğim bir adam değildi. Hayatımın her zaman bir parçası olan bu adamı öylece kenara atamazdım.

Ya bu aşkı kabul edecektim ya da hiç olmamış gibi arkamı dönüp gidecektim.

Sancak, abimlerin yanından çıkıp, olduğum yere gelirken telaşla arkamı döndüm ve hızla eve doğru yürümeye başladım.

Sancak'ın aşkını görmezlikten gelmiyor ya da arkama atmıyordum. Sadece aşktan deli gibi korkuyordum. Zaten hayatımın kocaman bir parçası olan adamın tamamen hayatım olmasından korkuyordum.

Kalbim kaybettiklerimden dolayı kırıklarla doluydu ve kırıkları yapıştırmak için kullandığım yarabantlarını tutan tek gerçek, hayatı ciddiye almayıp, gerekmedikçe başıma gelecekleri düşünmemekti.

Sancak Kızıltepe de düşünülmeyecek bir adam değildi.

Koştura koştura geldiğim yoldan eve doğru gittim ve kapının önünde ayakkabıları çıkarıp elime aldım. Kapının kolunu tutup kendime doğru çekiştirdim ancak açılmadığında kapıya vurmaya başladım.

“Allah belanızı vermesin. Açın şu kapıyı!”

“Mahira!”

Arkamdan Sancak'ın sesini duyduğumda yutkunarak, kapıya son kez tekme atıp içimde ne kadar beddua varsa hepsini saymaya başladım.

“Sancak,” diyerek yavaşça arkamı döndüm.

“Ne işin var burada?” dedi. Asabiyetle kollarını göğsünde toparlayıp tek kaşını kaldırdı. Anlaşılan abimler harbi harbi sinirlerini bozmuştu.

“Ben mi?” diyerek kendimi gösterdim.

“Yok, dedem!”

O az önce espri mi yapmaya çalıştı?

Öyle olmadığını varsaymak istiyorum.

“Ha?”

Bıkkınlıkla nefes verip, “Sen, Mahira,” dedi. Bugün birlik olup resmen adamın sinirleriyle oynamıştık.

“Abimle seni merak ettim.” Aklıma gelen yalanı düşünmeden söyledim. Beynim resmen kendini programlamaya başlamıştı. Elimdeki ayakkabıları göstererek şirin şirin gülümsedim. “Tam da sizin yanınıza geliyordum.”

“Anladım,” dedi. Burun kemerini sıkıp, yorgun gözlerini evin kapısına çevirdiğinde çaktırmadan kapıya tekrar tekme attım. “Abinle konuştuk. Yanlış anlaşılmayı düzelttik.”

Adam cidden yorgun, Mahira. Yoksa yalanını yakalardı.

Konuyu biraz daha açmak istiyordum fakat Sancak’ın şu an ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. Ayrıca düşünmem gerekiyordu. Kalbimin ve aklımın ne söylediğini dinlemem gerekiyordu. Sancak’ın duygularından ve kendimden emin olmam, beni gerçekten seviyor muydu yoksa kız kardeşi olarak görüp koruyor muydu bilmem gerekiyordu.

Tüm bu soruların cevabını aklıma vermezsem kalbim yapayalnız kalacaktı.

Kapı arkamdan açıldığında cevap verme zorunluluğundan kurtularak hızlıca önüme döndüm. Samet’le karşı karşıya geldiğimizde içeriye adım attım ve geçerken kafasının arkasına vurdum.

“Bu gulyabaninin hesabını soracağım.”

“Ama...”

“Kes!” Üstüne tükürüp merdivenlere doğru yürümeye başladım. Benim adım Mahira Ayazkan’dı. Abimden de Samet’ten de bu gulyabaninin intikamını alacaktım. “Yanlış kişiye hata yaptın.”

“Volkan abinin...”

Peşimden koşturup, derdini anlatmaya kalktığı anda merdivenin başında durarak, ayağımı koluna bastırıp yukarı çıkmasını engelledim.

“Uzun süre gözüme görünme.”

Merdivenden paldır küldür çıkarken, Sancak da sessiz kalarak arkamdan takip etmeye başladı. Kızlarla kaldığımız odanın önüne geldiğimde Sancak’a doğru döndüm ve odasını işaret ederek, “Cam kırıldı ya,” dedim. “Oda soğuk olacak. Nasıl kalacaksın?”

“Kırdın ya,” diyerek hatırlatma yaptı ve cümlemlerle dalga geçti.

“Özür dilerim,” diyerek mırıldandım.

“Dileme,” dedi. Halime bakıp gülümsedi ve kalbim sıcacık oldu. “Çaresine bakarım.”

“Aklım sende kalacak ama,” diyerek itiraf ettim. Sancak’ın yoğun bakışları gözlerime takıldı.

“O güzel aklın bende kalmasın. Camın çerçevelerine yorgan çiviler, hallederim.” Arkamdaki odanın kapısını işaret etti ve kalın ses tonunda göğsümü eriten bir şefkatle, “Güzelce uyu, Mahira,” dedi. “Uykunu alamadığında üşüyorsun ve bu şehir buz gibi. Hasta olmanı istemiyorum.”

Sevmek tam olarak neydi? Birine güzel sözler söyleyip yanı başından ayrılmamak mıydı yoksa onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyup kendisinin bile fark etmediği, umursamadığı zayıflıklarını güçlendirmek miydi?

Sevgi tam olarak neydi? Birini sevmeyi düşünmek miydi yoksa ona fark etmeden kapılmak mıydı?

“Yan odamda üşüme ihtimalini düşünerek uyuyamam,” dedim. Başımı iki yana salladım ve güzel düşüncelerine dürüstlikle cevap veremeden duramadım.

Merdivenin başında durduğu yerden yanıma gelmek için adım atacak gibi olduğunda kalbim sertçe gümledi. “Beni kendinden daha çok düşünürsen bu sefer ben uyuyamam,” dedi.

“O zaman bana söz vermelisin.”

“Ne istersen,” dediğinde Sancak’ın da kalbinin zincirlerini serbest bıraktığını sözlerinden ve bakışlarından anlayabiliyordum.

Dudağımı ısırdım. “Eğer üşürsen ya Onur abiyle ya da aşağıya inip abimlerle kalacaksın,” dedim.

“Söz, Mahira.”

“O zaman odama geçiyorum,” diyerek geri geri gidip kapının kolunu tuttum ve el salladım. “İyi geceler.”

“İyi geceler, Mahira.”

Bilerek kolu yavaşça aşağıya indirdim. Onunla sabaha kadar konuşmak istiyordum fakat Sancak yol yorgunu olmakla birlikte abimlerle uğraştığı için bitkindi.

Kapı aralandığında son kez el sallayıp içeri girdim ve kapıyı kapadığım gibi işaretparmağımı dudağıma bastırdım.

Tam da tahmin ettiğim gibi Ela ve Nur bağırmak için hazırlanırken, işaretimi görünce, ağızlarını kapayıp nefeslerini verdiler. Kulağımı kapıya yaslayıp yan odanın açılıp kapanma sesini duyduktan sonra önüme döndüm.

“Duydunuz mu?”

Ela heyecanla, “Duymaz mıyız?” diyerek ellerini salladı.

“Oha!” Nur sırtımdan itekleyerek oturmam için yatağa doğru yönlendirdi. “Şimdi ne olacak?”

“Kapıyı arkamdan kapadığınız için yakalandım ancak hemen toparladım,” dediğimde kızlar gözlerini devirdi.

“Onu mu diyoruz sence?”

“Neyi diyorsunuz?”

Nur göz kırpıp, “Bizim kıza bak,” dedi. “Nasıl da bilmezlikten geliyor.”

Ela, “Sancak abiyle sen,” dedi. Kalp yapıp yanıma oturdu.

“Düşüneceğim,” diyerek mırıldandım ve bedenimi yatağa bıraktım.

“Neyi düşüneceksin, kızım? Buldun da bunuyor musun?” diyen Nur yer yatağına çökerek bağdaş kurdu.

Yüzümü elime gömdüm ve bacaklarımı havada salladım. Duygularım hakkında birileriyle konuşmam gerekiyordu yoksa patlayıp taşacaktım.

“Ya beni kız kardeşi olarak görüyorsa?”

“Çüş, ebesinin şeyi!” diye bağırdı Nur. “Kız, terzi. Bak baka-yım şunun kulaklarına, sorun mu var?”

Ela kırk yılda bir Nur’u dinleyerek kulağıma dokunmak için hareket etti ama eline vurup yana doğru kaçındım.

“Saçmalama istersen.”

“Kızıl şeytan doğru söylüyor. Sancak abinin dediklerini kendi kulaklarımızla duyduk.”

“Ama yine de emin olmak istiyorum.”

“Ol. Sana olma diyen mi oldu?” Nur oturduğu yerden bacağıma şaplak atınca ayağımı kafasına geçirmek için savurdum ancak geriye doğru kaçtı. “Fakat salaklık yapıp da,” diyerek ağzımı taklit etti. “*Acaba beni kız kardeşi olarak mı görüyor, deme!*”

Ela daha ılıman yaklaşarak, “Test yapalım,” dedi.

“Test derken?” Yattığım yerden hızla doğruldum ve arkadaşlarıma döndüm.

“Yarın sabah Nur’la ikimiz çaktırmadan sorular soralım. Davranışlarına bakalım. Gerçekten seni seviyor mu yoksa kız kardeşi olarak mı görüyor?”

“Vallahi Volkan abinin, Mahira’yı ormanda bırakıp kaçışını gördükten sonra Sancak sana abi gibi davranıyor, diyemem. Dersem çarpılırım.”

“Ela’nın dedikleri mantıklı.” Etrafımda Sancak varken hiç farklı bir sevgisi var mı diye düşünmemiştim. Onu hep birlikte büyüyen komşu çocuğu, abimin en yakın arkadaşı olarak görmüştüm. Hiç beni seven birine bakar gibi bakmamıştım ve Sancak’ı öyle görmek istiyordum.

“O zaman yapıyoruz, değil mi?”

“Yapıyoruz,” diyerek başımı salladım. Kastamonu’dan ayrılmadan önce Sancak’ın hislerinden emin olmam gerekiyordu.

“Birlikte ortalığı karıştırmayalı çok olmuştu,” diyen Nur hülyalı hülyalı uzaklara baktı.

“Çok mu oldu?” diyerek gözlerimi devirdim. “Senin zengin koca aşkın yüzünden Samet’e ders vermeye ve Sancak’ın yanında çalışmaya başladım.”

“İşte, kendi ağzınla dedin. Ne güzel olmuş. Helal bana ya! Sayemde ikiniz bir araya geldiniz.”

Burun kemerimi sıktım ve yatmak için yastıklara doğru emekledim.

“Başımıza gelenleri yazmaya kalksalar ortaya kalın bir kitap çıkar. Biliyorsunuz, değil mi?”

“Kitap gibi hatunlarız işte,” diye sırtıp yer yatağına yattı. “Bizim hikâyemiz yazılmalı.”

“Bu konuda sana katılıyorum. Şöyle güzel bir aşk hikâyesi süper olurdu,” diyen Ela odanın ışığını kapadıktan sonra yanıma yerleşip bakışlarını tavana dikti.

***

Kızlarla uzun uzun sohbet ettikten sonra ne zaman uyuyakaldığımı bilmiyordum ancak o kadar koşuşturmadan sonra mutlaka bir yerde kendimden geçmiştim.

Yol yorgunluğumdan dolayı deliksiz bir uyku çekmiştim. Rüya gördüysem bile tek sahnesini hatırlamıyordum. Omzumun sarsılmasıyla uykumdan kopmamak için mızızlanmaya başladım.

“Git başımdan.”

“Kahvaltı kendi başına hazırlanmayacak, Mahira. Kalk be!”

“Anne, senin Kastamonu’da ne işin var? Ankara’da kalmadın mı sen?”

Nur da, “Susun!” diye uykulu uykulu bağırdı.

“Ne annesi, Mahira. Kalk işte.”

Omzum tekrar sarsıldığında yana doğru dönüp görmeyen gözlerle tekme savurdum. Attığım tekme başarılı olmuş olacak ki başımdakinin uzaklaşmasını sağladı.

“Mahira!” diye gelen çığlık sesiyle yerimden sıçradım.

“Lan! Evi ayılar mı bastı?”

Nur’da karnını tutarak kalkmaya çalıştığında sulanan gözlerimi açmaya çalıştım. Zar zor kendime geldiğimde gördüğüm manzara son derece komikti. Attığım tekme doğrudan Ela’nın karnıyla buluşmuştu ve gücüm zavallı kızı geriye doğru savurmuştu. Hatta geri geri giderken yerde yatan Nur’a takılmıştı. Dengesini sağlamak için gardırobu tutmasına rağmen ayaklarına dolaşan yorgan yüzünden kayarak hemen kenarda duran metal, yuvarlak çöp kutusunun içine cuk diye oturmuştu.

“Oha!” İnanamayarak gözlerimi kırıştırdım. “Kıçın ona nasıl sığıdı?”

“Neye be?” diye soran Nur darmadağın olan kızıl saçlarını geriye itekledi ve işaret ettiğim yere baktığında gülmeye başladı. “Terzi, nasıl becerdin kız çöpün içine sığmayı?”

“Ha ha! Çok komik! Saat neredeyse öğlene gelmiş, siz hâlâ yatıyorsunuz.” Gülmemize bozularak kollarını uzattı. “Kaldırın da aşağıya inip kahvaltıya yardım edelim.”

“Aman, abimler hazırlar,” diyerek omuz silktim.

“Bedavacı mıyız biz?”

“Evet.”

“Mahira haklı. Yatacağım ben,” diyen Nur yorganı başına çekti.

“Saçmalamayın ya. Kalkın hadi!”

Üzerimdeki yorganı iterek yataktan kalktım. “Dua et, iyi tarafımdan kalktım,” dedim.

Ela, “Bu iyi tarafın mı?” diye homurdandığında başımı salladım.

“Sabahları niye kimse uyandırmak için odama girmiyor sanıyorsun?”

Ela’nın kaşları şokla kalkarken, Nur’un yattığı yerin çevresinden dolaşarak zavallı arkadaşımı kaldırmak için karşısına geçtim. Uzattığı ellerini tutup kendime doğru çektim ve Ela’yı yerden kaldırmayı başardığımda nefes nefese geriye çekildim.

“Bir daha çöpe düşerken iki kere düşün, olur mu?” diyerek sıızlayan kollarımı sıvazladım.

“Sen de itmeden önce iki kere düşünsen?”

“Kızlar!” Nur seslendiğinde ona doğru döndük. Eğlenen yüzüyle Ela’nın arkasını işaret etti. “Kıçında çöp kovasıyla hayatını devam ettirmeyi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Ne?”

Başımı yana eğerek Ela’nın arkasına baktığımda metal çöp kuruşu arkasına yerleşmişti. Ela bakmak için sağa sola döndüğünde, “Neye gülüyorsunuz ya?” dedi.

“Şuna canım,” diyerek, omuzlarından tutup çekiştirdim ve aynayı işaret ettim.

“Bu ne?” diye bağırıp ellerini arkaya doğru götürdü ve çöp kovasını çekiştirmeye çalıştı.

“Yeni kalçalarına merhaba de,” diyen Nur elini havaya kaldırarak parmaklarını oynattı.

“Yakışmadığını söyleyemem,” dedim. Kıçındaki çöp kutusuyla aşırı komik görünüyordu.

Ela ağlamaklı bir şekilde arkasını dönüp, kıçını işaret ederek, “Ben böyle gezemem!” dedi.

Nur domuz sesi çıkararak, “Olmayan kalçalarına can gelmiş işte, ne bu zırlamaların?” dedi. “Giydin mi bir etek, kimse hiçbir şey anlamaz.” Parmaklarını dudaklarını götürüp öptü.

Ela daha da sızlanarak, “Mahira, çıkarın şunu!” dedi.

“Dur dur, düşünceğim,” diyerek attığım kahkahalardan soluklanmaya çalıştım.

Odanın kapısı sertçe vurulduğunda abim, “Mahira, kızlar, neler oluyor orada?” diye seslendi. “İyi misiniz? Bağırışlarınız aşağıya kadar geliyor.”

Nur, Ela’ya bakarak kahkaha atmaya başladığında peşi sıra gülmeye başladım.

“Geliyorum!”

Ela’nın gözleri kocaman açılırken kıçına oturan metal çöp kutusuyla sağa sola koşturmaya hatta bir ara giremeyeceği yatağın altına girmeye çalıştı.

Odanın kapısı açılınca telaşla, “Gelme, abi!” diye bağırdım.

Kapı hızlıca kapandı. “Ödümü kopardın kızım,” dedi. “Ne bağıırıyorsun? Gelmiyorum, tamam ama siz de on dakikaya aşağıda olun yoksa kontrole gelirim.”

“Geliriz, tamam.”

Bizim kapının arkasından sabır çekip ayak sesleriyle birlikte uzaklaştığında kızlara döndüm.

“Evet nerede kalmıştık,” dedim. Gülmemeye çalışarak dişlerimi dudağıma geçirdim.

Ela arkasını dönerek kıçını işaret etti. “Burada kalmıştık,” dedi.

“Terzi,” diyen Nur dizlerine vurarak, kıvrana kıvrana kahkaha atmaya başladı. “Uyku muyku kalmadı bende.”

Aklıma gelen çözümün işe yaraması için dua ederek Ela’ya tatlı tatlı, “Aklımda bir plan var,” dedim.

“Vallahi mi?”

“Vallahi.”

“İşe yarayacak mı?”

“Öyle umuyorum,” diye sessizce fısıldadım. “Yani inşallah.”

“Hadi, yapalım,” diyerek avuçlarını birbirine vurdu.

“Ben diyorum ki alalım elimize bir bıçak, başlayalım kesmeye. Zaten fazla yuvarlak hatları yok, kaybı olmaz.” Omuz silkerek çekmeceleri karıştırmaya başladığımda Ela’nın korkudan rengi attı.

Ela, “Aklına gelen çözüm bu değil,” dedi öyle olmasını umarak. “Değil mi?”

“Saçmalama, canım. Estetik cerrahı mıyım ben?” Teessüf ederek, “Düzgün daire çizmeden kesemem,” dedim. “Sonra tüm sayısalci kimliğim mahvolur.”

“Ne?” Kız korkudan benden uzaklaştı. “Derdin düzgün kesmemek mi cidden? Kendinden emin olsan keseceksin yani?”

Düşünür gibi yapıp çenemi yumruğuma yasladım ve şöyle yalandan vücuduna bakmaya başladım. “Aslında denemeden bilemeyiz, değil mi?” dedim.

Nur, “Evet evet,” dedi. Bulduğu makası kupa almışçasına havaya kaldırarak salladı. “Buldum buldum!”

Ela, “Yemin ederim, atarım kendimi camdan,” dedi.

Cama yaklaştığında gülerek, “Dur be!” dedim. “Şaka yaptım.” Nur’un omzuna vurup yana doğru itekledim. “Makas bulup havaya kaldırmak da ne? Sanırsın Pi sayısına yeni basamak buldun.”

“Pi ne, kız?” Nur makası masaya bıraktı. “Konumuzun merdivenle ne alakası var?”

“Kanka merdiven değil. Şimdi matemat-” diye anlatacaktım ki öfkeli ve canından bezmiş bir ses sözümü kesti.

Ela avcunu pat sesiyle yüzüne vurdu. “Burada benim kıcıma çöp oturmuş, yok biri Pi sayısından bahsediyor, diğeri merdiven diyor,” dedi. “Derdinizi seveyim, tamam mı?”

“Oha! Kızın ayarlarını bozduk.”

Şaşkınlıkla gözlerimi belerttim. “Bozduk cidden,” dedim.

“Hemen beni bu durumdan kurtarıyorsunuz,” diyerek, ayağını

yere vurunca çöp tenekesi sallanmaya başladı ve tam o anda tüm ciddiyetimi kaybederek kakhaha atmaya başladım.

“Mahira!”

“Tamam tamam.” Nefes almaya çalışarak, Nur’a dönüp, “Sen çöp kutusunu sıkıca tutup kendine çekiyorsun,” dedim. “Ben de Ela’nın beline sarılarak kendime doğru çekiyorum ve ikisini birbirinden ayırıyoruz.”

Nur, Ela’ya bakıp, “Bir şeyi merak ediyorum,” dedi. “Ya kıcı elimde kalırsa?”

Ela korkuyla gözlerimin içine baktı. “Saçmalama be!” dedi.

Şöyle bir hayal ettiğimde Ela’ya dönüp, “Kalırsa bizi dava etmezsin, değil mi?” dedim.

Ela yüzünü yelpazeleyip yakasını çekti. “Ay, bana bir haller oluyor,” dedi. “Bayılacağım galiba.”

Sağa sola yalpaladığında koşturarak kollarından tuttum. “Dur, bayılma,” dedim. “Şaka yaptık.”

Başını omzuma yatırarak tek gözünü açtı.

“Vallahi mi?”

“Evet, hadi seni şu çöp kutusundan kurtaralım.”

Anında iyileşerek, “Tamam,” dedi.

Nur gülmesini zar zor bastırıp Ela’nın karşısına geçti ve kollarını tuttu. “İnşallah elimizde kalmazsın,” dedi.

“Nur!”

“İyiliğini düşünmek de suç olmuş.”

“Düşünme!”

“Hanımlar hanımlar,” dediğimde ikisinin dikkatini çekmek için parmaklarımı şaklattım. “Başlayalım mı artık? Yoksa abim odaya dalacak.”

Nur burun kıvrarak, “İyi bari,” dedi. “Başlayalım ama sırf senin güzel hatırın için yoksa terzi bozması için hareket bile etmem.”

Ela, “Ya sabır,” diyerek başını iki yana salladı. “Hadi, başlayalım.”

Ela’nın önüne geçerek, kollarımı beline sıkıca sarıp Nur’un çöp kutusunu iki avcuna hapsetmesini bekledim.

“Başlıyoruz o zaman. Çek, Nur!”

İkimiz de zıt yönlerde doğru çekerken Ela hangimiz güçlü çekersek o tarafa doğru yalpalayıp kollarını havada sallıyordu.

“Ulan, sendeki de ne şansızlık. Gece yanlış yanlış rüyalar mı gördün?”

“Saçmalama, Nur. Çek şunu.”

“Çekiyorum zaten ama kışın sülük gibi çöpe yapışmış,” diyerek kahkaha atmaya başladı.

“Gülme! Başına gelirse görürüm seni.”

“Yok, bu böyle olmayacak,” diyerek nefes nefese geri çekildim. Nur bir yandan, ben bir yandan çekiyorduk ancak hiçbir işe yaradığı yoktu. “Keseceğiz mecbur.”

“Hayatta izin vermem!”

“İyi, kışında çöp tenekesiyle gez.”

“Gezerim, sana ne? Benim kışım değil mi?”

“İyi, gez,” diyerek omuz silktim. Kapıya döndüğümde kolumdan tutup geriye çekti. Burnunu çekip yüzüme vantuz gibi yapışmak üzere yaklaştı.

“En azından bir kere daha denesen?”

“Öff, karnım acıktı,” diyerek Nur’a döndüm ve blöf yapmaya başladım. “Gidip yemek hazırlayalım. Kurt gibi açım.”

“Hayır, gidemezsin,” diyerek kollarımı sıkı sıkı tuttu.

“Niyeymiş o?”

“Çünkü...” diyerek sağına soluna bakındı.

“Çünkü ne?”

“Çok üzülürüm,” diyerek alt dudağını dışarı uzattı.

Avcumu kalbime koydum ve taklidini yaptım.

“Kahvaltı yapmazsam ben de üzülürüm ama.”

“Bana üzülüyor musun?” diyerek burnunu çekti.

“Üzüldüm. Gerçekten üzüldüm ancak karnımı doyururken de üzülebilirim.”

Nur ne yapmaya çalıştığını anladığında sırtarak kaşlarını aşağı yukarı indirdi. “Biri biz hazırlanırken kahvaltı hazırlamaya başlasa bence daha hızlı oluruz,” dedi.

İşaret parmaklarımı birleştirdim. “Nur haklı,” dedim.

İkimize birden surat asarak uzun uzun baktı. Daha sonra başka şansı olmadığını anlayarak omuzlarını indirdi.

“Tam bir çıkarıcısınız.”

“Çıkarıcı demeyelim de...”

“Ne diyelim, Mahira?”

“Enerjimizi harcadığımız için yorgun olacağız diyelim.”

Gözlerini kıstı. “Beni bu duruma düşüren sensin ama!” dedi.

Kocaman gülümseyerek, “Kabul mü?” diye sordum.

“Kabul, çıkarıcılar birliği.”

“Aa, ayıp ama!” diyerek kollarımı gövdesine sardım ama bu sefer daha fazla güç almak için ayağımı dolaba yasladım. Nur da benimkine benzer bir şekilde hazırlandı ve aynı anda çekmeye başladık.

Nur bir yandan güç uygulayıp, çekerken öbür yandan da ben çekiyordum. Ayağımdan güç alarak hızlıca belinden kendime doğru çektiğimde Ela'nın bağlı olduğu çöp kutusu yerinden çıktı ve bir tarafın boşta kalmasıyla ikimizi de farklı yerlere fırlattı. Ela doğrudan geriye doğru üzerime düşerken, Nur bağırarak zıt yöne düştü.

“Lan!” Ardından küt diye bir ses geldi.

“Öff be Ela!” diye bağırıp Ela'yı hızlıca üzerimden fırlattım.

“Kızlar!” Nur bas bas bağırmaya başladı.

“Yine ne var?” Yattığım yerde doğrulup sesin geldiği yere döndüğümde kendimi tutamayarak, parkeye vura vura kahkaha atmaya başladım. Çöp kutusu bu sefer doğrudan Nur'un kafasına düşerek yüzünü içine almıştı. “Bu ne şans?”

“Yok artık!” diye bağırdı Ela.

Nur çöpü iki yanından tutarak kafasından çıkarmaya çalıştı.

“Ben bunu ateşte yakmaz mıyım ama!”

“Ne yaparsın, bilmem ama bu odada daha fazla durursam çöp kutusu bu sefer bana saldıracak,” diyerek, parkede emekleye emekleye kapıya doğru kaçtım.

***

Nur'la üzerimize başımıza çekidüzen verdikten sonra aşağıdan gelen seslere ve güzel kokulara doğru ilerlemeye başladık. Karnım açlığını belli edecek şekilde guruldadığında, yanı başımda Nur'un da karnı guruldamaya başladı.

Sobanın karşısında kurulu sofrayı görünce Nur'la birbirimize sırttık. Kapıda durarak abimle birlikte kahvaltının son aşamalarını halleden Ela'ya baktık.

“Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?”

Nur, “Ben de yardım edeyim,” dedi ve beni dirsekleyip gülmesini saklamaya çalıştı.

“Senin hiç yardım etmene gerek var mı prenses kardeşim? Burada zaten abin var. Senin yerine yumurta da yapar, patates de kızartır.”

Abim tahta kaşığı havada sallayarak, kafama atıp atmamayı düşünüyordu.

“Ben sabah insanı değilim, biliyorsun,” dedim. “Hem patatesleri Ela yapıyor.”

“Abiye laf yetiştiriyor bir de ama suç bende! Aman uykusu bozulmasın diye kıyamamazlık yapacağıma uyandıracaktım hanımefendiyi, hazırlatacaktım sofrayı.”

“O nasıl ataerkil bir düşünce sistemi? Hiç Volkan Ayazkan'a yakışıyor mu?” diye cık cıklayarak pişen patateslerden ağzıma attım.

Abim cins bakışlarından atarken dün akşam yaşanan tatsızlığı unutmuş gibiydi ve ben de gerçeğini bildiğim olayın üzerine gitmek istemiyordum.

Abimin duygularımı hiçe sayıp beni arkadaşlarımdan önünde rezil etmeyeceğini, üzerine en yakın arkadaşıyla bana böyle bir yakıştırmada bulunmayacağını içten içe biliyordum. Volkan abim farklıydı ve bugün böyle bir Mahira olmamın en büyük destekçisiydi.

Sağa sola bakındım. “Nerede benim gönüllü kölem?” dedim.

Abim kaşlarını çatı ve alttan alttan tehdit ederek, “Söyle bakayım, kimmiş senin kölen?” dedi.

“Samet,” diyerek ellerimi korkuyla açtım. “Başka kim olacak?”

“Bilmem. Ben kalktığımda yoktu,” diye saf saf cevapladı Ela.

“Sancak ve Onur abi de yok ortalıkta,” dedim. Abimin bakışları hızla bana döndüğünde, anında kıvırmaya başladım. “Hiç onları bekleyemem, çok açım ben.” Tekrardan ağzıma patates kı-zartması attım.

Abim gözlerini kısarak, “Sancak abin ve Onur abin markete, Samet de fırına poğaça almaya gitti,” dedi.

“Açım ama,” diyerek tekrar hamle yaptım.

Abim, “Uslu dur!” diye bağırdı.

“Aman be!”

Tam şikâyet edeceğim sırada evin kapısından sesler gelmeye başladı. Karnımdan tüm vücuduma yayılan bir heyecanla kıpırtı hissetmeye başladım. Aceleyle kapıyı açmak için hareketlendim.

Kapının koluna yapışarak sevinçle açtım ancak Samet’i gödüğümde yüzümü buruşturarak, “Sen miydin?” dedim. Omzundan tutup içeri çektim. “Geç içeri.”

“Hayatımda beni gördüğüne bu kadar sevinen başka kimseyle tanışmamıştım,” dedi. Dramatik dramatik konuştuğunda kafasındaki şapkasını tutup çektim.

“İşte bu yüzden sevgilin yok.”

“Senin bilmediğimiz bir sevgilin mi var?” Samet kaşlarını kaldırarak gevşek gevşek gülümsedi. “Galiba Mahira ablanın sevgilisi var!”

Arkamdan sert bir ses tonuyla, “Kimin sevgilisi var dedin?” diye sordu.

Göğsüm hoplarken, yerimden sıçrayarak arkamı döndüm. Karşımda çatık kaşlarıyla alışveriş poşetlerini tutan Sancak duruyordu. Öfkeli bakışlarını benimle Samet’in üzerinde gezdirip duruyordu.

“Kimin sevgilisi var?” dedi tok bir sesle. “Cevap verecek misiniz?”

Ne oldu, Mahira? Dilini kediler mi yedi?

Seni farelere yem edeyim de gör sen!

Samet, "Mahira ablanın," dediğinde yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tuttum.

Tam konuşacağım sırada Sancak öfkeli ancak hayal kırıklığı barındıran sesiyle, "Öyle mi Mahira?" dedi.

Samet'in dizine sertçe tekme atıp, çocuğun inlemesine neden olurken, "Ne sevgilisi ya?" dedim. "Bu salak bir tarafından uyduyor."

Sancak bu sefer kardeşine, "Öyle mi Samet?" dedi.

"Abi, Mahira abla sevgilim yok diye dalga geçince ben de şaka yapayım dedim," diyerek geri geri kaçmaya başladı.

Sancak, "Senin şakana sıçayım, Samet!" diye bağırdığında yerimden sıçradım.

Abim mutfaktan başını uzatarak dalga geçmeye başladı. "Niye bu kadar kızdın, Sancak kardeşim?" dedi. "Mahira genç bir kız. Sevgilisi de olacak evlenecek de."

Sancak ne diyeceğini bilemedi.

"Öyle fakat..."

"Fakat?" diyen abim pis pis sırıttı. "İtirazın mı var?" Onur abi ayakkabılarını çıkarırken, yetiştiği sohbete sırtarak bakıyordu. Abim vitesi artırarak genlerimin kime çektiğini gösterdi. "Mahira, abicim, hayatında biri varsa ve tanıştırmak istersen abin olarak iznim var. Getir eve. Sancak abinle..." diyerek özellikle son kelimesini bastırarak söyledi. "Tanışalım bakalım, nasıl biri olduğunu görelim."

Sancak kinle, "Getir, tanışalım bakalım," dedi. Tanışmaktan çok adamı ortadan kaldırmak istiyor gibiydi.

"Sancak abin..."

Volkan abim damarına damarına basıyordu.

"Aa, yeter! Hayatımda kimse yok!" Sancak'ı kurtarmak için abime ters ters baktım. Ellerimi belimde tutup, "Abime bakın," dedim. "Gören de medeniyetin beşiğini sallıyor sanır. Lisede etrafımdaki erkeklere gözdağı veren o değilmiş gibi sanki!"

Abimin yüzündeki sırıtış genişledi.

"Karnım aç, gelemesiniz tüm yemekleri yerim."

Arkamı dönüp hazırlanan sofraya doğru yürüdüm.

Nur bana yetişerek, "Bence seni gerçekten seviyor," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Testinden bu kadar çabuk mu geçti yani?" diye sordum.

Omuz silkti. "Daha önce geçmişti zaten," dedi. "Ayı da bunu garantiledi."

"Ankara'ya gidene kadar teste devam, asker!" Yer sofrasına oturdum. "Senin kriterlerin belli zaten."

Sırıttı. "Garanticiyim, kızım," dedi.

"He Nur, he!"

Abim yumurta ve patates kızartmasıyla içeri girdiğinde anında konuşmayı kestik. Arkasından hain Samet de poğaça ve simit tabağını getirerek, masaya bıraktığında gözlerimi kısarak yüzüne baktım.

Kafasını kaldırıp, bakışlarımı gördüğünde bugün benden en uzak köşeye oturması gerektiğini anlayarak abimin yanına kaydı. Sancak ve Onur abi de gelip oturduğunda, Ela elinde çay tepsisiyle içeri girip herkese bardaklarını uzatmaya başladı.

Gözlerimi kısarak abimle Ela'ya bakıp sıırıttım. Aklımda başka olasılıklar dönmeye başladı. Ela'ya, "Kanka, senin isteme törenini de görür müyüz ya?" dedim.

"Benim mi?" dedi şaşkınlıkla. Elindeki tepsiyi uzattı.

Abime sıırıtarak baktım. "Senin," dedim.

Abim de ayağına gelen topu çevirerek yeni uğraşına fırlattı. "Sancak, sence Mahira'nın kız isteme törenini görür müyüz?" dedi.

Sancak, abime kötü kötü bakıp, sadece ikisinin duyabileceği şekilde fısıldadığında küfrettiğini tahmin ederek dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Duyamadım, Sancak kardeşim. Ne dedin?"

"Selan okunuyor, selan," diyerek başını üst üste salladığında bunun tek anlamı vardı: *Yalnız kalalım bak, ben sana neler yapıyorum!*

Abim, "Hani, duyamıyorum," diyerek elini kulağına götürdü ve cama doğru döndü.

“Kulak burun boğaza görün, kardeşim. Ya da kolumu soka-
yım.”

“Onur, görüyor musun kuzenin ne kadar ilgili?”

“Görmez miyim?” dedi Onur abi. “Kazma kürek de görüyorum, haberin olsun.”

Kavga daha devam edecekti ancak hepimiz çıkan kütürtü sesine doğru döndüğümüzde Nur eline aldığı salatayı yüzündeki sırıtmayla birlikte yiyordu.

Herkesin ona döndüğünü fark ettiğinde salatalığı uzatarak, “Siz de ister misiniz?” diye sordu.

Burun kemerimi sıktım. “Nereye düştüm?” dedim.

“Tamam, sakın. Hadi, kahvaltımızı yapalım,” dedi Ela. Nur’un yanındaki boşluğa oturarak çaylarımızı uzattı. “Mahira çayına kaç kaşık şeker atıyor, Volkan abi?”

Abim başını Ela’ya çevirmeden omuz silkti.

“Üç mü?”

“İyy, bal mı içiyorum?”

Sancak, “Bir,” dediğinde içerlenmem yarıda kalarak ona döndüm ve başımı şaşkınlıkla salladım.

Abimin bile bilmediği detaya nasıl hâkim olabiliyordu?

“Evet,” diyerek mırıldandığımda Ela çayına şeker atarak uzattı ve göz kırptı. Fısıldayarak, “Bu iş bizde kızım,” dedi.

Çayımı alarak önüme koydum ve Sancak’ın yoğun bakışlarından kaçmak için tabağıma yiyebileceğim ne varsa doldurmaya başladım. Kahvaltımız tam bir görsel şölendi.

Sancak bana, ben tabağıma, abim Sancak’a sırtarak bakarken kızlar da aynı şekilde Sancak’a bakıyordu. Sonunda Onur abi ortamın gülünçlüğüne bastırmak istemiş olacak ki, “Nereyi gezdireyim size?” dedi.

Samet atlayarak, “Gideros Koyu’na gidelim mi?” dedi.

“Bu havada hiçbir güç beni yüzmeye götüremez!”

Dışarısı buz gibiydi. Üzerimizde mont olmadan donuyorduk ama Samet Bey yüzmeye gitmek istiyordu.

“Kamp yapardık, güzel olurdu.”

Hepimizi göstererek, “Bizim kamp yaptığımızı düşünsenize bir,” dedim. “Başımıza almadığımız bela kalmıyor, üstüne kamp yapacağız. Daha neler! Gölden, Van Gölü canavarı gibi Karadeniz canavarı çıkar, aman kalsın.”

“Çıkar mı çıkar,” dedi Nur salatalığını kütürdeterek. “Bizde o potansiyeli görüyorum.”

Ela da, “Son ayı macerasından sonra kamp kalsın diyorum,” diyerek bize katıldığında kamp olayı kesin ve net bir şekilde kapanmıştı.

“Ama bir ara mutlaka kamp yapalım,” dedim. Uslanmayan taraflarım olduğundan daha önce bahsetmediysem de şimdi kesin olarak belirtiyordum.

Samet daha sonra yapacağımızın sözünü aldıktan sonra tabağına dönüp karnını doyurmaya devam etti.

Ela reçel kâsesini uzatarak, “Kanka, çilek reçelini yesene,” dedi. “Tadı çok güzel.”

Almak için uzandığım sırada Sancak benden önce uzanarak Ela’nın elinden kaptı. “Mahira’nın çileğe alerjisi var, abiciğim,” dedi. “Yedikten sonra her tarafında kızarıklar oluşuyor.”

“Öyle miydi?” diyen abim çayını höpürdeterek içmeye başladı. “Unutmuştum.”

“Öyle abi,” dedim. Biraz daha bastırırsa çatalı boğazına saplayacaktım.

Ela sahte bir pişmanlıkla, “Kusura bakma, kanka,” dedi. “Aklimdan çıkmış.”

“Önemli değil.”

Sancak’ın önüme bıraktığı böğürtlen reçeline içim giderek bakarken, kafamı kaldırıp teşekkür etmek için baktığımda benimle ilgilenmek yerine kahvaltısını yapıyordu.

Nur yandan dirsek atana kadar gözlerimi uzun sivri kirpiklerinden, bir erkeğe göre dolgun fakat fazla olmayan dudaklarından çekemiyordum.

Hep bu kadar yakınımda mıydın Sancak Kızıltepe?

Peki, ya ben bunu göremeyecek kadar nasıl kör olmuştum?

Sonunda sessizlik içinde kahvaltımızı bitirmeyi başardığımızda etrafı güzelce toparlamış, salonda oturarak çay içiyorduk. Kastamonu çok güzel bir şehirdi ancak ayı korkusu yettiği için dışarı çıkıp gezmek istemiyordum. Bu şansımı başka bir gün kullansam harika olacaktı.

Bir de kamp yapmayı çok istiyordum ancak yanımda bu sefer sevdiğim adam da olsun istiyordum. Ateşin başına birlikte oturabileceğim, korku hikâyeleri anlatıldığında çaktırmadan yanına kıvrılacağım birinin olmasını istiyordum.

Bu yüzden Sancak'la aramızda olanların ilk önce oturması gerekiyordu ve abimle bu konuyu oturup konuşmam gerekiyordu. Şu an sessizse Sancak'ın bana açılmamasından kaynaklandığını biliyordum. Aramızda bir şeyler yaşanmaya başladığında kendisinin gelmesinden çok benim gidip içimi açmamı bekleyecekti.

Volkan abimin öncelikleri her zaman bendim ve Sancak'la olsun veya olmasın önemli olandım. O yüzden şimdilik sessizlik içinde eğlenerek izliyordu. Bize iki hafta vermişti ancak aramızdaki etkileşimin iki hafta kadar uzun süreceğini düşünmüyordum. Bu kadar kışkırtmaya Sancak'ın az olan sabrı kim bilir kaç gün sürerdi?

“Akşam mangal yapıyoruz o zaman,” dedi Onur abi.

“Güzel, akşam mangal yapalım da sonrasına karar verimiz,” diyerek onayladı Sancak. “O zamana kadar kızlar alışverişe çıkıp Mahira'ya yeni bot alsınlar yoksa spor ayakkabıyla akşama üşüyecek.”

“Şşt, bana baksana Sancak Kızıltepe!”

“Ne var, lan? Bir bırakmadın peşimi şere-”

Tam küfredecekti ki odada bizim olduğumuzu hatırladı.

“Kardeş benim, sana ne oluyor? Sürekli bir Mahira'yı düşünceler falan. Sen ne ayaksın?” diyerek elini salladığında artık Kartal Ayazkan'ın kıroluğunun bulaşıcı olduğunu kesinlikle anlamıştım.

Canım abimi çok özlemiştim. Birlikte dolmuşa çıkıp adam dövmelerimiz dün gibi aklımdaydı.

Sancak, “Ne ayaksın falan ayıp oluyor,” diyerek kızdı. “Abi olaydın da kardeşini düşünseydin.”

“Senden bana fırsat mı kalıyor?”

“Yeter ya! Bot falan istemiyorum, arkadaş. Bu ne böyle? Sabah-tan beri atışıyorsunuz. Neyi paylaşamıyorsunuz?”

Nur yaklaşıp, fısıldayarak, “Sence?” diye sordu.

Kollarımı göğsümde bağladım. Bıkkınlıkla arkama yaslanıp, iki adama bakarak somurttum.

Ela bugünün olay kurtarıcısı olmaya karar vererek, “Madem gezmeye gitmiyoruz,” dedi. “Mangala da var, oyun oynayalım.”

“Olur,” dedi Samet. Bu fikir hoşuna gitmişti.

“Bana da uyar,” diyerek omuz silktiğimde Nur da başını salladı.

“Bize de uyar,” diyerek Onur abi de Volkan abimle Sancak’a bakarak onayladı.

“Ne oynayacağız?”

Ela, “Herkesi rasgele iki gruba ayıralım,” dedi.

Samet lafa atlayıp, “Eşit sayıda bölünemeyeceğiz ama,” dedi.

“Kalan kişi soruları sorup hakemlik yapacak.”

“Yani sıkıcı işi ben üsteleneceğim, değil mi?”

Ela gözlerini devirerek, “Sonra eşleri değiştiririz, kabul mü?” dedi. Samet kabul ederek onayladığında anlatmaya devam etti. “Eşlere birbirleri hakkında soru soracağız ve onlar da birbirilerine göstermeden kâğıtlara yazacak. Göster dediğimde havaya kaldıracak.”

“Süper olur,” diyen Nur ellerini çırpı.

“Böylece gruptaki hakem belli oldu.” Onur abi ortada duran sehpanın üzerine oturdu. “Burada herkes birbirini iyi tanıyor sayılır fakat kızlardan Mahira dışında pek tanıdığım olmadığı için gruptaki hakem benim.”

“Eş olabiliriz, abi,” diye atladı Samet.

“Kızlı erkekli eşleşmeyi tercih ederim,” dediğinde gülmeye başladık.

“Kesinlikle katılıyorum,” dedi Ela ve bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi. “Mahira ve Sancak abi eş olsun. Bakalım gerçekten birbirlerini ne kadar tanıyorlar?”

“Bu meydan okuma mı?” Soruma cevap almayı beklemeden heyecanla, “Varım!” dedim.

“Geçin o zaman.”

Kızların ne yapmaya çalıştıklarını anlamıştım ve Sancak’a tamamen emrivaki yapıyorduk.

Sancak’a dönerek, “Sorun olur mu?” diye sorduğumda sırtarak başını iki yana salladı ve abime döndü.

“Kardeşim kardeşim diyordun, var mısın düelloya?”

Abim gülererek, “Kardeşimi benden daha iyi tanıdığını mı düşünüyorsun?” dedi. Dalga geçerek arkadaşının karşısındaki koltuğa geçti. “Kaybedince karizman çizilmesin, Sancak Kızıltepe?”

“Asıl sen kaybedince abilerin yüzkarası olma,” diyerek meydan okumasına devam etti Sancak ve uzun kollu tişörtünün kollarını yukarı çekti.

Abim, “Gidip kalemle kâğıt getir, Samet,” dedi. “Abin kaybetmenin tadına varmak istiyor.”

Samet koşturarak yukarı çıktığında, olduğum yerde oturmuş, iki erkeğin kavgası yüzünden gruptan nasıl dışlandığımı seyrediyordum. Olay Sancak’ın beni nasıl gördüğüyken şimdi bu man-yakların birbiriyle yarışmasına dönmüştü.

Sancak’ın bana açılması gereken konular vardı ve abimin bu konuda onu zorlamasını istemiyordum.

“Kocaman adamlar oldunuz, utanmıyor musunuz yarış yapmaya?” diyerek ikisine de ayrı ayrı baktığımda sırtarak birbirlerine baktılar.

Sancak, “Hayır,” dediğinde abim, “Bu adam utanmıyorsa ben hiç utanmam,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Erkekler, siz gerçekten garip yaratıklarsınız,” dedim.

Samet elindeki kâğıt ve kalemleri dağıttıktan sonra soruları sorması için Ela’yı görevlendirdik ve Nur’la yanında durarak izlemeye başladık.

Ela, “Hazırsanız ilk soruyu soruyorum,” dedi. “Mahira sabah insanı mıdır yoksa akşam insanı mı?”

“Bu kadar da basit sormazsın, kanka,” dedim. Daha bu sabah cevabını çok güzel vermiştim.

“Kolay bir başlangıç yapalım istedim,” diyerek diğerlerini döndü. “Çevirin.”

İkisi de akşam yazdığına, “Bunu yanlış yapan olsaydı yüzüne bakmazdım,” dedim.

Abim hevesle Sancak’ın kâğıdına baktıktan sonra burun kıvrıldı. “Sağır sultan bile Mahira’nın sabahları cadıya dönüştüğünü bilir,” dedi.

“Sağ ol, abi!”

“Kavga yok. İkinci soruya geçiyorum. Mahira’nın en sevdiği yemek nedir?”

Ela bu soruyu sorduğunda gülümsememi bastırmaya çalışarak arkama yaslandım. Sancak bu sorunun cevabını zaten biliyordu. Birlikte odasında yemek yediğimizde cevabını vermişti.

İkisi de kâğıtları çevirdiğinde Sancak yazdığını okuyarak, “Lahmacun,” dedi.

Abim, “Mantı,” dedi.

Ela, “Mahira?” dedi.

“Sancak kazandı. En sevdiğim yemek lahmacundur.”

Abim oturduğu yerden ayağa fırlayarak, “Ne lahmacunu?” dedi. “Abiciğim, geçen anneme zorla mantı yaptırmadın mı sen?”

“Bana ne kıızıyorsun ya?” diyerek kendimi savunmaya geçtim. “Evet ama bu lahmacundan daha fazla sevdiğim anlamına gelmiyor.”

Abim, “Canım kardeşim,” dediğinde, Sancak sözünü tamamlamasını beklemeden gıcık bir tavırla, “Oyunbozanlık yapacaksan bırakalım oyunu. Ne dersin?” dedi.

Abim öfkeyle kaşlarını çatıp yerine oturdu. “Bu daha ikinci soru!” dedi.

Nur, “Terzi, hemen üçüncü soruyu sor yoksa kavga çıkacak!” dedi.

“Üçüncü soruyu soruyorum,” dedi boğazını temizleyerek. “Mahira’nın en sevdiği yazar kim?”

“Öyle ölmem, füze atın!” diyen abim isyan etmeye başladı. “Odası kitap dolu. Hangi yazar olduğunu nereden bileyim?”

“Abi üç tane yazar yaz, söz birini kabul edeceğim,” dedim. Bu yarış kazanacak kişiyi başından beri biliyordum ancak içimde saklı duran o korku içten içe o kişinin kazanmasını istemiyordu.

Sancak kalbimden vurmaya yaklaşarak, “Zaten bir tane yok ki Mahira,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım ve abimleri unutarak Sancak’a odaklandım.

“Nereden biliyorsun?”

“Stefan Zweig seversin ancak Jane Austen’a bayılırsın. Stefan Zweig’in her hikâyesinde başka zamanları ve karakterleri okumayı severken içten içe Jane Austen’ın yarattığı dünyada yaşamak istiyorsun.” Bakışlarımız kenetlendiğinde gözlerindeki yoğunluk, artık duramadığının kanıtıydı. Abimin dediği gibi Sancak’ın sevdası yüreğine ağır geliyordu. “Delidolu olmayı seviyorsun ancak eline kitapları aldığında sakın yaşamın tümünü arzuluyorsun. İçindeki deliyi serbest bıraktığın kadar aşkı isteyen o kadını da serbest bırakmak istiyorsun.”

Artık Sancak Kızıltepe’nin gözlerinde sevdayı görebiliyordum.

Dudaklarım şaşkınlıkla kocaman açılırken duygularımın hepsi boğazımda dizilmeye başladı. Sancak Kızıltepe’nin beni üzeceğini hangi kafayla düşünmüştüm, bilmiyordum ancak kendimin bile fark etmediğim detayları bildiğini görebiliyordum.

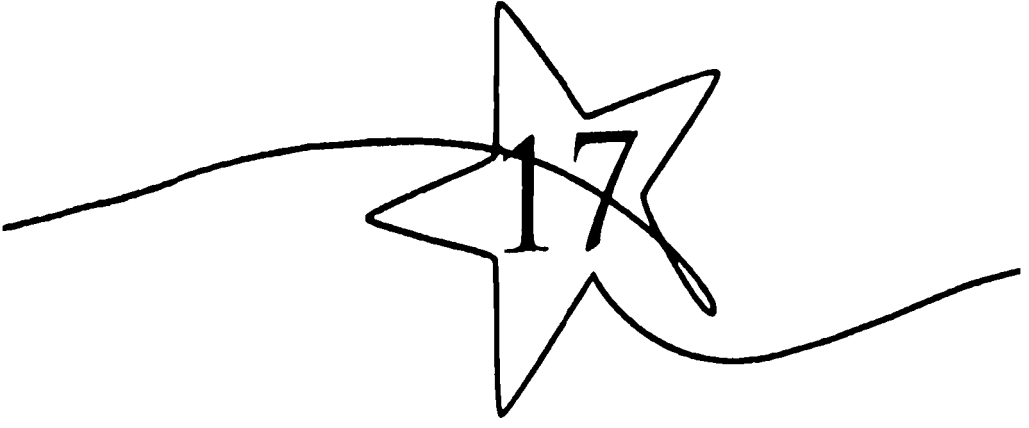
Dışarıya buz gibi mesafeli olan bu adam, zamanının çoğundan fazlasını fark ettirmeden bu yaralı kızı tanımakla geçirmişti. Duygularını benim acılarımın gerisine taşımıştı ve burada korkusuzca, abime meydan okuyarak döküyordu.

Artık kendimle savaşmak istemiyordum.

Sancak’ın açılmasını istiyordum çünkü ben kendime de ona da açılmaya hazırdım.

Düzenleme

Ny.ozlem

Sancak'ın sözlerini yüreğimdeki haykırıyla birlikte dinlerken, birinin beni ilk defa bu kadar çabuk çözüp savunmasız görmesi tüylerimi diken diken etmişti.

Oturup, kitaplar hakkında uzun uzun konuşup heyecanla aklımdakileri anlattığım adamın hücrelerime kadar işlemesi, duygularımı yerle bir etmiş, zincirlerimi kırmıştı. Sancak Kızıltepe beni herkesten fazla önemsemiş, güvenli limanlarında gidip gelmeme izin vermişti.

Sancak'ın yoğun bakışları üzerimdeyken, ne tepki vereceğimi bilemeyerek sağıma soluma bakındığımda odadaki herkes bize bakıyordu. Tüm odanın dikkati üzerimizdeydi ve onlar da Sancak'ın hiç bilinmeyen tarafını görmüştü.

Kendimi tiyatro sahnesinde oyun sergilemeye hazırlanan oyuncu gibi hissederek zorlukla yutkundum. Utançla ilk defa sıcakladığımı hissettiğimde odadan resmen uyukum var bahanesiyle kaçmıştım. Odanın kapısını kapadığımda yatağa doğru koşturup üstüne çıktım ve dizlerimi kendime çekerken delicesine atan kalbimi bacaklarıma yasladım. Kollarımı etrafıma sararak kendime koza ördüm.

Tüm duygular yıllardır bir yerde bekliyordu ve şimdi aniden bastırmaya başlamıştı. İçimdeki korkular büyüyüp kuruntularımı besliyordu.

Kapı çaldığında, "Gel," dedim.

Çalınan kapı açıldığında aşağıda Nur'un kafası, hemen üstünde Ela'nın kafası görüldü. Bir ağızdan, "Gelelim mi?" dediler.

Gölmeye alışarak, “Gelin tabii,” dedim.

Ela kapıyı ittiğinde içeriye ilk Nur girdi ve tam karşıma tırmanıp bacaklarını altına topladı. “Az önce aşağıda olanlarla testimizin cevabını verdiğini düşünüyorum,” dedi.

Ela, “Ben de öyle düşünüyorum,” dedi.

“Anlamamak ihtimal dışı zaten,” diyerek mırıldandım.

Anlamak, imkânsızlarla dolu bir odanın tek cevabı olmaıtı. Kalbimin harabelerinin ortasında sağılam kalan tek duyguydu.

Nur, “Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sorduğunda fikir belirtmekten de çekiniyordu.

“Tüm hayatım boyunca fevri olan ve işleri çıkmaza sokan bendim. İlk defa beklemek istiyorum. Bunu...” Boğazıma oturan yumru yüzünden zorlukla konuştım. “Bunu mahvedemem. Başımı belaya soktuğumda, etrafı yıkıp döktüğümde birinin tamir etmesini bekleyemem. Bir daha canımın yanmasını istemiyorum. Sancak başka acılara benzemez.”

Her lafa cevabı olan Nur sessizlik içinde başını sallayıp kenara çekildiğinde, Ela yanıma oturdu. “Bekle o zaman,” dedi. “Sancak abi mutlaka gelecektir.”

“Ya gelmezse?” dedim. Titreyen ses tonu bana ait olamazdı.

“Gelmezse her zamanki Mahira Ayazkan olur, adamı gelmediğine pişman edersin.”

“Öyle mi?” diyerek kahkaha attım ve saçımı arkaya savurarak kendimi toparlamak için omuzlarımı dikleştirdim. “Ne bu matem havaları ya? Hiç bana yakışıyor mu?”

“İşte böyle be kızım! Kalk, dobarlan, bırakma kendini!”

“Dobarlan ne ya? İçine Kartal Ayazkan mı kaçtı senin?”

“Dobarlan, Mahira.” Ela beni yandan dürtüklediğinde şaşkın bakışlarla ona baktım. “Sakin sakın nereye kadar arkadaşlar?”

“Terziyi de kendimize benzettik ya, helal olsun bize.”

“Geç bile kaldık.”

Odanın kapısı ikinci defa çaldığında gözlerimi devirdim ve kızlara, “Meraktan çatlayıp ikiye ayrılacak yakında,” dedim. Kızlar gölmeye başladıığında, “Gel Samet, gel,” diye seslendim.

“Oha! Benim olduğumu nereden bildin?” diyen Samet şaşkınlık içerisinde kapıyı açıp aval aval suratıma baktı.

“Erkek topluluğunun basit kuralı sayesinde,” dedim. “Aralarındaki en küçüğe tüm ayak işlerini yaptırırlar.”

Samet uzun uzun bekledikten sonra kabullenerek, “Doğru,” dedi.

“Bu aydınlatmayı kendimce sana yaşattığım için tebrik eder, neden geldiğini anlatmanı beklerim,” dedim ama kurduğum cümleyi Samet inşallah anlamıştır.

“Neden geldiğimi mi soruyorsun?”

“Helal sana Samet! Nasıl da hemen kavradın? Üniversite sınavında kesin full yaparsın,” dediğimde kızlar kahkaha atmaya başladı.

“Ama sen de hep benimle uğraşıyorsun, Mahira abla,” dedi. Kollarını göğsünde toparlayıp isyan ettiğinde sııttım.

“İntikam soğuk yenilen bir yemektir, Samet'im,” dedim. “Ben buz gibi severim.” Bir de Sancak'tan dolayı gıkını çıkaramadığı için ayrı eğleniyordum.

“Şu lafları başka biri bana söylese mahallenin ortasına asardım da...” diye kendi kendine konuşmaya başladığında elimi kulağıma götürdüm.

“Duyamadım. Ne dedin?”

“Abimler sizi çağırmam için yolladı. *Paintball* oynamaya gidecekmışız,” dedi ve bir an önce odayı terk etmek isteyerek, sözünü bitirir bitirmez çıktı.

“Vallahi mi?” diye sevinçle bağırdı Nur. “Oha! Çok severim.”

Ela, “Gidelim, Mahira,” dedi.

Paintball oynama fikri hoşuma gitmişti ancak kızlar benden daha heyecanlı olduğu için konuşmama izin vermiyorlardı.

Nur, “Gidelim hatta kızlara erkekler yapalım,” dedi.

Sonunda konuşma fırsatı bulduğumda, “Aramızda silah kullanmayı bilen var mı?” diye sordum.

“Yok,” diyen Ela dudak büzerek yerine oturdu.

“O zaman kaybedeceğimiz savaşa girmektense önce olayı öğrenip daha sonra kendi aleyhimize çevirelim.”

Kazanmayı delicesine seven biri olarak abimle Sancak'ın ne kadar iyi silah kullandıklarını biliyordum. Bu yüzden direkt gruplara ayrılmaktansa yeteneğe göre ayrılmayı düşünüyordum.

“Var mısınız?”

Nur yatakta zıplamaya başladı. “Düşmana ölüm!” dedi.

“O kadar da değil, canım!”

***

Kızlarla aşağıya indikten hemen sonra vakit kaybetmeden evden çıkmıştık ve Sancak'tan kaçmak için kızlarla birlikte Onur abinin arabasına binmiştim.

Zavallı Sancak'a da abim kalmıştı ve arabadan indikten sonraki yüz ifadesine bakılacak olursa abim yol boyunca Sancak'la uğraşarak bir Ayazkan olmanın hakkını sonuna kadar vermişti.

Nur kamuflaj elbiselerini giyerken dirsek attı. “Sancak abinin suratını gördün mü?” dedi.

Kahkahamı bastırmaya çalışarak, “İdama gidiyormuş gibi,” dedim.

Nur, “Oyunda bunların eş olduğunu düşünsene,” dediğinde kendimi tutamayarak kahkaha attım.

“Sancak direkt abimi vurur ve bu dünyadan götürür.”

“Götürmek istediği başka biri var ama...” diyerek göz kırptığında kaskımla sırtına vurdum.

“Arsız seni!”

İşaretparmağını yüzüme doğru sallayıp, “Fikrin hoşuna gitmediğini bana asla söyleyemezsin,” dedi. Yanaklarımdan boynuma doğru bir sıcaklık oluk oluk aktı. “Bak bak, kızarmaya başladın.”

“Kızarmadım!”

“Terzi, Mahira kızarmamış mı kız?”

Kemerini takmakla meşgul olan Ela, Nur'un seslenmesiyle birlikte başını kaldırdı ve kaşlarını çatı.

“Mahira, niye kızardın?” diye saf saf sordu.

Sinirlenerek, “Kızarmadım!” diye bağırdım. “Söylediklerinden dolayı yüzümde oluşan mide bulantısının rengini karıştırıyorsunuz! Renk körleri sizi!”

“Yalnız renk körleri iki rengi de ayırt etmekte zorluk çekemiyor muydu?” Ela yüzümde gördüğü öldürürüm bakışlarından sonra kısık sesle, “Bilin diye şey ettim,” dedi.

“Etme,” dedim. İkisine de arkamı dönüp dışarıya, abimlerin yanına çıktım.

Erkekler çoktan hazırlanmış, ellerindeki silahlarla bizi bekliyordu. Abim geldiğimi gördüğünde yüzündeki eğlence parıltısıyla yaklaştı ve fazla silahı almam için uzattı.

“Al bakalım, küçük Ayazkan. Bugün dostlarına güven, düşmanlarına korku sal.”

Avuçlarımı abimin yanaklarına bastırarak kafasını sağa sola çevirdim. “Abi, sana ne oluyor ya?” dedim. “Kastamonu sana yaramamış gibi.”

“Yok yok, Kastamonu havası bana çok iyi geldi,” dedi. Sancak’a keyifle baktı. “Kendime yeni uğraş buldum.”

“Dikkat et de başına çorap örmeyeyim. Sonra maazallah, başka başka uğraşların olur,” dediğimde Sancak’ın elindeki silaha baktığını ancak yüzündeki gülümsemeden bizi dinlediğini anladım.

Kızlar yanımıza geldiğinde abim burnumu parmaklarının arasına sıkıştırdı. “İşine bak, cadaloz,” dedi.

Eline vurup, “Acıttın be!” dedim.

Onur abi heyecanla, “İşte rakiplerimiz geliyor,” dedi.

Kaşlarımı çattım. Gelen takıma bakıp, abimin yanındaki sıraya geçerken içimden bir ses bu oyunun başımıza iş açacağını söylüyordu.

Bizim takım ve rakip takım olmak üzere karşılıklı sıralandığımızda kulağımın biri hocadayken diğer kulağım ve gözlerim rakip takımın üzerinde geziniyordu. Özellikle karşı gruptaki üç kızdan biri olan arsız bakışlı, sarı saçlı, renkli gözlü ve boyu kısa olan kızın üzerinde geziniyordu. Geldiğinden beri işaretparmağını saçına dolamış, arsız gülümsemesiyle Sancak’a bakıp sıırıyordu. Dikkat çekmek için yüksek sesle gülüyordu ve biraz daha bakmaya devam ederse içimdeki kıskanç Mahira’yı tutamayacaktım ve kızın dış randevusu almasını sağlayacaktım.

Ters ters kızın yüzüne baktıktan sonra başımı sola çevirip, hafifçe eğilerek abimin yanında kalan Sancak'ın yüzüne baktım. İyi ki tüm dikkatini hocaya vermiş izliyordu yoksa ormanda bizi kovalayan ayıyı bulur, üstlerine salardım.

Sancak bakışlarımı fark etmiş olacak ki dikkatini kısa süre de olsa bana çevirip, güzelim ela gözünü kırpıp tekrar hocaya döndü. Anlaşılan karşı takımdaki kızın bakışlarının farkında değildi.

İçimde zafer kupaları kaldırıldı. Kıza dönüp özgüvenle baktım. Kız bozulan bakışlarını üzerime çevirirken, sadece kızın göreceği şekilde Sancak'ı gösterip yüzükparmağımı işaret ettim.

Ağzımı oynatarak anlaması için, "Nişanlımdan uzak dur," dedim.

Kızın kaşları iyice çatılırken yanımda duran Ela'ya, "Şu yerden bitmeyi görüyor musun?" diye fısıldadım. "Bu kızı indirip ormanın derinliklerine gömelim mi?"

Bana bakmadan, "Neden?" diye fısıldadı.

"Sancak'a bakıyor."

Nur her delikten çıktığı gibi nasıl duyduğunu kimsenin kestiremediği bir şekilde, "Ne oldu?" dedi. "Yakışıklını kapacaklar diye mi korkuyorsun?"

"Ne alaka? Bu kızlar bizimkilere niye baksın?"

"Mahira," diyen Ela'nın ses tonu kızgındı. "Şu esmer de abine bakıyor."

"Hangisi?"

Aslında yerini çok iyi bildiğim orta boylarda, esmer, kahve gözlü, uzun saçlı kıza şöyle bir baktığımda onun da abimle ilgilendiğini gördüm. Bahsettiği kişi esmer ve güzel bir kızdı ancak yanındaki kendisinden uzun boylu ve sarışın olan oğlanın eline tutmuş, vücudunu sahiplenici şekilde kendisine bastırmıştı.

Tehlike teşkil etmediğine karar vererek, "Aman, baksın," dedim. "Sonuçta abim çok yakışıklı."

"Ne oldu senin bizimkilere bakamazlar sahipleniciliğin?" Ela kızgın bakışlarını üzerime çevirdiğinde üzerine gitmek için tam hareketlendiğim sırada hain vuruşunu gerçekleştirdi. "Sancak abiye kadar mı?"

“O kızların gözlerini çıkarır, top gibi oynarım. Kimse abime bakamaz.”

Yalandan sinirlenip kıza baktığımda bakışlarımı hemen yanındaki, geldiğimden beri gözleri bana takılan oğlana çevirdim. Bir erkeğe göre ortalama bir boyu vardı. Esmerdi. Spor salonlarında değil de protein tozlarıyla kaslarını şişirdiği belliydi.

“Sen hayırdır?” diye elimi sallayıp, kaş göz yaptığımda arsızca sırtıp göz kırptı. “O bana göz mü kırptı?”

Şaşkınlıklığım yüzünden biraz yüksek bir ses tonuyla sordüğümün Sancak’ın dikkatini çekmiş olacağım ki sertçe, “Kim sana göz kırptı?” diye bağırdı. Gözleri karşı gruptaki sevgilisi olmayan iki erkeğin üzerinde gezindi.

“Şu çam yarması,” diyerek işaretparmağımla göz kırpan oğlanı gösterdim. Oğlanın yüzündeki keyifli ifade silinirken bakışları Sancak’a döndü.

Sancak gösterdiğim oğlana ters ters bakıp üzerine yürümeye başladı.

“Kimsin sen, lan?”

“Kimsem kimim, sana ne?”

Çam yarması protein tozuna güvenerek horozlandığında görevli adam olaya müdahale etti.

“Beyler, oyun alanımda kavga istemiyorum!”

Onur abi, Sancak’ın önünü keserek geriye çekmeye çalıştı fakat kuzeninin kırmızı çizgisini ikimiz de çok iyi biliyorduk.

Zorla geri çekilirken, “Ağzınla yüzünün yerinin değişmesini istemiyorsan kafanı yerden kaldırma!” dedi.

Abim de Sancak’ın aksine sakın olan taraf olmayı seçerek sakın olmasını söyledi.

“Kaldırırsam ne olur?”

Sancak gülerek abime baktı. “Yumruğumu suratına yedireceğim şimdi,” dedi.

“Sakin ol. Birazdan mermileri ağzına sıktığımda kardeşime göz kırpmak neymiş ben ona göstereceğim.”

“Helal abime,” diye gaza gelip abimin sırtına vurdum.

Sancak'ın da oğlana kilitlenmesi hoşuma gitmişti.

Onur abi, "Mahira, buraya kavga etmeye gelmedik," diye uyardığında omuz silktim. Oyunun keyfini kaçırmamızı istemediğini belirtti ancak Sancak'tan da olanı saklayacak değildim. Hem o çam yarması da kaşına gözüne hâkim olsaydı.

"Kendi adına konuş," derken kısık bakışlarımı yercücesi kıza çevirdim. "Yumruklarım her daim hazır."

Hoca dikkat çekmek için boğazını temizledikten sonra kural-ları anlatmaya başladığında gruptaki herkes karşısındaki rakibini belirlemişti. Biz kenetlenerek canlarına okumaya hazırдық. Görev-li, dağılmamız için düdüğünü çaldığında karşı grup kendi savun-ma alanlarına gitmek için yanımızdan ayrıldı. Gitmelerini fırsat bilerek ıslık çaldım.

"Toplanın, Mahira'nın askerleri!"

Samet, "Mahira'nın askerleri mi?" diye sorduğunda tek kaşımı kaldırdım ve silahımı da kaldırarak, gövdesine nişan alıp ters hare-kerinde vurmak için bekledim.

"İtirazın mı var?"

Onur abinin arkasına saklandı. "Büyüksün, abla," dedi.

"İşte böyle." Halka oluşturmak için kızlar yanıma geldiğinde erkekler de uyarak kimse duymasın diye aramızdaki mesafeyi ka-padı. "Plan yapmalıyız."

"Kızlar, aranızda daha önce bu oyunu oynayan oldu mu?"

Hemen elimi kaldırdığımda abim gülerek kolumu indirdi. "Filmlerde izlemek sayılmaz," dedi. Dudak büzerek başımı iki yana salladım.

Onur abi hepimize baktıktan sonra, "O zaman şöyle yapıyo-ruz," diyerek aklındakileri anlatmaya başladı. "Mahira ve Sancak."

Aramızdaki her neyse kesinleşene kadar Sancak'tan uzak dur-mak istiyordum ancak karşı takımdaki ırz düşmanı kıza da hiç güvenmiyordum.

"Ela ve Volkan." Onu abi onları gösterdiğinde, ikisi de sessizce kabul etti. "Geriye ben, Nur ve Samet kalıyoruz. Bu şekilde devam ederiz."

Nur konuşmaya dalıp, “Yalnız başından söyleyeyim,” diyerek parmaklarını tek tek kaldırdı. “Bir, vurulursanız sizi terk ederim. İki, düşman tarafından ele geçirilerseniz Nur gelip beni kurtarır diye beklemeyin çünkü kurtarmam.” Diğer parmağını kaldırdı. “Üç, vurulmamak için arkanıza saklanırım, canım tatlıdır.”

“Harika,” diyerek alkışlamaya başladı Samet. “Takım arkadaşımız gözü kara bir asker.”

“Baştan söyledim. Sonra kendimi düşündüğümü falan söylemeyin. Tabii ki düşünceğim, salak mıyım oğlum?”

“En azından silah konusunda kendime güveniyorum.”

Onur abi, “Samet, bu bilgisayar oyunlarına benzemez yalnız,” diyerek uyardı.

“Arkadaşlarımla buluşup oynuyorduk,” diye göz kırptı. “Karşı takımın canına okuyacağım.”

“Okuyacağız!” diye gaza gelip bağırdım ve yumruğumu salladım. “Mahira’nın askerleri, o zaman düşmana ölüm!”

“Kardeşim, bu deliye göz kulak ol. Ormanda karşı takımdan birini öldürür, daha sonra gömmekle uğraşmayalım.”

Abim, Sancak’ı ciddi ciddi uyarmıştı.

“Abimdeki güvene bakın, oturup ağlayacağım,” diyerek sahte gözyaşlarımı sildim.

“İçinden Kartal çıkmasına göz yumamam.”

Sancak’ın, “Gözüm üstünde,” derken aklının karşı takımdaki oğlanda olduğuna yemin edebilirdim.

Onur abi ikimizi takım yaparak pek de akıllıca bir seçim yapmamıştı. Bugün ormandan katil olarak çıkmazsak süperdi.

Onur abi, “Hadi o zaman millet, dağılalım,” dedi. Abim ve Ela’yı işaret etti. “Siz solu alın, Sancaklar sağı alsın. Biz de ortadan ilerliyoruz.”

Silahımı havaya kaldırdım. Takım arkadaşlarıma çevirip tehditler savurmaya başladım.

“Vurulani vururum!”

“Beni bilirsin, kanka. Vurulmamak için adamın canına okurum.”

“Helal sana, Nuriko! Başına açtığın belalardan kaçır gibi mermilerden kaçarsan kazanırız.”

Sancak’la birlikte oyun alanının sağına doğru yürümeye başladığımızda, içimde baş gösteren heyecandan dolayı kıpır kıpırdım ve her yere ateş edip boyayla vurmak istiyordum.

Silahımı göğsüme doğru çektim ve ağacın gövdesine yaslanarak Sancak’a döndüm. Yürümeye başladığımızdan beri sessizdi ve tahminime göre ya oyuna odaklanmıştı ya da göz kırpan oğlanı bulmaya kilitlenmişti.

Başparmağımla arkamı işaret etti. “Şuradaki sığınağa saklandıklarını düşünüyorum,” dedi.

Gösterdiği yer bizden beş altı ağaç uzaklıktaydı. Tam ortada, üstü kare şeklinde açık, ahşaptan yapılmış bir sığınak vardı. Sığınığın kare şeklinde camsız pencereleri vardı ve savunmada ev sahibine büyük sıkıntı yaratıyordu.

Karşı takım savunmada olduğu için hücum kısmı bizdeydi. Arkama baktıktan sonra tekrar ağacın arkasına saklandım ve silahımı kucağıma çektim.

Sancak yanıma doğru ilerledi ve gösterdiğim yere baktı. “Ola bilir, Pinokyo,” dedi.

“Gidip bakalım mı?”

“Buradan kafanı uzattığın an seni görürler.”

“Onların çıkmasını mı bekleyeceğiz yani?” Burun kıvrıp gönülsüzce yeri eşeledim. “Sıkıcı ama.”

“Kazanmak istiyor musun?” diyerek tam önümde durdu.

Ela gözlerine baktım. “Ne kadar kazanmak istediğimi biliyorsun ama eğlenmeyeceksem niye oynayayım ki?” dedim.

“Adamların ayağıımıza gelmesini beklemeyeceğiz zaten,” diyerek gülümsediğinde gözlerindeki eğlence pırıltılarını görüyordum. “Hadi, başlayalım.” Aklındaki plan her neyse hoşuma gitmeyecek gibiydi. Bir an önce oyunun içine girmemiz gerekiyordu.

Sancak yere eğilerek avcunu yeşilliklerin üzerinde gezdirmeye başladı. Neredeyse bacağımla aynı boyda olan silahımı dikkatli şekilde tutup Sancak’ın yanına çöktüm ve fısıltıyla, “Ne arıyorsun?” diye sordum.

Aramayı bırakmadan, “Kozalak,” diyerek cevap verdi ve biraz ileride bulduğu kozalağı alarak avcunda sıktı.

Yardım etmek için çevreye bakınarak aramaya başladım ve aynı Sancak’ın yaptığı gibi yeşillikleri sağa sola itelemeye başladım. Bu arada Sancak ikinci kozalağını bulmuştu ve uzakta bir yerlere bakarak aklından planını geçiriyordu.

Gözüme çarpan kabarıklığı gördüğümde ileri doğru atıldım. Kendi kozalağımyı aldığımda zaferimle gülümseyip Sancak’ın gözünün önünde sallamaya başladım.

“Buldum!”

Yerden kalkmak için ağacın gövdesinden destek alıp kalkmaya çalıştım. Sancak benden önce ayağa kalkıp, elini tutmam için uzattığında kanım kalbimde delicesine çarpıp, tüm damarlarımın daralıp açılmasını sağlıyordu. Heyecandan titreyen parmaklarımı uzattığımda sıkıca tutup kendine doğru çekti. İçimden geçen akım vücuduma ani sıcaklık basmasına neden oldu.

Bu, çocukken topa takılıp düştüğümde yerden kaldırmak için elimden tuttuğu hislere hiç benzemiyordu. Sanki derimin altında uyuyakalmıştı ve şimdi de uyanma vakti gelmişti. Aslında ikimizin dünyasının nasıl olduğunu göstermek istiyordu.

Başparmağı eklem yerlerimi okşadığında içimi çekmekten kendimi alamadım. Yüzüme basan sıcakla bakışlarımı kaçırırken ela gözlerinde oluşan derin hisler doğrudan kalbime vuruyordu.

“Ne yapacağız bunlarla?” diye zar zor konuşup avcumdaki kozalağı uzattım.

Sancak sıcak parmaklarını tenimin üzerinden çektiğinde oluşan soğuk boşluk tekrar eline yapışmam için baskı yapıyordu.

“Dikkatlerini dağıtacağız,” dedikten sonra siyah saçlarını düzeltti ve göz kırptı. “İzle.”

Yüzümde oluşan gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısır-dım. Sancak zaman kaybetmeden kolunu omzundan geriye doğru götürdü ve kozalağı hızla sağ tarafımıza doğru fırlattı. Uyguladığı güçten dolayı kozalak hızla havayı yararak ormanda duyulacak şekilde ilerideki ağacın gövdesine küt diye çarptı. Daha sonra diğer kozalağı da peşi sıra fırlattı.

“İşe yarayacak mı?” dedim. Parmak ucunda yükselerek omzunun üstünden bakmaya çalıştım.

Sancak geriye çekilerek ağacın bizi gizlemesi için önüme geçti ve omuzlarımdan tutarak duruşumuzu düzeltti. “Sana pek akıllı geldiler mi?” dedi.

Sancak’a sırttan kız aklıma geldiğinde sinirlerim tepeme çıktı. “Hayır,” dedim. Sayıp sövmeye başlayacağım sırada işaretparmağını dudağımın üzerine bastırdı ve üzerime doğru eğildi.

Fısıldayarak, “İzle,” dedi.

Omuzlarımdan tutarak çevirdi ve sırtımı göğsüne yasladı. Vücudum anında uyum sağlayarak, şekil alırken daha fazlası için kıpırdanmaya başladı. Yutkunarak başımı kaldırdığımda çenesiyle ilerideki sığınağı gösterdi.

Uzun kirpiklerine dokunmak üzere olan elimi cebime soktum ve önüme döndüm.

İlerideki sığınaktan iki kişi yavaşça yukarı çıkmaya başladığında yüzümdeki gülümseme büyüdü ve keyifle silahıma uzandım. Rakip takımdakiler sığınaktan göğüslerine yasladıkları silahla çıkmadan önce tartışmaya başladıklarında kim olduklarını fark ederek keyifle sağa sola sallandım.

Sancak’a sırttan saçaklı kızla, çam yarması ikili olmuştu ve tuzığımızı düşmek için tartışıyorlardı.

“Şimdi yedim kızım seni!”

Sancak kaşlarını çatıp, “Kimi yedin?” diyerek başını eğdiğinde masumca gözlerimi kırıştırdım.

“Düşman takımı bitirmekten bahsediyorum.”

Kıskanç bir manyak olduğunu söylesene. Seni başına sararsa hayatını kaydıracağını itiraf etsene!

Seninle konuştuğum için deliyim de tescili almadım.

“Sana göz kırpan çocuk şuydu değil mi?” diye sordu. Kinle ağzının içinde küfrettiğinde kıskanan tek taraf olmadığım için mutluydum.

“Evet,” diyerek omzumla koluna vurdum. “Hadi, boya yağmurluna turalım şunları.”

“Çıksınlar da bir,” diyerek başını salladı ve önümüzde tartışmayı bırakıp tuzağa ilerleyen avanaklara baktı. Sancak’ın kozalakları fırlattığı yere doğru temkinli adımlarla ilerliyorlardı ancak arkalarından gelecek belalara karşı pek de korunaklı değillerdi. Gözden kaybolmaya başladıklarında Sancak geri çekildi. “Hadi, avlanalım.”

“Kendimi vampir avcısı gibi hissediyorum ancak avladıklarımız iki tane avanaktan başka bir şey değil,” diyerek peşine düştüm ve sessiz ama çabuk adımlarla Sancak’ın peşinden ilerlemeye başladım. “Ellerini kaldırmalarını söyleyen kişi olayım mı?”

Sancak arkasına dönmeden omzunun üzerinden hevesime güldü. “Ol bakalım,” dedi.

Adım seslerimizi duymayabilirlerdi ancak ondan önce kalbimin atış sesi yerimizi belli edecek gibi duruyordu. Sakinleşmeye çalışarak, nişan alıp parmaklarımla sıktım. Sancak’la birlikte sağa doğru dönüp, avlarımızın tam arkasında durarak hızlandık.

Bizden sadece birkaç ağaç ileridelerdi ancak onlar temkinli ve yavaş hareket ederlerken biz hızlı ve üstünlüğü ele geçiren kişilerdik. Sancak elini havada salladığında silahımı saçaklı kızın sırtına nişan aldım ve kocaman bir adım atıp keyifle bağırdım.

“Kaldırın elleri yoksa kafanıza sıkarım!”

“Kafalarına sıkılmak yok, Mahira,” diyen Sancak yanımdan uyardığında gözlerimi devirdim.

“Ama onlar bilmiyor. Ayrıca cani değilim,” dediğimde Sancak inanmayan bakışlarla yan yan baktığında gülümseyerek önüme döndüm. Sadece kendimin duyabileceği bir şekilde fısıldadım. “En azından sana sarkmaya kalkmazsa cani değilim.”

Sırtına silah tuttuğumuz rakiplerimiz yerlerinde sıçradığında ağızımdan başka bir kıkırtı kaçtı. İkisi de ellerindeki silahla birlikte kollarını kaldırdığında izlediğim filmlerdeki repliklere başvurdum.

“Silahları uzanamayacağınız bir mesafeye fırlatın!” Sancak’ın beni izlediğini fark ettiğimde, “Ne?” diye söylendim.

Gözlerindeki parıltılarla gülümsemesini başparmağıyla saklamaya çalışarak, “Hiçbir şey yok,” dedi.

“Havalı olduğumu söylemek istedin, anladım ben,” dediğim-
de başını arkaya atarak yüksek sesle kahkaha attı. Sesi göğsümde,
kalp atışlarımla birlikte yankılandı.

Önümüzdeki ikilinden biri olan çam yarması, “Ellerimizi artık
indirebilir miyiz?” diye sordu.

“Önce silahlar!” diye bağırdığımda her ikisi de silahlarını ken-
dilerinden uzağa doğru yeşilliklerin arasına fırlattı.

“Şimdi?”

“Önünüze dönün!” diye bağırdım. “Ama elleriniz havada ka-
lacak.”

İkili sözümü dinleyerek, yavaş yavaş arkalarını döndükten son-
ra karşılarında bizi görünce önce şokla boş boş yüzümüze baktı.
Ardından çam yarması kendine gelerek sıırıtmaya başladı.

Bana doğru, “Selam,” dedi.

“Selandır o, selan,” diyerek karşılık verdi Sancak.

“Adın ne?” diye kaba kaba sordum.

Sırıtması daha da büyürken, “Selim,” dedi ve ellerini indirme-
ye başladı.

“Ellerini indirmeni söyledim mi?”

Flört ettiğimizi zannetmiş olacak ki yüzündeki sıırıتما daha da
büyüdü. “İndirmeyeyim mi?” dedi ancak ellerini indirir indirmez,
Sancak acımadan baldırana ateş etti.

“Ah!”

“İndir de sıradaki kurşun alnının ortasına insin,” diye soğuk-
kanlılıkla tehdit edip Selim’in diğer bacağına sııktı.

“Ne yapıyorsun?” diyen Selim acıyla bağıırarak bacağını tuttu-
ğunda Sancak’ın uyarı ateşiiyle ellerini zar zor havaya kaldırdı.

“O zaman ben indirebilir miyim?” diyen saçaklı kız cilveli cil-
veli konuştuğunda sinirden alnımdaki damarın attığını hissettim.

Sancak, “Mahira?” diye sorduğunda kendimi tutamadım.

“He, canım?”

Sancak’ın yüzünde kocaman bir gülümseme oluşurken ne so-
racağını unutmuş gibi gözlerimin içine bakıyordu.

“Canım mı dedin?”

“Evet, demiş olabilirim,” diyerek ayakkabımın ucuyla yuvarlak çizdim.

Kız dikkat çekmek için, “Pardon da!” diyerek yüksek sesle bağırdı. Daha yüksek sesle, “Ne var?” diye bağırdım.

“Kollarım ağrıdı,” diyerek bozulmuş ifadesiyle mızızlandı.

“Bundan bana ne?”

“Bana bak kızım, benimle doğru konuş,” diyerek kollarını aşağıya indirdiğinde silahımı kaldırdığımı görür görmez ellerini tekrar havaya kaldırdı. Sancak’a dönerek kendini acındırmak için dudağını dışarı çıkardı. “Kollarım ağrıdı.”

Ne tepki verdiğini görmek için Sancak’a sinirle baktığımda kayıtsız bir ifadeyle Selim’e dönmüştü.

“Kız, saçaklı, seninle muhatap bile olmuyor, görüyor musun?”

“Niye? Sevgili misiniz?”

İçimden *evet*, diye bağırarak geçti ancak ortada kendi kendime hallenmek dışında verdiğim bir cevap olmayacaktı bu. Sancak da kızla muhatap olmuyordu ve cevapları benim vermemi istediği için susuyordu.

İşkence gibi geçen uzun bir sürenin sonunda kız kendi cevabını almış olacak ki yüzünün ortasına yumruk atma isteğimin oluşacağı şekilde, “Güzel, o zaman bizim şansımız var,” dedi.

“Nah var!”

“Sana ne, kızım? Sevgilin değil, nişanlın değil. Sana mı soracağım?”

Bir erkek için kavga edecek kızlardan değildim. Yani en azından onlardan olmadığımı düşünüyordum ancak karşımdaki kıza o kadar gıcık olmuşum ki gözünün üstünde kaşı var diye bile vurasım vardı.

“Bana soracaksın,” diyerek öne doğru bir adım attığımda Sancak da peşimden geliyordu.

“Çirkinsin, biliyor musun?”

Elimi kalbimin üstüne koydum. “Ah, sen bana çirkin dedin diye çirkin oldum,” dedim. Hayali gözyaşımı siliyormuş gibi yapıp kahkaha attım. “Ağlamam mı gerekiyor şimdi?”

Kaşlarını çatıp, “Deli misin?” diye sordu.

“Genelde öyle olduğumu söylerler.”

Selim bacağının acısını unutmuş olacak ki doğrudan sohbete dalıp, “Bence çok güzelsin,” dedi.

“Sana ne, lan? Önüne bak!” diyen Sancak nişan almak için silahını kaldırdı.

“Ya, siz ne tür manyak bir çiftsiniz? Şiddetten başka çözüm yolu bilmiyor musunuz?” Kız ağzını yaya yaya konuşmuştu.

Sancak’a dönüp kaşlarımı kaldırdım. “Öyleyiz galiba.” Sancak omuz silkti. Kıza döndüm ve tehdit ederek, “Bir daha bize manyak derssen saçlarını eline veririm,” dedim.

“Hem çirkefsin hem de manyaksın.”

Küfreder gibi kelimelerini bastıra bastıra söyleyip başını öne uzattığında kan beynime sıçradı.

“Çalı süpürgesi saçlarını yolacağım!” diyerek elimdeki silahı yere atar atmaz kızın üstüne atlamak için yerimden fırladım.

Kız korkudan, “İmdat!” diye bağırmaya başladı.

Sancak bedenimi havada yakalayıp kolunu belime sardı. “Mahira, sakın ol,” dedi.

“Bu kızı bir döveyim de sonra söz veriyorum, sakın olacağım.”

Kollarımı öne doğru uzatıp geri geri giden kıza uzanmaya çalıştım. Zaten sıraya girdiğimizden beri sinirlerimi bozmuştu. Şimdi bir de üstüne bana manyak diyordu.

Kız korkarak Selim’in arkasına saklandığında öfkeyle bacaklarımı savurmaya başladım. Bela sanki bizim başımıza gelmek için fırsat kolluyordu. Buraya gelmeden önce aldığımız ağır bot, havadaki tekmelerim sayesinde hedefine ulaştı ve Selim’in kafasının yanına sertçe çarptı.

“Ah!”

Adamın kafası ağır çekimdeymiş gibi yana doğru giderken, gözleri kayarak küt diye yere düştü.

“Ne yaptın?” Arkasındaki kız korkuyla bayılan arkadaşının yanına çöktü. “Selim! Selim, duyuyor musun?”

“Oha!”

Elimle ağzımı kapadığım sırada Sancak bedenimi yere bıraktı. Telaşla arkamı döndüğümde ne yapacağımı bilmiyordum. İlk defa birine vurduğumda kendini kaybetmişti ve yerde hareketsizce yatıyordu.

“Öldü mü?”

Sancak sakın olmam için omzumu tuttu. “Ölmemiştir,” dedi.

“Küt diye düştü. Hık diye öbür tarafa gitmesin?”

“Ölmüş mü?” diye bağırmaya başladı kız.

“Bilmiyorum!” diye bağırdım.

Sancak yere düşen Selim’in yanına çöktü ve nabzına bakmak için kızı nazıkçe itti. Adamın bileğini tutarak, nabzına bakarken endişeli endişeli dudağımı ısırdım.

Adama tek tekmemle öbür tarafın biletini vermiştim. Bu şimdiye kadar başımıza açtığım işin en büyüğü olarak tarihe geçmekle kalmayacak, bu sefer kesin mahpus damlarına düşecektim.

“Ölmüş mü?”

“Bakıyorum.”

“Bakma bakma, kesin öldü.”

“Öldürdünüz mü onu?” diyen kız çığlık çığlığa bağırdı.

“Sancak, bu işten kurtulmamın tek çaresi var. O da...” diyerek her şeye şahit olan kıza döndüm ve hiç düşünmeden, elimi havada sallayıp yüzüne yumruğumu yapıştırdım.

Kız alnına yapıştırdığım yumruktan dolayı geriye doğru düştü. Sancak yere düşen kıza baktıktan sonra şokla başını kaldırdı. “Ne yaptın sen?” dedi.

“Görgü şahidini ortadan kaldırdım,” dedim. Galiba şoka girmiştim.

“İyi de adam ölmedi ki!”

“Öldü öldü.”

“Tek tekmeyle adam mı öldürülür, Mahira?”

Avcunu yüzüne bastırıp sıvazladı. Sancak’ın tavrından dolayı garip hissederek parmak uçlarımı birbirine bastırdım.

“Ne yani? Buna boşuna mı vurdum?”

“Evet,” diyerek bıkkınlıkla inledi.

“Nereden bilebilirim? İlk defa adamın birini bayılttım,” dedim ve gözlerimi devirip sakinleşmeye çalıştım.

Arkamızdan adım sesleri geldiğinde yere atlayıp silahımı kaptığım gibi çabucak yerden kalktım ve başarısız bir girişimle arkadaki bedenleri kapamaya çalıştım. Sancak da ayağa kalkıp yanıma geldi.

“İnkâr edelim,” diyerek, arkama bakıp yeniden önüme döndüm. “Geldiğimizde bu halde olduklarını söyleyelim.”

“Uyandıklarında ne olacak peki?” diyerek tek kaşını kaldırdı.

“Belki geçici hafıza kaybı yaşamışlardır. Olamaz mı?” diyerek omzumla koluna vurdum. “İyi yanından bakalım.”

“Bakalım. Davalık olursak başıma yine iş açtın.”

“İki tanecik oldu ama,” diyerek dudağımı büzdüm ve kendimi acındırmaya çalıştım.

“Üçüncüsü artık Allah kerim.”

Adım sesleri yaklaştığında önümüzdeki ağaçların arasından çıkacak kişiler için mermilerimi hazırladım ve parmağımı tetiğe koydum ancak gelen kişileri görünce, rahat bir nefes vererek kolumu indirdim.

Önden Samet, arkasından Onur abi gelmişti ve Nur tam ortalarına saklanarak kendisini güvence altına almıştı.

Samet, “Ne yaptınız, abi?” dedi. “Takip ettiğiniz iki kişiyi oyun dışı bıraktınız mı?”

“Bıraktık bıraktık,” dedi lafı ağzında döndürerek.

Nur, “Kanka, arkanızdakiler ne?” diye sordu.

“Görmesen zaten şaşardım,” diye mırıldandım. “İlla her belada parmağın olacak.”

Onur abi, “Kuzen, arkanızdakiler ayak mı?” dedi.

Sancak burun kemerini sıkıp, “Açıkla bakalım, Pinokyo,” dedi.

“Şöyle ki...” diyerek boğazımı temizledim ve bize merakla bakan üçlünün daha iyi anlaması için kenara çekildim. “Adamları tam da dediğin gibi oyun dışı bıraktık, Sametçiğim ama teknik olarak...”

Sancak kalan sözümü, “Mahira’nın bir adet tekmesi ve yumruğuyla,” diye tamamladı.

Nur, “Oha!” diye bağıırken, Samet gözlerini kocaman açarak yanımıza doğru koştu.

“Mahira abla, sen...” diyerek, önümde durup uzun boyuyla omuzlarımı tuttuğu gibi salladı. “Süpersin! Ne olur bizim takımımıza katıl.”

Sancak, kardeşinin kolundan tutup onu uzağa sürükledi. “Cesaret verme,” dedi.

Nur korkuyla, “Öldüler mi?” diye sordu.

Sancak çileden çıkarak, “Neden herkes ölü mü diye soruyor?” diye bağırdı ve elini saçlarının arasından geçirdi.

Onur abi neredeyse suçlu hissedeceğim şekilde ters ters yüzüme bakarken bayılttığım adamlara döndü. Bunların sırada kavga ettiğimiz adamlar olduğunu anladı. “Mahira, buraya kavga etmeye gelmediğimizi söylemişim,” dedi.

“Demiş olabilirsin,” diyerek, toprağı eşelemeyi bırakıp omuz silktim. “Kazayla oldu sonuçta.”

İnanmayarak, “Kaza mı?” dedi.

“Evet. Sonuçta herkesin başına gelebilir.”

Sancak’ın attığı keskin bakışlarla anında sustum.

Nur arkamdan yaklaşp, “Kanka, biz kaçalım ve suç bunların üstüne kalsın,” diye fısıldadı. “Cinayetden yatamayacak kadar gençiz. Hem kimse bunları bizim bayılttığımıza inanmaz.”

“Sakin kal,” diyerek kolunu tuttum. “Kimseyi öldürmemişim.”

“Ölmemişler mi?”

“Eğer cümle içinde bir daha ölüm kelimesini kullanırsak Sancak’ın gazabıyla yüzleşiriz,” diye fısıldadım ve ağzıma fermuar çektim.

“Ee, ne yapacağız o zaman bunları?”

“Bırakıp gideceğiz,” dedim.

Onur abi, “Saçmalamayın,” diyerek Nur’la beni durdurdu. “Sığınağa kadar götürelim.”

“Bu saçaklı kıza elimi bile sürmem,” diyerek tiksinen bakışlarımı kıza çevirdim.

“Ayı falan gelir, iyice başımıza iş açarız,” dediğinde Onur abiye ters ters baktım.

“Mantiğın sesi sanki,” dediğimde Nur kıkırdadı. “Ah, canım ayı, neredesin? Gelsen de şunları midene indirsen keşke.”

“Hayatta yapılmayacak hataların başında Mahira ablayla düşman olmak var,” diyen Samet bana hayran hayran bakıyordu. “İntikam için harika çalışan bir zihni var. Korkutucu.”

Söyledikleri aşırı hoşuma gittiğinde Samet’e göz kırptım. “Hadi yine iyisin. İltifatınla affettim seni,” dedim.

“Mahira abla haklı. Bunları burada bırakıp gidelim,” diyerek sıırttı. Arkasını döndüğünde abisi daha fazla uzaklaşmasına izin vermeden, kolundan tutup çekti.

“Ben de bu çam yarmasını burada bırakıp gitmek istiyorum ancak ölürse başıma daha fazla iş çıkacak.”

“Sonunda mantıklı konuşan biri,” diyen Onur abi, saçaklı kızın kollarının altından tuttuğunda Sancak da Samet’i peşinden sürükleyerek Selim’in ayaklarının dibinde durdu.

“Bir bacağından sen tut, diğerinden ben tutacağım. Sürükleyelim şu iti,” dedi tiksintiyle oğlana bakarak. Sancak ayak bileğinden tuttu ve sığınağa götürmek üzere çekiştirmeye başladılar.

Birkaç dakika sonra adamları sığınağın içine bırakmıştık. Herkes çıkarken, Nur’la yan yana rakiplerimize bakarak sıırttık.

“Şimdi sen bunları bayılttın ama oyun dışı kaldılar mı?”

“Sancak şu oğlanı vurduğu için oyun dışı kaldı ama,” diyerek silahımı kaldırdım ve bayılmış olan kızın yeleşine hedef alıp tetiğe bastım. Koruma yeleşine sarı boya bulaştığında silahımın ucuna dudaklarıma yaklaştırdım ve üfledikten sonra omzuma attım. “Şimdi yenmiş olduk.”

***

Uykusuzluktan başım sürekli cama vurup takırdıyordu ve gözlerimin içinin yanması durmadığı için açamıyordum. Kastamonu’dan gece yarısı gelmiştik ve devamsızlığımı kullanmak istemediğimden azıcık uykuyla yollara düşmüştüm. Tek artı yanı fazla dersim yoktu ve sonrasında hemen eve dönüp uyumaya geçebilecektim.

“Mahira, uyanıp kendine gelmen gerek, abiciğim.” Kartal abi-

min sesiyle kendime gelmeye çalışarak dikleştim. “Okula geldik sayılır.”

Alayla, “Hatta okulun önündeyiz, değil mi?” diye sordum. Annem de sırf uyanmam için olduğumuz saatin bir saat ilerisini söylerdi.

“Bücüre bak hele!”

“Uyanamıyorum ama,” diyerek sızlandım. “Yolda da uyudum aslında ama niye böyle oldu, bilmiyorum. Beni en güzel ne uyan-dırırđı, biliyor musun?”

“Ne?” diye gülererek cevap verdi ama ses tonundan cevabı bildi-ęini anlamıştım.

“Kavga.”

“Lisedeki halimden betersin,” dedi. Zar zor gözlerimi açtığım-da arkadan uzatılan parayı almaya çalıştım.

“Ne demezsin, abi,” diyerek dalga geçtim. “Niye okuldan atıl-mıştın? Kavga yüzünden miydi?”

Bir yandan da telefonumu çıkarıp, Berkay’a acil kahve alıp du-rağa geçmesi gerektiğini mesaj atıyordum. Yapmamak için mız-mızlanmayacağını biliyordum çünkü sırf abimi görmek için çok-tan durakta bekliyordu.

“Hepimiz tüm okulda kopya ve izin kâğıdı ticareti yapıp yaka-lanmayacak kadar şanslı değiliz,” dediğinde kahkahalarla gülmeye başladım. Lise hayatımın yarısı tam bir curcunaydı.

“Ne diyebilirim ki? Muhteşem bir iş anlayışım var.”

“Ya da seni ispiyonlayamıyorlardı çünkü abilerinin gazabından korkuyorlardı.”

“O nasıl söz ama abi? Zorba mıyız biz?”

Lise hayatımın çoğunu bela arayarak geçirmiş olabilirdim an-cak asla başka birinin canını yakmamıştım. Yakmazdım da. Hatta okulda bazı kavgalarımın sebebi gördükleri zorbalık karşısında su-sanları koruduğum içindi ve bu konuda asla pişman olamamıştım. Bugün yine yardıma ihtiyacı olan birileriyle karşılaşsam başıma ne işler geleceğini düşünmeden atlardım.

“Okulun koruyucu meleği sendin, değil mi?” diyerek yandan

baktı. “Nur’un peşinden de sırf bu koruyuculuğun yüzünden koşuyorsun.”

“Sevdiğim için gidiyorum,” diyerek düzelttim. Kimsenin koruyucu meleği değildim, sadece içimde karışmadan duramayan bir vicdanım vardı. “Abilerim ve Sancak nasıl her seferinde yanımda korumak için bulunuyorsa aynı sebepten.”

Okula giden yola saptı. “Sancak’la kavga mı ettiniz?” dedi.

“Nereden çıktı bu?” dedim şaşırarak ama en çok kalbimde birden filizlenen korkuya şaşırdım.

“Sancak deyip duruyorsun,” dedi kaşlarını çatarak. “Kızmadığın sürece abi lafını ortadan kaldırıp saygısızlık etmezsin.”

Cümlesi biter bitmez zorlukla yutkundum. Volkan abim olanları yirmi yedi yıllık arkadaşlıkları sayesinde anlamış ve anlayışla kabul etmiş olabilirdi ancak aynısı Kartal abim için geçerli değildi. Onun için varsa yoksa kız kardeşinin iyiliği idi ve o iyilik, gözünün önünden ayrılmamasından geçiyordu.

Bu yüzden ne Sancak’la aramızda kesinleşmeyenler hakkında konuşabilirdim ne de içimden abi demenin geçmediğini çünkü onu öyle görmediğimi söyleyebilirdim.

Zar zor konuşarak, “Geçen sinirimi bozdu da ağzıma takılıp kalmış,” dedim.

“Alışkanlık haline getirme, abiciğim,” dedi. “Sonra ayıp olur.” Dolmuşu durağa yaklaştırdı.

Çekinerek, “Haklısın, abi,” dedim. Uykum çoktan açılmıştı. Çantamı yanımdan aldığım gibi koluma geçirdim ve kitabımı da koltuk altına yerleştirdim. Abime doğru eğilerek yanaklarından öptüm. “Görüşürüz, abi.”

“Görüşürüz, abiciğim. Kendine dikkat et ve en küçük bir tehlikede aramayı unutma.”

“Başımın çaresine bakarım. Küçük bir kız mıyım ben?”

“Benim gözümde hâlâ küçücük bir kızsın,” derken eliyle dört yaşında bir kız çocuğuna ait olabilecek bir boy gösterdi. “İster kırk yaşına gel ister yetmiş, bu hiç değişmeyecek.”

“Yetmişimde artık rahat bırakırsın diye düşünüyorum,” diye

dalga geçtiğimde abimin yüzündeki ciddi ifade bırakmayacağını söylüyordu.

Gömleğinin yakasını düzeltti ve kendini beğenmiş bir halde, “Zamanı geldiğinde bakarız,” dedi.

“Yok artık!” diyerek kaçır adımlarla dolmuştan indim ve durakta dolmuşun camından abimi görmek için başını uzatıp sallanan Berkay’ın yanına koştum.

“Boynun kopacak, boynun,” dedim ve elindeki kahveyi alıp koluna şaplak attım.

“Kopmaz kopmaz,” dedi ve abim dolmuşu duraktan çıkarana kadar arkasından bakmaya başladı.

“Çıkar aklından abimi. İkinizin bu dünyada olma olasılığı trilyonda bir.”

Berkay yüzünde bir umutla, “Hâlâ ihtimal dahilinde o zaman,” dediğinde gözlerimi devirdim ve kahvemden bir yudum aldım.

“Rüyada falan ihtimal dahilinde, evet.”

“Rüyalarım eşsizdir,” diyerek arsızca sırıttı.

“Kartal Ayazkan’ı tanırıysam rüyanı cehenneme çevirecek potansiyele sahip.”

Olaakları düşünmek istemiyordum.

“Haşin erkeğim,” dedi hoşuna giderek.

Elimin tersini geriye çektim. “Sana şuradan bir çıkarım, haşin erkeği görürsün,” dedim.

“Kıskanıyorsun bence,” dedi. Kimlik kartımı okulun güvenlik görevlisine gösterip içeri girdiğimde peşimden koştürmeye devam etti.

“Kıskansam başına gelebilecekleri tahmin bile edemezsin.” Hafta sonu olanlar aklıma geldiğinde kıkırdadım. Maçın sonunda adamların Onur abiye ulaşp ulaşmadığını bilmiyordum çünkü hepimiz doğrudan Ankara’ya yola çıkmıştık. “Abimi tanıyorum sadece.”

“Tanısa sever beni,” dedi. Kendini beğenmiş bir şekilde konuşarak boştaki koluma girdi.

Omuz silktim. “Benim için hava hoş ama sonrasında olan hiç-

bir kalp kırıklığından sorumlu değilim,” dedim. Kemiklerinin kırıklarından da.

Berkay dediklerimin birini bile dikkate almadan yürümeye devam etti. “Kastamonu maceranı anlatacak mısın?” dedi. “Meraktan çatlayacağım ama ağzından tek kelime çıkmadı.”

“Ne yani? Suçlu ben miyim?”

“Ben olacak değilim ya,” diyerek yüzüme baktı. Köşedeki çardaklara doğru yürüyüp, otururken çantamı yanıma bıraktım ve kahvemi içmeye başladım. “Dökül bakalım.”

Berkay’a şimdiye kadar olanları anlatmaya başladığımda kendi hislerimle de karşı karşıya kalıyordum ve bu iyi bir şeydi.

“Tüm bunlar birkaç gün içinde mi oldu?” dedi. Şaşkın şaşkın bakarken, gülerek başımı salladım.

“Evet.”

“Sizinle takılmak ne kadar eğlenceliymiş. Bir dahakine beni de çağırmasan yüzüne bakmam.”

“Gel, gel de her seferinde başına iş açmanın pek de eğlenceli tarafı kalmıyor.”

“Orasına ben karar veririm,” diyerek burun kıvırdı. “Bu Sancak Kızıltepe sana harbi harbi âşık.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım.

Tek kaşını kaldırdı ve yüzüme dikkatle baktı. “Eylemlerine bakılacak olursa sen de boş değilsin,” dedi. Kabul edercesine nefesimi bıraktım. “Abin de belli ki problem çıkarmayacak. O zaman sorun ne?”

“Kartal abimi unutuyorsun,” diye hatırlattım.

“Şimdi haşin erkeğimi geç,” dediğinde ters ters suratına baktım. Hâlâ abime sulanıyordu. “Seni azıcık tanıyorsam abisinin korkusundan sesini çıkarmayacak olan o kız değilsin.” Göz kırptı. “Hadi, gerçekleri konuşalım.”

“Konuşacak pek bir şey yok.” Kolumu çimdiklemesiyle geriye kaçtım ve öfkeyle eline şaplak attım. “Ne yapıyorsun ya?”

“Yalancıyı gözünden anlarım, kızım,” diyerek yandan kafama vurdu. “Bir daha dene ama yalan söylersen etini koparırım.”

Kolumu kendime çekerek ovuşturdum. “Cani misin?” dedim.

“Cevabına bağlı,” diyerek kocaman sırttı ve umursamadan arkasına yaslandı. “Başla.”

Nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Konuşmayalı uzun zaman olmuştu ve şimdi o defterleri açmak, göğsümün derinliklerinde sakladığım anılarla yüz göz olmaktı. Ancak biliyordum. Bir noktada o duygularla baş başa kalamazsam korkağın biri olarak yaşayacak, hayatım hep geriden gelecekti. Parmaklarımı kahvem etrafına sararak dizlerimi kendime çektim.

“Her genç kızın ilk sevgilisi babasıdır çünkü gözlerini ilk açtığı anda, etrafında olup onunla ilgilenen babasıdır. Tabii şanslı olanların,” diyerek boğazımı temizledim ve ağrıdan kurtulmayı amaçlayarak konuşmaya devam ettim. “Ben de şanslı olanlardandım. Ta ki babamı kanserden kaybedene kadar.” Parmaklarımı göğsüme yaslardım. “Babamla ilişkimiz çok güzeldi. Her yaramazlığımıza göz yumar, annem terlikle peşimden koşturduğunda, abilerim ağlamama sebep olduğunda beni korumak için orada olurdu. Zor zamanlar diye bir kavram yoktu hayatımda. Ne olursa olsun babamın benim için orada olacağını bilirdim.” Berkay’a acı dolu bir tebessümle baktım. “Yanlış anlama, babamı kaybedene kadar her çocuk ne kadar yaramazsa ben de öyleydim.”

Berkay güldü. “Eminim,” dedi.

Dolan gözlerimin daha fazla ilerlemesine izin vermeden, “Belki birazcık daha fazla,” dediğimde kahkaha attık.

“Kesinlikle birazcık fazla.”

“Harika bir babaydı.” Gerçekten öyleydi. Bugün yaşayan cesur, lafını söylemekten çekinmeyen, korkusuz Mahira babamın eseri idi. “Her çocuk babasının eseridir. Ben de babamın eseri idim, sadece hayat beni kendine göre şekillendirdi.” Derin bir nefes alıp devam ettim. “Babam öldüğünde...” Tırnaklarımı göğsüme bastırdım. “İçimdeki Mahira da öldü. Gülüp oynayan, babasını gururlandırmak için çok çalışan, okulda başarı peşinde koşan o kız çocuğu da babasıyla birlikte öldü. Hayatının en değerli varlığını kaybettiğinde gerçeklerle baş başa kaldı.” Burnumu çektim ancak

gözümünden tek damla yaş gelmedi. “Ders çalışmayı bıraktım. Babamın bir yerlerden çıkacağına inandığım için yaramazlık peşinde koşan Mahira’ya dönüştüm.” Sessizce dinleyen Berkay’a gülümsemeye çalıştım. “Acının yönünü değiştirdiğimde ya da dikkatini başka bir şeye çevirdiğimde rahatlayacağımı zannettim ancak duygusal boşluktaydım.” Kuruyan dudağımı yaladım. “Bazı hataları o zaman yaptım.”

Eski defterleri açtığımda kıyamet gibi üstüme düşmeye başladılar. Ruhumun derinliklerinde bir odaya kapamıştım yaşanmışlıkları ve şimdi anahtarı çevirdiğimde hepsi dışarı çıkmaya çalışıyordu.

“Annem benimle ilgilenemeyecek kadar hayatının aşkını kaybetmenin yasını tutuyordu.”

Ben babamı kaybetmiştim ancak annem hayatını kaybetmişti. Birlikte gülüp eğlendiği, dünyaya çocuklar getirdiği adamı kaybetmişti. Her şeyden önce aynı yastığa huzurla başını koyduğu hayat arkadaşını kaybetmişti.

“Kartal abim için babam süper kahraman, gelecekte olmak istediği modeldi. O da kendi acısına gömülmüştü ve okuldan kendini attırıp babama dönüşmenin yollarını arıyordu.”

Zaman ne kadar da acımasızdı. Geriye dönüp bakmaya çalıştığımda, adım attığım dikenli yolların iyileşmeyen yaraları çıplak tenimde iz olarak duruyordu.

“Volkan abim bir an önce sınavı kazanıp iş bulma peşindeydi çünkü evin tüm sorumluluğu birden omuzlarına yüklenmişti.”

Babamın ölümü hayatımızı tek günde tepetaklak etmiş, etkisini ömrümüz boyunca hissedeceğimiz şekilde izler bırakmıştı.

Berkay sessiz kalmaya dayanamayarak, “Sen de babandan sonra annenin ne kadar acı çektiğini gördün ve bu yüzden kendini aşka mı kapadın?” dedi.

“Keşke,” diyerek kahrkaha attım. “Ama büyük bir etkisi olmadığını söyleyemem. Hayatımda babam gibi bir adam olsun diye neleri feda etmezdim ancak denediğimde fazla yara aldım.”

“Anlamadım. Nasıl?” diyerek kaşlarını çatı Berkay. “Başka nedeni de mi var?”

“Sana bunu anlatmadığım için özür dilerim,” dedim çekine-
rek. Derin bir nefes aldım. “Bu konu hakkında konuşmayı pek
tercih etmiyorum.”

“Anlatmak zorunda değilsin,” dedi ancak anlatmam için içten
içe isyan ettiğini görüyordum.

“Konuşmam gerekiyor,” dedim ve sesli şekilde tüm nefesimi
bıraktım. “Babam öldükten sonra duygusal boşlukta olduğumu
söylemiştim, değil mi?”

Heyecanla, “Evet,” dedi.

“İşte o zamanlar biriyle tanıştım.” Kelimeler ağzımdan çıkma-
mak için birbirlerine sıkı sıkı tutunuyordu. “Dediğim gibi ailem
kendi acılarıyla meşguldü. Sancak da o zamanlar abimle, benimle
ilgilenmeye çalışıyordu ancak onun da kendince haklı sorunları
vardı.”

Sıkıntılı bir zamanda, sıkıntılı bir kıza dönüşmüştüm ve insan-
ların hayatlarını bırakıp tamamen benimle ilgilenmesini beklemi-
yordum. Acı benim acımdı, hayat benim hayatımdı ve sorunla-
rıyla kendi başıma başa çıkmazsam üstesinden asla gelemedim.

“Anlıyorum.”

“Okula yeni bir çocuk gelmişti,” dediğimde Berkay’la karşılıklı
güldük. “Zaten en sorunluları okula yeni gelenler olur.”

“Kesinlikle.”

“Kitaplarda bahsedilen kötü çocuk modelleri var ya, onlar-
dandı işte. Her gün okula motoruyla gelen, deri montlu, saçları
her zaman dağınık o sorunlu çocuktur. Okuldaki kızların peşine
düştüğü, kendi kendilerine umutlanıp kızlar tuvaletinde onun
için kavgaya tutuştukları çocuktur. Zehir gibi akıllıydı ancak pek
vurdumduymazdı. Dünya umurunda değildi. Kendi acıları vardı
ve kendini dış dünyaya kapamayı öğrenmişti. Gizemliydi. Galiba
beni de ona çeken buydu.” Kahvemden yudumlayıp dudaklarımı
yaladım. “Beni asi bir kıza çevirmesini sevmiştim. Göğsümde de-
licesine bir ağrı vardı ancak dünya umurumda değildi. Bu hayatta
en sevdiğim insanı kaybetmiştim ve yerini dolduramasa bile aklı-
mı ve kalbimi meşgul edecek birine ihtiyacım vardı.”

Berkay yanağını avcuna yaslayarak dikkatle dinlemeye devam etti. “Meşgul etti mi?” dedi.

“Epeyce,” diyerek güldüm. “Okulu asıp motorla gezerdik. Başımızı belaya sokar, kaçmanın bir yolunu bulurduk. Eğlenceliydi anlayacağın.”

“Ancak?”

“Kalbimi ve kendimi kaptırmıştım. Birlikte çok eğleniyorduk ve her şeyden önemlisi aklımı dağıtıyordu. Gülümsetiyordu ve kimsenin beni yıkamayacağını hissettiriyordu.”

O zamanlar güzeldi. Gençtim. Şimdiki halimden daha pervasız davranıyordum. Dünyanın en büyük acılarını çektiğimi ve bu oğlanın benim için gönderildiğini zannediyordum. Gençlik büyüydü ve her şeyi okuduğum kitaplardaki gibi olacak zannediyordum. Birbirimiz için tüm tehlikeleri göze alırız ve tüm fedakârlıklarımızı yaparız zannediyordum.

Yanılmıştım.

O tamamen yanlış adamdı.

“Bir gün aniden yurtdışına çıkma kararı aldı.”

Berkay, “Yani seni bırakıp gitti mi?” dedi.

Utanmalı mıydım bilmiyorum ama içimde hesaplaşamamanın acısı vardı. “Veda bile etmeden,” dedim.

Berkay, “Gideceğini bile söylemedi mi?” diyerek bacaklarını altında topladı ve oturduğu yerden öne doğru eğildi.

“Söylemedi,” diyerek omuz silktim. “Kendi hayatını kurtarmak için gittiğini çok sonradan öğrendim.”

Berkay yüzünü buruşturarak, “Ne tepki vermem gerektiğini bilmiyorum,” dedi. “Kendi hayatını seninkinin önüne koymuş.”

“Kendince doğru olan buydu galiba,” diyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. “Birbirimiz için pek de önemli değildik heralde.” Dudağımı büzdüm. “Fakat canımın acımadığını söyleyemem. Babamdan sonra sevmeye başladığım başka bir adamı kaybettiğimi düşünüyordum. Hayatımda sevdiğim her erkek bir şekilde bırakıp gitti.”

“Bu yüzden kendini Sancak’a karşı koruyorsun,” diye tahmin ederek işaretparmağını yanağına yasladı.

“Başka sebepler de var,” diyerek dudağımın kabuğunu soymaya başladım. “Ama bunu nasıl açıklayacağımı tam olarak bilmiyorum.” İçimde bulunan hislerin daha fazlası vardı. Bu sefer alacağım riskin eşi benzeri yoktu. “O beni bırakıp, giderken karanlıkta olan hayatımı daha derine çekti. Depresyonumu ciddi anlamda büyüttü. Yeniden kaybetmekten korkuyor muyum?” diye kendi kendime sordum. “Fazlasıyla ancak Sancak çok daha fazlası. Abim, Sancak’ın itiraf etmesi için onu itekledi ve bunun nedeni Sancak’ın benim için yaptığı fedakârlıklardı. Okulundan daha fazla, kendi hayatından daha fazla beni ön plana koydu. Başımı soktuğum her beladan gelip kurtardı. Abimlerin sorumluluğunu bile üstelendi. İyileşip kendi halime gelene kadar yapmadığı kalmadı. Yüksek lisans için tekrar yurtdışına çıkmadı. Her gün okumam için daha fazla kitap getirdi. Geleceğimi kurtarmak için derslerime benden daha fazla önem verdi. Okul girişleri ve çıkışlarında ne işi olursa olsun oradaydı. İçine düştüğüm karanlıkta elini uzatıp çıkmam için benden daha fazla mücadele etti.” Berkay’a dönüp gözlerinin içine baktım. “Sancak’ın hayatımdaki yeri büyük falan değil. O, hayatımın direkt kendisi.” Sancak’ı kaybetmek demek, hayatımı kaybetmek demektir. Parmaklarımı birbirine geçirdim. “Sevdiğim adamlar gitti. Ya Sancak da giderse?”

Kapıldığım endişe ve korku normal değildi. Devasa, sonu gelmez bir çaresizlikti. Sancak Kızıltepe’yi kaybedemezdim. Gözümü açtığımda yanı başımda olan adam, düştüğümde elini uzatıp kalkmam için destek olan adam hayatımdı. Onsuz bir dünyayı düşünemiyordum. Göğsümde köklenen duyguları kabul edip büyümesine izin verirsem ve sonunda kaybedersem ne olacaktı?

Sancak Kızıltepe olmadan hayatım nasıl olurdu?

Berkay ciddiyle, “Bu korkuyla yaşayamazsın,” dedi. “Ne yapacaksın? Sancak’ı kaybederim diye mutlu olmanızı mı engelleyeceksin?”

“Hayır da...”

“Ne? Mahira Ayazkan’a böyle kaçmak yakışmıyor.”

“Duygularımdan kaçtığım falan yok. Kabullendim artık,” de-

dim. Kalbim daha hızlı atmaya başladığında nefes alıp verişim de buna uyum sağlıyordu.

***

Berkay'la sohbet ettikten sonra derslerimize girmiştik ve biraz daha vakit geçirdikten sonra eve gitmek için okuldan ayrılmıştım. Hâlâ yol yorgunuydum ve bir an evvel yatıp güzelce uyumak istiyordum.

Mahallenin yokuşunu çıkacak dermanım neredeyse kalmamıştı ve iki bardak kahve içmeme rağmen yorgunluktan ölüyordum. Kafein, kaslarımı her adımında titretiyordu. Ellerimi dizlerime yaslayarak soluklanmaya başladım. Şuradan bizimkilerden biri geçse süper olurdu.

“Mahira!” Aniden adımın seslenilmesiyle yerimden sıçradım ve üzerime doğru sallanan kollar yüzünden yoldan aceleyle çekildim. Yanımızdan hızla bir araba geçerken yüksek korna sesi caddeyi inletti. Az önce bana bir arabanın çarpabileceğini kocaman açılmış gözlerimle fark ettim. “Dikkat etsene be kızım!”

Kimin seslendiğini ve kollarımı kimin tuttuğunu gördüğümde kurtulmaya çalıştım. Kendimi tutamadım ve adrenalini, “Ne var?” diye bağırdım.

Üzerimde hâlâ az önce arabanın bana çarpabileceği gerçeğinin korkusu vardı.

“İnsanlar sana seslendiğinde böyle mi tepki veriyorsun?” Ela'nın mahallesindeki Nihat'a bakarak kaşlarımı çattım. “Ya da her zaman bu kadar minnet duyar mısın?”

Nefesimi düzenli tutmaya çalışarak, “Yoldan çeken sen olmasaydın olabilirdi,” diyerek gözlerimi devirdim. Ellerimi havaya kaldırdım. “Şuraya *Nihatlar ve köpekler giremez* tabelası asılsaydı ne güzel olurdu.”

“Ben olmasaydım asfaltta izin çıkardı.”

“Hı hı,” dedim isteksizce. “Asfaltta izimin çıkmasına izin vermediğin için teşekkürler.”

“Senin bu esprili, asi tavrını hep çok sevmişimdir, biliyor musun?”

Yanıma doğru yürüdüğünde çantamın askısını sıkıca tuttum. Arabanın çarpmasını ne kadar engellemiş olursa olsun tek bir yanlış hareketinde sırttan yüzünün ortasına çantayı yiyecekti.

“Adımı boş boş konuşmak için mi söyledin?” dedim. Zaten yorgundum, üstüne bir de Nihat’ı hiç çekemeyecektim.

“Hayır,” diyerek omuz silkti. “Görünce selam vermek istedim.”

“Verdin ve şimdi git başımdan,” diyerek elimle kışkıışladım ve yürümeye başladım.

“Bana karşı neden hep bu kadar aksisin?” dedi. Sesindeki üzüntü anında durmamı sağlarken, kaşlarımı çatarak geri döndüm. “Hiç sakın olmayı denedin mi?”

“Pek hoş bir geçmişimiz olmadığından olabilir mi?” diyerek kaşlarımı kaldırdım.

“Doğru,” diyerek güldü ve elini saçından geçirirken utangaç bakışlarla gözlerime baktı. “Ancak bunu değiştirmek istiyorum.”

“Zaman kaybetme ve kendine yeni arkadaşlar bul.”

“Ya seninle arkadaş olmak istiyorsam?”

“Ya o tren çoktan kaçtıysa?” diyerek cevabımı yapıştırdım.

“Peşinden koşarım o zaman,” dedi. Kaşlarımı çatarak, içimdeki öfkeyi yatıştıracak cevabı verdiğinde yüzüne boş boş baktım. “Bir kere bana saldırmadan durabilir misin yoksa iki medeni insan gibi sohbet edebilir miyiz?”

“Gerçekten arkadaş olmak mı istiyorsun?”

“Belki,” diyerek omuz silkti. Sesinde duyduğum şeyin umut olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. “Olamaz mıyız?”

“Bilemeyeceğim,” dedim. Çok uzun zamandır birbirimize düşman gibiydik ve aniden arkadaş olmak istemesi güven vermiyordu. “Bu arkadaş olma sevdası birdenbire nereden çıktı?”

“Başta yanlış davranmış olabilirim,” diyerek elini ensesine attı. “İlk tanıştığımızda arkadaş olmak istiyordum ancak arkadaşlık için yanlış yolu seçmişim. Sonrası yokuş aşağı yuvarlanarak devam etti ve abinlerle birlikte canıma okumaya başladınız.” Yolu gösterdi. “Ayrıca az önce olanlar belki aramızdaki ilişkiyi düzeltmemiz için bir işaretti.”

“Sana borçlu olduğumu kabul ediyorum,” dedim. Sonuçta adam hayatımı kurtarmıştı ancak arkadaş olma isteğine inanmıyordum. Araba kazasını da işaret olarak görmüyordum.

Kaşlarını çattı. “Borcun falan yok,” dedi.

“Yine de telafi etmeye çalışacağım,” dedim. Borçlu kalmak, özellikle minnettar olmak istemiyordum. Dudağımın sağ kenarı yukarı kalkarken kollarımı tekrardan göğsümde birleştirdim. “Belki kahve ısmarlarım.”

“Borçlu olmadığını söyledim,” dedi. Öfkeyle geri adım attığında biraz daha yumuşak davranmam gerekiyormuş gibi hissettim. Adam sonuçta asfalta yapışmamı engellemişti.

“O zaman kahve içeceğim ve seni de davet ediyorum.”

Yüzünde aniden oluşan gülümseme kafamın karışmasına neden oldu.

“Arkadaş olacak mıyız?”

“Olamazsınız!”

Ansızın arkamdan gelen sesle sıçrayıp arkamı döndüm.

Şaşkınlıkla, “Sancak?” dedim ve yağmaya başlayan yağmurun ufak taneciklerini yanağımdan sildim. “Senin ne işin var burada?”

“Yoldan geçerken sizi gördüm ve bu adamın yanında ne işin var onu sormaya geldim.” Arkasında park edilmiş aracını gördüğümde başımı salladım. Öfkeli bakışlarını Nihat’a çevirerek, “Arkadaş olmayı da unutun!” dedi.

Nihat’ın yüzündeki sevimli ifade bozuldu ve Sancak’a çıkıştı. “Sana soracak değil ya,” dedi. “Mahira benimle görüşmek isterse görüşür.”

“Görüşemez dediysem görüşemez.” Yağmur hızlanmaya başladı ve Sancak’ın saçlarını ıslatırken çatılmış kaşlarının üzerine düşmesine sebep oldu. “Elimden bir kaza çıkmadan defolup git.”

“Sakin olur musunuz?” Aniden çıkışmasına şaşırarak Sancak’a doğru kaydım. “Endişelenmen gereken bir durum yok. Bana sataşmıyordu. Konuşuyorduk sadece.”

Tek kaşını kaldırarak alayla, “Sataşamaz zaten,” dedi.

“O zaman gidebilirsin. Gördüğün üzere burada konuşuyor-

duk,” diyerek Nihat ikimizi gösterdiğinde kaşlarımı çattım. “Mahira’yla kahve içmek için sözleşiyorduk.”

Sancak’ı kızdırmaya mı çalışıyordu, bilmiyordum ancak Sancak üzerine yürüdüğünde karşısına geçtim ve avuçlarımı göğsüne bastırdım. Sancak dokunuşumu hissettiğinde başını eğerek gözlerimin içine baktı. “Ne diyor bu çocuk?” diye sordu.

“Çocuk sensin!” diyerek çıkıştı Nihat. “Gençler arasına girmesen nasıl olur?”

Sancak’ı yaşından vurmaya kalktığında kaşlarımı çattım ve öfkeyle soludum. Yeterince derdimiz vardı ve yaş sorunu bunlardan biri olamazdı.

Nihat’a dönerek, “Bizi yalnız bırakır mısınız?” dedim.

“Kahve işi ne oldu?” dedi. Yüzündeki gülümseme büyürken Sancak’a sırtıttı.

Sancak elini yumruk yaparak vurmaya hazırlandı. “Hâlâ kahve diyor,” dedi.

Nihat’a, “Daha sonra!” diye bağırdım. “Git artık! Tamam, bir iyilik yaptın ama gözümde bunu mahvediyorsun!”

Sözlerimden sonra Sancak’la uğraşmayı bırakıp kabullendi ve başını salladı. Arkaya doğru adım attı. “Tamam o zaman,” dedi. “Daha sonra görüşürüz.”

Arkasını dönüp kendi mahallesine doğru yürüyen çocuğa, “Görüşürsünüz. Çok beklersin!” diye bağırdı.

Görüşünü engellemek için karşısına geçtim. “Ne bu tavırların?” dedim. “İlkel yaratıklar gibi bizi görür görmez bağıırıyorsun!”

“Ne yapıyordunuz?” diye öfkeyle sordu ve gittikçe daha da fazla sinirleniyordu. “Kavgalı değil miydiniz siz? Nereden çıktı bu kahve içme samimiyeti?”

Kendimi tutamayarak, “Sana ne oluyor?” diye bağırdım ve ilerlemeye başladım. Bizi görür görmez, bağırıp çağırmaya başlamıştı ve bu tavırlarına anlam veremiyordum.

“Eve gidiyorum ve sen de sakın olunca, gelip bu tavrının nede-nini anlat. Yanımda gördüğün her karşı cinse bu tepkileri vermeyi bırakmalısın. Kocaman kız oldum artık, kendimi koruyabilirim.”

“Buraya gel, Mahira,” diyen Sancak önümü kesip karşımda durdu ve için için yanan ela gözlerini benimkilere dikti. “Sana aşkını mı itiraf ediyordu? Bu yüzden mi sakindin?”

“Ne?”

Ağzından çıkanları kulağı duyuyor muydu bunun?

“Sürekli peşindeydi. Şimdi de cesaret edip sana âşık olduğunu mu söylüyordu?” Oğlanın kaybolduğu yere baktı ve sıkılı dişlerinin arasından, “Seni alabileceğini zannediyorsa bok alır!” dedi. “Sıkıysa denesin.”

“Bir dakika, bir dakika,” diyerek elimi havaya kaldırdım. Aklimı tamamen karman çorman yapmıştı. “Beni sevdiğini mi söylüyorsun?” Tek kelime etmeyip göğsünün öfkeyle kalkıp inişini izledikten sonra devam ettim. “İki dakika konuşmamızdan bunu çıkarmış olamazsın.”

“Şimdi çıkardığımı nereden düşünüyorsun?” Buz gibi sesiyle, “Yıllardır biliyordumdur belki,” dedi.

“Yıllardır mı?” İnanamayarak kaşlarımı kaldırdım.

“Yıllardır,” diyerek doğruladı. “Salak herif, sana yaklaşmanın yolunun seni kızdırmaktan geçtiğini düşünüyordu.”

“Yıllardır beni seviyordu ve sen de biliyordun,” dedim şokla. Yüzünde pişman olmayan, tekdüze bir ifade vardı. Biraz daha çenesini sıkırsa kemikleri derisinden fırlayacaktı. Başka nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. “Neden bunu bana söylemedin?” Du-dağımı ısıırıp etrafa baktım.

Nihat sürekli beni kızdırıp, sataşmadan duramadığı için okulda başıma açılmamış iş kalmamıştı ve Sancak şimdi karşıma geçip beni sevdiği için yaptığını söylüyordu. Nihat’ın davranışının mantıklı tek bir yanını göremiyordum ancak Sancak’ın onu ne zaman görse hissettiği rahatsızlık bunun doğru olduğunu fısıldıyordu. Neden bizim yan yana gelmemizi istemediğini şimdi anlıyordum.

“Tüm o kavgalar, benimle uğraşması aslında beni sevmesinden dolayı mıydı?”

“Evet.”

“Bana neden söylemedin?”

“Neden söyleyecektim ki?” diyerek alayla güldü. “Biraz adam olsaydı kalkıp kendi söylerdi.”

“Peki, sen duyguların hakkında konuşuyor musun Sancak Kızıltepe?” Göğsüne işaretparmağımla vurdum. “Yoksa sessiz kalmaya devam mı edeceksin?”

“Bu aynı değil!” Yağmur damlaları çıkık elmacıkkemiklerinden aşağıya aktı. “Bizim durumumuzu bu kadar basite indirgeyemezsin!”

“Neden? Farkı ne?” diyerek sinirle güldüm. “Sen de susmuyor musun? Hakkın olmamasına rağmen gelip burada bana bağırıyorsun?”

“Hakkım olmadığını mı düşünüyorsun?” dedi öfkeyle.

“Abimin arkadaşı olarak mı?” diyerek ben de bir adım öne çıktım. Aramızdaki mesafe gittikçe kapanırken yağın yağmur yüzüne vuruyor, saçlarımı dağıtıyordu. “Bunun arkasına saklanmaya devam mı edeceksin?”

Yoksa benim için savaşıyor musun Sancak Kızıltepe?

“Anlamadın, değil mi?” dediğinde gerçeği bağırmaya başladı.

Belki de çoktan anlamıştım da sen farkında değildin be güzel adam.

“Önceliğim hep sendin. Hayatım hep sendin.” Aramıza girmeye çalışan adamın arkasından yolu gösterdi. “Beni hayatının hangi konumuna koyarsan koy, bu gerçeği değiştiremezsin. Tam buradayım, Mahira. Senin için hep buradaydım.”

“Belki de kendini arka plana atmaktan vazgeçip duyguların hakkında konuşmalısın. Biraz da kendini düşünmelisin!” diyerek bağırdım.

Sancak nasıl beni hayatının merkezine koyduysa ben de onu koymak istiyordum. Yıllar önce her yardımına koştuğunda nasıl elini uzattıysa şimdi de kalbimle buluşması için ruhunu uzatmasını istiyorum.

Yağmur sağanağa dönüşüp, birbirimizi zar zor göreceğimiz şekilde yağarken burnumun üstünden akan su dudaklarıma yöneldi ve Sancak’ın bakışları doğrudan dudaklarıma indi.

“Konuşacak mısın Sancak Kızıltepe?”

Acı çekercesine, “Kendi duygularım hakkında konuşsam kabul edecek misin yoksa kaçacak mısın Mahira Ayazkan?” dedi. Yüzüne ters ters bakıp cevap vermedim. “İki gün sonra ne olacak? İyileştin mi yoksa geçmişe takılıp kaldın mı?”

Göğsüme darbe yemiş gibi soluğum kesilirken, “Bunu önüme çıkaramazsın!” dedim. “Onun konumuzla asla alakası yok!”

“Varsa söyle! Sen benim sorduğum soruya cevap ver.” Elini ıslak saçlarının arasından geçirdi. “Yarın bir gün adını ağzına almadığın adam çıkarsa ya da Nihat kalbine girmeyi başarırsa ne olacak?”

Hiç beklemediğim yerden darbe yemiştım ve Sancak’ın bu adam olmadığını biliyordum. Yüreği artık dayanamıyordu ve sözleri sadece beni değil, kendisini de yakacak şekilde dudaklarından dökülüyordu.

“Şu an kaçak oynuyorsun ve sana cevap vermeyeceğim! Konuyu kendinden uzaklaştırıyorsun.”

Arkamı dönüp koşmaya başladığımda peşimden, “Mahira!” diye bağırdı. İzimi kaybetmesi için hızımı artırmaya başladım. İçimizdekileri biraz daha öfkeyle dökmeye devam edersek kalplerimizi kıracaktık ve ilk defa Sancak Kızıltepe tarafından yaralanacaktım. Bunu hissetmekten ve yaşamaktansa kaçmak daha iyiydi.

Sancak Kızıltepe hayatımdı ve bu bambaşka bir yönüydü.

Arkamdan, “Belki de haklısın!” diye bağırdı. “Yüreğimdeki seni konuşmalıyım artık.” Daha da hızlandığımda arkamdan gülmeye başladığını duydum. “Peki, sen yüreğimdeki seninle karşılaşmaya hazır mısın?”

Bana söyledikleri yüzünden bin parçaya ayrılmıştım. Her bir parçam içime gömülmüşçesine göğsümde infilak etmişti. Ara sokağa dalarak, koşmaktan dolayı yorulan bacaklarımın üzerine doğru ellerimi yaslayıp soluklandım. Yağmurdan dolayı saçlarım yüzüme yapışmıştı. Mini elbisemin eteklerinden sular damlıyordu. Köşeden gelen adım seslerini duyduğumda, yerimde aceleyle dikleşerek arkamı döndüm. Sinirle kollarımı göğsümde birleştirdim. İnat ederek peşimden gelmeye devam ediyor, vazgeçmiyordu.

Sancak köşeyi dönerek görüş alanıma girdiğinde derin bir soluk aldım. Saçları alnına yapışmıştı, ela gözleri inatla parlıyordu. Şu an ne kadar yakışıklı olduğunu fark eden kalbim acıyordu.

“Ah, küçük kız. Beni peşinden koşturmayı çok seviyorsun,” dediğinde soluklanmak için durduğu kısa saniyede kaslı göğsü sertçe yükseldi.

“Koşma o zaman!”

Aramızdaki mesafeyi tek adımıyla kapadığında avcunu belimin arkasına yaslayıp bedenimi göğsüne sertçe çekti.

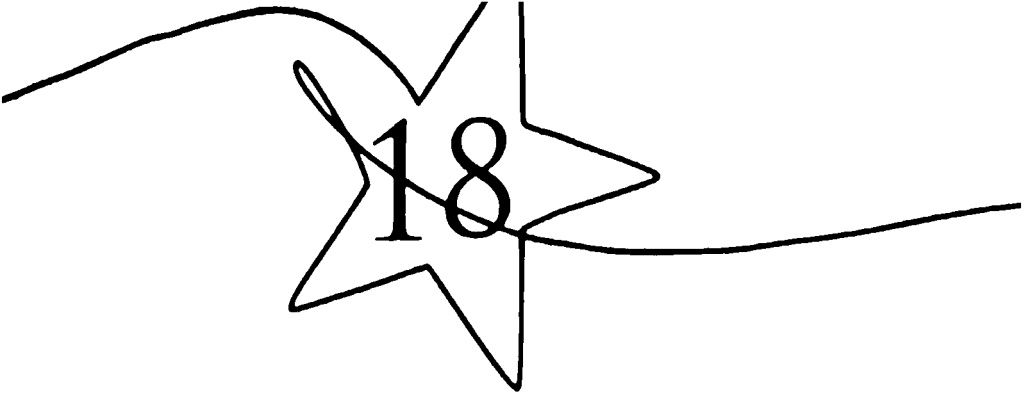
Göğsüm göğsüne çarptığında soluğum kesilerek başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Bakışları alev almış gibi yanıyordu.

“Dikkatimi hiç çekmemeliydin küçük yıldızım,” diyerek sırtımı arkamdaki duvara yasladı. “Sana hiç hayran olmamalı, ışığına hiç kapılmamalıydım. Senin için her gün ölmek istememeliydim.” Sesi boğuklaştı. “Sen bana yasaksın.”

Gözlerimin önünü düşen saçımı çekerek kulağımın arkasına soktu. Üzerime doğru eğilerek dudaklarıma yaklaştı. Aramızda tek nefeslik yer kalmıştı.

“Bensiz bir hayatı unut. Seni almasına asla izin vermem!” Âdetta yemin ederek, “Seni benden kimse alamaz,” dedi.

Soğuktan dolayı titrediğime inandırmak isterdim kendimi ancak gerçekler kalbimin ortasında atarken saklamanın anlamı yoktu.

Sancak'ın sözlerinden dolayı titrerken gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Ela gözleri içimi görüyor, âdeta en derin sırlarıma bakarak sarsılmama neden oluyordu. Sancak yüzümü avcunun içine alarak alnını alnıma yasladı.

“Daha fazla kaçacak mıyız?” diyen sıcak nefesi yüzüme değdiğinde bedenim bedenine doğru yaklaştı. “Aramızda hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam mı edeceğiz?”

Hayır. Bir daha asla aynı gözle bakamam sana. Kalbim seni her gördüğünde maraton koşmuşçasına atarken, bedenim bedenini arzularken bu imkânsız.

“Bensiz yaşayabilir misin Mahira?” Parmak ucu yavaşça dudakımın kenarında gezindiğinde içimi çektim. “Çünkü ben sensiz yaşayamam.”

“Kırdın beni,” dedim. Kelimeleri zar zor toparlamıştım.

“Kahrolayım,” dedi. Gözlerine yerleşen pişmanlıkla baktığında içim sızladı. “Seni üzdüğüm için pişmanlıktan nefes alamayacağım ancak yüreğimdeki karşılığını söylediğim için asla üzülmeceğim.”

“Nihat’la beni birlikte gördüğün için bunu söylüyorsun. Bu yüzden itiraf etmek zorunda hissettin.”

Sözlerime gocunarak, “Asla,” dedi. “Hissettiklerimi asla bir anlık duygularla kıyaslama, Mahira.” Alnını yeniden alnıma yasladığında sıcaklığına kaçtım. “Evet, seni kışkandım. Hem de deli gibi

kıskandım. Aklım başımdan gitti. Ondan hoşlanma ihtimalinin korkusundan doğru dürüst düşünemedim.” Elini kolumdan aşağı indirdi ve bileğimden tutarak göğsüne doğru çekti. Elimi tam kalbinin üstüne bastırdı. “Hepsi bu adı kalbim yüzünden.”

Kendimi tutamayarak, “Kalbini seviyorum,” dediğimde avcumun altındaki kalp daha hızlı atmaya başladı.

“Korktuğunu biliyorum, Mahira’m. Ben de başta çok korktum, çekindim. Abinler ve ailemiz ne der diye çekindim ama hepsinden çok benimle aynı hisleri hissetmemenden, gözünde abiden başka bir yerim olmamasından ödüm koptu.” Zar zor nefes aldı. “Hislerimden dolayı korkarak yüzüme baksaydın işte o zaman kalbimde seni öldürmekle beraber kendimi de öldürürdüm. Çıkar giderdim bu mahalleden de hayatından da.” Kırgın ses tonu aklına koyduğunu yapacağını söylüyordu ve çıkıp gitme ihtimali birden gözümü öyle kör etti ki içine girdiğim karanlık kuytu nefesimi kesti. Boştaki elim yanağına yerleşirken gözlerim dolmaya başladı.

“Seni kaybedemem,” dedim. Boğazımdaki yumruyla yutkunmaya çalıştım. “Olmaz, Sancak. Senin olmadığın bir hayat istemiyorum ben.”

Parmakları enseme birleşti. “Geçmişte yaşadıklarını biliyorum,” dedi. “Bizzat kendi gözlerimle gördüm. İçin yanarken içim yandı, Mahira. İyileşmen için kapının önünde abinle sabahlarken duyduğum iç çekişlerin hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Dökemediğin gözyaşlarının ağırlığını yıllardır içimde taşıyorum ama ben o değilim. Bana bir şans vermeni istiyorum.”

“Peki, senin aklındaki soru işaretleri ne olacak, Sancak?” Bunların cevabına ihtiyacım vardı. “Başka birinin kalbime girme ihtimalini düşünerek hayatımda yer alabilecek misin?”

Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında üst gövdem tenine yapıştı. Başını bana doğru eğerken yüzümü kendine doğru çekti. “Bana böyle bakarken mi?” dedi.

Yoğun ses tonuna, “Sana böyle bakarken,” diye karşılık verdim.

Sonra hiç beklemediğim ancak olmasını ümit ettiğim şeyi yaparak dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Gözkapaklarım

tonlarca ağırlığın altındaymış gibi kapanmak isterken şaşkınlıkla nefes aldım.

Sancak Kızıltepe beni öpüyordu.

Geri çekilip, çekilmeyeceğimi bekledikten sonra dudaklarını önce sertçe bastırıp yoğunluğunu hissettirdi. Daha sonra alt dudaklarını dudaklarının arasına alarak çekiştirdi. Elektrik yemiş gibi göğsümden vurulurken, sıcak bir his göğsümün altına doğru akıp bacaklarımın arasına yol aldı.

Gözkapaklarımın altında başlayan parıltılarla inlediğimde başım geriye doğru düştü. Sancak aramızda açılan ufacık mesafeyi homurdanarak kapadı ve üzerime daha fazla eğildi. Dilini ağzımın içine soktu.

Tadını dilimin üstünde hissettiğimde kendimi kaybederek parmaklarımı yakasına yerleştirdim ve onu kendime çekmeye başladım. Dillerimiz birbirinin etrafında dönmeye başladı. Üst bacaklarım daha fazlasını isteyerek, parmak ucunda kalkıp baldırına yaslandı. Sancak inleyerek dilimi okşadı.

“Seni böyle öperken düşünemem,” dedi. Konuşmak için geri çekildiğinde azıcık nefes aldım ancak Sancak tekrar dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Bakışların kadar dudakların da bu kadar güzel hissettiremez. Bana bu kadar işkence etmen günah olmalı.”

Birlikte hızlı hızlı nefes alırken öpücüğü yetmemiş gibi kelimelerle başımı döndürdü. Ayaklarımın üzerinde zar zor dururken, kolunu tutup başımı el gözlerini görmek için kaldırdım.

Sancak yoğun bakışlarla gözlerime bakarken yeniden inledi.

“Bakma böyle.”

“Nasıl?”

“Yeniden öpmemi ister gibi.”

“Belki de istiyorum,” diye soluk soluğa fısıldadım.

“Titriyorsun ama bana böyle bakıyorsun,” dedi. Etkimden kurtulmak için başını iki yana salladı. “Hasta olacaksın.”

“Evet ama bu soğuktan değil.” Aklımdan geçeni söylerken, kelimeleri çıkarlarım için eğip büzen bir insandım ve Sancak da bu Mahira’yı iyi biliyordu. O yüzden utanıp saklanmayacak, kalbimden ne geçiyorsa dilime de vuracaktım. “Beni öpmediğin için.”

Bakışları arada kalırken tek kaşımı kaldırdım. İşkence çekiyormuşçasına dayanamayarak inledi ve yanaklarımdan tutarak yüzümü kendine çekti. Yeniden sertçe dudaklarımdan öptü. “Volkan seni öptüğümü öğrendiğinde beni öldürecek,” dedi.

“Bu seni durduracak mı?”

“Ölümden korktuğumu kim söyledi?” dedi ve beni yeniden öptü. Geri çekilip üzerindeki ceket çıkardı ve titreyen omuzlarımla üzerine koydu. “Burada daha fazla duramayız, Mahira. Hasta olduğunda kolay kolay iyileşmiyorsun.”

“Ama gidersek ne olacak?”

“Sen ne istersen o,” diyerek yanağıma yapışan ıslak saçımı çekti. “Aramıza mesafe sokmak istersen...” Kelimelerin zor olduğunu yavaş yavaş söylemesinden anlamıştım ve daha fazla devam etmesini istemiyordum.

“Asla!” diye yanıt verdim. “Geriye dönemeyiz.”

Sözlerimi duyduğunda yüzünde oluşan gülümseme bana da bulaşarak dudaklarımı iki yana kaldırdı. Kolunu omzuma atarak bedenimi kendine doğru çekti. “Geleceğin olacağım,” dedi.

“O kadar iddialısın yani,” derken birlikte sokağın başına doğru yürümeye başladık.

“Aklında aksi varsa düşünme bile küçük kız.”

Kaşlarımı çatarak durdum ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Sancak ilerlemediğimi gördüğünde durup bana döndü. “İleri gideceğiz ama sen hâlâ küçük kız diyorsun bana,” dedim.

“Vazgeçiremezsin beni,” diyerek kahkaha attı. “Kafan omuzlarıma bile zor geliyor. Çenemi başına koyduğumda tamamen göğsüme gömülüyorsun.”

“Buna uyum denir,” dediğimde gözleri parladı.

“Tam bana göresin,” dedi. Alnını alnıma yaslarırken avcunu yanağıma bastırdı. Küçük kız mevzusunu kesmesi için tekrar şansımı deneyeceğim sırada işaretparmağını dudağıma yasladı. “Dikkatimi dağıtma. Eve götüreceğim seni.”

Yeniden yürümeye başladığımızda koştığım mesafeyi geri dönmeye başladık. Sancak beni gördüğü yerin biraz ilerisine park

etmişti ve eve giderken cadde üzerinde bizi gördüğünde delirmişti. Kıskanması çok hoşuma gitmişti. Başta biraz sinirlensem de şimdi tamamen farklı duygular içindeydim.

Karşıdan karşıya geçmeden önce kolunu korumak istercesine önüme uzattı. Yolun boş olduğuna emin olduktan sonra geçmem için elini çekti. Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtığı anda kolunun altından koşturarak arabanın yolcu koltuğuna geçtim. Birkaç dakika önce adrenalinden dolayı üşüdüğümü hissetmemiş olsam da şimdi dişlerim takırdamaya başlamıştı.

Koltuğa geçip, emniyet kemerimi takarken Sancak çoktan yerine oturmuştu. Anahtarı kontağına takıp çevirmişti. Titreyen parmaklarımla ısıtıcıya uzandığımda Sancak da arkasına uzandı ve kıyafet kılıfının fermuarını çekerek içinden ütülü, uzun kabanını çıkardı.

“Bunu giy hemen,” diyerek kaliteli kabanını uzattı.

“Üstüm sıırıslıklam. Kabanını mahvederim,” diye itiraz ettiğimde kaşlarını çatarak baktı ve ısrarla uzatmaya devam etti. “Ayrıca sen de hasta olacaksın.”

“Şunu giy, Mahira,” dedi. Asabi halde üzerimdeki ıslanmış ceket çıkarmak için kolumu tutup kendisine çekti. “Ayrıca burada hasta olacak biri varsa bu da ben olmalıyım.”

Bu adam hep mi beni düşünürdü?

Bir adam bu kadar mı fedakâr olurdu?

Elimi ceketinin kolundan çektiğimde sırtımdan diğer tarafa uzattı ve üzerimdeki ceket rahatça çıkardı. Kabanı aldığı anda giymem için omuzlarından tuttu.

“Belaları üzerine çekmen yetmiyormuş gibi şimdi de hava felaketlerini çekiyorsun,” diye homurdandı.

Üzerime en az beş beden büyük olan kabanın sıcaklığına çökerken kollarımı etrafıma doladım. Memnuniyetsiz bir tavırla, “Sanki gelip beni bulmalarını söylüyorum,” dedim.

“İyi ki demiyorsun. Desen sonrasında neler olabileceğini düşünemiyorum,” dedi ve arabayı çalıştırarak eve doğru sürmeye başladı.

Arabayı bizim evin önüne çektiğinde yanından ve huzuru bulduğum kokusundan ayrılmamak için hayatı ağır çekime almak istedim. Zaman durabilirdi. Biz burada, birbirimizin gözlerinin içinde kaybolabilirdik. Buna razıyım.

“Geldik,” dedi aksini isteyerek.

“Geldik,” dedim aksini isteyerek. “Gitmem gerekiyor galiba,” dediğimde ses tonum ağırlaştı ve ayaklarım gitmemek için tonlarca ağırlığa büründü.

“Annenler merak eder ama tekrar görüşeceğiz,” derken yoğun ela gözleriyle söz verdi ve soluğunu bıraktı. “Hep görüşeceğiz.”

Aramızda başlayan her neyse bunu ve bunun nasıl ilerleyeceğini uzun uzun konuşmak için kalmak istiyordum ancak ikimizin de bugün olanları sindirmesi gerekiyordu.

Eve doğru baktım ve içimi çekerek omuzlarımdaki kabanı çıkarmak için çekiştirdim. Sancak kızarak omuzlarıma sardı. “Kaban üzerinde kalacak,” diye uyardıktan sonra dışarı çıktı. Vakit kaybetmeden peşinden indiğimde kapıyı arkamdan kapadım. Evin bahçe kapısına doğru peşinden ilerlediğimde bizim evin kapısı aniden açıldı.

“Mahira!”

Aynı anda Sancakların evinin kapısı da açıldığında, kapıda bu sefer Sancak’ın annesi duruyordu.

“Sancak?”

Sadece Sancak’ın duyacağı bir şekilde, “Neden annelerimiz ismimizi hayrete düşmüş gibi söylüyor?” diye fısıldadım.

Sabır çekmeden önce tek kaşını kaldırdı. “Annemlerin işlerine ne zaman akıl sır erdirebildik ki?” dedi.

Dudak büzerek, “Doğru,” dedim.

Annem elinde tencereyle dışarıya çıkarken, arkasından Kartal abim de üstü temiz bir bezle kapatılmış porselen tabağı tutarak çıktı. Abimin bakışları Sancak’la benim aramda gidip gelirken kaşlarını çattı.

Kapımızın önünde olmayan dolmuşu aramaya başladım.

“Dolmuş nerede?”

“Tamirde.” Kelimeyi küfredencesine söylemişti. Aksi, kara bakışlarıyla, “Dallamanın biri arabayı sürtmüş, benim kör gözlerim de yeni gördü,” dedi.

Bahsettiği dallamanın kendim olmasından şüphelenerek, “Görüntü yok mu?” dedim.

“Yok.”

Sırıtmaya çalışarak, “Aman abi, cana geleceğine mala gelsin,” dedim. “Senden değerli mi? Trafikte belki de sen sürttün. Şimdi kimsenin günahını alma.” Çaktırmadan Sancak’a baktım.

O da tek kaşını kaldırmış, hayret içinde tavırlarımı izliyordu. Güçlü kalp atışlarımı tatlı gülümsemeyle bastırdım.

Abim, “Saçmalama, Mahira!” dedi. “Uykumda bile dolmuş sürerim ben, bilmiyor musun?” Annem yolu kapadığımız için yanımızda durup sürekli Sancak’la beni süzüyordu. “O adamı elime geçirirsem ebesini...”

“Çüş!” diye bağırdı Sancak.

Aynı zamanda annem de, “Kartal!” diye öfkeyle bağırdı ve kocaman adamın koluna vurdu. “Ağzına dikkat et.”

“Pardon, anne,” dedi utanarak.

Abimin yediği azara kıkırdamaya başladığımda Kartal abim eğlenmemden dolayı ters ters baktı.

“Hayrola?” dedi göz kırparak. “Donunuza kadar ıslanmayı nasıl başardınız?”

“Kartal!” diye tekrar uyardı annem.

“Ne var? Don demek küfür mü?” Daha sonra yerlere yatıp dizlerimi dövmeme yetecek bir kibarlıkla, “Sevgili kız kardeşim ve Sancak abi,” dedi. “Soruyorum size. Bu vahim hale nasıl geldiniz?”

Olduğum yere çöküp, “Ağzına nasıl da yakışmıyor,” diye kahkaha atmaya başladığımda annem de dayanamayıp gülmeye başladı.

“Abi, ne olur sen kaba olmaya devam et.”

Mahallenin ağır abisi, elinden zinciri, dilinden kaba sözleri ve küfrü eksik olmayan adamın düştüğü hallere bakamıyordum.

Sancak, “Mahira’ya katılıyorum, Kartal,” diye sıırıttığında ba-

şımı ona doğru kaldırdım. Eğlenerek gözünü kırptı ve kalbim yerinde takla attı.

Annem, "Vallahi size artık diyecek sözüm yok," diyerek Sancak'ın yanından geçti. "Mahira, Fatma teyzenlere yemeğe gidiyoruz."

"Bu kılıkla mı?" diyerek hızlıca ayağa fırladım ve gereğinden fazla heyecanlanarak saçımı başımı düzelttim. "Sırılsıklamım."

"Sancak sana kazak verir," dediğinde abim sertçe sözünü kesti.

"Elin oğlunun kazağının benim kardeşimin üzerinde ne işi var? Gitsin, evde değiştirip gelsin."

Sancak, "Ayıp oluyor," dediğinde sesinden ne kadar sinirlendiğini anlamıştım ve ağzından kötü sözler çıkmıyorsa sırf annemle bana olan saygısından olduğunu biliyordum.

"Üzerine alınma, Sancak kardeşim ama kardeşimle hangi erkek aynı cümlede geçse tepkim aynı olacak," dedi. Sözlerinde geri adım yoktu ve taviz vermeyecekti. "Nasıl bu hale geldiniz?"

"Yağmur yağıyor ya hani," diye çıkıştım ve soluğumu öfkeyle bıraktım.

"Hadi senin araban yok, duraktan buraya gelene kadar ıslanır-sın. Peki, ya sen?"

Sancak'ın konuşmasına izin vermeden cümleye dalıp, "Tam da dediğim gibi durakta ıslanırken beni gördü ve arabasını görmediğim için yanıma gelene kadar ıslandı," dedim.

Sancak'ın ellerini yumruk yaptığını gözümün ucuyla gördüm. Yalan söylememden, özellikle ikimiz hakkında yalan söylememden rahatsız olduğunu biliyordum ancak aramızdaki şey tam olarak oturmadan Kartal abimle konuşamazdık.

O, Volkan abim gibi değildi. Hemen kabul etmeyeceğini, babasının emanetini öyle kolayca yanından ayırmayacağını biliyordum. Abime yalan söylemekten hoşlanmıyordum ancak Kartal abim böyleydi ve işler yoluna girmeden sesimi çıkaramazdım.

Ellerimi kabanımdan çıkararak Sancak'ın elinden çantamı almak için uzandım. Sinirlerine hâkim olmaya çalışırken çantamı nazikçe parmaklarımın üzerine bıraktı.

“Teşekkür ederim.”

Sözüm bittikten hemen sonra hışımla abimin yanından geçtim. “Nereye?” diye arkamdan bağırdı.

Evin yolunda durup arkamı döndüm. “Abi, sen kaba olma,” diyerek ellerimi havada savurdum. “Sen direkt konuşma!”

Hızlıca banyo yapıp saçlarımı kuruttuktan sonra üzerime siyah kargo pantolonumu ve beyaz boğazlı kazağımı giydim. Karnım açlıktan üçüncü dünya savaşını çıkarmıştı ve biraz daha yemek yemeden durursam etrafa saldıracaktım.

Midem içimde düğüm olmuş bir halde basamaklardan atladım ve anahtarımı parmaklarımda çevirdim. İçim içime sığmıyordu ve banyoda bile elim habire dudaklarıma gitmişti. Hissettiğim sızıyı tekrar hissetmek için ölüp bitiyordum. Gözlerimin önüne ara sokaktaki görüntülerimiz geldikçe kalbim yerinden fırlamakla tehdit ediyordu beni.

Aynanın önüne geçerek rimelimi ve parlatıcımı kontrol ettim. Sabah olduğu gibi hazırlanıp çıkmak istiyordum ancak Kartal abimin sorularını, Sancak’ın bunlara nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Hadi ben tek ayağımın üzerinde onlarca yalan söylemeye alışmıştım da Sancak öyle değildi. Abim kafasını attırırsa gerçekleri bağırdı ve bu sefer Volkan abim bile ikili arasında çıkacak çatışmayı engelleyemezdi.

Tepeden bağladığım kahverengi saçlarımdan parmaklarımı geçirdim ve yandan çıkan ufak tutamlara isyan edip içi yünlü botlarımı çıkardım. Sancakların evinde akşam yemeği yiyeceğimiz için mutlu olmam gerekiyordu ancak teyzeleri onlarda kaldığı için Sancak’la yan yana gelme ihtimalimiz azdı.

Kapıyı kilitleyip âdeta uçar adımlarla bahçeyi geçtim. Sancakların kapısını çaldım ve yüzümdeki kocaman gülümsemeyi bastırmayı denedim. Sonuç olarak da başarısız olmuştum çünkü kapıyı açan Sancak’tı ve özel hissetmemi sağlayan bakışlarıyla baştan aşağıya süzdüğünde heyecan kıvılcımları bedenimden geçti.

Yerimde hoplamamak için zor duruyordum.

“Selam,” dedim. Bakışlarım istemeyerek dudaklarına kaydı.

Sancak nereye baktığımı anlamış olacak ki sırtarak, “Selam,” dedi.

“Her gelene kapıyı sen mi açıyorsun?” dedim. Nereden geldiğini bilmediğim kıskançlık bir anda bastırdı.

Eğlenerek, “Aksi ve başını beladan kurtaramayan kızlara açıyorum,” dedi.

Tek kaşımı kaldırdım ve kollarımı göğsümde birleştirip, “Kızlara, öyle mi?” dedim.

“Ayrıca çok güzel olmalı ve ona her baktığımda yüreğimi yakmalı,” diyerek göz kırptığında karnımda hareketlenmeler başladı. “Ve bu kriterlere uyan, tanıdığım tek bir kız var.”

Parmaklarım saçımın ucuna gittiğinde ne yaptığımı, “Öyle mi?” diyene kadar fark etmedim.

“Öyle.” Kaşlarını çattı ve kızarak, “O kızın şu an üzerinde montu yok ve dışarısı buz gibi,” diye azarladı.

Aşırı hoşuma gitse de, “Ben de kendi kendime neden daha azarlanmadım acaba diye soruyordum,” dedim.

“Böyle düşüncesizce hareket edersen azarlanırsın,” diyerek kapıyı ardına kadar açtı. “Geç içeri çabuk.”

Zaman kaybetmeden, yanından geçerken duş jelinin erkeksi kokusu tüm boğazıma doldu ve banyosundan çalmak için bastıramadığım bir dürtüyle doldum. Bu çılgın planı mutlaka hayata geçirmeliydim..

Sancak aklından geçen planları duysa şu an kaçardı.

Sen öyle san.

Öyle mi sanayım? Duş jeli çalmak, planlarının arasında en masumu olduğu halde mi?

Susar mısın? Şurada romantik bir ortam yaşamaya çalışıyorum!

Kartal Ayazkan içerideyken mi? Güldürme beni.

İç sesimle kavgı ettikten hemen sonra yavaş yavaş hareket etmeye başladım. Salondaki kalabalığa katılmak için en ufak bir isteğim yoktu ve Sancak’a baktığımda benimle aynı hisleri paylaştığını görebiliyordum.

“İçeri geçmek istemiyorum,” diye itiraf ettim. Salona doğru yürürken omzunun üstünden attığı bakışla ne demek istediğini anlamıştım.

Sancakların salonuna geçerken mutfak kadınlar tarafından işgal edilmişti. Fatma teyze, annem ve Sancak’ın teyzesi yemeklerle uğraşırken, beni görmesinler diye parmak ucunda hızlanarak kapıdan geçtim.

Sancak’ın arkamdan gelen erkeksi kıkırdamasıyla gıcık olarak arkamı döndüm. “Ne var?” dedim. “Seni görünce, kimse eline tabak tutuşturup sofrayı kur demiyor tabii.”

“Öyle mi sanıyorsun?” derken kollarını göğsünde topladı ve omzunu hafiften duvara yasladı. “Bizde evin kurallarını kadınlar koyar.”

Cilveyle, “Açıklaman gönül çelme çabası mıydı?” diye sordum. “Çalmadım mı?”

Kolumu tutup merdivenin altındaki karanlığa çekti. Kalp atışlarım güm güm atarken, göğsüm nefeslerimle kalkıp iniyordu.

“Biliyorsun,” diyerek aramızı işaret ettim. “Aynı evde yaşamak farklı durumlara giriyor.”

“Ben de diyorum ki,” diyerek yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi kapadı. Nefesi dudaklarıma çarptı. “Gel, kendin öğren.”

Dudaklarımda engel olamadığım bir gülümseme oluşurken aramızdaki mesafeyi kapamak için çılgınca bir istekle doldum. Sancak’ın bakışları gülümsememe takıldı.

“Gel, gecemi ışığınla aydınlat. Ömrümü gülümsemele uzat.”

“Deme böyle,” diyerek elimi kalbime bastırdım. “Kalbimi göğsümden çıkaracaksın.”

“Öhü öhü!”

Yanımızdan gelen öksürük sesiyle yerimden sıçrarken, büyüyen gözlerimle Sancak’ın elini bırakıp arkasına doğru kaçtım.

“Abi, vallahi görüldüğü gibi değil,” diye açıklama yaparken klişelere kaçtığımı biliyordum ancak bu işten nasıl sıyrılacaksam öyle sıyrılmam gerekiyordu.

“Neyi yanlış gördüm?” diyerek öfkeyle kaşlarını çattı. “İkiniz

merdivenin altında. Birbirinize yaklaşmışsınız ve onun eli senin göğsünde.”

“Göğsümde değil, kalbimde,” dedim. Sözcükler ağızımdan çıktığı anda pişman olarak parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. “Yani göğsümde, yani değil. Arada bir yer ama nerede?”

“Acaba bıraksam ne kadar saçmalarsın?” Tek kaşını kaldırıp güldü. “Gittikçe beter bir hal alıyor. Biz de Mahira’yı olaylardan kaçma bakımından usta sanırdık.”

Sancak, “Uğraşma işte Volkan,” diyerek beni korumak için bir adım öne çıktı. “Kız renkten renge girdi.”

Volkan abim küt diye Sancak’ın omzuna vurdu ve sıkarak kendine doğru çekti. “Dur, sana daha yapacaklarım var,” dedi. Daha sonra bana döndü. “Sen şimdi içeri gidiyorsun, küçükhanım. Seninle daha sonra konuşacağız.”

“Ama...”

“Kızmamı mı tercih edersin?”

Ellerimi havada iki yana salladım ve geri geri kaçtım.

“Yok yok.”

Abim, “Ha şöyle,” dedikten sonra hiç beklemediğimiz bir anda yumruğunu Sancak’ın karnına geçirdi. “Şimdi hesap ver, senin kardeşimle merdivenin altında ne işin var, lan?” Aynı yumruğunu Sancak doğrulamadan sırtına geçirdi. “Dayak mı istiyorsun, lan?”

“Volkan,” diyerek nefes almaya çalıştı ancak abim başka bir yumrukla cevap verdi.

“İzin verdim diye suyunu çıkarma. Böbreklerini eline veririm.”

Dayanamayarak, “Abi!” dediğimde aralarındaki olayın kavga olmadığını biliyordum ancak endişeyle soludum.

“Mahira, içeri gitmezsen daha fazla dayak yer,” dedi ve tekrar vurdu. “Bana göre hava hoş. Nasıl olsa karşılık veremiyor.”

Arkamı dönüp, yardım için koşturarak salona daldım ve nefes nefese etrafıma bakındım. Yan yana duran tekli koltuklarda Sancak’ın babası Mustafa amcayla Kartal abim sohbet ediyordu. Onları çabucak es geçerek aradığım yüze bakındım. Her geçen saniye abim, Sancak’ı pataklayacaktı.

Köşede telefonuyla uğraşan Onur abiyi gördüğümde yanına koşturdum. “Sancak’ın yardımına ihtiyacı var,” dedim.

Onur abi hemen telefonunu kapadı. Ayağa kalkarken telaşla, “Ne oldu?” dedi.

“Volkan abim, Sancak’ı merdivenlerin orada dövüyor,” dediğimde önce yüzüme boş boş baktı ardından kahkaha patlatarak yerine oturdu.

“Ben de bir şey oldu sandım.”

“Diyorum ya, abim...”

Elini havada sallayarak sözümü kesti ve telefonunu tekrar eline aldı. “Kim bilir, ne yaptı da kaşındı,” dedi.

“Benimle...” dediğimde tekrar sözümü kesti.

Parmağını şaklattı. “İşte aradığım cevap,” diyerek arkasına yaslandı. Rahatlıkla, “Kusura bakma, Mahiracığım ama benim de kız kardeşim var,” dedi. “O yüzden Volkan ne yapsa haklı bulacağım.”

“Öyle şey mi olur ya?”

Benimle ilgilenmeyi kesip telefonunu kurcalamaya başladığında daha fazla uğraşmanın anlamı olmadığını anlayarak karşısındaki koltuğa oturdum ve kollarımı göğsümde toplayıp dudaklarımı ısırmaya başladım.

“Abim çok dövme bari,” diye kendi kendime fısıldadım. En azından yüzünden uzak dursa iyi olurdu.

Onur abinin kız kardeşi mutfaktan içeri gelerek elindeki tabakları masaya bıraktı. Odaya dönüp beni gördüğünde el salladı ve tepeden topladığı siyah saçlarıyla gelip yanıma çöktü.

Eşofmanının fermuarını çekerken, “Dur, tahmin edeyim,” dedi. “Abim sinirlerini bozdu.”

“Evet,” diyerek gözlerimi devirdim.

Yanağına öpüp arkasına yasladı. “Ah, şu abiler!” dedi.

Yaka silkerek, “Bilmez miyim?” dedim. “Bende iki tane var. İki!”

“Düşmanımın başından bile uzak olsun.”

Söylene söylene dert yakınırken konuşmanın tam üzerine abimle Sancak birbirini ite kaka içeri girdi.

“Erkekler,” diye son cümlemi uzattım. “Tam olarak bir baş belası!”

***

Hep birlikte akşam yemeği masasına dizildiğimizde, Mustafa amca yanında eşiyle baş köşede oturuyordu. Onların iki yanında annem ve Sancak’ın teyzesi Firuze teyze oturuyordu. İçeri girer girmez sıkıca bana sarılmış, iki yanığımdan öpmüştü ve beni her gördüğünde bu kadar sıcak karşılaması çok hoşuma gidiyordu.

Onun hemen karşısında annem, yanında Volkan abim ve onun yanında Kartal abim oturuyordu. Firuze teyzenin yanına oğlu Onur abi, Sancak ve ben geçmiştik. Aslı yanıma otururken Samet’i de zorla karşıya yollamıştım.

Bu Kızıltepe erkeklerindeki Mahira hayranlığı nereden geliyordu, bilmiyorum ama şımarmadan duramıyordum.

Yemeğin sonunda doğru eğlenceli sohbet devam ederken pilavla dolu olan çatalı tam ağzıma yaklaştırmıştım ki Firuze teyze doğrudan bana döndü.

“Ee, hayat nasıl gidiyor, Mahira?”

Dolu ağzımı elimle kapayarak, “İyi diyelim, iyi olsun,” dedim.

“İyi iyi. Hayatında biri var mı?” diye kaş göz yaptığında öksürdüm.

“Yok yok,” dedim. Çünkü her an ya abim ya da Sancak lafa atlayabilirdi.

“Neden? Çok güzel bir kızsın.”

“Kader kısmet, teyzeciğim,” dedim. Yoksa bu sofrada olacakları ne o ne de ben durdurabilirdik. Ortalık anında mahşer yerine dönerdi.

“Bizim memleketten sana bir koca adayı bulalım istersen, Mahira. Büyük şehirde evlenilecek adam bulamam diyorsan tabii.”

“Yok yok, Firuze teyze gere-”

Ben daha cümlemi tamamlayamadan benden önce iki tane dağdan inme boz ayı cümlemi böldü.

“Ne gerek var?” diye çıkışan Sancak’tı.

“Benim kardeşime kimse talip olamaz,” diyense tabii ki Kartal

abimdi. Adam şaşırtmıyordu. Mağarada yaşamını sürdüren boz ayımın bir sonraki sözcüğü aynen şöyleydi: “Sen ne karışıyorsun, Sancak? Burada abisi olarak ben varken sana ne oluyor?”

Üzerimdeki tüm malvarlığımı yatıracam, kurtarıcım olan Volkan abim, “Asıl sen ne karışıyorsun, lan?” dedi. “Burada ben varken sana mı laf düşer?”

Ve ortamın asıl fişekçisi Samet, “Abov! Kavga çıktı!” diyerek avcunu dudağına götürdü ve garip garip sesler çıkarmaya başladı. “Mahira abla, seni bu kadar adam seviyorsa peki, ya beni?” diyerek avcunu göğsüne vurdu ve şişti. “Burada benim gibi bir şahsiyet varken siz niye kavga ediyorsunuz ki? Kim beni seviyor?”

Onur abinin kız kardeşi Aslı, kız dayanışmasına dalıp, “Kimse,” dedi.

Kendimi tutamayarak deli gibi kahkaha atmaya başladım ancak Sancak yanımdan bacağımı dürttü ve eğilerek, “Taliplerinin çıkmasına mı sevindin bu kadar?” diye sordu.

Gülmemi bastıramayarak, “Ne alaka ya?” dedim.

“Bilemeyeceğim,” dedi bozularak.

Tam o sıra Firuze teyze yeni bir odak buldu ve yüzümdeki gülümsememin silinmesine neden oldu.

“Bu kadar takılma Sancak, sana da bulurum.”

Sancak kendine gelen fırsatla, “Öyle mi?” dedi ve yandan eğlenerek baktı.

Sen görürsün, der gibi başımı salladım ve önce ayağını ezdim. Daha sonra böğrüne dirseğimi geçirdim. “Ahh!” Benden kaçarak, “Siz Ayazkanlar bugün beni hastanelik etmekte kararlısınız anlaşılan,” dedi.

“Ne oldu, Sancak abi?” diyerek bastıra bastıra sordum. “Hazımsızlık mı çekiyorsun?”

“Evet,” diye yüzünü büzdüğünde gözlerinde öfke vardı. “Özellikle bazı kelimelerde.”

“Yaa,” dediğimde trip atarak başımı çevirdim. “İyi misin Sancak abi?”

“Bir daha abi dersin tüm ailenin önünde dudaklarına yapışı-

rım,” diye sinirle konuştuğunda içmeye kalktığım sus boğazımda kalarak öksürmeye başladım.

“Niye öyle diyorsun? Taliplerini merak etmemiş miydin abi?” dediğim an elini dudaklarıma yapıştırdı.

“Kaşınıyorsun.”

Üst bacağına tırnaklarımı geçirerek, “Kaşısana,” dedim.

“Emin misin?” diyerek tek kaşını kaldırdı.

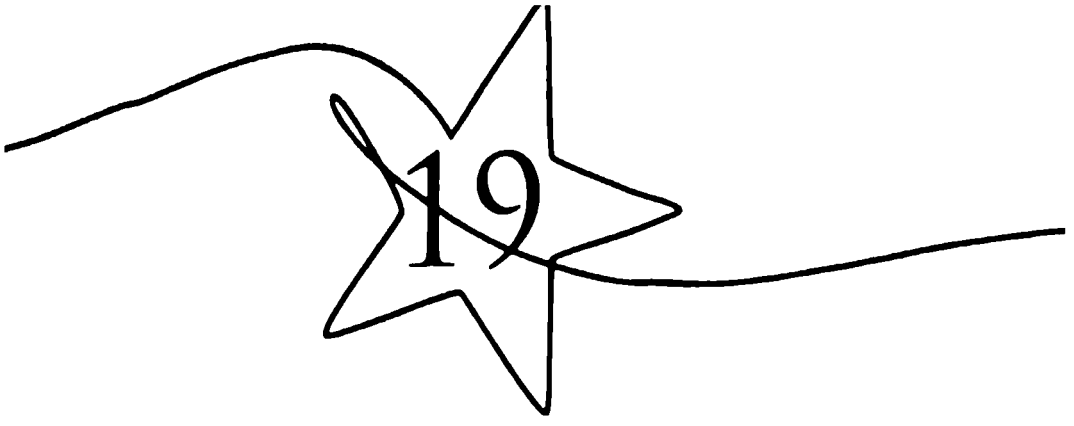
“Buradan dönen...” dediğim an tüm masa kendi içinde kavgaya tutuşarak bizi bile geçmişti.

Volkan ve Kartal abim kendi aralarında laf dalaşına girerken Onur abi de ikisini birden gazlıyordu. Samet ve Aslı kendi aralarında başka bir kavgaya girmişti ve büyükler masada olan kavgaya eğlenerek bakan tek kişilerdi.

Mustafa amca, Sancak’a tıpatıp benzeyen bakışlarıyla, “Soframda görmek istediğim kare bu işte,” dedi.

Daha önceleri kahvaltı sofrasında başım hep tabağa düşme tehlikesi içinde otururdum. Bir gözüm önümdeki yemeğe odaklanırken diğeri uyurdu. Başka bir durumdaysa karnımı çatlayana kadar doyurur, abimler beni sofradan zorlukla kaldırırdı fakat bugün farklıydı.

Sabahın köründe uyanmış, hızlıca banyo yaptıktan sonra saçlarımı düzleştirmiştim ve Ela'nın tasarladığı ceket etek takımlarından birini giymiştim. Makyajımı her zaman yaptığımdan bir tık daha fazla yapmışım. Yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde o kadar kıpır kıpırdım ki ev ahalisinin kalkması için neredeyse kapılarına vurup kaçacaktım.

Annem merdivenin başından inmem için bağırdığında aşağıya bir inişim vardı ki sanki arkamdan atlılar kovalıyordu. Sofrada da pek farklı sayılmazdım.

Gözlerim kolumdaki gümüş saate takılırken ağzıma annemin yaptığı hamur işlerinden tıkıştırıyordum. Bugün öğlene kadar Sancak'ın ofisinde çalışacak, daha sonra öğleden sonraki dersime girmek için maalesef ayrılacaktım.

“Boğulacaksın!”

“Bana diyene bakın hele!” diyerek Kartal abimin tepeleme hamur işiyle kaplı tabağını gösterdim. “Bu ne yiğidim? Tüm durak arkadaşlarının niyetine de mi yiyorsun?”

“Eritiyorum ben,” diyerek karnına vurduğunda alayla güldüm.

“Yakında direksiyonu göbeğinle sürünce görürüm seni,” dediğimde kafama hızla gelen tespihten yana eğilerek kaçtım. Arkam-

daki duvara çarpıp yerde sektiğinde boncuklara baktım ve gözlerimi ardına kadar açarak, “Aha! Değerli taşlar gitti,” dedim.

“Nasıl gitti?”

“Kırıldı.”

“İnandım Mahira, inandım,” diyerek çayından yudumladı ve kara kaşlarının altından, “Tespihimi geri at bakayım,” dedi.

“Yok.”

“Kız, atsana!”

“Kafama atmadan önce düşünecektin,” diyerek inatla ayağımla itekledim ve koltukların altına doğru süpürdüm.

“Bak ya, tam dayaklık!” dedi. Sabır çekip, ayağa kalkmadan önce tam kafama vuracaktı ki böğürerek bağırdım. “Okulun yok mu senin?”

“Öğleden sonra var.”

“Ne bu erkenden kalkıp süslenmeler falan?” diye kaş göz yaptı. “Sabahları uyanmak bilmezdin sen.”

“İşe gidiyorum ya hani abi,” diye hatırlatma yaptım.

“Bizimle işe gitmemek için kavga dövüş etmen gerekiyordu,” dediğinde lafa atladım.

“Volkan abi!” Abim dalgınlıkla masum masum yemeğini yiyordu. “Abi!”

Volkan abim yerinden sıçrayarak üzerine dökülmek üzere olan bardağını uzaklaştırdı. “Ne?” dedi. Kartal abimle bana baktı. “Yine ne istiyorsunuz?”

“Kartal abim diyor ki...” diyerek dirseğimi oturduğum sehpanın koluna koydum. “Ona göre -de ve -da eki çok gereksizmiş.”

“Ha?” diye tepki verdi Kartal abim. Adamın ekten bile haberi yoktu.

Kartal abimin tepkisine gülmek için zor durarak dudağımı ısırdım ve çayımdan yudumladım. “Kartal abime göre bu -ki eki de çok saçmaymış. Hayat onsuz daha güzel olurmuş,” diyerek omuz silktim.

Volkan abimin hassas noktasına vurduğumda, elinde tuttuğu bardağı masaya koydu ve abime döndü. “En az senin gömleklerin kadar gerekli,” dedi.

“Gömleklerime laf uzatma,” diyerek tespihini masaya vurdu. “Delikanlının elinden tespihi, sırtından gömleği eksik olmaz.”

“O dediğin delikanlının biraz Türkçesi olsaymış keşke.”

“Abov! Kavgada söylenmez,” diyerek ortamı birbirine katar-ken, çaktırmadan masadan kalkmaya başladım. Kartal abim zaten çabuk gaza gelen biriydi. Fitili ateşlesem yetiyordu.

“Benim konuşma tarzım jilet gibi jilet.”

“Jilete bak hele, yanlıştan geçilmiyor,” diye dalga geçerek güldü Volkan abim.

Kartal abim gocunmak yerine kendini beğenmenin zirvesini aşarak, “Bizde yanlışlık olmaz, olursa da yanlışlıkla olmuştur,” dedi.

Volkan abim sinirle elini havada salladı.

“Git başımdan, Kartal. Kalkmışsın, burada şekil yapıyorsun.”

Avcunu göğsüne vurup burnunu çekti ve gömleğinin yakasını düzeltip, “Ben şekil yapmıyorum,” dedi. “Yaptığım her şey şekil oluyor.”

Buradan sonraki kavgayı her ne kadar izlemek istesem de dışarıda Sancak’ın beklediğini bildiğim için hızlıca botlarımı ayağıma geçirerek kabanımı giydim ve boy aynasından saçlarımı düzeltip çantamdan parfümümü çıkardım.

Adımlarım Sancak’a gitmek için can atıyordu ve karnımdaki baskı her saniye biraz daha artıyordu. Parfümümün kapağını açıp boynumun iki yanına sıktıktan sonra sağ bileğime sıkıp birbirine sürttüm. Parfümü çantaya atıp rujumu da tazeledim ve kapıyı açıp dışarı çıktım.

Bahçeyi koşar adımlarla geçerken, dış kapıya yaklaştığımda hızımı kesip sakın sakın yürümeye başladım ancak kalp atışlarım delicesine atıyordu. Bahçe kapısını açtığımda hemen önümdeki arabanının kapısı açıldı.

Sancak geniş omuzlarını kaplayan siyah, uzun kabanıyla araçtan çıktığında nefesim sıklaşmaya başladı.

“Günaydın, Mahira’m,” dedi. Meğer uyandığımda hissettiğim eksiklik tok sesinin güzelliğiymiş.

“Günaydın.”

“Şimdi günüm aydınlandı,” dediğinde araba kapısının kolunu sıkıca tuttum. Yanına gidip sarılmamak için kendimi zor tutuyordum ve Sancak’ın da bakışlarından aynı hisleri okuyabiliyordum.

“Hadi, bin. Üşütme, güzelim.”

Sözünü dinleyip, zaman kaybetmeden arabaya geçtim ve emniyet kemerimi takmadan önce kalın kitabımı arkaya bıraktım. Sancak da yerine geçmişti ve arabayı çalıştırıyordu.

“Dün akşam yediğimiz yemekten sonra nasılsın?” diye konuyu açtığı anda, akşam olanlardan dolayı dudaklarımda başka bir gülümseme oluştu.

“Kartal abimin kolay kolay beni paylaşmayacağını öğrendiğimde mi?” diyerek saçımı omzumdan arkaya attığımda Sancak hareketimi takip etti.

“Evet,” diyerek ışıklarda durduğunda uzanarak kemerin altında kalan bir tutam saçımı kurtardı. “Abin paylaşmayacak olabilir ancak ben de kolay kolay pes edecek bir adam değilim. Yüreğe bir sevda yazıldı mı öyle kolay kolay silinmez.”

“Teslim olmayacak, abime kafamı tutacaksın?”

“Senin için değil abini, tüm cihanı karşıma alırım,” dediğinde ses tonu çok ciddi idi.

“Güzel.”

Araba tekrar hareket ettiğinde, “Ne güzel?” diye sordu.

“Pes etmemen,” dedim. Daha söylemek istediğim, Sancak’a anlatmak istediğim duygularım vardı ancak kelimelerimin sadece bu kadarı can bulabiliyordu.

“Güzel olan sensin,” dedi. Yandan bakıp göz kırptığında kendimi tutamadım ve kemerimi çözüp oturduğum yerden kalktım. Yanağına kocaman bir öpücük bıraktım.

Sancak’ın gözleri büyürken direksiyondaki eli yanağına çıktı.

“Sen beni öptün mü şimdi?”

“Evet.”

“Öptün mü?”

Eğlenerek, “Öptüm,” dedim ve tek kaşımı kaldırdım. “Problem mi var?”

“Var,” dedi ve arabayı aniden sağı kırıp yanaştı. Bana doğru dönüp belimi sardı, kendine doğru çekti. Dudaklarını yanağıma bastırdı ve kokumu içine çekti. “Şimdi yok.”

“Kafam karıştı,” diyerek burnumu kaşıdığım da işaretparmağının yanıyla burnuma vurdu.

“Ben seni öpemediştim ama şimdi eşitlendi.” Boynumun yanındaki saçlarımı arkama atarken ela gözlerindeki güzelim bakışlarda kendimi görüyordum. “Sana bakmaya bile kıyamıyorum ama sen beni öptüğünde kendimi de tutamıyorum.”

Ses tonu ve bakışları beni öyle büyülüyordu ki gerçekliğine inanamıyordum. Geçmişim istediği kadar önüme gelsin, bu adamın bakışları, bana dokunurken titreyen elleri gerçek değilmişim gibi hissettiriyordu. Her an kaybolacakmışım da tutamayacakmış gibiydi.

Dokunuşu, hissettirdikleri başka bir dünyaya aitti. Bana özel bir dünyanın, kirpiklerimin altında titreşen bakışlarının eseri idi. Sancak Kızıltepe asla hissetmem dediğim, yanından bile geçmek istemediğim hisleri yaşıtıyordu. Ona bakarken korkuyordum. Sancak’ı kaybedersem geride kalacak olan benden korkuyordum. Dünyası, dünyam birbirimizin etrafında gelişip şekillenirken her geçen gün birbirimizin hayatı olmuş ama bunu fark edememiştik. Hislerim yeni değildi. Oradaydı, dokunulmamıştı ve şimdi fark edilmişti.

Sancak Kızıltepe hayatımdan geçtiği her yere dokunmuştu ve izleri eskisinden daha da güçlüydü.

“Mahira...”

Kelimeler dudaklarından dökülürken içimde titreşti.

Parmakları titrerken elini korkarak yüzüme kaldırdı ve avcunu yanağıma yasladı. Bakışları az önce öptüğü yanağımda gezinip dudaklarımın üstünde durduğunda verdiği nefes güçsüzdü. Sanki gidecekmişim, parmaklarının ucundan kayacakmışım gibi bakıyordu. Sır vermek istercesine dudaklarımı korkuyla aralarken yutkunmaya çalıştım.

“Sancak...”

Peki, benim ses tonumun ondan aşağı kalır yanı var mıydı? Hiç bu kadar ağır hissetmiş miydim?

Yıllarca değişen bakışları şimdi bir sevgilinin bakışlarıydı. Gün ışığına kavuşan, daha yeni tomurcuklanmış çiçeğin açığa çıkan yapraklarıydı. Başparmağı yanağımı okşarken içimi çektim. Göğsümde akıp giden sıcak hisler parmaklarının altında toparlanmak için can atıyordu.

Bakışları kirpiklerime takıldı ve hayran bakışları gözlerime kaydı. “Biz bu anı yaşıyor muyuz?” dedi. “Sen burada, benimle misin? Sana göğsümdeki hislerin ağırlığının altından, uzaktan bakmak yerine sıcakık tenine dokunuyor muyum şimdi?”

Kalbim, ah benim güzel kalbim! Bu hisler karşısında nasıl hâlâ dayanabiliyorsun da deli gibi atıyorsun? Sancak Kızıltepe sana bu kadar güzel bakarken, yönünü kaybedip nasıl gitmeye kalktın? Bu adam bu kadar güzel bakarken, bilmeden kaderinden nasıl kaçmaya çalıştın? Söyle güzel kalbim, daha biz farkında bile değilken, kader sayfalarca bizi yazarken arkanı dönmeye nasıl kalktın?

“Söyle güzel gözlüm, gerçek miyiz biz?” diye yakaran sözleri, benimkilerle aynı anda dolan gözleri dudaklarımda saklı kalan sözlere yalvarıyordu. Gözlerinde hapsolan sorular kim bilir ne kadardır oradaydı.

“Dün geceyi gündüz eden gözler, seni görmek için saatte takılı kaldı, Mahira,” dedi. Yanağımdaki eli okşamaya devam ederken parmakları belimi sıkıca kavradı ve yakınına çekti. Nefeslerimiz birbirinin etrafında döndüğünde, bedenim aramızdaki mesafeyi canla başla yok etmek isteyerek öne kaydı. “Söyle bana güzel kadın, biz gerçek miyiz?”

“Gerçeğiz,” derken yüreğimdekileri yansıtıyordum. Bacağımanın üzerindeki parmakları kaldırarak, yüzünü ellerimin içine aldığım da kirpikleri titreşerek kapandı. “Rollerin hep hayatımdaki ihtiyaçlarıma göre şekil aldı, Sancak. Önce babam, daha sonra arkadaşım, en sonunda da abim oldun. Hep beni kendi önüne koydun.” Boğazımdaki düğümler sertleşmeye başladı. “Kalbini benimkinin önüne koymadın ama birbirimize daha fazla çekilmemize de engel olamadın. Fakat şimdi buradayız.”

“Buradayız,” diye tekrar etti.

“Kalbimizi ilk defa birbirimize açıyoruz. İlk defa birbirimize farklı dokunuyoruz,” derken başparmağım çekinerek dudağının kenarına dokundu. “Hayatımızdaki gerçek yerimizi yeni yeni fark ediyor olabiliriz ama gerçeğiz.” Asla döküleceğine inanmadığım sözlerim sahibine ulaşmak için kanat çırpıyordu.

Acı çekerek, “Biliyorum,” dedi. “Canın acıdı.”

Sözlerinin altında titredim.

“Geçti.”

“Geçmesini istiyorum ama şunu bilmeni de istiyorum,” diyerek boştaki elimi kendi büyük elinin içine aldı. “Günün birinde olur da...” Konuşmak ağır geliyordu, belliydi. Sertçe yutkundü, bakışlarını kısa süre kaçırdı ve daha sonra sertçe nefes aldı. “Günün birinde olur da canını acıtırsam git benden. Arkanda kalıp ne hallere düşeceğimi düşünme. Işığımı al ve git. Bırak, karanlığında yaptığıma katlanayım.”

Hayretle, “Gitmemi mi istiyorsun?” diye sorarken kayboldum.

“Gitmeni istiyorum, Mahira çünkü biliyorum ki canın yana yana yanımda kalırsın.”

“Bunları konuşmak istemiyorum,” dedim. İhtimali bile canımı yakmaya yetiyordu. Sözlerine kör olmak, sağır olmak istiyordum. Geri çekilmeye çalıştığımda belimden sıkıca tuttu ve buna izin vermedi.

“Daha lafım bitmedi, Mahira!”

“Benim bitti ama,” dedim. Yine korkularım üzerime kapanmaya başlamıştı. “Konuşma, dinlemek istemiyorum!”

“Bana bak, güzel gözlüm. Bunları konuşmak zorundayız.”

“Konuştuk ve bitti.”

“Mahira, daha çok başındayız,” dedi. Kaş çatışları, dudak büzmeleri, gözlerinin seğirmesi hepsi bana bu konuşmanın onun da canını acıttığını belli ediyordu. “Böyle yapma, güzelim.”

“Basitmiş gibi birbirimize bir gün yabancı olabileceğimizi anlatıyorsun.” Dolan gözlerimle başımı iki yana salladım ve burnumu çektim. “Gözümü açtığımda sen, düştüğümde sen vardın. Benden

önce sen hep vardın. Şimdi söyle, bir gün tüm yaşanmışlıklara rağmen sırtımı dönüp gitmem gerektiğini nasıl konuşabilirim?” Göğsüne vurdum.

“Kader buraya evrilmesin diye neler yapabileceğimi bilmiyorsun!” diye kızarken aslında acısını kendi acımmış gibi hissediyordum. Göğsümdeki elime parmaklarını geçirip dudaklarına yaklaştırdı. “Ancak seni düşünmeden hayatımıza şekil vereceğimi düşünme.” Yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru çekti. “Birbirimizi yeni ama aslında hep aynı olan gözlerle keşfedeceğiz. Deneyeceğiz, Mahira. Tam da senin istediğin şekilde.”

Nasıl oluyordu da ben daha kelimelere dökmeden, içimden geçenleri hissedip gönlüme göre şekillendirebiliyordu? Bu adamı hak etmek için ne yapmıştım da kader gelip beni seçmişti? Alnımı omzuna yaslarken sakinleştirici nefesler almayı denedim fakat çenesini başımın üstüne koyup konuşmaya başladığında sakinleşen nefeslerim aynı hızla yükselmeye başladı.

“Deneyeceğiz,” dedim. “Mahira ve Sancak olmayı deneyeceğiz.”

Birbirimizi çocukluktan beri tanıyorduk. Sırf dikkatini çekmek, bazen de sinir etmek için uğraşan o kız çocuğunu zaten tanıyorduk. Artık büyümüş, değişmiş Mahira’yı tanıyacaktı. Parmaklarımızı birbirine kilitleyip kalplerimiz aynı ritimde atsın diye sarılarak birbirimizi tanıyacaktık. Belki bir gün aynı evi paylaşmak, birlikte yuva kurmak için tanıyacaktık.

Ruhunu bildiğim adamın özünü benimsek için kendimi açtım.

Elini sırtıma koyup, kendine daha fazla çekerken, diğer elimi saçıma koyup yavaşça sevmeye başladı. Dudakları tüy hafifliğinde saçlarımın üzerinde geziniyordu. Konuşmak için nefesini bıraktığında tüylerim diken diken oldu. İçim yuvamı bulduğum için sıcaklıkla doldu.

“Çocukluğum, gençliğim, şimdiki hayatım. Kısaca Mahira’m.”

Kalbim deli gibi atarken sesi kirpiklerimde titreşti. Göğüs kafesimin altındaki yüreğim pır pır edip kanatlandı. Parmakla-

rı saçlarımın arasında gidip gelirken yıllarca olması gereken yeri bulmuş, bıraktığı izler bunun için yaratılmış gibi hissettiriyordu. Burada olmamız gerektiğini biliyordum. Kader birbirimizin yarısı olmamız için bizi yaratmış, ipliklerimizi gözlerimizin önünde örmeğe başlamıştı.

Elmacıkkemiklerimi okşamaya başladı. “Sözlerim kulağa nasıl geliyor, bilmiyorum ama hepsi doğru, Mahira,” dedi. “Buğulu bir camın arkasında derin bir uykuya yatmışım da yeni yeni uyanmışım ve sana kalkmışım gibi hissediyorum. Hisler göğsümün içindeydi ama oraya bakmak, derin bir kuyuya inmekti.”

“Bana yalan söyleyeceğini hiç düşünmedim,” dedim. Sancak’ın bana yalan söyleme ihtimali, kendi adımı unutma ihtimalinden daha düşük geliyordu. Kendime bile güvenmeden ona güvenirdim. “Kıyamazsın.”

“Kıyamam,” dedi ve boğuk sesi tenimi yalayıp geçti.

Yüzünü görmek için geri çekildiğimde kollarını istemeye istemeye gevşetti. Başımı arkaya atıp gözlerine baktığımda elaları parıl parıldı. Yavaşça sert çenesine dokundum. Parmaklarım tenine değerken nefes almayı unuttum.

“Tenimde âdeta dans ediyorsun,” dedi. Hatları yumuşayıp rahatlıyordu. Yanağından yukarı doğru çıkıp kaşının kenarında gezindim. “İçim eriyor.”

“Eğer...” Bu soruyu sorup sormamam gerektiğini bilmiyordum. Güzelim atmosferi bozmak istemiyordum. Uyanmaktan korktuğum rüya bulutunun içinde sarmalanmıştım. Cesaret vermek istercesine gülümsediğinde, soruyu içimde tutup kendimi kurmak yerine sormaya karar verdim. “Ya sana karşı hislerim olduğunu kabul etmeseydim?” dediğimde mimikleri değişmeye başladı. “Bana artık aynı gözle bakmadığını fark ettiğimde, aynı hisleri paylaşmasaydık ne olurdu? Çekip gider miydin yoksa beni kazanmaya çalışır mıydın?”

Acıyla, “Zaten başta öyle değil miydi?” dedi. Parmak boğumlarını çenemin altında gezdirdi. “Aklı bende olmayan, dünyayı umursamayan o kızı uzaktan izlemiyor muydum? Tüm hayatım

etrafında şekillenirken, elimde olmadan ona doğru çekilmiyordumuydum?” Gözümün önündeki bir tutam saçı çekti. “Hislerini açmasaydın ben yine etrafında dolanıp dururdum ve nasıl görmek istiyorsan o role bürünürdüm.”

“Bu çok acımasızca,” dedim. Bir adam nasıl bu kadar sevebilirdi? Düşünceleri nasıl bu kadar saf ve temiz kalabilirdi? Bildiklerime, tanıdıklarına göre çok başkaydı. Çok özeldi.

“Kendi hayatını yaşamıyordun.”

“Yaşıyordum,” diyerek itiraz etti.

“Hiç gerçek ilişkin olmadı, Sancak. Yirmi yedi yaşındasın hatta yakında yirmi sekiz olacaksın ancak ne tutkularının peşinde koş-run ne de ailenle birini tanıştırdın.”

Onun yaşında olup da evlenmemiş adamların nelerin peşinde koştuğunu veya sevgili yaptıklarında neler beklediğini biliyordum.

“Seninle geçirdiğim yirmi yıla hiç de pişman değilim. Bana geleceksen bir bu kadar daha beklerim.”

Hafiften titrediğimde üşüdüğümü zannederek hızla arabanın ısıtıcısının düğmesini çevirdi ve ısıyı iki üç tık yükseltti. Yeniden gözlerimin içine baktığında, sıcacık kahverengi gözlerimle yüzünün her santimini ezberime alıyordum. Ela bakışları alev alev yandıkça nefesi başını eğdiği için dudaklarımın üstüne düşüyordu. Saçlarımın altından giren parmakları enseme okşadı.

“Başkalarının nasıl yaşadığı umurumda değil. Bedensel zevkler umurumda değil. Seninle ailemi büyütmek istiyorum ama ne istersen öyle olması için de hazırım.”

Parmakları tenimde yavaşça gezinmeye devam ettiğinde dermanı kalmayan dizlerimin üstünde yükseldim ve kollarımı ruhu güzel adamın boynuna doladım. Sancak içini çekip, kollarını gövdeme sıkıca dolarken güvendiğim limanına sokuldum. Yürüdüğüm ıslak kumların üzerinde sonsuz maviye ulaştım.

Bu şekilde ne kadar kaldık ve daha ne kadar kalabilirdik, bilmiyordum ancak Sancak da bana uymuştu. Saçlarımı severken kalbim, kalbinin üstünde atıyordu ve kirpiklerim bayılmak için kapanıp duruyordu.

“Gitmemiz gerekiyor,” derken sesim zar zor isteksiz çıkıyordu.
“Benim yüzümden geç kaldın.”

Dudaklarını başımın üzerine bastırdı. “Umurumda değil,” dedi.

Sessizce güldüm. “Genelde sorumsuz olmaktan ne kadar mutlu olsam da ilk günden Sancak Kızıltepe’yi kötü etkilemek istemem,” dedim.

“Sancak ya dünden razıysa?”

“Hizaya gelmesi gerek,” derken, bu sözlerin ağzımdan çıkmasına şaşırıp donakaldım. Parmaklarım dudaklarımın üstüne kapandırken vahşi tarafım gururla şişti.

Sancak da şaşkınlıkla geri çekilirken serseri gülümsemesi dudaklarına yayıldı. “Hizaya getireceksen her seferinde rayımdan çıkmak için hevesle hareket edeceğim,” dedi.

“Ne?” Kendimi tutamayarak kahkahalar atmaya başladım.
“Suçlu durumuna düşüyorum.”

Tek kaşını kaldırdı ve keyifle, “Öylesin zaten,” dedi.

“Sorumlu olmalısın,” dedim. Omuzlarından sarmak için ileri atıldığımda geriye kaçtı.

Ancak uzun kollarını uzatarak işaretparmağı burnumun kavisinden aşağıya indi. “Suçlu ve baştan çıkarıcı bir kadın karşımda dururken sorumlu olmaya çalışmak çok zor,” dedi.

Gözlerimi kıstım ve parmaklarından kaçtım. “Bahane üretiyorsun,” dedim.

“Seninle olunca neye dönüşeceğimi hiç bilmiyorum,” diyerek içini çekti ve koltuğuna isteksizce gömüldü. Kalın parmakları emniyet kemerini takarken aynısını yapmam için işaret etti. Kendi emniyet kemerimi takarken bakışlarım hâlâ Sancak’ın üzerindeydi.

Arabanın camının içinden geçen güneş ışıkları uzun, gür ve siyah kirpiklerinde gezinerek dudaklarının üstüne kondu. Sancak arabayı çalıştırırken hafiften ona doğru döndüm ve dirseğimi arabanın kapısına koyup yumruğuma yaslandım. Gideceğimiz yere kadar bakışlarımı üzerinden çekmedim.

***

Sancak arabayı otoparka park ettiğinde bakışlarımı hâlâ yünden çekemiyordum. Hele yandan bakıp, sırtıttığında kalbim bir kuşun kanatları olup, çırpındıkça çırpınıyordu. Direksiyonda seğiren parmakları tenimle buluşmak istedikçe, tenim karıncalanıp ona doğru sokulmak için sızlıyordu. Hele parfümüyle birlikte aldığım teninin odunsu kokusu burnumdan gitmiyordu.

Güneşliği aşağıya indirip aynasını kendime doğru çekerken saçlarımı düzeltmek için yerimde dikleştim. İçimdeki ses parmaklarımı meşgul etmek için kendimle uğraştığımı söylerken aklım kendime gelmem için uyarı veriyordu. Kalbim son sürat yokuş aşağıya koşuyor, önünde ufacık taşlar varsa bile dikkat etmiyordu. Özellikle daha birkaç dakika önce yaptığımız konuşmaların etkisi dağılmamışken nefes almaya çalışıyor, kendi zihnime ulaşmak için yönümü arıyordum.

Boynumdaki saçlarımı omzumun üzerinden arkaya attım ve Sancak'ın ilgisinin üzerimde olduğunu bilmenin güzel hissiyle kabanımı düzelttim. Arka koltuktaki kitabımı almak için dönerken, Sancak benden önce davranıp kalın kitabımı ve kendi evrak çantasını alıp göz kırptı.

“Yavaş mı kaldın?” diye dalga geçtiğinde yalandan kaşlarımı çamm.

“Kolların neredeyse benimkinden iki kat daha uzun,” diyerek kucağımdaki çantamı koluma geçirdim ve kapıyı açtım. “Madem taşımaya bu kadar heveslisin taşı o zaman.” Omuz silkip serin havaya adım attım.

“Taşırım,” dedi hevesle.

Hemen arkamdan indiğinde bana doğru yürümesini beklemeden karşımdaki üç katlı camdan oluşan binaya yürümeye başladım ancak kapıyı arkamdan kilitleyerek büyük adımlarla bana yetişti. Beklemediğim şekilde parmaklarını parmaklarıma geçirirken, tüm yalan öfkem sönüp gitti. Tutamadığım gülümsemem dudaklarımda peyda olurken başımı yukarı kaldırdım.

“Ellerin üşümesin istedim,” diyerek parmaklarımı sıktı ve bedenimi kendine doğru çekti.

Kollarımız birbirine değerken tek kaşımı kaldırdım. “Ellerim üşümesin diye, öyle mi?” dedim sırtarak. Başını salladı. “Çan-tamda eldivenlerim vardı.” Aslında bugün eldivenlerim yanımda yoktu ancak ufacık yalandan ne çıkardı?

“Olsun, benim ellerim kadar sıcak tutamaz.”

“Öyle diyorsan öyledir,” dedim. Oyunu uzatmak istiyordum.

Eski bizden kaybetmek istemediğim laf atma ve atışmaları seviyordum. Aramızda sözde hoşlanmadığımız ama birbirimizi her gördüğümüzde durmadan yaptığımız şakaları seviyordum. Bunlar Sancak ve Mahira’nın imzasıydı.

Birlikte araçların olduğu otoparkı geçip asansöre doğru yürüdük. Hava hafiften bozmak üzere olduğu için Sancak kapalı otoparkı seçmişti. Onun iki eli de dolu olduğu için uzanarak düğmeye bastım.

“Kusura bakma, ellerim dolu,” diyerek havaya kaldırdığında keyiften parmaklarım içe büküldü.

“Isıtma görevini üstelendiğin için bu sefer sesimi çıkarmayacağım.”

Resmen flört ediyorduk ve bu tanımlayamadığım hisler mutluluktan ve huzurdan çok daha fazlasıydı.

Asansör tiz bir sesle açılırken önden içeri girdim ve çıkacağımız katın düğmesine bastım. Sancak’la uğraşmadan duramayan yanıma harekete geçti. “Kapalı alana girdik, artık bırakabilirsin,” dedim.

Parmaklarımı daha sıkı tutarak, “Yeterince sıcak değil,” diye itiraz etti.

Göğüs kafesimi dolduran ilgisi yanaklarımı kızarttı. Başım anında önüme dönerken kaybettiğimiz zaman acımasız şekilde kendini belli ediyordu.

Kapı açıldığında dışarı yine birlikte çıktık. Doğrudan Sancak’ın odasına gideceğimizi düşünerek koridorda düz ilerledik ancak sağdan bir adam döndü.

Boyu neredeyse Sancak kadar uzundu. Kahverengi saçları ve bakışları ellerimize kaydığında mavi gözlerinde eğlenceli bakışları olan adam yanıma doğru ilerledi. Üzerinde siyah takım elbisesi

vardı ve omuzlarının duruşu, dudaklarının sert çizgileri normalde çok sevecen bir adam olmadığını belirtiyordu. Büyük ihtimalle Sancak kadar işkolik ve sert bir adamdı. Tek farkla, bunu sadece Sancak'ı tanımayan insanlar söylerdi.

Ceketinin kollarını düzelterek Sancak'a selam verdi.

“Günaydın.”

“Günaydın, Mert,” derken sesindeki uyarı tonu ve çatılan kaşları adamı merak etmeme neden oldu.

Sancak tam tanıştırmak üzere öne doğru ilerlemem için çekıştirdiğinde karşımdaki adam benden önce davranıp elini öne uzattı ve sıkmam için bekledi.

“Günaydın, Mahira.”

Şaşkınlıkla, “Tanışıyor muyuz?” diye sorarken, elini tutup sık-tım.

Sancak'a şöyle bir bakıp, “Ben seni tanıyorum ancak senin beni tanımadığın belli,” dedi.

“Kusura bakmayın,” derken üzgün olup olmamam gerektiğini hatta pot kırıp kırmadığımı düşünüp duruyordum. Sancak işiyle ilgili pek konuşmamakla birlikte arkadaşlarından da bahsetmezdi. Aynı şekilde ben de bahsetmezdim. Bizim hayatımız mahalleden ibaretti ve geri kalan yanları ekstrasydı. “Adınız neydi? Sancak bahsetmiştir fakat hatırlayamıyor olabilirim.”

“Bahsettiğin kadar akıllı,” dedi. Mavi gözlerindeki delici bakışlarla bakarken Sancak'ı köşeye sıkıştırmak istiyor gibiydi ve meslek hastalığını taşıyordu. “Mert Sanık.”

“Ah,” derken aslında Sancak'ın bahsettiği değil de geçen hafta geldiğimde tanıştığım stajyer Barış'tan sorumlu olduğunu ve dosya katili olduğunu hatırladım. “Memnun oldum.”

Karşımdaki adam başını sallarken hâlâ ismimi nereden bildiğini söylememişti ve arsız tarafım öğrenene kadar baskı yapmam ve burnundan getirmem için beni dürtüp duruyordu. Sancak huyumu bildiğinden olsa gerek lafa karışmamdan korkarak arkadaşına döndü.

“Adliyeye mi?” diye sordu. Sesinde ufaktan bir uyarı vardı.

“Tüm gün duruşmam var,” derken geriye doğru adımladı ve siyah, deri evrak çantasını gösterdi. Kolunu kaldırarak saatine baktı ve ardından bize döndü. “Hatta şimdi çıkmam gerekiyor. Tanıştığımıza memnun oldum, Mahira.”

“Ben de memnun oldum,” derken hâlâ meraktan çatlama noktasındaydım. Sancak adama benden bahsetmişti ve cevaplarımı alamadan gidiyordu.

Sancak’a dönüp kaşlarımı kaldırdım. “Bu kim?” diye sordum.

“Arkadaşım.”

“Benden bahsettiğin bir arkadaşın,” diyerek kendimi işaret ettiğimde giden arkadaşının arkasından baktı. Kızgın bakışlarla ağzının içinden duymadığım ve küfür olduğunu tahmin ettiğim mırıltılar döküldü. “Ayrıca senin arkadaşın mı var?”

Şaşkınlıkla dönerken afallamış gibiydi. “O nasıl soru?” dedi. “Tabii ki var.”

“Arkadaşın olamaz,” dedim. Kıskançlık hissetmesi gereken kişi değildim ama bir anda Volkan abimi savunma dürtüm üstün çıktı. “Senin en yakın arkadaşın abim ve başkası olamaz.”

Saçma şekilde başka birinin yerine kışkırdığımı düşünmüş olacak ki, “Tabii ki işyerinde arkadaşlarımız olabilir, Mahira,” dedi. “Abinin okulda arkadaşı yok mu sanıyorsun?”

“Evet!”

“Teneffüste, öğretmenler odasında ne yapıyordur sence?”

“Çay içiyor,” dedim. Bizim okuldaki öğretmenlerin ne yaptığını düşünerek birkaç dakika durdum. Hepsi kendi aralarında dağılıp, sohbet ederek yemek yiyordu. Gözlerim kocaman olurken aniden bağırmaya başladım. “Siz şimdi birbirinizi aldatıyor musunuz yani? Ayrılacak mısınız?”

“Saçmalama, Mahira.”

“Birbirinizden başka insanlarla görüşüyorsunuz ama!”

“Normal değil mi sence?” Başımı itirazla iki yana salladığımda gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. “Ya sabır, Mahira! Yine başladın benimle uğraşmaya.”

“Seninle kafa bulmuyorum ama arkadaşının beni nereden ta-

nıdığını öğrenmeden durmayacağımı biliyorsun,” diyerek şirin şirin gülümsedim.

Sancak cevap vereceği sırada koridorda duyulan topuklu ayakkabı sesiyle girmek üzere olduğum savaştan çekilerek bize doğru gelen kadına baktım. Sarı saçları omzunun üzerinde dalgalı fön çekilmişti. Kalem elbisesinin içinde oldukça şık, güzel bir kadındı. Yüzünde benimkinden daha ağır bir makyaj vardı ve yirmilerinin sonlarında görünüyordu. Her adımında kendinden emin bir duruşu vardı ve bakışları hayranlıkla Sancak’ın üzerindeydi.

Kıskançlık göğsüme oturduğunda nefesim sertleşmeye başladı. Sancak’a geçirdiğim parmaklarımı sıkıştırdım ve hafiften ona doğru kaydım. Kadın hareketimi fark etmiş olacak ki tek kaşını kaldırarak ellerimize baktı ve Sancak’a döndü.

“Günaydın, Sancak,” dedi. Ses tonu dünyanın tüm neşesini çekmiş gibi mutlu ama yavandı.

Sancak kadına göz ucuyla bile bakmadan, “Günaydın, Sertap,” dedi.

Kadın önümüzde durduğunda bakışları benimle Sancak arasında gidip geliyordu. Kadına selam vermeden, dik dik bakarken hoşnutsuzlukla dudaklarımı kıvırdım.

Bana gözünün ucuyla bakıp, “Kardeşini mi getirdin?” dedi. Kendini beğenmiş bir pislik olduğunu anlamak için yanında zaman geçirmeye gerek bile yoktu. Konuşması kesinlikle yetiyordu.

“Hı hı, kardeşi,” diyerek, alay edercesine güldüm. “İnsan kardeşinin elini zaten bu kadar sıkı tutar ve samimi bir temas içinde yakın olur.” Sancak’la aramızda olmayan mesafeyi gösterdim.

Kadın açık açık meydan okumamı görüp dalga geçtiğimi anladığında kaşlarını çattı. Beni şöyle bir boydan süzdü. “Küçük görünüyorsun,” dedi.

“Yani kardeş yakıştırman bundan mı?” diyerek karşımda gerizekâlı varmış gibi alaya aldım. “Sancak’ın tek kardeşi olduğunu ve onun da erkek olduğunu bilmiyor musun?”

“Biliyorum, canım,” derken çaktırmadan Sancak’a bakıyordu ama benimkinin onunla ilgilendiği yoktu.

Yoğun ilgisi üzerimdeydi.

“Ha, anlıyorum,” diyerek parmaklarımı şaklattım. “Sende kavrama engeli var.” Bu söylediğim anlayan için kibarca bir uyarıydı.

“Hayır hayır,” dedi. Gittikçe bozuluyordu.

“Senden çok var, biliyor musun?” dediğimde belki Sancak anlamamıştı ancak karşımdaki kadın ne demek istediğimi anlamıştı. Akli sıra küçücük beyniyle beni yaşımdan vurup özgüvenimi alaşağı edecekti. Elimi uzattım ve yüzümde *sen kimle uğraştığını bilmiyorsun* tehdidiyle, “Mahira Ayazkan,” dedim.

Kadın neye uğradığını şaşırarak elime baktı. Ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Elimi sıkmasa Sancak’a kabalık yaptığını, sıkırsa kendine yanlış yapacağını düşünüyordu.

“Sertap Özer,” dedi. En sonunda elini uzatarak elimi tuttu. Parmaklarını güçlü bir tutuşla sıkıttım.

“Memnun oldum. Sık sık görüşeceğiz gibi duruyor,” diyerek etrafıma bakındım. “Malum, burada çalışacağım.”

Kadın elini çekerek başını salladı ve rahatsız bir tavırla arkamıza baktı. Gitmek için can atıyordu. “Dışarıda işim vardı,” dedi.

Sözlerini daha fazla umursamadan Sancak’a döndüm. “Gidelim mi?” dedim.

“Olur,” derken parmaklarımı sıkıttı ve odasına doğru ilerlemeye başladık.

Karşımdaki kadını umursamamış, onunla doğru düzgün konuşmamıştı. Sancak’ın bu tavrı, kadının arkadaşı olmadığını anlamama yetti.

Odasına girdiğimizde Sancak arkamdaki kapıyı kapadı. Çantamı masaya koyarken öfkeyle kaşlarımı çattım. Sancak elindekileri masaya koyduktan sonra büyük elleri belimi sıkıca sardı ve kendine doğru çekip sırtını göğsüme yasladı.

“Kızdın mı sen?”

“Yok, niye kızayım?” derken bile sesimden öfkeli olduğum belli oluyordu. “Kadını tanımıyorum bile.”

“Ama?”

Her zaman olduğu gibi rahatsız olduğumu hareketlerimden anlamıştı. Sancak beni her zaman anlardı.

“Kadının tavırlarına sinir oldum. Senin kardeşin olabileceğini söylediğinde kendimi tutamadım.”

“Haklısın,” diyerek sıcak nefesi boynuma dokunduğunda şaşkınlıkla yutkundum. Omzumdaki saçları geriye atarak ıslak dudaklarını boynuma bastırdı. “Kimse kardeşini böyle öpmez.”

Dudaklarını bastırduğunda başım aniden arkaya, omzuna düştü. Karnımdaki parmakları açılarak göbeğimi sardığında bedeni mi biraz daha kendine çekti. Burnu öptüğü yerde gezinirken ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Nefesim sıklaştıkça Sancak’ın diğer eli de kolumdan yukarı çıkıyordu.

“Doğru,” diye soludum.

“Bana kızgın mısın?”

Kadınla biraz olsun bile ilgilenmemişti ve Sancak’a kızmak, saçmalıktan başka bir şey olmazdı.

“Hayır.”

“Güzel,” diyerek son kez dudaklarını boynuma bastırdı ve kendini zorla benden ayırdı.

Hızla olduğum yerde Sancak’a dönerken nefes nefeseydim. Evrak çantasını elinde sıkıca tutuyordu ve büyüyen gözbebekleri ileriye gitmek için kendini zor tuttuğunu gösteriyordu.

Boğazını sertçe iki kere temizledi. “Odamdayım, çalışacağım,” dedi.

“Tamam,” diye soludum. Geniş omuzlarını dikleştirerek odasına geçti. Gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Adam rek dokunuşuyla eriyip dağılmama sebep oluyordu.

Masama geçip, oturmadan önce sırtımdaki kabanımı çıkarmayı akıl ederek askılığa astım ve çantanın içini açarak telefonumu çıkardım. Hâlâ nefes nefeseydim ve oturmam gerekiyordu. Sancak’ın da benden aşağı kalır tarafı yoktu hatta bana yeni görev bile vermeyi unutup gitmişti.

Aramızdaki çekimin yoğunluğu aklımı başımdan alıp gitmeye yakındı ve böyle hissetmenin mümkün olacağını bile düşünmedim. Abim olarak görmeye çalıştığım adamı daha yakınımda hissediyordum. Dokunuşlarından daha fazlasını arzuluyordum.

Kapının çalmasıyla dikkatimin dağılmasına sevinerek, “Gel,” diye seslendim.

Kapı onay sesimden sonra açılırken odaya kısa, siyah saçlı üzerindeki şık takımdan burada çalıştığı belli olan bir kadın içeri girdi. Elinde kocaman bir çiçek duruyordu ve sekreterlikte çalıştığını tahmin ediyordum.

“Merhaba,” diye seslendim.

“Merhaba. Sancak Bey’in odasına çiçek geldi ama,” diyerek kaşlarını çatıp unutmuşcasına birkaç saniye durdu. Daha sonra bana dönerek, “Mahira Ayazkan’a çiçek geldi,” dedi.

“Yani bana mı?” derken şaşkınlıkla ayağa kalktım. Kim bana çiçek göndermiş olabilirdi ki?

“Galiba,” diye güldüğünde kızın kucağındaki rengarenk frezya demetini aldım.

“Sana teslim eden kişi, kim olduğunu söyledi mi?”

“Hayır ama içinde kart var,” diyerek çiçeği gösterdiğinde siyah, küçük gözlerine bakarak gülümsedim. Kızla tanışmamıştım ve şimdiden bir ton soru yağmuruna tutmuştum.

“Teşekkür ederim.” Çiçeği masaya aceleyle bıraktım ve kıza elimi uzattım. “Tanışamadık. Ben Mahira,” dedim.

“Ben de Merve. Memnun oldum,” diyerek elimi sevecenlikle sıktı. “Danışmada çalışıyorum. Öğle arasında vaktin olursa gel, çayımı iç.”

“Seve seve,” dedim. Burada Sancak dışında tanıdığım insanların olmasını istiyordum. Özellikle kapıda denk geldiğimiz kadından sonra.

“O zaman görüşürüz.”

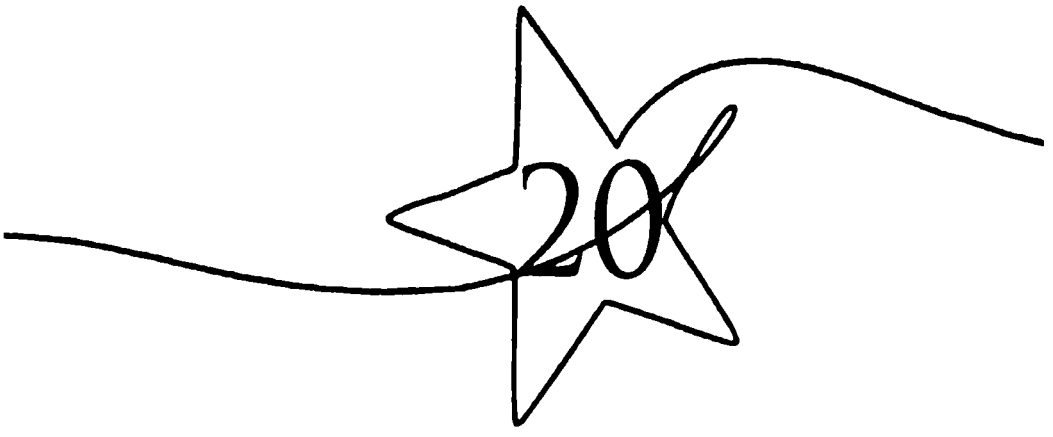
“Görüşürüz.”

Merve kapıdan çıktıktan sonra masaya doğru gittim ve çiçeğin üzerindeki kartı alıp okumak için çıkardım. Kırmızı kılıfa sarılmış siyah zarfı çıkarırken karnım nedenini bilmediğim bir şekilde ağrımaya başlamıştı.

Zarfin içindeki kartı çıkarıp, okumaya başladığımda sesim gittikçe kısılmaya başladı. Gözlerim kartta yazanlara inanamadı.

“Frezya hüznü ve umudu ifade edermiş. Bize uygun olacağını düşündüm. Kartı aldığı anda alttaki numaradan beni ara. Kim olduğumu biliyorsun.”

* Süsengiller familyasından yirmi kadar süs bitkisi türünü içeren cins.

Masamın üzerinde duran çiçeklere bakarken göğsümün derinliklerinde bir sızının tutuşmaya başladığını hissettim. İnanmak istemediğim gerçekler burnumun ucunda dururken parmaklarımın arasındaki karta kirpiklerimin altından baktım.

Kelimeler karttan aşağıya kayıp düşüyor, uçurumun ucunda duruyordu. Umut kelimesi havada savrulurken yanlıs adamın kalbinde hüznün yazıyordu. Yanlıs parmaklar kurtulmak için uçurumun ucunda tutulmayı bekliyordu.

Kendinden emin bir şekilde kelimelere bakarken dudaklarımın alayla yukarı çıkmasına engel olamadım. Küstahlığı tanıdık geliyordu. Kart, buz gibi olan parmaklarımın arasında kıvrıldı. Tonlarca ağırlığa ulaşmış botlarımı kaldırıp, indirerek koltuğuma doğru ilerledim ve bedenimi geriye bırakıp arkama yaslandım. Hâlâ parmaklarımın arasındaki karta bakarken, gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Gözümü kapadığımda aklıma bağıra çağıra ağlayışlarım, sevdiğim adamların beni terk edişleri geliyordu. Kartı bırakıp yüzümü ellerime gömdüm ve parmaklarımla şakağıma masaj yapmaya başladım. Hatıraları geriye itiyor, onları geldikleri yere yollamaya çalışıyordum.

Yalnızlık tüm bu yaşananlardan daha iyiydi. Dönüp hatırlanacak yaşanmışlıklar kalmamıştı artık. Geçmişte kalan iki kişilik fotoğrafı kaldırmıştım.

Biz diye bir şey yoktu.

Olamazdı!

Gündüzümde gecemde artık başka bir adam vardı. Yıllardır

gözümün önünde savrulan, görmemeye inat ettiğim o adam hatıralarımda yanı başımda oturmuş, ayağa kalkmam için elini uzatıyordu. Gönlüm onun için yola çıkmıştı. Adımlarım adımlarıyla buluşmak için kalbinin içine yürüyordu. Kapalı gözlerimi açarak parmaklarımı yüzümden çektim ve aldığım titrek nefesi görmezlikten geldim. Ne yazdığı umurumda değildi. Sancak'la çıktığımız yolda daha ilk tökezlemede önümdeki çukura düşmeyecek, onu da peşimden bu çukura çekmeyecektim.

Telefonu elime alarak açma tuşuna bastım ve karanlık ekranın parlamasına izin verdim. Fevri hareketlerim ve öfkem beni mesaj kutusuna yönlendirirken parmaklarım klavyenin üstünde uçarçasına harflere kondu.

Yalnızlık senden daha kolaydı. Bu yüzden hiç çabalama. Sen ve ben diye bir şey yok. Unut bunu! Yolumda taş bile olamazsın.

Olmasına izin vermezdim. Takılıp düşmeyecektim. Tekmeyi basıp yolumdan çekecektim. Masadaki kartı alıp numarayı gireceğim sırada gözlerim kapalı kapıya takıldı. Sancak içeride her şeyden habersiz çalışıyor, sabah arabada yaşadığımız mutlu anların bozulmamış haliyle güne devam ediyordu.

Bir saat öncesine dönsem yüzündeki umudu, sevgiyi, kapılıp gittiği ve pes etmediği sevginin izlerini dudaklarının çevresindeki izlerde görebilirdim. Hissettiklerini tenime dokunan sıcak parmaklarında hissedebilir, görebilirdim.

Yazdığım mesajı silerek numarayı ve kartı görmezlikten geldim. Eğer mesaj atarsam elinde olmayan numarama ulaşacaktı. Burada çalıştığımı nasıl bildiğini bile bilmiyordum zaten ancak karşılığını vermek onu ciddiye almak anlamına geliyordu. Bu adamı azıcık tanıyorsam ufacık tepkim, kendisine azim olarak geri dönecekti.

Telefonumu masaya bıraktım ve kartı parmaklarımın ucunda ezip çöp kutusunun içine attım. Hiç yokmuş, bana hiç ulaşmamış gibi davranacaktım. Sessizliğimi cevap olarak alması gerekiyordu. Ayağa kalkarak eteğimin yukarı çıkan katlarını düzelttim ve saçla-

rımı omzumun arkasına atıp, soğuk parmaklarımı çiçeklerin gövdesine sararak havaya kaldırdım.

Zaman kaybetmeden, masamdan kalkıp kapıya doğru ilerledim ve kendimi koridora attım. Çiçekleri çöpe atmayacaktım. Değer verdiğim için değil, ziyan olmasını istemediğim içindi.

Danışmada oturan, çiçekleri getiren kızın masasına doğru yürümeye başladım. Her adımında çiçekler sallanarak göğsüme sürtünüyordu ve hoş kokusu burnuma geliyordu ancak ne kadar güzel olurlarsa olsunlar sahipleri ben değildim.

Merve girişte, uzun gri renkli masanın arkasında oturuyordu ve sağ elinde tuttuğu kalemle deftere kayıt tutuyordu. Topuklu botlarımın sesini duyduğunda odaklandığı yerden kafasını kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. Sonunda kim olduğumu anlamış olacak ki kocaman gülümsedi. “Kusura bakma, miyobum da uzağı göremiyorum,” diyerek dudağını büzdü. “Astigmatım da var. Anlayacağın, göz kusurları bana paket olarak verilmiş.” Başını tavana kaldırdı. “Tebrikler, anne ve baba.”

“Sorun yok,” diyerek yanına ilerdim ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Mıknatıs gibiydim. Kendime benzeyen garip insanları çekiyordum. “Göz bozukluğun genetik mi?”

“Annem miyop, babam astigmat,” diyerek gözlerini devirdi. “Astigmat olduğunu kabul etmiyor ama orası ayrı konu.”

“Hangi babanın hatalı olduğunu kabul ettiğini gördün ki?”

Elini şaklattı. “Bir de her şeyi biliyorlar nedense,” dedi.

Gülümsemeye çalışarak, “Öyle galiba,” dedim.

Merve ellerimdeki çiçeği gördüğünde kaşlarıyla soru sorar gibi işaret etti.

“Yanlış mı gelmiş?”

“Yoo, hayır,” diyerek alması için uzattım. “Eski bir tanıdık göndermiş ve artık görüşmüyoruz. Bende olması kesinlikle doğru olmaz.” Çiçeklerden birinin yaprağını okşadım. Yumuşacık dokusu parmaklarımın altında hemencecik eğildi. “Çöpe atamam. Yazık sonuçta. O yüzden yanlış anlamazsan benim yerime almak ister misin diye soracaktım.”

“Niye yanlış anlayayım?” diyerek çiçekleri almak için kollarını uzattı. “Çok güzeller ve ilk gördüğümde de çok beğenmiştim. Seve seve alırım.”

“Teşekkür ederim,” diyerek çiçeği kollarına bıraktım ve üzerimden tonlarca yük kalmışçasına rahatlayarak nefes aldım.

Çiçeği hemencecik masasına koyup su aramak için etrafına bakınmaya başladı. “Asıl ben teşekkür ederim,” dedi.

“Öğle arasına çok var ama kahve içer misin?” Sormak istediğim soruların cevabını da böylece alabilirdim.

Sonunda çöktüğü yerden nefes nefese ayağa kalktı ve cam vazoyu masasına bıraktı. Çiçekleri kılıfından çıkarıp, yerleştirirken başını salladı. “Yerime birini bulayım da içelim,” dedi. Çiçeği vazoya yerleştirdikten sonra su şişesinin içindeki tüm suyu boşalttı.

“Tamamdır, bekliyorum,” diyerek önündeki gri koltuklara oturdum.

Merve masadaki telefonu alarak numaralara bastı ve kulağına götürerek kabloyu parmağına doladı. Birkaç saniye sonra aradığı kişi açmış olacak ki, “Merhaba, Erhan,” dedi. “Yarım saatliğine yerime bakabilir misin?” Karşıdaki kişinin cevap vermesini bekledikten sonra bana göz kırptı. “Tamamdır, çıkıyorum o zaman.” Telefonu kapadı ve masadan kendi telefonunu aldı. “Hadi, çıkalım.”

Oturduğum yerden kalkıp, sürekli düşünmem için zorlayan zihnimi geriye itekledim. Merve’nin yanından bizim katta olan dinlenme yerine kadar yürüyerek konuşmaya başladık.

“Ne zamana kadar burada çalışacaksın?”

“Belli değil,” dedim. Sancak bana bu cezayı verirken belli bir süre koymamıştı ve benim de işime gelmişti açıkçası. Geldiğimiz noktaya da bakarsak kendi işimi yapmaya başlayana kadar burada çalışabilirdim.

“Sen otur, ben kahveleri yaparım,” dedi. Merve ada tezgâhın önündeki sandalyeleri gösterdiğinde kabul ederek oraya doğru yürüdüm. Metal sandalyeyi kendime çekerek üzerine tırmandım ve arkama yaslandım. Merve’nin kahveyi yapması işime gelirdi çünkü dünya rekorlar listesine girecek kadar uyuşuk bir insandım.

“Sen ne zamandır burada çalışıyorsun?” derken çenemi yumruk yaptığım elime yasladım.

“Hemen hemen üç yıl oldu,” dedi. Kafasının hemen üstündeki dolaptan iki tane kahve fincanı çıkardı. Köşedeki kahve kutularını açarken her hareketini izliyordum. “Burada tanıdığın kimler var?”

“Sancak’ı saymazsak,” dediğimde yüzüme şaşırarak baktı. Galiba Sancak Bey demediğim için böyle bakıyordu. “Mert Bey’le bugün tanıştım. Stajyeriyle birkaç gün önce tanışmıştım. Ha, bir de sabah Sertap diye bir kadınla tanıştım.” Bunu söylerken memnuniyetsizce burun kıvırdım.

Kahveyi makineye döküp, fincanları altına yerleştirirken bana doğru baktı. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve kalçalarını arkasındaki tezgâha yasladı. “Sancak Bey’le yakın mısın?” dedi.

Hiç evirip çevirip, kıvrımadan, “Evet,” dedim.

İsteyen buraya torpille girdiğimi düşünebilirdi. İnsanların birbirinin üzerine basıp geçtiği günümüzde gurur yapmayacaktım. Ayrıca ceza olarak buradaydım.

“Akraba olan yakınlık mı yoksa...” diyerek yaklaştı ve sessizce fısıldadı. “Samimi olan yakınlık mı?”

Garipsememeye çalışarak gülmemi bastırdım. “İkinci dediğin,” dedim.

“Ah, anlıyorum,” dedi ama acaba ne anlamıştı?

Kahve makinesi bip sesiyle hazır olduğunu belirttiğinde Merve arkasını yeniden bana dönüp kahvelerimizi hazırlamaya başladı. İş bittiğinde elinde iki tane beyaz fincanla tezgâha yaklaşp, birini kendi önüne diğerini de benim önüme bırakıp oturdu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanıp sıcak kahveden yudumladım. “Çok güzel olmuş.”

“Rica ederim, sonuçta makine yaptı.”

Daha fazla dayanamayarak, “Sana bir soru sorabilir miyim?” dedim. “Biraz özele kaçabilir ama.”

“Benim hakkımda mı?” diye şaşırarak elini göğsüne koydu.

“Yok,” diye başımı iki yana salladım. “Sancak’la alakalı.”

“Hımm,” diye düşündü ve ne soracağımı tahmin etmiş olacak

ki bardağının üzerinden bakarak konuştu. "Sertap Hanım'la alakalı gibi geldi."

Göz kırptım. "Sormama bile gerek kalmadı," dedim.

Kahvemden yudumlarken, o da kendi fincanını tabağına bırakıp arkamdan etrafına bakındı. Öne doğru eğilerek fısıldamaya başladı. Anlaşılan dedikoduyu seviyordu.

"Sertap Hanım'ın tanıştığından beri Sancak Bey'e ilgisi var."

"Tanıştığından beri mi?" dedim. Sinir birden beynime sıçradı.

"Üç yıldır ben kendi gözlerimle gördüm," diyerek kendisini işaret etti. "Ondan öncesi için dedikodular var."

"Dedikodular var, öyle mi?" diyerek gözlerimi kıstım. Kanım damarlarımda fokurdamaya başladığında parmaklarım da kaşınmaya başladı. "Anlat bakalım. Ne tür dedikodular var?" Ses tonumdaki siniri yakaladığında anlatıp anlatmamak arasında kaldı. Zaman kazanmak için tekrar fincanını eline alıp yavaşça yudumladı. "Kesinlikle aramızda kalacak," diyerek altyazı geçmem gerektiğini hissettim.

Beklediği buymuşçasına fincanını tabağa bırakırken yeniden yaklaştı. "Sertap Hanım, Sancak Bey'e bildiğimiz vurgun. Sürekli ilgisini çekme çabaları, konuşmak için gereksiz gereksiz odasına gitmesi..." Kızın her cümlesinde kaşlarım biraz daha yükseldi. Fincan altlığını masada döndürürken bir an gözlerimin önüne tabağı kadının kafasında kırdığım o hayali görüntüler geldi ancak derin nefesler alarak bastırmaya çalıştım. "Ama sen sakın endişelenme. Sancak Bey bir kere bile ilgisine karşılık vermedi. Dostça bile. Sürekli görmezlikten gelmeler, kısa kısa cevaplar vermeler..."

Merve beni Sancak'ın ilgisizliği hakkında tatmin etmeye ve içimi rahatlatmaya çalışırken, dudağımı içe doğru kıvrıp durdum. Parmaklarımı yanağımda gezdirirken sabırlı bakışlarım Sancak konusunda zaten tamamıyla emin olduğumu belirtiyordu.

Ben Sancak'tan emindim ancak karşımdaki kız bunu bilmediğinden el kol hareketleriyle daha önce şahit olduğu konuşmaları anlatıp duruyordu. Tamamıyla iyi niyetindendi ancak kafamın içindeki kıskanç ses tonunu kışkırtıyordu.

“Sancak’a zaten güveniyorum,” dedim. Bardağın içindeki kahveyi bastırılmış duygularla çalkaladım. “Belki kendimden daha çok güveniyorum.”

“Oh! Bu iyi o zaman,” dedi nefesini verirken. Düşündüğüm şekilde aramızı bozmaktan korktuğunu belli ediyordu. “Benim anlattıklarımınla gaza gelme de.”

Göz kırptım. “Sancak’la arama kolay kolay kimse giremez,” dedim ama çabuk gaza gelmeyeceğimi söyleyemedim çünkü birine karşı sinirlenmem ve üzerine atlamam sadece saniyeleri buluyordu.

Ellerini çenesinin altına yerleştirip samimiyetimizi geliştirme amacıyla, “Ne kadardır birliktesiniz?” dedi.

Merve’nin sorusu, vereceğim cevaptan dolayı içimi sıcacık yaparken öne doğru kıpırdandığımı fark ettim. Derimin altında küçük küçük heyecan kıvılcımları gezinmeye başladı.

“Yirmi yıl desem çok şaşıracaksın,” dedim. Kuşku dolu ve anlamayarak bakarken ona hak verip kahkaha attım. “Sancak’la karşılıklı evlerde oturuyoruz. En büyük abimin arkadaşı. Yani çocukluktan hatta bebekliğimden beri tanışıyoruz.”

“Birbirinizin çocukluk aşkısnız o zaman!” dedi heyecanla.

“Galiba öyle,” diyerek göz kırptım.

Arkamdan, “Mahira!” diye tanıdık bir ses yankılandığında, dudarımda oluşan gülümsemeyi bastıramadım ve omzumun üzerinden arkama baktım. “Telefonunu odada bırakıp çıkmışsın. Sana ulaşamadım.” Kızmaya devam etti. “Seni iki dakika bıraktığımda hep kahve içmeye mi kaçacaksın?”

Sesinin tonundaki kıskançlığı anladığımda hafiften yana kayarak kiminle kahve içtiğimi görmesini sağladım. “Arkadaş ediniyordum,” dedim.

Sancak’ın bakışları kıskançlıkla ağırlaşarak, arkamdaki kişiye dönerken çenesinin ucu hafifçe yükseldi ancak karşısında Merve’yi gördüğünde susup boğazını temizledi.

Kıza selam vererek, “Merhaba,” dedi.

“Merhaba, Sancak Bey,” diyen kız utangaç bakışlarla Sancak’a bakarken hızlı hızlı açıklamaya başladı. Galiba işten kaytardığımız

için kızdığını düşünüyordu. “Mahira Hanım’la tanışmışken kahve içelim dedik ama gerçekten on dakika oldu. Hemen işimizin başına geçiyoruz.” Fincanını alıp ayağa fırladı.

Sancak elini kaldırıp oturması için işaret etti ve ilk geldiği halinin aksine sakın sözlerle, “İyi yapmışsınız, oturun,” dedi.

Gözlerimi devirirken ayağa kalktım ve fincanımın içinde kalan kahveyi dikledim. Düşük kirpiklerimin altından, “Burada oturduğumun kokusunu almış olacak ki damlaması dakikaları buldu,” dedim.

Fincanımı masaya koyduğumda Merve gülmesini bastırıp fincanımı aldı. “Ben hallederim, sen git,” dedi.

“Teşekkürler. Sonra görüşürüz.”

Arkamı dönüp, Sancak’a bakarken tek kaşımı kaldırdım ve kollarımı göğsümde birleştirip üzerine doğru yürümeye başladım. Her adımında topuk seslerim yükselirken Sancak’ın bakışları da üzerimden ayrılmıyor, gözlerinde yeni gördüğüm ateşle hareketlerimi takip ediyordu. Tek eli cebinde, diğeri yanında duruyordu ve hafiften kıvrılan parmakları benimkiler gibi temas içinde olmak için çıldırıyordu.

Yanına yaklaştığımda, “Yokluğumu o kadar hızlı fark etmiş olamazsın,” dedim.

“Fark etmemem mümkün değil,” diye tok sesiyle cevapladığında tüylerim diken diken oldu. İçime bir hoşluk yayıldı.

“Belli,” dedim yanından geçerken.

Koridora döndüğümde Sancak büyük adımlarıyla bana yetişti ve parmakları belime sarılıp, kendine doğru çekerken omzumdaki saçlarımın arkasından, “İstihbarata mı çıktın?” diye eğlenerek sordu.

“Ne istihbaratı?”

Anlamamazlıktan geldiğimde belimdeki parmaklarını sıkıştırdı. “Hadi, inanmadım ama yine şansımı deneyeceğim,” dedi. Dudaklarımın ucundaki kıkırtıyı bastırmak için yutkunmak zorunda kaldım. “Merve’nin ağzından sabah yaşadığımız olayla ilgili laf almaya çalıştın mı?”

“Almadım tabii ki,” dedim. Ellerinin arasından kaçmak için ileriye atıldım ancak tam kurtulduğum sırada kolunu belime sardı ve kendine doğru çekip kısa süre de olsa bacaklarımın havada sallanmasına neden oldu. “Ne zaman böyle yollara başvurduğumu gördün?”

“Hımm, düşüneyim,” derken bedenimi havaya kaldırdı ve yükümü kendine alarak odaya doğru yürüdü. “Doğum gününde aldığımız hediyeleri öğrenmek için ağzımızı aradığında ve her akşam dışarıya çıktığımızda arayıp nereye gittiğimizi öğrenmek için abinin ağzını aradığın zamanlarda.”

Bozularak başımı kaldırdım ve parlayan ela gözlerinin içine baktım. Uzun kirpikleri tenini okşarken çıkık çene kemiğini ısır-mamak için kendimi zor tuttum.

Kendimi savunmak için işaretparmağımı havaya kaldırdım. “Bir kere doğum günü hediyesi öğrenmek hakkımdı,” dedim. “Ayrıca sürprizlerden nefret ederim. Ya istemediğim ve kullanma-yacağım bir hediye alınırsa?”

Kaşları keyifle kıvrıldı. “Hadi, hediye olayına hak verdim,” dedi. “Peki, diğeri?”

Odanın kapısını açmak için ayaklarımı yere bıraktığında on-dan önce kapının koluna ulaşarak aşağıya indirdim ve içeri doğru koştum. Sancak hemen arkamdan içeri girerken ayağıyla kapıyı kapadı ve kaçmayayım diye yine belimden yakaladı.

Kucağına alarak masaya oturttu. Bacaklarımın arasına yerleşir-ken tepemden baktı.

“Kaçmak yok artık.”

“Kim demiş?”

“Ben,” derken başımı yine boyundan dolayı yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Sancak başını aşağı indirdiğinde çenesi başımın tepesine değmek üzereydi.

Bakışlarım gülüşüne takıldığında kalbimin ritmi değişerek de-rin nefes almama sebep oldu. Her zamanki hazır cevaplılığım ken-dini ortaya koyduğunda, “Evde canım sıkılıyor,” dedim.

“Annen evde.”

“Dizi izliyor,” diye omuz silkdim. “Sıkıcı.”

“Kartal abin?”

“Uyuyor. Uyumadığı zaman maç izliyor.”

Gözlerini kıstı. “Sen maç izlemeyi seversin,” dedi.

“Ama tekrarlarını izliyor o.”

Sancak sonunda pes ederek, “Tamam, sen kazandın,” dedi. “Seninle laf dalaşına girip de kazanma şansım deveye hendek atlatmakla eşdeğer.”

Avcumu göğsünün biraz üstüne vurdum. “Denemeye kalkman bile yanlış,” dedim.

İşaretparmağını iki kaşımın arasından kaydırarak burnumun ucuna vurdu. “Çokbilmiş,” dedi.

İçimde kaybolmayan küçük kız çocuğuna bürünerek, tek gözümü kapayıp dil çıkardığımda Sancak duymaktan sıkılmayacağım kahkahasını attı. Mest olan bakışlarım elmacikkemiklerine takıldığında kendime bir gün dudaklarımın tam üstüne konacağı sözünü verdim. İç çekip, kalbimden kan kaybederken mutluluğumuzun kırılgan olabileceği aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Çiçek de bunu kanıtlayabilirmiş gibi Merve’nin masasındaydı. Üstünde yazan not ise çöp kutusunda duruyordu.

Sancak başını eğip, şefkatli bakışlarını yüzümde gezdirirken sıcak avcunu yanağıma yasladı ve kalbim mırıldanarak, kalbinin yanına kıvrılıp uyumak istedi. Tırnaklarımı ceketinin koluna geçirirken dudaklarım çiçekten bahsetmek istiyordu ancak Sancak’ı tanıyordum. Zamanında yaptığı gibi yine beni korumak için oğlanı bulacak ve benden uzak durması için her şeyi yapacaktı. Biz, birbirini korumak için yerimizde duracak kişiler değildik. Kalplerinde adı geçen sevgiye yanıt veren kişilerdik ve Sancak sadece bununla yetinmeyecekti.

Aklından, gönlümün tekrar o oğlana kayabileceği düşüncesini de geçirecekti.

Bu felaketti. Biliyordum.

O yüzden çiçeği ve kartı söylemeyecektim. Tamamen görmezlikten gelecek, aramıza girmesine izin vermeyecektim.

Benim kalbimde yeri olmayacaktı.

“Güzelim,” dedi. Daldığımı düşüncelerden çimdiklenmiş gibi aniden sıçrayıp gözlerimi kırıştırdım. “İyi misin?”

“Dalmışım,” derken boğazımdaki yumru soluk borumdan aşağıya inip ciğerlerime oturdu. “Ne demiştin?”

Alnımdaki kırıışığı başparmağıyla düzeltmeye çalışırken sıkıttığım dişlerimi serbest bıraktım. “Öğleden sonra duruşmam var,” dedi. Kısık ses tonu gitmek istemediğini söylüyordu. Başını aşağıya indirdiğinde kalp atışlarım kulaklarımda çınlamaya, bedenim ısınmaya başladı. Burnunu yanağıma değdirip dudaklarını çeneme bastırdı. “Bugün isterdim ki biraz daha vakit geçirelim, tadını çıkaralım.” Sert soluğu yanağıma yalayıp dekoltemden içeri geçti. Bacaklarım ona doğru yükselmek için bedenimi kaldırırken Sancak’ın eli belimde sıkılaştı ve aramızdaki mesafeyi azalttı. “Parmakların parmaklarımın arasındayken yanından ayrılmam çok zor.” Sağ elime parmaklarını geçirip ellerimizi yukarı kaldırdı. “Bağımlılığım olabilirsin ve bir bağımlıya dönüştüğüm için hiç pişman olmam.”

Ses tonumu bulduğumda çıkan pürüzlü sesimle, “Öğleden sonra dersim var,” dedim. Sancak’ın yanından ayrılmak istemiyordum ve tam da dediği gibi aramızdaki hisler bağımlılığa doğru gidiyordu. “Ve...”

Derin nefesler alırken bunu itiraf etmek hem çok kolay hem de çok zordu.

“Ve?”

Yanağımdaki eliyle başımı yukarı kaldırırken geriye çekildi ve gözlerimin içine, tüm bedenimin ürpermesine neden olacak bir tutkuyla baktı.

“Ben de senin yanından ayrılmak istemiyorum,” diyerek kalbimin iplerini gevşettim. İtirafım kalbimden kocaman bir yükü alıp götürürken Sancak’ın bakışları inanmıyormuş gibi genişledi.

“Biz buralara nasıl geldik?” diye sorarken kendini inandırmaya çalışıyordu. “Benim Pinokyo’nun dudaklarından bu sözler ne zaman dökülmeye istekli oldu?”

“Biz önce oyun arkadaşı olduk,” dediğimde Sancak tek kaşını kaldırdı. Bozulmamaya çalışarak güldüm. “Tamam, ben sürekli seninle oynamak için peşinde dolanan o kız çocuğu, sen de önce beni yanından kovan, daha sonra kıyamayıp gönlümü almak için oyunlar oynayıp kaçan çocuktun.”

İnsan nasıl âşık olurdu?

Gerçek aşk, sevgi denilen o güçlü hisler birden mi ortaya çıkardı yoksa sağlam temeller oluşturmak için önce arkadaş, sırdaş, bazen abi veya kardeş mi olmalıydı insan?

Bir binayı ayakta tutan kolonlar gibi hayattaki rollerimiz mi ömrünü uzatırdı aşkın?

Gönlümün ışıklarını kapadığım anda Sancak Kızıltepe karanlığımın içinde ışığım olmuştu.

“Görüyorum ki rolleri değiştirmişiz,” dedi. Odaya vuran ışık tüm karizmatik hatlarını gün yüzüne çıkarırken bir adamın nasıl bu kadar özel olabileceğini fark ediyordum. “Kovalayan küçük kız çocuğu nasıl da büyüyüp kovalanan kadına dönüşmüş.”

“Yıllar... Ah, sudan daha hızlı akan yıllar!”

Oyun arkadaşı arayan kız çocuğu büyümüşü, evet. Arkasında abilerinden daha çok dağ olup duran, kendi gözünden sakınan adama kapılıp gidiyordu şimdi.

“O yıllar güzelliğine güzellik kattı.”

Sözler nasıl oluyordu da deprem yaratabiliyordu? Sarsıyor ve dik durmam için yine ona tutunmamı sağlıyordu. Bir adam nasıl böyle seslenebiliyordu kalbime?

“Böyle güzel sözler söyleme.”

“Böyle güzel bakma!” diyerek isyan ederken parmağının ucuyla önce çekinerek, daha sonra kopmasından korkarak hafifçe kirpiklerime dokundu.

Öyle sevgi dolu hissediyordum ki biraz daha kendimi serbest bıraksam kucağına yayılıp başımı göğsüne yaslar, ayrılmamak için kavga ederdim. Kendimi kaptırmak istemeyerek boğazımı temizledim. Konuyu değiştirmeye çalışarak, “Akşama bizimkiler yine size yemeğe gider,” dedim. “Bu sefer de sen mi bize gelsen?”

“Kartal abin de kollarını açmış, beni bekliyor zaten,” diyerek ciddi bir bakış attı.

“Seni seviyor.”

“Ama seni daha çok.”

Şımararak saçlarını savurdum. “Ne sandın? Bir Mahira olmak kolay değil.” Omzuna vurdum ve eğlenerek, “Sıkma canını, abim için varsa yoksa hep ben,” dedim.

Burun kemerini sıkı ve eğlenen halime hoşnutsuzlukla baktı. “Adam sanki anlamış gibi birden uyuz olmaya başladı bana,” dedi.

“Abilik içgüdüsüdür o. Boş ver!”

“Öğrendiğinde arka bahçeye cesedi gömülecek olan sen değil-sin.”

Abimden korkmuyordu ancak Kartal abimin pek açık etmediği yönleri vardı ve bunlardan biri kıskanç bir adama dönüşünce ne olduğuydu. Dahası, onun ve çevresinin aramızdakileri hoş karşılamama ihtimali, Sancak’ı çok iyi tanımadıkları içindi. Volkan abim gibi Sancak’ın içini kimse bilmiyordu.

“Abinden korkmuyorum. Senin için tüm fırtınalara katlanırım ancak Kartal kızdığında dilinin kemiği olmuyor. Seni incitecek kelimeler söyleyebilir ve eğer canını yakarsa kendimi tutamam, Mahira. Zaten abinle öyle yakın değiliz ancak ipleri koparmayı geç, onu parçalarım.”

“Bulur, çıkarırım ben seni,” diye şaka yapmaya çalıştım ancak bastıramadığım korku tohumlarından biri de buydu. Volkan abimin Kastamonu’da yaptığı iteleme aslında Kartal abimin verebileceği bir tepkiydi.

“Şakanın sırası değil, Mahira,” diyerek ters ters yüzüme baktı.

“Biliyorum,” diyerek sıkıntıyla nefesimi bıraktım. “Volkan abim önce birbirimize alışmamız için bize iki hafta süre verdi.” Sancak bunu nereden bildiğimi sorgular gibi şaşkınlıkla bakıp geri çekildiğinde şirin şirin gülümsedim ve birleştirdiğim ellerimi çenemin altına koydum. “Canım abim.”

İnanamıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. “Abi kardeş bana kafayı yedirtecekler,” dedi.

Öpücük attım. “Alışırısın,” diyerek tek kaşımı kaldırdım. “Şu zamana kadar alışmaman hata.”

“Delirtiyorsun beni,” diye itiraf ettiğinde başka bir kahkaha ağzımdan kaçtı.

Konuyu başka bir zamana atarak kaldığım yerden devam ettim. “Daha sonra zaten Kartal abimle konuşmanın bir yolunu mutlaka bulacağız,” dedim. “Abimin karşısına çıkarken birbirimizden emin olmalıyız.”

“Ben zaten kendimden eminim,” derken çıkan kararlı ses tonu gözlerindeki bakışla uyumluydu. Açtığı mesafeyi kapadı. “Senin için iki hafta beleyeceğim ama daha sonra ailemize açıklamak zorundayız, Mahira.” Avcunu yüzüme yasladı. Göğsümün içinde yankılanan ses zaten emin olduğunu uğuldayarak bağıırıyordu. “Ciddi olduğumu bilmelerini istiyorum.”

Son kelimelerinden dolayı sinirlendim ve kaşlarımı çatıp öfkeyle soludum. Sancak hakkında bırakın birinin böyle düşünmesini, kendisinin düşünmüş olma olasılığı bile köpürmememe neden oluyordu. Boğazımı saran ateşte pişen öfkeyle, “Volkan abim zaten izin verdi,” dedim. “Ayrıca kimse senin kötü niyetli olduğunu düşünmez. Düşünemez!”

“Biliyorum ama yine de bilmelerini istiyorum, Mahira,” diye belirttiğinde kabullenip başımı salladım. Belki de böylesi bizim açımızdan daha iyi olurdu. Gizli saklı işler yaptığımda öyle veya böyle başıma bela olarak dönüyordu. “Volkan’ın da işine geliyor ama göstereceğim ben ona,” diyerek kafasını salladı. “Âşık olduğu kızın abisi vardır inşallah,” diye beddua etti.

“Bence sen bunu Kartal abim için dile.”

“Kartal da bulacak,” diyerek bilmiş bilmiş başını salladı. “Ancak önce Volkan’la uğraşmak istiyorum.”

“O iş için aklımda biri var ama önce emin olmam gerekiyor,” diyerek göz kırptım. Aklımdaki ismi iyice test etmem gerekiyordu çünkü yanlış bir adım, tüm olan arkadaşlığımızı bitirebilirdi.

Sancak, “Güzel,” diyerek başımın tepesini öptü ve geri çekildi. “Şimdi öğleden sonraki duruşmaya hazırlanmam gerekiyor. Geçerken seni de okula bırakmamı ister misin?”

“Kendim gidebilirim,” diyerek oturduğum masadan kalkmak için yere zıpladım.

“Biliyorum ancak şimdi çıkarsak seni okuluna bırakabilir, ben de trafiğe takılmadan adliyeye gidebilirim.”

“O zaman hazırlanayım,” dedim ve isteksizce masanın üzerindeki eşyalarımı çantama koydum. Geldiğimden beri hiçbir iş yapmamıştım ve Sancak’ın da işlerini aksatmak istemiyordum. “Hiçbir iş yapmadım.”

Odasına giderken duyacağım şekilde, “Merak etme, zaten işin büyük tarafını bilgisayara geçirirken yaptın,” dedi. “Diğer önemli işleri senden önce sekreterim evden hallediyordu.”

***

Araba okulun önünde durduğunda istemeye istemeye emniyet kemerini çözdüm ve çantamı arka koltuktan alarak önüme döndüm. Sancak’a bakarken gitmek istemiyordum ve dediği gibi birlikte uzun uzun güzel vakit geçirememiştik.

Aslında fırsatımız olsa tatil planı yapmak istiyordum ve Kastamonu’da Sancak’la el ele gezemediğimiz yerleri gezmeyi diliyordum. Kartal abime yakalanma derdi olmadan, mahalleden biri görecekti diye korkmadan, rahat rahat gezip tozmak istiyordum.

Sancak’ı öpmek için eğilip dudağının kenarına dudaklarımı bastırdım. “Akşam görüşeceğiz, değil mi?” diye sordum.

Geri çekildiğimde nefesi tenimin üstünü okşadı. “Geleceğim,” dedi.

“Gel,” dedim ve arabanın kapısını açmak için acele ettim yoksa hiç ayrılamayacakmışız gibi duruyordu ve Sancak’ın bakışları da çok şey ifade ediyordu. İndiğimde, “Görüşürüz,” diyerek tatlı tatlı el salladım.

Sancak, “Görüşeceğiz,” diyerek göz kırptı.

Yüzümde yer alan gülümsemeyle kapıyı kapayıp geri çekildim ve son bir kere arkamı dönüp el salladıktan sonra okulun girişine doğru yürüdüm. Meşgule atmama rağmen iki kere çalan telefona sinirlenerek telefonu aramak için çantamın fermuarını açtım.

Arayanı gördükten sonra gözlerimi devirip açtım. “Ne var?”

dedim. “Neden durmadan arıyorsun? Açmıyorum işte, anlamıyormusun?”

Karşı taraftaki kişi hiç umursamadan, “Ardı ardına aç diye arıyorum,” dedi.

“Açmıyorum, anla işte.”

“Sus kız! Laf yetiştirme de nerede olduğunu söyle.”

Berkay’ın her zaman olduğu gibi üste çıkma tavırları burnumdan solumama neden olurken tavırlarına alışık olduğum için sakın olmayı denedim.

“Karın ağrını söyle.”

“Vallahi artık benim karın ağrım mı yoksa senin karın ağrın mı bilemeyeceğim,” dediğinde içime kurt düştü.

Başımı gökyüzüne kaldırıp, içime derin nefesler çekip bıraktım. Bugün güne güzel başladığım için tüm hakkımı kullanmıştım da başıma ondan mı gelmeyen kalmayacak gibi duruyordu?

Korkuyla, “Ne oldu?” diye sordum.

Soluk soluğa, “Sonunda istediğim tepkiyi aldım,” dedi. “Neredesin?”

“Kantine yakınım. Ne oldu? Kalbime indireceksin. Zaten sabah olanlar oldu. Bir kötü haber alırsam bayılacağım, haberin olsun.”

“Çabuk kantine geç,” diye bağırmaya başladı. “Çabuk!”

Başka soru sormama izin vermeden, telefonu suratıma kapadığında arkasından en güzel küfürleri sayarak telefonu çantama attım. Ortada olay olmadan ya da sıradan bir şey için bu kadar korkmama neden oluyorsa yemin ederim ki onu döve döve fakülteye sürükledim.

Kantinin arka tarafındaki boş masalardan birine oturdum. Gülüşen yaşlılarıma bakıp, bacaklarımı masanın altında sallarken dudağımın kabuğunu soymaya başladım.

Hayatımın bu noktasını iyi biliyordum. Daha önce de başıma gelmişti. Ne zaman gerçekten mutlu olacağım bir şeyler yaşasam hayat tarafından karşılığı veriliyordu ve mutluluğum mutlaka sabote ediliyordu. Gülümsemem yüzümde, hevesim kursağımda kalıyordu. Günüm anında karanlığa dönüyordu.

Berkay kantinin kapısında görüldüğünde bakışları telaşla beni aradı. Görmesi için climi salladım. Ayağa kalkıp yanına gideceğim sırada kucağında duran beyaz frezyaları gördüm ve donup kaldım. Sanki biri başımdan aşağıya kaynar sular döküyordu. Berkay olduğum yeri fark ettiğinde bacaklarımda kaybolan hislerle yerime çöktüm. Karnımdaki ağrı büyüyerek tüm bedenimi sardı.

Koşturarak masaya geldi ve çiçeği bıraktı. “Bunu senin adına fakültenin güvenliğine bırakmışlar. Kapıdaki güvenlik, arkadaşın olduğum için bana verdi,” derken yüzümden çekilen kanın neden olduğu beyazlığa baktı ve telaşlandı. “Kimden geldiğini biliyor musun?”

“Evet,” derken konuşmakta zorlanıyordum. “Üzerinde kart var mı?”

“Sonunda Sancak’la olduğunuzu düşündüğüm için merak edip okudum,” dedi. İlk defa yüzünde mahcup olmuş bir ifade vardı ve bakışlarında samimi bir endişe dolaşıyordu.

“Ondan olmadığını anlamışsındır o zaman,” derken sesim birden yükseldi.

“Evet,” dedi. Montunun cebinden kartı çıkarıp uzattı. “Kimden geldiğini de anladım.”

Uzattığı kartı öfkeyle alırken parmaklarım titremeye başlamıştı. İlk yolladığı çiçekte cevap vermediğim için anlaması gerekiyordu ama anlaşılan kafası geç basmaya başlamıştı.

Kartı açıp, içindekileri sesli okurken boğazımdan yukarı safra yükseldi.

Çiçekleri almama ihtimaline karşı bunu gönderdim. Eğer iki saat içinde aramama cevap vermezsen evinin önünde seni bekliyor olacağım. Yâd etmemiz gereken eski günler var, hırçın kız.

Okuduklarımin doğru olup olmadığını anlamak için başımı kantine doğru kaldırıp gözlerimi kırıştırdım ve gittikçe artan nabzımın yavaşlaması için soluklarımı yavaş yavaş bıraktım. Boğazımdan yukarı tırmanan tedirginlik resmen kalbimin içini yararak dışarı çıkacaktı.

“Sancak olmadığını nereden anladın?” derken sesim kendime ait gelmiyordu.

“Eski günleri yâd etmek falan demiş,” dedi. Başını iki yana sallarken dudağını büzdü. “Telefonda aranızda olanlardan bahsettiklerinden sonra neden sana böyle bir çiçek alsın diye düşündüm.”

“Doğru,” dedim. Benim mantıklı yanım falan kalmamıştı.

“Başka bir çiçekten bahsediyor. O ne alaka?” Elimdeki kartı gösterirken neden bu kadar kötü görüldüğümü anlamaya başlıyordu. “Başka bir çiçek geldi ve sen Sancak’a söylemedin, değil mi?”

Korkak bakışlarımı gözlerine diktim. Başımın gerçekten belada olduğunu hissediyordum çünkü Sancak uyduruk yalanları takmazdı ancak bu çocuğa bu kadar takılmışken saklamama kızabilirdi. Aklımın onda takılı kalma düşüncesi zaten yeterince musallat oluyordu.

“Evet,” dedim. Notu tekrar okuduğumda gözlerimin takıldığı detayla bağırmaya başladım. Etrafımızdaki bakışların üzerime dönmesi umurumda bile değildi. “İki saat içinde aramazsam eve mi gelecekmış?”

“Telaşlı olma nedenim bu zaten,” dedi. Telefonunu çıkararak beni aradığı saati gösterdi. “Çiçekteki notu bir saat geç okudum. Sen de bir saat boyunca aramalarımı açmadın.”

“Yani?”

“İki saat geçti ve muhtemelen evinin önünde.”

Oturduğum yerden ayağa fırlamama neden olan sağlıklı düşüncelerim değil, tamamen telaşımın neden olduğu korkuydu. Bir şekilde eve gidip, kimse karşılaşmadan onu defetmem gerekiyordu.

“Araban yanında mı?”

Ayağa fırlayıp anahtarını havada salladı. “Eve bırakmamı ister misin?” dedi.

“Sorman bile kabahat. Koş!” diye masadan ayrılırken, kolundan tutup çıkışa doğru çekmeye başladım.

Olur da Sancak ya da abilerimden biri görececek olursa bomba patlardı.

Berkay'ın arabasına bindikten sonra son sürat üniversitenin otoparkından çıkmış, trafik kurallarını neredeyse ihlal etmenin eşiğinden dönerek evimin önüne gelmiştik. Durduğumuz her kırmızı ışık resmen işkenceydi ve kendimi keskin bıçağın üzerinde yürüyormuşum da her an kenarları derimi kesebilirmiş gibi hissediyordum.

Kalbimde sadece Sancak'ın hisleri baş gösteriyordu ve artık beklemeyi bırakalı yıllar geçmiş adama dair hiçbir his barındırmıyordum. Zaten yıllar önce de habersiz çekip gitmesinin ardından gelseydi tepkimin bu olacağını düşünüyordum. Kolay kolay affedemezdim. Zaten zamanında yeterince yaralamıştı kalbimi. Yine de itiraf edeceğim sadece tek bir nokta vardı. Yıllar onu nasıl değiştirmişti? Çekip gitmesinin ardından hiç pişman olmuş muydu? Sadece bunları merak ediyordum.

Berkay arabayı sağa çekip, evimin önüne park ettiğinde hızla arabadan çıkarak evin bahçe kapısında sağa sola bakınmaya başladım. Bahçeye girecek kadar kafayı yemediğini düşünmek istiyordum çünkü o zaman annemin görmemiş olması mümkün olmazdı.

Berkay yanıma gelerek meraklı bakışlarla bahçemize bakındı. "Gelmiş mi?" dedi.

"Bilmiyorum!" diye soluk soluğa bağırarak cevap verdim. Duygularımı kontrol edemiyordum. Bir kere çığırından çıkmaya başlamışlardı. "Bahçeye girmiş olamaz, değil mi?"

"O kadar salak mıydı?"

"Fevri ve korkusuz yanları vardı ama ne bileyim. Belki değişmiştir."

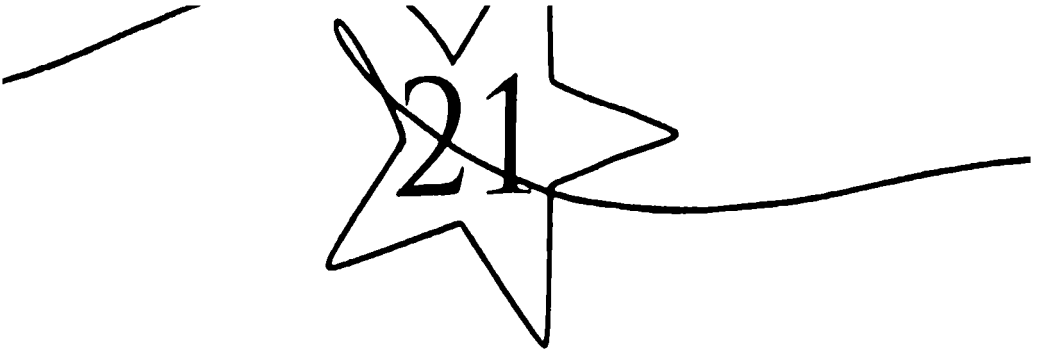
Kontrol etmek için titreyen bacaklarla evin bahçe kapısına doğru gittim. Buz tutmuş parmaklarım kilidi açarken başımı demirlerin üzerinden sarkıtıyordum.

"Göremiyorum."

"Yok, gitmiş galiba," derken sağıma soluma bakındım. "Ya da hiç gelmedi."

"Beni mi arıyorsun?"

Arkamdan duyduğum tanıdık sesle donup kaldım. Dudaklarımdan, "Emre..." diye ismi döküldü.

Sesini duyduğum zaman ismi şaşkınlıkla dudaklarımdan döküldü. Arkama dönüp dönmek konusunda kararsız kaldım. Buz tutan parmaklarım kilidin üstünde dururken ağırlaşan dizkapaklarım hareket etmek istemiyordu. Arkamdaki sesi, tanıdık adamı kabul etmek istemiyorlardı. Zaten nasıl olurdu da bir vedayı çok gören adamı kabullenebilirdi bedenim?

Neyle karşılaşacağımı bilmeyen bir vaziyette yandan Berkay'a baktım. Yüzündeki şaşkınlıkla arkama bakarken ne yapacağımı merak ediyordu. Açıkçası ben de ne yapacağımı bilmiyordum. Geçmişte bırakıp üstünden geçtiğim hisler gün yüzüne çıkar mıydı yoksa zaten olmayan bir şey için evham mı yapardım?

Bunu bilmenin tek yöntemi onunla yüzleşmekti. Yavaşça arkamı dönüp başımı dikleştirdim ve omuzlarımı öne çıkardım.

“Mahira...”

İsmimi seslenen adama tepki vermeden, neyle karışılacağımı öğrenmek isteyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. Bakışlarım cevap vermeden eski tanıdığı incelemeye başladı.

Karşımdaki adam yıllar önce tanıdığım adama birkaç yönden benziyordu. Boyu tahminime göre yaklaşık on santim uzamış, beyaz teni bronzlaşmış, gür kahverengi saçları güneşten açılmıştı. Ergenliğin verdiği çocuksu çizgiler kaybolmuştu. Karşımda büyümüş bir adamın suratı duruyordu.

Bakışları dışında tanıdık hiçbir özellik yoktu. Belki zamanında dahil olduğu kavga yüzünden burnunda kırılan kemiğin çıkıklığı, belki tanıdık saç kesimi. İnce uzun bedenini saran deri ceket,

elindeki kırmızı siyah kaskının silik hatıraları. Tanıdıklık ancak bu kadardı.

Yüreğimi sorguladığımda eski hislerimden eser yoktu. Sancak'a karşı hislerimin yanında pire kadar kalıyordu. İsmi dudaklarımdan geçtiğinde yüreğimi yakmıyor, adımlarım ona gitmek için acele etmiyordu.

Bazı geceler camdan dışarı baktığımda, belki bir melodiyi duyduğumda bile ne yaptığını merak etmiyordum. Karşımdaki adam duvarıma asmaya kalkacağım çerçeveye bile değmezdi. Dönüp geriye bakmak için sarf ettiğim efora yazık olurdu. Adının geçtiği yer artık benim için sadece boşluktu.

Emre'ye karşı hissettiğim tek şey boşluktu.

Öne doğru güçlü bir adım atıp kaşlarımı çattım. Ses tonum tok ve sarsıcıydı.

"Kimsin sen?"

Kahverengi gözleri kocaman açılırken yüzündeki gülümseme bocaladı. "Ne?" dedi şaşkınlıkla. Kendini gösterdi. "Tanımadın mı? Emre ben."

Başımı hafifçe eğdim. "Adını sormadım!" diye çıktım.

İçimdeki öfke gün yüzüne çıkıyordu ancak bu öfke veda etmeden çıkıp gitmesinden kaynaklanmıyordu. Tamamıyla cüretiyle alakalıydı.

İşaretparmağımyı yüzüne salladım. "Sen kimsin de beni tehdit edebileceğini zannedip çiçek gönderiyorsun?" dedim.

"Ben..." diyerek Berkay'a kafası karışmış bir halde baktı. Kaskını diğer eline alırken kalın olmayan ancak ince de sayılmayan uzun bacaklarıyla öne bir adım attı.

Elimi havaya kaldırıp geriye doğru gitmesi için savurdum. "Geri çekil. Ne bu mesafe?" Buzdan daha sert bir şekilde konuşurken, içimdeki boşluk ona sadece acımasızlık olarak dönüyordu. Göz kırparak, "Bu cüreti nereden buluyorsun?" dedim.

"Geçmişten," derken göğsü kendince özgüvenle şişti.

Sakin kalmak için derin bir nefes aldım. "Adı üstünde geçmişten!" dedim başımı iki yana sallayarak. "Benim için sadece eski bir tanıdıksın."

“Biliyorum, seni bırakıp gittiğim için kızdın ama...”

Elimi kaldırıp susturdum.

“Sana kızgın olmayı yıllar önce bıraktım, biliyor musun?”

Kendimle de yüzleşıyordum. Aslında beni bırakıp gitmesine yıllar önce kızmayı bırakmış, tamamıyla suçu kendimde bulmaya başlamıştım. Fakat şu an olduğum kadın, Sancak’ın gözlerinde tanıdığım kadın, suçun kendisinde olmadığını, terk edilmenin kaderinde olmadığını öğrenmeye başlamıştı.

Birileri beni de sevebilirdi.

“Kendimi açıklamak istiyorum,” diyerek çaresizlikle öne doğru bir adım daha attı ama öfkeli bakışlarımdan çekinerek eski yerine geri döndü.

Hayır, bu kadar yaklaşmanın tehlikeli olduğunu görmüyordu. Her an kendimi kaybedip yumruğu yüzüne oturtursam ne olacaktı?

“Açıklamalarınla ilgilenmiyorum.”

“Neden?”

“Bir nedeni yok,” diyerek omuz silktim. Hayatımda artık yeri olmayan bir adamı merak etmek saçmalıktan başka bir şey değildi. Bir kere her şeyden önce Sancak’a yanlış yapmış olurdum. “İlgilenmiyorum.”

“Hayatında biri mi var?” Berkay’a bakarak öfkeli bakışlarını ona dikti. “Bu kadar güzelken mutlaka erkeklerin dikkatini çekersin.” Kendini gösterdi ve böbürlenerek, “Ancak esas oğlan geldi,” dedi.

“Esas oğlan mı?” diye sözünü tekrar ettikten sonra kaşlarını dalga geçme amacıyla kaldırıp kahkaha attım. “Evet, hayatımda biri var ancak bu seni merak etmememin asıl sebebi değil. Alakasız bile yok. Zamanında takıldık, kafamı dağıtmamı sağladın. Hayatımda olma amacın da buydu zaten.” Ellerimi çırpıttım. “Ancak bitti, gitti. Hayatımdan uzaklaşmam gerekiyordu, yardım ettin. Yanlış mıydı?” diye sordum ve kabullenerek omuz silktim. “Yanlıştı.”

“Ama...” diyerek duraksadı. Buraya gelirken aklında kurdukları her neyse karşılaştığı tepkiden dolayı son derece hayal kırıklığına uğramıştı.

“Ama falan yok! Ne bekliyordun ki? Seni bekleyeceğimi falan mı?” Başımı iki yana salladım. Alayla, “Görevini yaptın ve bitti,” dedim. “Şimdi de buradan defolup gidiyorsun ve adımlı aklımdan siliyorsun. Başıma bela açma.”

“Bunun yüzünden!” Hâlâ öfkeli olan bakışlarını Berkay’ın üzerinde tutuyordu. Kendince haklı sebepleri olduğunu düşünerek üzerine yürümeye kalktığımda Berkay’ın önüne geçtim. Zavallı Berkay olduğu yerde şaşkınlıkla olanları izliyordu.

Kaşlarımı çatarak hiddetle, “Bulmayı beklediğin adam Berkay değil!” dedim. Arkasındaki eve bakarken göğsümdeki gurur kabardı. “Aradığın adam burada olsaydı konuşmana bile izin vermezdi!”

Yerinde durup, avcunu yüzüne yapıştırarak sıvazladı. “Bak, Mahira!” dedi.

“Sen bak!” diye bağırdım. “Yürü git! Abimler görürse olay büyür. Defol!”

“Sandım ki...”

Tekrar konuşma çabasıyla elini saçlarından geçirdiğinde yüzünde Berkay’dan yardım bekleyen ifadeler vardı.

“Ne sandın? Hayır, anlamıyorum. Üzerinden bunca zaman geçmiş, iletişim içinde bile olmamışsınız. Ne yapacaktım? Seni mi bekleyecektim? İyi misin sen?”

Sabırımın sonunda olduğumu anlaması için yumruklarımı açıp kapadım. Sancak aramadan veya erkenden eve gelme kararı almadan, defolup gitmeliydi. Zaten onun yüzünden dersimi kaçırmıştım ve üstüne bir de diken üstünde duruyordum. “Yeter artık, git,” diyerek sokağın ucunu gösterdim.

Berkay sonunda pabuç kadar olan dilini devreye sokma kararı vermiş olacak ki lafa dalıp, “Kardeşim, anlamıyor musun?” dedi. “Kız gitmeni söylüyor sana. Ayrıca evinin önüne gelerek ne yapmayı bekliyordun? Şu an Mahira’yı zor duruma düşürüyorsun. Bu mu sevgin?”

“Ne sevgisi ya?” diye çıkıştım.

Berkay yandan kolumu çimdiklediğinde küfrederek yanından kaçtım.

“Bak, abileri gelecek. Sonra olay çıkacak. Mahira’nın sana olan öfkesi de büyüyecek.”

Araya dalıp anlaması için tane tane anlatmaya başladım. “Yalnız sana öfke bile duymuyorum,” dedim. “Boşluk. Sana dair ne varsa kara bir delik.”

Berkay yandan beni öldürmek istiyormuşçasına baktı. Yerde taş olsa alıp kafama atacağına emindim.

“Sen en iyisi git.” Hâlâ dinleyen Emre’ye laf anlatmasına mı yoksa onu ciddiye alıp dinleyen oğlana mı şaşırayım? “Ayrıca zaten yarışamazsın sen San-” dediğinde yerimden fırlayıp ağzını kapadım.

“Bir de ismini söyle istersen geri zekâlı!” diye kulağına bağırdım. Yüzünü buruşturup, kaçmaya çalıştığı anda ellerimi çenesinin üzerinde bağlayıp tekrar bağırdım.

“Sağır olacağım.”

“İnşallah.” Kafamdan ittiğinde üzerine tırmanmaya çalıştım. Kafasını kendime doğru çekerken botlarımla kaldırımdan destek alıyordum. “Etrafımda tek bir tane akıllı yok.”

“Sen sanki çok akıllısın!”

Saçlarını çekmeye başladım. “Benim kaç leşim var, biliyor musun?” dedim.

Emre kavgamızın arasına girmeye çalışmaktan vazgeçerek geriye doğru adım atmaya başladı. “Galiba kaçıyor,” diye fısıldadı Berkay.

“Akıllıca bir karar vermiş olur yoksa başına geleceklerden ben sorumlu değilim,” dedim. Duyması için bilerek bağıra bağıra konuşuyordum.

“Gidiyorum ama bu iş burada bitmedi, Mahira,” dedi. Berkay’ın dedikleri kafasına yatmıştı ya da dediklerimi ciddiye alıp gitmeye karar vermişti. Kaskını diğer eline alırken kahve gözlerini üzerime sabitledi. “Bitmedi.”

“Sen öyle zannetmeye devam et,” diyerek yarı tırmandığım Berkay’ın sırtından cevap verdim. “Uğraşma, boşuna çabalamış olursun.” Sözlerimi dikkate almadan arkasını döndü ve sokağın

başına doğru ilerlemeye başladı. Arkasından “Bir daha görmeye-yim seni!” diye bağırdım.

“Deli mi ne?” diyen Berkay kolunu kaldırıp, montumun ense-sinden tutup aşağıya çekti.

Yere indiğimde karın boşluğunu dürtüp, arkasına bile bakma-dan giden oğlanı gösterdim. “Bence kesinlikle benimle uğraşma-yacağını anladığı için gidiyor,” dedim.

Berkay, “Kesinlikle gerçek yüzünü gördüğü için,” diyerek yan-dan attığım dirseğe güçlü şekilde karşılık verdiğinde yana doğru sendeledim. “Senin gibi bir manyakla kimse uğraşmaz.”

Göz kırpıp, “Sancak uğraşır,” dedim.

Emre’yi görmek, hayatıma tertemiz bir camın arkasından bak-mama neden oldu. Gerçekten kimi istediğimi, neleri kaybedebi-leceğimi fark etmemi sağladı. Bir daha yüzünü görmesem üzül-mezdim.

“Onun da kafasında var o zaman,” diye karşılık verdi Berkay.

Gözlerimi devirip eve doğru yürümeye başladım. “Dedi, Kar-tal abime kafayı takan oğlan,” dedim. Arkamdan takip edip ce-vap vermediğinde üstüne gitmeye devam ettim. “Bizim tüm aile delidir, haberin olsun. Sessiz sakın Volkan abim bile delidir.” Bu tamamen doğrudu.

“Olsun,” diyerek omuz silkti ve arkasından bahçenin kapısını kapadı. “Haşin erkeğim ve ben...”

“Siz diye bir şey yok, anlamıyor musun? Senin adını geçirecek bir Kartal yok. Çıldırtma beni!” Çantamın içinden anahtarımı alıp evin kapısını açmaya başladım. “Abimle aynı masaya otur, cidden anlarsın.”

“Karışma sen, kıskanç,” dedi. Arkamdan içeri girip ayakkabı-larını çıkarmaya başladı. “Kartal’ın odası nerede?” Başını uzatıp, içeri bakmaya kalktığı anda önüne geçip parmak ucumda durdum ve görmesini engelledim.

Gözlerimi kısıp parmağımı salladım. “Aklından bile geçirme sakın,” dedim.

Berkay tam cevap vereceği sırada telefonum çaldı ve tutacağı

laf yağmuruna ara verdi. Arayanın Volkan abim olduğunu gördüğümde rahatlayarak nefesimi bıraktım. Arayan Sancak olsaydı ve nerede olduğumu sorsaydı ne cevap vereceğimi bilemeyecektim.

Yalan söylemek istemiyordum, aynı zamanda evde olduğumu da çünkü o zaman neden derste olmadığımı soracaktı.

“Efendim, abi.” Berkay abi lafını duyduğunda gözleri parlayarak kulağını telefona sokmaya çalıştı ama avcumu alnına yapıştırıp geriye doğru itekledim. Gözlerimden resmen alev çıkıyordu.

Abim, “Müsait misin abiciğim?” diyerek arkasından gelen çocuk seslerinden uzaklaşmaya başladı.

“Müsaitim, Volkan abi,” dedim. Bir yandan da hâlâ Berkay’ı uzaklaştırmaya çalışıyordum. Neyse ki Volkan abimin ismini duyunca geri çekildi.

“Akşam Sancak’ı bize davet etmişsin,” dedi. Unuttuğum detayı abim hatırlattığında alnıma şaplağı yapıştırdım. Bugünü olaysız bitirme şansımız var mıydı gerçekten?

“Evet ya, unuttum sana söylemeyi,” diyerek salona doğru yürümeye başladım. “Akşam hep birlikte bizim arka bahçede yemek yiyelim diyorum.”

“Sorun değil, iyi yapmışsın. Annem de zaten karşıya yemeğe gider. Biz de arka bahçede masa kurarız.”

“Ayy!”

Çimdiklenince yerden yaklaşık yirmi santim yukarıya zıpladım.

“Ne oldu?” diyen abimin sesi telaşla çıktı.

Salonun ortasında Berkay’a tekme atmaya çalıştım. “Ayağımı çarptım, abi,” dedim. “Bir şey yok.”

Berkay, “Kartal’ı sor, Kartal’ı,” diyerek kafama yastık attığında, dişlerimi sıkıp yumruğumu havada salladım.

“Abi, Kartal abimle konuştun mu? Yemeye gelecek miymiş?”

“Sordum. Akşam devriyesini arkadaşlarından birine bırakabilirse gelecekmiş,” diye yanıt verdi. “Gelirken Sancak’la malzemeleri alırız. Sen kızları çağırarak mısın?”

Berkay’a, “Belli değilmiş,” diye fısıldadım. Berkay’ın kendi

kendine gelin güvey oluşuna gülerek başımı iki yana salladım. Kendini akşam yemeğine davet ettirirse hiç şaşırmaıdım.

Uğraşmam gereken ikinci isme dönerken abimin kızları sorma nedenini -aslında tek kızı sorma nedenini- içten içe merak ediyordum. Kastamonu'da beni bırakıp, Ela'yla kaçarken ufaktan şüphelenmişim ancak peşine düşme şansını bir türlü bulamamışım. O yüzden bu gece gözlerimi ikisinin üzerinden ayırmayacaktım. Sancak'ın bedduası tutmuş olabilir.

Kinayeyle, "Kızlar mı?" dedim.

Abim boğazını temizledi. Ciddi bir ses tonuyla, "Seninkileri diyorum işte," dedi. "Yapışık üçüz gibisiniz ya. Nur ve Ela."

"Ha, sen onları diyorsun," dedim. Sen dur, Volkan Ayazkan. Aranızdakileri bir çözeyim, Sancak'la birlikte gölge gibi peşinizde olacağız.

Bıkkınlıkla, "Evet, Mahira," dedikten sonra devam etti. "Derse gidiyorum ben. Yemeye kesin katılacakların sayısını belirleyip bana mesaj at. Ona göre alışveriş yapacağız."

"İyi iyi. Siz yine de her ihtimale karşı fazla alın," derken kendi eviymiş gibi koltuklara yayılan Berkay'a baktım. "Nur zaten kesin gelir. Ela da yarma sunumu yoksa gelir."

"Tamamdır, sen sayıyı mesaj atarsın," dedikten sonra kesin daha fazla sorgulamayayım diye telefonu suratıma kapamıştı.

Koltuklardan birine çökerken üzerimdeki montu çıkardım. Çantamı da karşı koltuğa fırlattım ve yerime iyice yayıldım. Kafamın patlayıp odaya dağılmasına saniyeler kalmıştı.

Tutulan belimi esnetirken Berkay, "Akşama planımız mı var?" dedi.

"Bizim planımız var da seni bilemeyeceğim," dedim.

"Ne?" Yerinde dikleşti ve kahverengi gözlerini kocaman açarak duygu sömürüsü yapmaya başladı. Boynunu bükerek, "Yanımda plan yapıp beni evime mi yollayacaksınız?" dedi. "Ben evde tek başıma, yalnız, sıkıcı ve bitap halde yemek yerken, siz burada eğlenip mangal mı yapacaksınız?"

İnanamayarak, "Küçük Emrah senin yanında ne ki?" dedim.

Telefonumun mesaj kısmına girip kızları akşam yemeğine çağırmak için yazmaya başladım. “Ömrümde böyle duygu sömürüsü görmedim. Az kalsın inanacaktım.”

Burnunu çekti. “Soğuk ve tek başıma,” dedi. Sizlerini birleştirip, ellerini kucağına koyarak iki büklüm oldu. “Tatsız tuzsuz, yavan ve kimsesiz.”

Dayanamayarak, “Anladım, kimsesiz!” diye bağırdım. “İyi be! Gel madem.” İşaretparmağımı havaya kaldırdım. “Bir, ne dersem yapacaksın.”

Anında yerinde doğrularak başını salladı. “Ne dersen yapacağım, söz veriyorum,” dedi.

“İki,” diyerek ortaparmağımı da kaldırdım. “Bugünle ilgili tek kelime etmeyeceksin.”

“Edersem dedikodusuz kalayım. O derece söz.”

Şansımı deneme amacıyla, “Kartal abime fazla yaklaşmak yok,” dedim. “Hele sulanmak hiç yok.”

“Söz. Bir dakika! Ne?” Oturduğu yerden ayağa kalkıp bağır-maya başladı. “Ben senin gül yüzünün hatırına yemeğe kalmak istemiyorum ki ya!”

“Dediği lafa bak!” İnanamayarak yüzüne bakıyordum ancak Berkay’da utanmak ne arardı? “Benim evimde, bana dediklerine bakın!” Ömrüm boyunca kendim dışında bu kadar patavatsız başka birini görmemiştim.

“Yalan mı? Kartal için yemeğe kalıyorum yoksa evimde mis gibi kebabıdır, hamburgeridir, suşisidir yerim.”

Ben de ayağa kalktım ve daire kapısını gösterdim.

“Çık git, lan! İstemiyorum seni evimde!”

“Giderim. Senin evine mi kaldım?” Restime karşılık vererek kapıya doğru gidiyordu ki bir an ne yaptığı aklına dank etmiş gibi U dönüşü yaparak geri döndü. Yüzüme gülümseyip ellerini çenesinin altında birleştirirdi. “Şaka yaptım, şaka,” dedi.

“Şaka şaka!” diye ağzını taklit ettim ve daha sonra parmağımı gözümün altına koyup çekerken, “Pışık!” dedi. “Yer miyim sence?”

Kabullenerek, bakışlarını ayaklarına dikip sallanmaya başladı. “Kabul ediyorum,” dedi. “Bazen patavatsız olabiliyorum.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bazen mi?” dedim.

“Sık sık,” dedi. Hafiften başını kaldırdığında bakışlarımı görüp soluğunu bıraktı. “Çoğu zaman.”

“Her zaman!”

“Doğru,” diyerek omuz silkti. “Yemeğe geliyor muyum?”

“Hayır.”

“Ama itiraf ettim!”

“Etmeseydin. Ben mi zorladım?” diyerek kendimi gösterdim. Koltuğa oturup, bir bacağıma diğerinin üzerine atarken keyifle sırtınıydım.

Şimdi Berkay’a grup projesini de kakalamaz mıydım?

“Ama Mahira, o kadar heves ettim,” dedi. “Orta yolu bulalım, lütfen.” Bakımlı tırnaklarını burnunun kenarına bastırdı.

“Bir düşüneyim,” diyerek elimi çeneme yasladım ve karşımda kıvrırken akşam hangi mezeleri yapacağımı düşünmeye başladım. Yoğurtlu patlıcan, baharatlı ve yoğurtlu kereviz salatası yapsam süper olurdu. Bir de salata hazırlasak mangalın yanında iyi giderdi.

“Mahira?”

“Hı?”

“Düşündün mü?”

“Neyi?”

“Neyi mi?” diye bağırdı. “Geliyor muyum yemeye?”

“Şartlarımı kabul ettin mi?” Tırnaklarımı telefonun ekranına bilerek, yavaşça vurup kaldırmaya başladım. “Bir de şu grup ödevi vardı ya...”

“Şartlara tamam diyelim,” diyerek, dilini dışarı çıkarıp havaya salladığında geçiştirmesini görmezlikten geldim. “Hangi grup ödevi?”

“Hani şu Sude Hoca’nın verdiği ödev.”

“Şu yakışıklı çocuklarla düştüğün grup mu?” Gözleri kocaman açılırken kolumu yasladığım koltuğun kenarından itti ve oraya baykuş gibi tünedi. “Manyak mısınız? Gruptaki tek kızsınız! İstesen de sana ödev yaptırmazlar zaten.”

“Zaten şu adı lazım değil başıma iş açacak gibi duruyor. Bir

de üstüne grup ödevi gelirse Sancak'ı düşünemiyorum. İçindeki kıskanç adamı dışarı çıkarmak istemiyorum.”

Zaten alt mahalledeki oğlanla konuştuğumda deliye dönmüştü. Bir de dört oğlanla baş başa ödev yapmaya kalkarsam gittiğim mekânı başlarına yıkardı.

“Benim grup ödeviyle çakışmazsa kabul, kız.” Omzuma vurduğunda yana doğru düştüm. Doğrulurken bacağına vurdu ve evi yanıyormuşçasına, “Altıncı hissime güveniyorum,” dedi. “Burnumuz boktan çıkmayacak.”

***

Berkay'la birlikte masayı arka bahçenin ortasına kurmuştuk. Ben içeriden tabakları ve çatalları getirirken o da bardakları ve peçeteleri taşıyordu. Kalmaması için dünyanın şartını koymuş olsam da gitmemesi işime yaramıştı. Tüm işi kendi başıma yıkmış olduğum sonradan kafama dank etmişti.

Hava kararmaya başladığında ilk gelenler Nur'la Ela'ydı. İkisi de sözleşmiş gibi kapıda karşılaşmış, elleri dolu dolu gelmişlerdi. Kapıdan içeri ilk Ela girdi. Üzerine krem rengi yünlü kazak, altına mavi kot pantolon giymişti. Kucağındaysa sözleştiğimiz üzere çikolatalı, sade ve tarçınlı kurabiyelerle dolu saklama kabı vardı.

Berkay arkamdan, “Naber, terzi?” diye Ela'ya seslenip el salladı.

“Biri terzi mi dedi?” Nur, Ela'nın arkasından çıkarak kızı omzuyla itekledi ve kendisini öne çıkardı. “Kim dedi onu?”

Berkay ne tepki vereceğini bilemeyerek el salladı. “Ben,” dedi.

Nur kısacık boyuyla kendisinin iki katı olan -gerçi herkes yanında iki katı sayılırdı- oğlanı süzdü. Giydiği şişme montunun önünü açarken üstünü temiz bezle kapadığı keki diğer eline aldı. İçine giydiği renkli gömlekle tam olarak Kartal abimin küçük, kız versiyonu gibiydi. Altında siyah eşofman ve tabanı yüksek spor ayakkabılar vardı.

“Kim olduğunu bilmiyorum ama sevdim seni,” diyerek gözlerini kıstı.

Ela, “Benimle dalga geçti ya, seversin tabii,” dedi. Nur'a ters ters bakıp yanıma doğru geldiğinde Berkay'a da kötü bakışlarından atmadan edemedi. “Sana da merhaba.”

Ela'nın elindeki tabağı alıp, masaya koyarken başımı iki yana salladım. Bu grup şu an çok tehlikeliydi. Her an başımız ayrı bir belaya girebilirdi.

Ela, "Kanka, yardım edilecek bir iş var mı?" diye sordu.

"Yok kanka, geç otur," diyerek masayı gösterdim ve Nur'a döndüm. "Kanka, Berkay bizim bölümden. Bugün beni eve bıraktı. Ben de jestine karşılık akşam yemeğine çağırdım."

Berkay başını yana eğerken, parmaklarını açarak göğsüne yasladı ve inanamayarak gözlerini pörtletti. "Yalana bakın, yalana!" dedi. "Akşam yemeğine kalmak için feda etmediğim şey kalmadı."

Nur, "Harbiden sevdim ben bu çocuğu," diyerek elini Berkay'a uzattı. "Nur ben. Mahira'nın en ama en yakın arkadaşım." Dişlerini birbirine bastırarak en yakın arkadaşım olduğunu vurgulamıştı. Ela'ya mesaj veriyordu.

Çakal Berkay uzatılan eli tutup sıktıktan sonra, "Memnun oldum," dedi. "Gömleğin de çok güzelmiş."

Nur, "Aa, beğendin mi?" diyerek hevesle etrafında dönmeye başladı. Bir yandan da montunu çıkarıyordu. "Yeni aldım."

Ela tiksinererek, ikisine bakıp, "Yemin ederim, iki zevksiz yuvarlanmış ve kapaklarını bulmuş," dedi. Nur dönerken düşürmesin diye elindeki keki kaptım. Anlaşılan bu akşam bayağı olaylı geçecekti. Kavga dövüş eksik olmazsa şaşırmazdım.

"Sensin zevksiz, terzi bozuntusu."

"Zaten bu okulda da zevksizdi, biliyor musun? Kime çekmiş acaba?" diyen Berkay, Nur'un yanına gittiğinde aradaki boy farkı şaka gibiydi. Berkay'ın yönelimi kızlardan yana olsaydı ortaya harika bir çift çıkabilirdi.

Keki masaya bırakırken masanın kenarına tünedim ve Ela'nın laf çarpmasına izin vermeden, "Anladın tabii Nur'un Kartal abimin arkadaşı olduğunu, hemen sulan," dedim.

"Kartal mı?"

"Ne alaka, Mahiracığım?" diyerek kötü kötü baktı. "Tamamıyla zevkini beğendiğim için."

"İyi ki yalandan insanlar ölmüyor yoksa diğer tarafı çoktan

boylamıştın,” diyerek gözlerimi devirdim ve bahçe kapısının sesini duymamla yerimde dikleşerek üçlüyü işaret ettim. “Ben gelene kadar kavga etmeden şurada oturacaksınız yoksa hepinizi evlerinize gönderirim.”

“Ama onlar bana bulaşıyor,” diyen Ela yeni ikiliye kötü kötü baktı.

Bahçenin kenarına geldiğimde Berkay’la Nur’u kastederek, “Uslu durun,” dedim.

Berkay arkamdan, “Nereye?” diye bağırdı.

“Abimler geldi, onları karşılayacağım.”

“Kartal mı?” Az önce çekip oturduğu bahçe sandalyesinden ayağa fırladı. “Ben de geleyim. Poşetlere yardım ederim.”

“Otur oturduğun yerde,” diye çirkefleştim.

Galiba Kartal abimin beni paylaşamamasını anlayabiliyordum. İki abimin de bir kadını sevmesini izleyip evlenmelerine nasıl izin vereceğimi bilmiyordum. Onlar benim erkeklerimdi.

Berkay somurtarak yerine oturduğunda dayanamadım. “Kartal abim daha geç gelir,” dedim. “Ne kadar geç gelirse hayrına.”

“Mahira!”

Volkan abimin bağırtısını duyduğumda koşarak ön bahçeye geçtim. Volkan abim bahçenin basamaklarını inmiş, elindeki poşetlerle eve doğru yürüyordu.

“Geldim!”

Koşturarak sırtına atladığımda bacaklarımı sırtına bağlamaya çalışıp aynı zamanda kollarımı boynuna yerleştiriyordum.

Abim öne doğru yalpalarken, poşetleri bırakmadan düşmem için dirsekleriyle beni destekledi.

“Kocaman kız oldun artık. Sırtıma atlamamanı söylemedim mi küçümen?”

“Yoo.”

“Poşetleri bırakmamı bekleseydin bari,” derken gülmemeye çalışıyordu.

“Canım abim,” diyerek kollarımı daha sıkı bağladım.

“Aldım jelibonlarını.”

“Onun için mi dedim? Üzüyorsun beni.”

“Hı hı,” dedi. Zerre inanmadığını ikimiz de biliyorduk ancak şeker aşkımı hafife almamak gerekiyordu. “Gerçi benim değil, Sancak’ın aklına geldi.”

O kurşunu atma be abi!

Göğsümde başlayan savaş kimse tahmin edemezdi. Sadece adının bile geçmesi kendimden geçmeme, bedenimin kıpırdarak ona doğru gitmek istemesine neden oluyordu. Aklımda oluşan düşünceler tek yöne gidiyordu.

Bir adam nasıl bu kadar güzel sevebilirdi?

Sancak Kızıltepe belki henüz *seni seviyorum*, dememişti ancak her hareketi, düşüncesi bunu gösteriyordu.

“Sancak nerede?” diye soran kalbimdi.

Sorumu sorduğum gibi bahçenin kapısının kapanma sesi geldi. Abim sırf kıskançlığından aşağıya inmeme izin vermedi ve bacaklarımdan tutup eve doğru yürümeye başladı.

“İsmi duydun ya, gelecek hemen,” diye söylenirken cebinden zar zor anahtarını çıkardı.

“Söylenme, abi,” diye sırtına gülerек vurdum ve kollarımı daha sıkı kenetledim. “Kıskanınca çok tatlı oluyorsun.”

“Konuşma küçümen, kapıyı açamıyorum zaten,” diyerek bacağımı çimdiklediğinde ciyakladım.

“İndir o zaman ya!” Aşağıya doğru eğilerek bacağımı ovuşturdum. “Düşmanını mı çimdikliyorsun? Vereyim de etimi pişirirsin mangalda.”

Evin kapısını açtığı anda hâlâ sırtındaydım. İçeri girdi ve ayak-kabıllarını çıkardı. “Kart etin tadı güzel olmaz,” dedi.

“Terbiyesiz! Sensin kart!” diye avazım çıktığı kadar bağırıp saçlarını çektim.

“Mahira!” diye bağırıp, içeri doğru yürüyerek ellerimden kurtulmaya çalıştı. “Bırak saçlarımı.”

“Kel kalırsın inşallah!”

“Beddua etme! Abiye beddua edilir mi hiç?”

“Tek tek yolacağım tellerini, göreceksin sen!”

Daha sert çektiğimde abim poşetleri yere bıraktı ve kolunu omzunun üzerinden uzatarak üzerimdeki kazaktan sıkıca tuttu. Bedenimi üzerinden çekerek savuşturdu ve koltuğa âdeta bir çuval fırlatır gibi fırlattı.

Çığlık atarak kafa üstü koltuğa düştüm ve oradan takla atarak kalçalarımın üzerine, pat diye yere düştüm.

“Seni Allah nasıl biliyorsa öyle yapsın! Tamam mı?” diye bağırarak yüzüme düşen saçlarımı gözlerimin önünden arkama attım. “Bittin sen, Volkan Ayazkan!”

Abim cevap olarak kahkaha attı. Dikkate almadan saçlarını ve üzerini düzeltti. “Dua et de önce koltuğa attım,” dedi. “Direkt halıya sümük gibi yapıştırabilirdim.”

“Artık favori abim değilsin.” Acıyan yerlerimi okşamaya başladım. “Gözden düştün.”

Göz kırparak yerdeki poşetleri aldı. “Gözden düşme korkumuz yok, merak etme sen,” diyerek mutfağa doğru gittiğinde kollarımı sinirlenerek göğsümde birleştirdim ve abimin arkasından dil çıkarırken gözlerimle ışınlar yollamaya çalıştım.

Kapının yanından gelen erkeksi kıkırtıyla kollarımı göğsüm-den hemencecik çekerek o yöne döndüm. Saçımı başımı dağıttığı için abime içimden dünyanın küfrünü ediyordum.

Sancak kapının kenarına yaslanmıştı. Bakışları az önce keyifle izlediği manzaranın parıltısıyla parlıyordu.

“Sinirlenince böyle bakışlar atmanı ve küsmelerini görmeyeli uzun zaman olmuştu.”

“Küçükken yapıyordum bunları diyelim,” dedim. *Abi, bitirdim seni!* Ayağa kalkarak saçımı başımı düzeltmeye başladım. Tüm karizmamı yerle bir etmişti. “Büyüdük artık.”

“Değişme,” dedi. Ela gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Parmaklarım çıkık çene kemiğinde gezinmek için çaresizce seğiriyordu. “Böyle neşeli olmak, içinden geldiği gibi tepkiler vermek sana yakışıyor.”

“Öyle mi?” derken aslında böyle neşeli olmayı, yaşımdan daha küçük davranmayı çok sevdiğimi fark ediyordum. İçimdeki küçük

kız çocuğunu seviyordum. Aniden koşarak Sancak'ın dibinde bittim ve parmak uçlarımda yükseldim. "Merhaba."

O çok sevdiğim karizmatik gülüşü karşımdaydı. Dudağının tek kenarı yükselirken işaretparmağıyla gözkapağını kaşıdı. Sancak'ın ufak, kimsenin bilmeyeceği kadar nadir olan bu hareketine bayılıyordum. Bu hareket genelde utandığında ortaya çıkıyordu.

"Merhaba," derken boştaki elini koluma doladı ve bedenimi kendisine doğru çekti. Dudaklarını önce yanağıma değdirip, iç çekerken burnunun ucuyla kulağımın altını dürttü.

Parmaklarım omzuna tırmanırken, "Özledin mi beni?" diye sordum.

"Yanımdayken bile özlüyorum. Şimdi sana dokunmanın nasıl bir his olduğunu bildikten sonra daha fazla özlüyorum." Başını iki yana salladı ve kollarını etrafıma sararak avuç içlerini belime koydu. Kendine doğru çekip kaldırdı ve göğsüm göğsüne doğru çekilirken kısık bir sesle, "Korkutucu şekilde bağımlılığa dönüşüyorsun," dedi.

Başımı kaldırıp yüzüne yaklaşmaya başladım fakat Volkan abim içeriden köstek olmaya karar verdi.

"Mahira! Sancak!"

Gözlerimi devirerek başımı arkaya attım. Sancak anında eliyle boynumun altını destekledi. "Ne var, abi?" diye bağırdım.

"Buraya gelin hemen," dedi. Mutfaktan poşet hışırtılarının sesi geliyordu. "Ne öyle ikiniz yalnız başınıza?"

"Geliyoruz."

"Hemen!"

Başımı kaldırmadan, "Abi, sen en güzel anlarımdan katilisin!" diye bağırdım. Yerimde dikleşerek parmaklarımı kollarına koydum. Sancak'ın yoğun bakışları üzerimdeyken, abimin tekrar bağırmasıyla kaşlarını çatarak mutfığa baktı.

"Senin bu abin çok oluyor," diye fısıldadığında nefesi tenimi yalayıp geçti.

Gözlerimi kapamaya çalışarak kendi ayaklarımdan üzerine geçtim. "Aynı zamanda kendisi senin de arkadaşın oluyor," dedim.

“Olmaz olsun.”

Abim tekrar, “Gelsenize lan!” dedi.

“Geliyoruz be!” diye çirkefleşerek, istemeye istemeye Sancak’tan uzaklaştım. Dudağımı büzüp omuz silktim. “Abim işte. Atsan atılmaz, satsan satılmaz.”

Bakışlarını mutfaktan çekerken sözlerime sırttı. Öne eğilip, gözümün önüne düşen saçımı kulağımın arkasına iterken, yüzüme değen parmakları içimi çekip kalbimin kan kaybetmesine sebep oldu.

Abim daha fazla bağırmasın diye adımlarımı mutfağa çevirdiğim sırada Sancak kolumu tutup cebinden en sevdiğim markanın jelibonunu çıkardı. Parmaklarımı okşayarak açtı ve paketi avcuma bıraktı.

“Ne zaman mutsuz olsan hep şeker yerdin. Ben de bundan sonra senin için cebimde hep jelibon paketi taşıyacağım ki yanımdayken hiç mutsuz olma.”

Göğsümde başka başka duygular patlak verirken avcumdaki paketi sıktım. Şansım, kaderim ne zaman dönmüştü de böyle bir adam beni sevebilmişti? Sancak Kızıltepe bana karşı derin hisler besleyebiliyordu. Kolay kolay inanabileceğim bir şey değildi bu. Her geçen gün beni şaşırtmayı başarabiliyordu. Gerçek olamazdı. Gerçek olamayacak kadar güzeldi çünkü.

Parmak ucumda yükselip, dudaklarımı yanağına bastırırken gözlerimi kapadım. Dudaklarımdan kalbimin içine yayılan hislerim patlayacak gibiydi. Kokusu genzime dolup düşüncelerimi bulanıklaştırıyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldarken Sancak’ın sıcaklığı vücudumu sarıp sarmalıyor, dokunmadan göğsünde yatmamı sağlıyordu.

Şefkatle, “Her zaman,” dediğinde gün geçtikçe büyüyen hislerimin altından nasıl kalkacağımı düşünüyordum. Korkutucu ve bağımlılığa neden olan hisler beni her yerden kısıtıyor, kuşatıyordu.

Abim yakınlaşmamızın kokusunu almışçasına, “Size diyorum!” diye böğürdü. “Alo!”

“Yemin ederim, şunun başını bağlamazsam bana da Mahira demesinler,” dedim. Sancak’ın sıcacık kollarından çıkarak, adımlarımı öfkeyle yere vurup mutfağa ilerledim.

Sancak, “Bağla, Mahira. Yakamızdan düşsün yoksa elimden bir kaza çıkmasına neden olacak,” diye aksi aksi homurdandı.

Kapıdan geçip mutfağa daldım. “Ne var, katil?” dedim.

Abim buzdolabından çıkardığı baharatları tezgâhın üzerine bırakıp arkasını döndü ve kollarını göğsünde toparlarken mavi gözleri hinlikle parlıyordu. “Ne yapıyordunuz salonda?” dedi.

Aynı abim gibi kollarımı göğsümde birleştirip kaşlarımı çatıttım. “Konuşuyorduk,” dedim. “Başka ne yapabiliriz?”

“İyi iyi. Ben de mangalı hazırlayalım diye sizi çağırdım,” dediğinde pis pis sırıtışı tüm yüzüne yayılmıştı. “Tek mi yapayım, abiciğim?” Gülümsemesine rağmen masum masum konuşması hiç inandırıcı değildi. Sancak da inanmamıştı. Kesinlikle bizi baş başa bırakmamak için yaptığını biliyordum.

Sancak kabanını çıkarıp, mutfak sandalyesinin üzerine bırakırken arkadaşına öldürücü bakışlar atıyordu. “Masum ayağına hiç yatma, lan!” dedi.

Üst dolaplardan baharatları karıştırmak için kap çıkarırken, “Ne masumu, kardeşim?” dedi. “Tamamen yorgunluktan.”

“Gören de sırtında taş taşıdı zanneder,” diye lafı yapıştırdım.

“Siz niye bu kadar sinirlendiniz ki?” dedi. Baharatları açıp kabın içine dökmeye başladı. “Bu kadar önemli ne konuşuyordunuz?”

Sancak ellerini yıkamak için musluğun başına geçerken abime öyle bir bakış attı ki birazdan abimin kafası âdeta önündeki kaba girecekti.

“Seni ne ilgilendirir, kardeşim?”

“Beni dışlıyor musunuz?”

Sancak doğrudan kaba bir şekilde, “Evet,” dedi.

“Hiç yakışıyor mu size?” Resmen bizimle eğlenip dalga geçiyordu adam. “Sizin için o kadar çabalayayım, uğraşayım ama sonucu bu mu?”

“Abi!”

“Efendim, güzel kardeşim. Ne var?”

“Sus yoksa boğarım seni.”

“Emin misin?” Abim yaptığı işi bıraktığında soruyu bana sorduğunu zannetmiştim ancak dönmüş, Sancak’a bakıyordu. “Hâlâ fikrini değiştirebilirsin. Geç değil.”

Dost muydu yoksa düşman mıydı?

Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlarken Sancak, “Senden mi?” diye sordu. “Bu soru için bayağı geç kaldım, kardeşim.”

Abimin bozulan yüzüne kahkaha atarken Sancak’la bakışlarımız kesişti. Gönlümü açan gülümsemesiyle bakarken göz kırptığında nabzım damarlarımı zorladı.

“Aldın mı cevabını, abiciğim?”

“Sus kız,” diyerek gitmem için kışkırlamaya başladı. “Gidin gözümün önünden.”

İşime geldiği için hiç uzatmadan, “Giderim,” dedim.

“Öyle boş boş oturmaya değil. Gidin, mangalı hazırlayın. Sizi görünce sinirlerim bozuluyor.”

Başını bize çevirmeden, kurtulmak istediği bir öğrencisi olarak görüp homurdanmaya başladı.

Abimle her ne kadar uğraşmak istesem de unuttuğum patlamaya hazır bombaları hatırlayarak bahçeye açılan kapıya koşturdum. Beyaz kapının kolunu tuttuğumda abim yeniden, “Mahira?” diye seslendi.

Bir türlü kurtulamadığım için yakınarak, “Ne var, abi?” dedim.

“Sana kötü bir haberim var,” dedi ancak sesi hiç öyle gelmiyordu. Sanki gittikçe daha da eğlenebilecek nedenler bulabilirdi.

“Şu an benimle uğraşmandan daha kötü ne olabilir ki?”

“Dışarıda giydiğin ayakkabıyla eve girmişsin. Üstüne salonda ve mutfakta gezdin,” dedi ve kaşlarıyla ayaklarımı gösterirken yarama tuz bastı. “Annem seni gebertecek.”

Geçirdiğim sıkışmanın ve ani kalp krizinin tek nedeni göt korkusu olabilirdi. Annem tamamıyla ve ne yazık ki başak burcunun

tüm özelliklerini taşıyan bir temizlik hastasıydı. Dışarıda giydiğim spor ayakkabılarla eve girdiğimi öğrenirse sopayla döve döve halıları bahçede yıkatırdı.

Gelen inmeyle kıpırdayamadan ayakkabılarıma baktım ve zorlukla yutkundum. İnleyerek, “Bunu şimdi mi söylüyorsun?” dedim.

“Söylediğime dua et,” diye omuz silktiğinde saçlarına saldırmamak için kendimi zor tuttum. Bütün abiler bu kadar sinir bozucu muydu yoksa benimkilerde mi bir problem vardı?

Sıktığım dişlerimin arasından, “Temizlerim,” dedim. İçimden annemin erken gelmemesi için dualar ediyordum yoksa burnumdan fitil fitil getirir, üstüne baştan aşağıya evi temizletirdi.

Paytak ama sinirli adımlarım yerde ses çıkarırken Sancak bir adım arkamdan geliyordu. Sanki bugün bir araya gelmememiz için evren işbirliği yapmış gibiydi. Şimdi de bahçeden bağırtı sesleri geliyordu.

Bıkkınlıkla başımı havaya kaldırdım ve içimdekileri isyanla dökmeye başladım. “Neden?” dedim. “Gerçekten merak ettiğim için soruyorum yoksa isyan etmek gibi bir düşüncem yok. Neden?”

Sancak arkamdan kısık sesle kıkırdamaya başladığında dirseğimi karnına geçirmek için kendime çektim fakat ne yapacağımı anladı ve anında gülmeyi keserek geriye doğru kaçtı.

“Neden her şey benim başıma geliyor? Neden tüm manyaklar benim başımda toplanıyor?” Kızların sesi daha da yükselmişti. Sabah olan olaylar, daha sonra eve ayakkabıyla girmem ve daha çok olay yaratacakmış gibi duran içerideki manyak üçlü... “Daha kötü ne gelebilir ki başıma?”

Sancak elini ensemdaki saçlarıma koyduğunda yatıştırmak için sevmeye başladı. “Sakin ol,” dedi. “Fazla abartıyorsun.”

Köşeyi gösterip, “Tüm gün bunlarla uğraşsan sen de varoluşunu sorgularsın!” dedim.

“Üstesinden gelirsin sen.”

Sesler tekrar yükseldiğinde, “Bok gelirim,” dedim.

Söylene söylene masayı kurduğumuz yere doğru yürümeye başladım. Acaba hangisini evden kovsam kafam daha rahat ederdi?

Nur, “Bana bak, terzi!” diye bağırıp küçücük boyuyla Ela’nın üstüne atlamak için hazırlanıyordu. Berkay da gülmek için dudaklarını bastırarak bir yandan Nur’u tutuyor, bir yandan da bizim tarafa bakıyordu.

Berkay ince sesiyle, “Kızlar, sakın olun,” dedi.

Sancak yanımda dikilip çenesiyle Berkay’ı gösterdi. Tavrında ve duruşunda düşmanca tavırlar vardı ve bahçemizde bir oğlan gördüğü için hiç memnun değildi.

“Bu kim?”

“Mahira! Koş!”

Kavgayı izlemeyi kesip bakışlarımı çatık kaşların ve kasılan çenenin sahibine çevirdim.

“Adını biliyor ve sana sesleniyor,” dedi. Hoşnutsuzluğu ve kıskançlığı, birazdan öfkeleneyeceğini işaret ediyordu.

Kıskanması ne kadar hoşuma gitse de Berkay sabah yaşadığımız olayda zaten yanlış anlaşılmıştı. Aynı durumda kalırsa bu kez kurtulması daha zordu.

Ufaktan yürürken aynı zamanda kayıtsız bir ses tonuyla, “Berkay, sınıftan arkadaşım,” dedim. “Bugün beni eve bırakınca ben de yemeğe çağırdım.”

Sancak yanımda bana eşlik ederken, “Neden seni eve bırakıyor?” diyerek bakışlarını üzerime dikti. “Seni ben de eve bırakabilirdim.”

“Evet, bırakabilirdin,” diyerek yeniden durdum ve kıskançlıkla kısılan gözlerine gülümsedim. “Berkay yemeğe kalmak için o kadar ısrar etti ki sırf yakamdan düşsün diye kabul ettim.” Öfkeyle sertleşen mimikleri yanlış tepki vermeden bombayı patlattım. “Kendisi Kartal abime kafayı taktı da.”

“Kartal mı?” dedi. Şaşkınlıktan yüz hatları gevşerken kaşları havaya kalktı.

Yaklaşarak daha kısık bir sesle, “Geçici olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Kartal abimi görünce bu sevdadan vazgeçer.”

“Ha, yani o...”

Ne diyeceğini bilemedi. Ağzı açılıp kapandı. Bu haline bakınca kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

“Berkay erkeklerden hoşlanıyor,” diyerek omuz silktim. “Kızlara karşı aynı duyguyu besliyor mu bilmem ancak durum şu ki Kartal abime ilk görüşte vuruldu.”

“Bizim Kartal’a?”

“Evet,” diyerek omzumla koluna vurdum.

“Kartal’ın bu duygulara karşılık vereceğini zannetmiyorum, Mahira,” dedi. Bakışları hâlâ kızların arasında tampon görevi gören Berkay’ın üzerindeydi. “Biliyorsun, kendisi biraz sinirli. Öğrendiğinde verdiği tepkiden arkadaşını koruman gerekebilir.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Vallahi orası Berkay’ın problemi,” dedim. “Kibarca abimden bahsetmeye çalıştım ancak inanmadı. Gerisini kendi görüp tecrübe etmeli.”

“Haklısın.”

“Gel, tanıştırayım seni,” diyerek Sancak’ın koluna girdim ve onu çekiştirmeye başladım.

Bizimkilerin yanına geldiğimizde ettikleri kavgayı keserek bize bakmaya başladılar. Ela gözlerini devirip, yerine otururken iki deliyle uğraştığı için bıkkın bir şekilde yaka silkti.

Nur’u gösterip, “Kurtar beni şundan,” dedi.

“Ne diye kavga ediyorsunuz?” diyerek boştaki elimi belime koydum.

Ela, “Bu ikisi bir olmuş, benimle uğraşıyor,” dedi. Hâlâ sandalyenin tepesinde duran Nur’u ve yanındaki Berkay’ı gösterdi. “Bu arada, hoş geldiniz.”

Başımı sallarken ayakta olan Nur’a, “Yerine otur,” diyerek kızdım.

“Ne ya?” dedi. “Tek suçlu ben değilim!” Kızıl saçlarını düzelterip omuz silkti. Ardından Sancak’a el salladı. “Hoş geldin, abi.”

“Hoş buldum, Nur.”

Berkay kaş göz yaparak dikkat çekmeye çalıştığında ona doğru döndüm. Sancak’ı işaret edip dudaklarını oynattı. Sancak yanımda

da sırttırken Berkay'ın ne demeye çalıştığını, ondan bahsettiğimizi çoktan anlamıştı. Hatta bakışlarımız kesiştiğinde göz kırptı.

Utanmamaya çalışarak Berkay'ı gösterdim. "Okuldan arkadaşım, Berkay," dedim. Sancak elini uzattığında bu kez onu Berkay'a tanıttım. "Berkay, evet. Sana bahsettiğim Sancak bu. Kaş göz yaparak sormanı da gördü."

Berkay'ın yanaklarına anında kan pompalanırken utana sıkıla Sancak'ın elini sıktı. Arsıza bak! Yakışıklı adam görünce hemen değişiyordu.

"Memnun oldum, enişte," dedi.

"Lan, sessiz olsana! Ne eniştesi?"

Komşuların duyma ihtimali az olsa da telaşla sağıma soluma bakıp kontrol ettim.

Sancak bundan keyif alarak, "Memnun oldum," dedi. Beni kolumdan döndürüp önüne çekti. "Neden? Enişte diyemez mi?"

Yoğun bakışları altında bu sefer utanan kişi ben olunca kolumdan kurtuldum. "Diyebilir tabii," dedim. Ellerimi kollarına yasladım. "Şimdilik kimse bilmiyor diye telaşlandım." Vücudunu geriye doğru itmeye başladım. "Hadi, sen mangalı hazırlamaya başla. Abim şimdi gelir. Bir de etler hazır değil diye bizimle uğraşır."

Sancak onu itmemele eğlenirken, kolumdan tutup beni yeniden kendine çekti ve hafifçe kaldırdı. Burnum çenesine dokunuyordu ve yoğun bakışlarıyla birlikte sıcaklığı içime işledi.

"Arkadaşların var diye kaçmana izin veriyorum ancak gittiklerinde görüşeceğiz."

"Görüşelim," diye fısıldayıp, göz kırparak geriye doğru kaçtım. Bilerek parmaklarımı yanağına sürttüm.

Sancak gözlerini kapadı. İçini çektikten sonra arkasını dönüp mangalı almaya gittiğinde Berkay omzumu tuttu ve beni kendisine doğru çekerek sallamaya başladı. "Ne yakışıklı bir adam!" dedi. "Eğer kaçırsan gözlerini oyarım, arıza."

"Bırak be!" diyerek kollarına vurdum. "Kaçırmaya niyetli gibi mi görünüyorum?"

"Orasını bilmem. Sabah gelen oğlan da iyiydi ama esmer dedin mi akan sular durur."

Arsız arsız sırtıttığında sırtına sertçe şaplak attım.

“Hayal kurmaya kalkma, elimin tersini yersin,” diye çemkir-dim ve kıskançlıkla kolunu çimdikledim.

Berkay kolunu çekerek, “Al, senin olsun, manyak,” dedi. “Ko-lumu kopardın.”

“Tabii benim olacak,” dedim. Zaten işyerinde başıma bela ola-cağını belli eden Sertap vardı. Bir de üstüne bu manyakla uğraşa-mazdım. “Sancak kalp Mahira.”

***

Abim ve Sancak üzerine düşen yemek pişirme işlerini yapmış-tı. Biz de mezelerle tatlıları almış, çok güzel bir sofraya kurmuştuk. Kartal abim işinden dolayı geç geleceği için sofraya şimdilik bizden oluşuyordu.

Kare masanın karşısında erkekler otururken Sancak’ın hemen karşısında ben vardım. Yanımdaki Ela da abimin karşısında oturu-yordu. Akşamımız keyifli ve güzel geçiyordu. Yemekler son derece lezizdi.

Abim giden Berkay’ın arkasından, “Kartal’a vurulmuş bu. San-cak anlattı,” diye fısıldadı.

“Öyle öyle,” diyerek etimden bir parça ağzıma attım. “Abim gelince ne olacağını hiç bilmiyorum.”

Tabağına biraz daha salata alan abim sırtıttı. Bugün kendini kardeşleriyle uğraşmaya vermişti.

“Desene ortalık karışacak,” dedi ve ardından bir kahkaha pat-lattı.

Yanımda kıpırdanıp, abimi gözlerinde parıltıyla izleyen Ela’ya bakarak boğazımı temizledim ve yeniden yakışıklı abime döndüm.

Sancak’la bizim aramızdaki yaş farkı, Ela’yla Volkan abim ara-sında da vardı ve ikisi de birçok yönden birbirine benziyordu. Yaş farkını kafalarına takıyorlar mıydı bilmiyordum ancak abimle ar-kadaşımı yakıştıırıyordum. Bu yüzden ağızlarını arayıp birbirlerine karşı ne hissettiklerini öğrenmem gerekiyordu. Diğer bir nedense birinin çıkıp abimi başımızdan alması gerekiyordu.

“Gülme öyle,” diyerek işaretparmağımı salladım. “Sen de bi-

rini sevdiğinde neler olacağını göreceğiz.” Daha sözümü bitirmeden, içeceğini boğazına kaçırarak öksürmeye başladı.

Hemen yanında oturan Sancak gülerek, abimin sırtına vururken aklından geçen intikam planlarını okuyabiliyordum. Bu erkekler niye böyleydi?

“Helal Volkan, helal.”

Masadaki peçetelikten bir yaprak alarak uzattım. “Ne oldu, abi?” Peçeteyi uzatırken, çaktırmadan yanakları kızaran Ela’ya bakıyordum.

Elimdeki peçeteyi kapıp, “Elinin körü oldu, Mahira!” dedi.

“Ayıp be!”

Abim hâlâ öksürürken bakışlarım bir an masanın diğer köşesinde takılan Nur’a kaydı. Korku ve şaşkınlıkla açılan gözleri Sancak’ın arkasına odaklanmıştı.

Anlamayarak, kaşlarımı çatıp baktığı yere döndüm ve buzdan beter bir soğukluk anında başımdan aşağıya dökülürken kızgın cehennem sıcağı ise karnıma doğru yüklendi.

Gördüklerime inanamayarak, gözlerimi kapayıp açtım. Yanlış görüyor olamazdım. Nur’a şokla baktığımda o da hâlâ aynı yere bakıyordu.

Sesim içime doğru kaçarken arka bahçemize giren Emre’yi gördüğümde yerimden fırladım ve tedirginlikle titreyen ellerimi masaya sabitledim. Bakışlarım öksürük krizine girmiş abimle ilgilenen Sancak’a döndüğünde yerimde kıpırdanıp durdum. Birbirlerini görmemeleri gerekiyordu.

Elimi zorlukla nefes aldığım boynuma koydum ve tam o sırada, böyle anlarda imdadıma yetişen çılgın beynim işlemeye başladı.

Ela’nın omzunu tuttuğumda, kız şaşırarak bana baktı. Bakışlarım bahçenin korkuluğundan aşağıya atlayan Emre’yi gösterdim.

Gözleri şaşkınlıktan resmen pörtlerken, “Ne?” dedi.

“Kalk kalk,” diye telaşla fısıldayıp sandalyemin üstüne çıktım ve aynısını yapması için kızlara resmen elimle şiddet uyguladım.

Ela ve Nur dediğimi yapıp, sandalyeye çıkarken abimle Sancak anormal tepkimizi fark etmiş olacak ki birbirleriyle uğraşmayı kesip bize döndü.

Abim peçeteyle ağzını silerken, “Ne yapıyorsunuz siz?” dedi.

Kızlarla ağzımız bir karış açık birbirimize bakarken durum son derece komikti. Ela’yı kaldırmak için tuttuğum yakası hâlâ elimde, dirseğim Nur’un kafasının üstündeydi. Nur sağa sola elini sallıyordu.

Telaşla lafa atlayıp, “Gösteri yapıyoruz,” dedim.

Göz ucuyla Emre’ye baktığımda arkasından bahçeye giren Berkay’ı gördüm. “İndir onu!” diye bağırdım. “Götür!”

Sancak kaşlarını çatıp öne eğildi. “İyi misin Mahira?” diye sordu.

Sesindeki endişe kafayı yememden korkmasından kaynaklıydı ve son derece haklıydı. Bu işin içinden çıkamazsam hepten tımarhaneye yatırılacaktım.

“Gösteri dedim ya!” Daha sonra Berkay’a doğru, “Lan, hadi!” diye bağırdım.

Ela, “Gösteri gösteri,” diye destek olurken abimle Sancak birbirine baktı ve ikisi de önümüzde duran bardakları alıp kokladı.

Yine kafayı bulduğumuzu düşünüyorlardı. Aslında korkudan keçileri kaçırabileceğimizin farkında değillerdi.

Berkay sonunda önünde yürüyen adamı görmüş olacak ki telaşla sağına soluna bakındı. Yerden mangal için kesilip bırakılan ancak parçalanmayan odunlardan birini alırken gözlerim daha da kocaman açıldı.

Emre, abimlere bakarken bakışları onu izlediğimi anlamış olacak ki bana döndü. Seslenmek için ağzını araladığı an Berkay elindeki odunu adamın kafasına geçirdi.

Emre yediği darbeyle gözleri kocaman açılıp arkaya doğru sendeledi. Yere düşerken çıkacak olan sesi bastırmak için kendimi feda ettim ve karga gibi sesimle bas bas bağırarak şarkı söylemeye başladım.

“Benden çekiniyormuşsunnn. Bana göre değil hiç, diyormuşsunnn. Çok baskın, çok iddialı. Fazla popüler buluyormuşsunnn.”

Sancak’la abim sesimden dolayı yerlerinden sıçrayıp kulaklarını kapadı. Nur ve Ela da yüzlerini buruşturarak geriye kaçtı.

“Peki, benim de bir kalbim olduğunuuu, senin aşkınla dolduğunuuu, göz göze gelince mahvolduğumuuu, gerçekten mi görüyorsunnn?”

Emre geriye doğru birkaç adım sendeledi fakat düşmediğinde, ağlamaklı şekilde şarkımı söylemeye devam ettim.

“Düşmediii!” diye resmen yırtınarak bağırdım.

Berkay telaşla ağzına götürdüğü ellerini bağırmamla birlikte aşağı indirdi. Kafayı yiyerek ileri geri gitti. Yere çöküp başını sallamaya başladığında, “Bir daha!” diye bağırdım. Sancak’la abim arkasını dönmesin diye ekledim. “Nakaratı diyorum.”

“Abiciğim, iyi misin?” diyen abim telaşla aldığı bardağı yerine bırakırken, yüzünü resmen tiksinererek geriye çekti.

“Tekrar vur! Yani vurursam iyi olacağım.” Masaya eğilerek bardağımı abimin elinden kaptığımda zavallı adam hâlâ endişeyle bana bakıyordu. “Lan!”

Berkay sonunda kendisine seslendiğimi anlamış olacak ki daha büyük bir telaşla ayağa kalktı ve elindeki odunu arkasını dönmek üzere olan Emre’nin kafasına bir daha vurdu.

Bu sefer sağlam darbe alan Emre pat diye yere düştüğünde abimle Sancak tam arkasını döneceklerdi ki kızlarla bağırmaya başladık.

“Sabredemiyorsunnn. Fark edemiyorsunnn. Hissedemiyorsunnn. Garanticisin ve korkuyorsunnn!”

Arkalarını dönmeden yeniden bize odaklandıklarında Ela’yla birlikte sallanıp dans etmeye başladık. Ellerimizi öne uzatıp tekrar kollarımızın üzerinde birleştiriyorduk.

“Sancak ve abi, sorarım size!” diye bağırdım.

“Korkuyorum ama ne soracaksın?” diye sordu abim.

“Ne sorayım?” dedim.

“Soracağım dedin ya Mahira,” diyen Sancak korkuyla ayağa kalkıp yanıma gelmek istedi.

Tekrar can havliyle, “Otur yerine!” diye bağırdım. “Sakın kalkma!”

Adam neye uğradığını şaşırarak kalktığı yere oturdu. “Neler oluyor?” dedi panikle.

Ağlamaklı bir ifadeyle başımı salladım. “Size Ela’yla bir sürprizimiz var,” dedim. “Kapayın gözlerinizi.”

“Sürprizimiz mi var?”

Ela başını aniden benim olduğum tarafa çevirdiğinde kolunu çimdikledim ve abimlerin arkasında olanları ima ederek, “Var ya!” dedim.

Aklı başına yeni gelmiş olacak ki, “Evet, var,” dedi.

“Mahira, abiciğim, korkutuyorsun beni.”

Abimin kısık ses tonu gerçekten korktuğunu belli ediyordu.

“Kapayın gözlerinizi yoksa bu garip davranışlara devam ederim!” diye tehdit ettim.

“Garip olduğunu kabul ediyorsunuz yani?”

“Kapayın!”

Sancak yüksek sesimden dolayı yüzünü buruştururken, inadımı bildiği için Volkan abimin omzuna vurarak gözlerini kapadı. “Kapa gözünü Volkan yoksa kardeşin sabaha kadar devam eder,” dedi.

Abim resmen daha fazla tiksinememiş gibi baştan aşağıya beni süzdükten sonra, “Doğru,” diyerek gözlerini kapadı.

Anında Nur’a dönerek telaş içinde olan Berkay’ı işaret ettim. “Götürün şunu yoksa...” diye fısıldadım.

Nur sandalyesinden inerken, “Boku yedik mi?” diye sordu. “Bu işten de sıyrılırsak kanka, dizimi kırıp evde oturacağım.”

Abim, “Ne fısıldaşıyorsunuz?” diye sordu.

“Ne sabırsız insansın, sabret!” diye bağırdım.

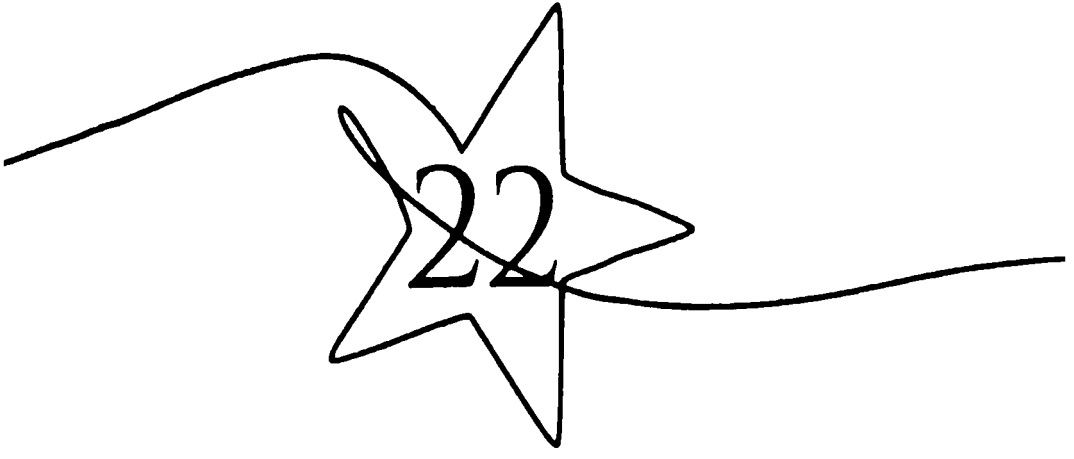
Nur artık başımızı sürekli belaya soktuğumuz için alışmış olduğundan koşturarak Berkay’ın yanına gitti ve yerde sallanan oğlanın ensesine şaplak attı. “Ayağa kalk, çaylak,” dedi.

Sancak şüphelenerek, “Mahira, gözlerimi açacağım. Neler oluyor orada?” dedi. Tek gözünü açmaya kalktığı anda ağlamaklı bir ifadeyle burnumu çektim.

“Gözünü açıp sürprizimi bozacak mısın?” dedim.

Nur yerde sallanan oğlanı zar zor ayağa kaldırarak Emre’nin kollarından tutması için çekiştirmeye başladı. Öyle profesyonel tavırları vardı ki gören her gün adam kaçırıyor sanırdı. Birlikte Emre’nin ellerini tutup mutfığa doğru çekiştirmeye başladıklarında aynı anda bahçe kapısının açılma sesi duyuldu.

Ela’yla birbirimize bakıp, korku dolu gözlerle arkamıza dönerken, “Allah şimdi belamızı verecek!” dedim.

Bahçe kapısı kilitlenirken hâlâ Emre'yi çekiştiren Nur ve Berkay'a baktım. Acele etmeleri için yerimizde zıplayıp, el kol hareketi yaparak sessiz çığlıklar atıyorduk. Resmen yakalanmamıza saniyeler kalmıştı ve şu durumda bile yeterince rezil olduğumuzu düşünüyordum. Özellikle Sancak'ın karşısında rezil olmuştum. Adam zaten tahtalarımın eksik olmasından şüpheleniyordu, şimdi kesin emin olmuştu.

Telaşla karışık korkuyla birlikte bir önüme, bir arkama bakarken sonunda Emre'nin sürüklenen bacakları köşeyi döndü ve aynı saniyelerde gelen kişi de köşeyi döndü.

Elindeki poşetleri havaya kaldırıp, el sallarken, "Sürpriz!" diye bağırdım. Sancak'la abim gözlerini açıp, ışığa alışmak için beklerken, sandalyemden aşağıya inip koşmaya başladım. Hayatımda bu kadar yakalanmaya yaklaştığım çok az an vardı ve az kalsın tansiyonumla birlikte yerlerde sürünecektim.

Sancak arkamızdaki kişiye bakarken abim de kafası karışmış bir halde, "Bu mu sürprizin?" dedi.

"Canım, Kartal abim!" Üzerine atlayıp boynuna sarıldığımda abim şaşkınlıkla olduğu yerde durdu. Bir bize, bir abimlere bakıyordu. Bozulmuş ve alınmış gibi yaparken, köşeden her biri çıkıp elime en iyi oyuncu ödülünü bırakabilirmiş gibi hissediyordum. "Daha iyi ne sürprizi olabilir?"

Kartal abim havada kalan kollarını omzuma dolarken olanlardan habersiz, "Sen beni mi özledin, sıpa?" dedi. "Yetişmeye çalıştım ama son anda arkadaşlardan biri rahatsızlandı."

"Özledim tabii, canım abim," diye daha sıkı sarılırken yerimde iki yana sallandım. Bizimkiler Emre'yi güzel bir yere saklamışlarsa

iyiydi. Yoksa uyandığı zaman yakalanmamız an meselesiydi. “Sensiz lokmalar boğazımdan geçmedi.”

Volkan abim, “Boğazından geçmedi mi?” diye sorarken şaşkın bakışlarını utanmasam yalayacağım tabağıma çevirdi. Sancak’a dönüp tek kaşını kaldırdı. “İyi ki boğazından geçmedi yoksa cebindeki delikleri sayamazdık.”

Sancak gözlerini kısarak, şüpheli bakışlarını bize çevirip arkasına döndü. Boş olan alanı taradıktan sonra önüne döndü. Hâlâ sürprizi anlamaya çalıştığını biliyordum ancak bu sefer zeki beyninin çalışmaması gerekiyordu. Bugün itibarıyla Emre denen beladan kurtulacağımızı düşünüyordum. Kimse bugün başına gelenlerden sonra öylece peşimden koşacak kadar aptal olamazdı.

Başımı abimin göğsünden kaldırdım ve mızızlanarak, “Senin gelişine sürpriz dedik diye Volkan abim kıskanıyor,” dedim.

Abim, Volkan abime laf atmaya dünden hazırды. “Çocukken de kıskanırdı bu beni,” dedi.

“Ben mi? Hadi oradan,” diyen Volkan abim alayla güldü ve bakışları hâlâ sandalyede dikilen Ela’ya kaydı.

Ela üzerinde gezinen bakışları fark ettiğinde utanarak çıktığı sandalyeden aşağıya indi. Otururken yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Zavallı kız, benim çılgın maceralarım yüzünden ikinci kez abimlere rezil oluyordu. Üstüne Volkan abimden de hoşlandığını düşündüğüm için iki katı rezil oluşuna daha çok üzülmuştüm.

“Kıskanıyor, haklısın,” dedim. Üzerimizdeki şüpheleri ortadan kaldırmamanın tek yolu Kartal abimle Volkan abimi birbirine düşürüp aradan sıyrılmaktı. “Biliyorum.”

Kartal abim yanağımdan makas alırken kahverengi gözleri ilgiden dolayı parıldıyordu. “Nasıl da hatırlıyor benim güzel kardeşim,” dedi.

“Hadi be oradan! Mahira bizim küçüklüğümüzü nasıl hatırlasın? Uydurma,” diyen Volkan abim sinirlenerek ayağa kalktığı anda ortam pek de iyiye gitmiyordu.

“Aa ama abi! Senin gibi bir insana güzelim Türkçemizi mahvetmek yakışıyor mu?”

Ben de ortalık karışsın istemezdim ama bizimkilere zaman kazandırmamız gerekiyordu.

“Onun güzel Türkçesi bana kadar abiciğim,” diyen Kartal abim de sanki bugünü bekliyormuş gibi içindekileri dökmeye başladı.

“Kartal, sinirlendirme beni.”

Sancak ayağa kalkarak abimin omzundan tuttu. “Sakin olun, akşamımızı mahvetmeyin,” diye kızarak abime oturması için çenesiyle sandalyesini gösterdi. Sonra Kartal abimle bana döndü. Ortamı kızıştırdığım için yüzündeki kızgınlığın asıl sahibi bendim. “Geçin, oturun siz de.”

“Otururuz, niye oturmayalım?” Abimin beline sarılmış haldeydim. Birlikte yemek masasına doğru yürümeye başladık. “Söyle bakalım, Kartal Ayazkan. Bugün kimi dövdün?”

Abim bakışlarını aşağıya indirirken gözlerindeki kaçamak bakışı gördüm. Kesin yine biriyle kavga etmişti ve çaktırmamaya çalışıyordu ancak benden kaçmazdı.

“Şşt! Karıştırma oraları, kız.”

Kıkırdayarak, “Tamam, sustum,” dedim ve işaretparmağımı bastırdığım dudaklarımdan çekerken göz kırptım. “Sırrın sırrımdır.”

“Eyvallah,” diyerek elini göğsüne koydu.

Abimi taklit ederek, elimi göğsüme koyup başımı eğdim. “Eyvallah, abiciğim,” dedim.

Sancak, “Aranızda fısıldaşmayı kesin ve oturun,” dediğinde ufaktan sinirlendiğini görmemek için kör olmam gerekiyordu. Bu akşamı güzel geçireceğimizi söylemiştik ancak işler gittikçe kördüğüm oluyordu. Dahası, içeride bir adet baygın Emre ve bahçede sinirlendikleri zaman birbirinden acımasız olan üç erkek vardı. Kısacası, bu işin içinden çıkamayıp yakalanırsam ölümlerden ölüm beğenmem gerekiyor.

“Oturalım ama benim elimi yıkamam gerekiyor.”

Kartal abime bakıp, “Ne?” diye bağırdım.

Şu an kimse benden önce içeri giremezdi. Kabul etmemin imkânı yoktu.

Abim sesimin yüksekliğinden dolayı yüzünü buruşturdu ve gerçekten anlamadığımı düşünerek tane tane açıklamaya başladı. “Hani dışarıdan geldim ya, abiciğim. Ellerim pis.” *Anlat abi, anlat da hiçbir açıklama karın ağrımı geçirmez.* “Karnımı doyurmadan önce ellerimi yıkayayım.”

Anlayıp anlamadığımı kontrol etmek için mimiklerimi incelemeye başladığında Sancak karşı taraftan olaya müdahale etti. "Anladı o, anladı da bu akşam bir gariplik var kendisinde," dedi.

Ne diyeceğimi bilemeyerek Sancak'a baktığımda geniş omuzlarını arkasındaki sandalyesine yaslamıştı. Bir elini masanın üzerinde yumruk yapmışken şüpheyle kısılan bakışları Mahira'yı ne kadar iyi tanıdığını anlatıyordu. Göğsümde gittikçe büyüyen korkuya kapılmamak için gülümsemeye çalıştım.

"Neden yıkamak istediğini biliyorum tabii ki," dedim. Tek gözüm Emre'nin sürüklendiği yerdeydi. "Nur ve okuldan başka bir arkadaşımı tuvalete gitti. Sizi tanıştırmadan önce öyle kapıda karşılaşıp şaşırma diye dedim." Yalan söylemekte bir dünya markası olmuştum resmen. "Ben gidip bir kontrol edeyim de öyle git, olur mu?"

Kartal abimin kaşları şaşkınlıktan yukarı kalktı. "Ha, tamam," dedi. "Anladım. Sen git, arkadaşlarını kontrol et tabii."

"Gidip geleyim ben," dedim ve abimi masaya doğru itekledim. "Hadi, otur sen." Daha sonra Ela'ya kaş göz yaparak peşimden gelmesini işaret edecektim ancak Volkan abime hayran hayran bakmakla meşguldü. Ben can derdindeydim, hanımefendi abimin derdindeydi.

Boğazımı temizleyerek, "Elacığım," dedim.

Yerinden sıçrayıp kızaran yanaklarıyla, "Efendim, Mahira?" dedi.

"Gelsene benimle."

"Geleyim," diyerek, çabucak yerinden kalkarken sarı saçlarını kızaran yanaklarının üzerine kapadı. Hızlı adımlarla yanıma geldiğinde, üzerindeki kazağın duruşunu uzun parmaklarıyla çekip düzeltti.

"Daldın bakıyorum," dedim. Ufaktan gözlemlerimi de kaosun içine sokuşturdum ya, helal olsun bana! "Ama kime?"

"Hiç kimseye."

"Hı hı," deyip yürümeye başladığımda büyük abim olacak adama da gözlerimi kısıp baktım. "İnandım ben de."

"Mahira!"

"Sakin ol, çaylak," dedim. Daha fazla üzerine gidip kızarmasını zevkle izlemek isterdim ancak Kartal abim her an yerinden fırla-

yacak gibi duruyordu. “Masayı sana emanet ediyorum. Kimseyi içeri gönderme.”

“O iş bende,” diyerek usulca başını salladı. Çaktırmadan omzunun üzerinden arkasına baktı. “Bence bir işler peşinde olduğumuzu düşünüyorlar.”

“Özellikle Sancak,” derken arkası bize dönük adama baktım. Sanki her hareketimi ezbere biliyor, yüzümdeki değişimlerin ne anlama geldiğini anlıyordu. Sancak’a karşı açık bir kitap olmak rüylerimi diken diken ediyordu. Endişeyle, “Bugün bu işten sıyrılmam gerekiyor yoksa yandım,” dedim.

“Emre’yi arka bahçenize gömer bunlar,” derken, kendi kendine konuşup bir yandan da korku dolu gözlerle kendi aralarında konuşan üç adama bakıyordu. “Nereden çıktı bu adam?”

“Cehennemin dibinden bugün çıkmaya karar vermiş, şerefsiz! Hayır, anlamıyorum. Bu nasıl bir cesaret?” Sinir, sinsi bir yılana dönüşüp boğazımdan yukarı tırmanıyor, en tehlikelisi zihnime daha sonra başıma iş açacağını bildiğim tehlikeli planlar sokuyordu. “Şu salağı kimse görmeden göndermem gerekiyor. Daha sonra bir daha karşıma çıkmaması için yoğun tehdit içeren bir konuşma yapacağım.”

“Hadi bakalım, arkadaşım,” diyerek kolumu sıktı. Güven veren gülümsemesini ortaya koydu. Gözlerinde her zaman olan sıcaklıkla, “Yanımdayım,” dedi.

“Biliyorum,” dedim ve gitmesi için başımla işaret ettim. “Hadi, yanlarına git yoksa daha fazla şüphelendireceğiz.” Ela başını sallayıp, masaya doğru ilerlerken ben de içeriye doğru koşturmaya başladım.

Açık bıraktıkları mutfak kapısının önünde ayakkabılarımı çıkarıp kendimi içeriye attım ve kapıyı arkamdan kapadım. Stresten dolayı terleyen ellerimi pantolonuma sürdüm. Vakit kaybetmeden, mutfaktan dışarı fırlarken yalnız bıraktığım ikilinin ne işlere kalkıştığının korkusu içindeydim. Nur’u biliyordum. Söz konusu ikimizin problemi olduğunda, o problemten kurtulmak için her şeyi yapabilirdi. Emre’yi arka bahçeye gömebilirdi ya da adamın bedenini parçalara ayırıp, tualete atarak sifonu üzerine çekebilirdi. Yola atıp öylece bırakabilirdi. İşin içinde Nur olduğu zaman ihtimaller çoğalıyordu.

Berkay'ı da stresten dolayı bir kenarda baygın bulabilme ihtimalim çok yüksekti. Sesimi evden dışarıya çıkmayacak bir şekilde yükselterek, "Neredesiniz?" diye bağırdım. "Nur! Berkay!"

Koridorda durmuş, merdivenlerden yukarı bakarken bir yandan da salona bakıyordum. Ancak sol taraftan gelen itiş kakış ve düşme sesiyle birlikte endişeyle bakışlarımı alt kattaki banyomuza çevirdim. Her şeyin olabileceğini kabul ederek o tarafa yürüdüğümde banyonun kapısı açıldı. Önden elebaşı olduğu çok açık olan Nur, karmakarışık kırmızı saçlarıyla çıktı ve nefes nefese ellerini dizlerinin üzerine bırakıp soluklanmaya başladı.

"Öldüm, kanka."

Berkay, Nur'dan pek farklı olmayacak şekilde banyodan çıkıp kapıyı kapadı. Alnında parlayan ter damlalarını buradan görebiliyordum. Gözbebekleri şoktan dolayı kocamandı.

"Katil mi olduk?" diye sordu.

Şaşkınlıkla, "Öldü mü?" diye sorarken kapının arasından görünen iki tane bacağa baktım. Koşarak Berkay'ın yanına gittiğimde kafasına çok sert vurmaması için dua ediyordum.

Berkay geçmem için kapıyı açtığında Nur, "Bayıldı ya," dedi.

Üçümüz birlikte arka arkaya banyoya girip kapıyı arkamızdan kapadık. Üst kattakine göre daha küçük olan banyoda sıkışarak yerde yatan Emre'nin bedeniyle bakışmaya başladık. Nur kısa lavabonun önüne gidip, kollarından destek alarak bedenini yukarı çekti ve beyaz mermerin üzerine oturdu.

Mavi halının üzerinde gözleri kapalı olarak yatan oğlana bakıp sinirli bir şekilde ayağımla bacağına vurdum.

"Öldün mü lan?"

Berkay, "O nasıl soru, Mahira?" diye yakındı. "Kalkıp *evet, öldüm, bir zahmet ruhuma okuyun*, diyecek, değil mi?"

Delirmiş bakışlarına kahkaha attığımda oğlanın rengi daha da gitti. "Endişe etme, bizim başımıza mutlaka böyle şeyler gelir," derken Nur'a destek vermesi için baktığımda hevesle başını salladı.

"Evet evet."

"Ama benim başıma gelmez," diye kısa bir çığlık attı. "Niye size yemeğe geldim ki?"

Yere çöküp Emre'nin nabzına bakmak için birleştirdiğim parmaklarımı boğazının altına yerleştirdim. Kalbinin atışını hisset-

tiğimde sırf sinirimden Emre'nin yüzüne bir tokat yapıştırdım. Onun yüzünden gecemiz mahvolmuştu.

“Yaşıyor, it.”

Berkay, “Süper! Uyandırılım da evine gönderelim, hadi,” diyerek yaklaşmıştı. Öldürücü bakışlarımı yüzüne diktim.

“Saçmalama! Sonra kalkıp soluğu abimlerin yanında alsın. Bu geri zekâlıyı evden çıkarmamız lazım.”

Nur, “Abinler bahçedeyken mi?” diye sorarken korkutucu bir sakinlikle bacaklarını sallıyordu. “Sancak abi hemen anlar. Adam zeki,” diyerek omuz silkti.

“Peki, sen niye bu kadar sakınsın?” diyerek ayağa kalktım. “Şimdiye kadar elli kere kaçman gerekiyordu.”

Omuz silkti ve aynaya bakıp kızıl saçlarını düzeltti. “Senin mevzun olmasaydı eve çoktan gitmiştim bile,” dedi.

“Ama bu neden sakın olduğunu açıklamıyor.”

“Kanka, bana sonradan yüklenecek. Şimdilik olayın ciddiyetini kavrayamadım,” diyerek kahkaha attığında gözlerimi devirdim. Aramızda kafası sağlam olan tek bir kişi yoktu.

“Mahira!”

“Kim bağırdı?” diye başım aceleyle ikisine giderken aslında içlerinden kimin bağırdığını biliyordum.

Nur, “Abin,” dediğinde Berkay lafa atlayıp, “Kartal mı?” diye sordu.

“İkisinden biri işte,” diye azarlayıp, kapının kolunu tutarak banyodan dışarı fırladım. Nur da hemen arkamdan çıkınca göğsü sırtıma çarptı ve birlikte öne doğru sendeledik.

Salonun girişinde durarak rol yapmak için birbirimizi iteklemeye başladık.

“Belanın kokusunu aldın mı kanka?”

“Mahira?” Kartal abim tekrar mutfaktan seslendi. “Bakmadın mı hâlâ?”

“Gel abi, buradayız.”

Nur’la telaş içinde birbirimize bakarken, kızıl kafasını iki yana sallayıp dizlerine vurdu. “Yandık,” dedi.

Kendimi işaret ettim. “Ben bitti demeden bitmez!” dedim.

Abimin adım sesleri mutfaktan bulunduğumuz yere gelirken

sallanmaya başladım. Stresten yine karnımda şiddetli ağrılar başlamıştı.

Kartal abim kaşlarını çatarak içeri girdiğinde üzerine giydiği montu çıkarmış, altına giydiği gömleğinin kollarını yamuk bir şekilde katlamıştı.

“İşiniz bitmedi mi abim? Karnım aç, yemek yiyeceğim,” diye yakındığında acil durum sinyalleri yanıp sönmeye başlamıştı. Karnı aç bir Ayazkan, çok tehlikeli olabilirdi.

“Bitti abi, girebilirsin.”

“Haber versene kızım,” diye söylene söylene az önce çıktığımız banyoya yürüdüğünde durdurmak için bağırdım.

“Orası değil!”

Abim ani çıkışımdan dolayı sıçrayarak, “Ne bağıırıyorsun?” dedi.

Tam o sırada Kartal abimin sesini tanımış olacak ki Berkay kapıyı açtı. Yüzünde şapşal bir gülümsemeyle kapıda dikilirken yakalanmamıza neden olacak yanlış bir şey yapmasın ve abim içeri girmesin diye dua ettim.

“Abi, oraya girme. Berkay ishal olmuş,” dedim. Aklıma başka bir şey gelmemişti.

Berkay çığlık çığlığa, “Ne?” diye bağırdı.

Nur şaşkınlıktan kahkaha atmaya başlamıştı.

Hiçbir olaydan haberi olmayan gariban abim, “Ha?” dedi.

“Motoru bozmuş anlayacağın. İçerisi fena kokuyor,” diyerek elimi burnumun ucunda salladım. “Klozet açılsın diye ardı ardına üç kere sifona basmış, düşün.”

Berkay dediklerimin şokuyla gözleri kocaman açılırken kapıyı aniden yüzümüze kapadı. Nur’un kahkahalarına içeriden inleme sesleri karışıyordu.

“Durum fena, abi,” diyerek, dudağımı ısırıp başımı salladım.

“Çocuğu rahatsız etmeyelim o zaman,” diyen abimin ses tonunda tikslenmeyle birlikte acıma vardı. Berkay da fark etmiş olacak ki daha sesli inlemeye başladı. Nur anıarak gülüyor, yerlerde yuvarlanıyordu.

Abim eliyle yanına çağırıp, “Mahira, sana bir şey soracağım,” dedi.

“Sor, abi,” diyerek yanına yaklaştım ve merak dürtüm sanki çok rahatmışız, banyoda baygın yatan bir adam yokmuşçasına üste çıktı.

Kimse duymasın diye yaklaştı ve kulağıma eğilerek, “Volkan bahçede garip garip imalarda bulundu,” diye utana sıkıla fısıldarken, çaktırmadan Nur’a baktı.

“Ne konuda?”

“Sessiz ol,” diyerek parmağını dudağına bastırdı ve yüzündeki korkuya benzettiğim ifadeyle banyo kapısını gösterdi. “Bunun bana ilgisi yok, değil mi?”

“Ay, saçmalama abi,” diye göz devirirken arkamdan abimin göremeyeceği şekilde parmaklarımı birleştirdim. Abimin bakışları rûm gece Berkay’ın üzerinde olursa Emre’yi kaçıramazdık.

Abim geri çekilip gözle görülür bir rahatlıkla, “Ha, iyi,” dedi. “Ben yanlış anlamışım.”

Bunun ihtimalinden bile korktuğunu anladım. Zavallı abim, gerçekleri öğrendiğinde Berkay’dan ya kaçacaktı ya da ondan vazgeçsin diye eşek sudan gelene kadar dövecekti.

“Aynen öyle, abi,” dedim. Daha sonra mutlaka doğrusunu söyleyecektim.

Yani.

Umarım.

“Üst kattaki banyoya çıkayım o zaman,” diyerek yanımdan geçti. Ellerimi öne uzattım ve merdivenleri çıkana kadar peşinden gölge gibi takip ettim.

“Çık, güzel abim, çık.”

Merdivenlerden gözden kaybolana kadar arkasından baktım ve banyonun kapısını kapadığında çıkan sesi duyana kadar korkuluklardan sarkarak bekledim. Sesi duyduktan sonra hızlıca çıktığım iki merdivenden aşağıya inip hâlâ gülen Nur’a döndüm. “Acilen Emre’den kurtulmamız gerekiyor,” dedim.

Sesimi duyan Nur son kıkırtılarından sonra aniden ciddileşti. Gözlerini kısıp, “Nasıl bir kurtulmadan bahsediyorsun?” dedi.

Nur’u taklit ederek, “Aklında neler var?” dedim.

“İki alt mahalledeki boklu dereye atalım bence,” dedi.

“Layık olduğu yerde boğulup gitsin.”

“Aynen öyle, kanka. Hak etti, puşt!” diyerek kollarını göğsünde birleştirdi ve kızıl saçlarıyla küçük bir tehlikeli bombaya dönüştü.

“Mantıklı,” dedim. Kafama yatmadığını söyleyemezdim ancak

derenin taşması ve Emre'nin boğulma ihtimali bir noktada beni korkutuyordu. "Off, olmaz. En iyisi yol kenarına falan bırakalım."

"Tabii evden çıkarabilirsek."

Banyoda unuttuğumuz Berkay aklıma geldiğinde gözüm kapıya takıldı ancak içeriye girme cesaretini göze alamadım. Özellikle abime karşı rezil ettikten sonra ağızından başka laflar kaçarsa iş başka yerlere gidebilirdi.

"Kanka, Berkay'la sen ilgilensene."

Nur başımın ucuyla gösterdiğim kapıya baktıktan sonra tekrar gözlerinden yaş gelinceye kadar gülmeye başladı. "Yazık çocuğa," dedi. "Nasıl sattın iki dakikada?"

Gıcık olarak ters ters yüzüne baktım. "Tencere dibin kara, seninki benden kara," dedim.

"Doğru kanka ama herkes bana alıştı, biliyorsun," dedi.

"Aklıma gelen başka bir kurtuluş yolu yoktu," diyerek omuz silktim. "Ayrıca Berkay'ı biliyorum, ağzında bakla ıslanmaz."

"Neyse. Sen de içeri git yoksa başka olası bir tehlike her an mutfak kapısından içeri girebilir," diyerek arkamda kalan mutfak işaret etti ve banyo kapısının önüne geçti.

Elinin tersiyle kapıya vurduğunda Berkay kapının arkasından, "Canını seviyorsan gelme, Mahira!" diye çığlık çığlığa bağırdı.

"Sus be!" diye karşılık verdim. Nur içeri girmek için kapıyı açtığında arkamı dönüp hızlı adımlarla mutfak doğru ilerledim. Kapıdan içeri girdiğimde aynı anda mutfak kapısı açıldı ve sanki evren bugün bana düşman olmuşçasına Sancak mutfak kapısında göründü.

Yerimde aniden durarak üstümü başımı düzelttim. Sancak içeri girip arkasından kapıyı kapadığında tek kaşını kaldırdı ve yakışıklı yüzüne oturan gölgelerle, "Ne işler karıştırıyorsun, Pinokyo?" dedi.

Alınarak kaşlarımı çattım ve kalçamı tezgâhın yanına yasladım. "Yine Pinokyo mu oldum?" dedim.

"Gizli gizli işler karıştırdığında hep Pinokyo olacaksın," diyerek yanıma doğru ilerlediğinde kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Bir şey karıştırdığım yok. Nereden çıkarıyorsun?"

"Öyle mi?" Tek kaşını kaldırdı ve iyice yanıma yaklaşarak gözümün önündeki saçları çekti. Kulağıma doğru eğilip, "Nedense hiç inandırıcı gelmiyor," diye fısıldadı.

“Çünkü...”

“Çünkü ne, Mahira?”

Parmaklarının tersini yanağımda gezdirirken kirpiklerim birbirinin üstüne düşmek için ağırlaşıyordu. Sancak zaafımı anlamışçasına yaklaştığında soluğu boynuma dokunuyordu.

“Konuşmayacak mısın küçük kız?”

“Küçük kız mı?” diye sordum ve parmaklarım onu aksine inandırma isteğiyle kıvrılıp, bükülerek havaya kalktı ve doğrudan Sancak’ın ensesine yol aldı.

Boyumun yetmesi için parmak ucumda yükseldim ve göğsüm göğsüne çarptığında parmaklarımı önce ensesinin dibindeki saçlara dolayıp tenini okşadım. Sancak’ın nefesi ağırlaşırken, devreye ırmaklarımı sokup ufak ufak kaşıldım.

Sancak içini çekip, fark etmeden yakınlaştığında kısık ve yoğun bir sesle, “Küçük kızlar böyle hissettirmez,” dedim.

Büyük eli hiç beklemediğim bir anda belimi sarıp, kendine doğru çekerken yüzüne yetişmem için yukarı kaldırdı. Koyulaşan elaları yoğun sıvıya dönmüş bir halde gözlerimin içine bakarken benim sesimden daha kalın bir tonla, “Evet, benim kızım aynen böyle hissettirir,” dedi.

Ses tonu göğsümden bacaklarıma doğru akarken dudaklarım kendiliğinden açıldı. Sancak’ın bakışları aniden kalın dudaklarıma kayarken boğazından kısık sesli bir hırıltı yükseldi.

“Abinin aşağıya inip bizi yakalama ihtimali olmasaydı dudaklarının tadını hırpalanana kadar çıkarır, kendime ziyafet çekerdim.”

Tüm vücudum alev alev yanarken sızıları hiç olmadık yerlerde toplanmaya başladı. Bedenimin ve zihnimin her yerinde tutkulu bir istek baş gösterip istediğini elde etmek için yanmaya başladı. Sancak Kızıltepe’nin söylediklerini yapmasını, aklımı başımdan alacak şekilde sıkı bir öpücük vermesini istiyordum.

Bakışlarım geriye kayarken Sancak alnını alnıma yasladı. “Kendini kaybetme zamanın gelmedi daha,” dedi ve belimdeki elini hissedeceğim şekilde bastırdı. Diğer eli aşağıya inip, parmaklarımı sararken yüzükparmağımın üzerinden geçti. “Buraya yüzük taktığımızda hepsi gerçekleşecek.” Konuşamayacak kadar nefessiz kaldığımda Sancak yüzündeki karizmatik gülümsemeyle geriye çekildi. “Şimdilik bu yeter,” diyerek dudaklarını yanağıma bastırdı.

Tüm bedenim tir tir titrerken, dokunuşunun etkisiyle birlikte mutfağı terk edip dışarıya çıktı. Geriye doğru iki üç adım atıp kendimi tezgâha yasladım ve sık, güçsüz nefesler alıp vermeye başladım. Tek dokunuşu aklımı başımdan almaya yetmişti. Sunduğu vaatler hayallerime ilham olmak için beni çıldırtıyordu.

Merdivenlerde duyduğum adım sesiyle zorlukla yutkunup dikleşmeye çalıştım. Kıvılcımlar hâlâ teminde geziniyordu ve Sancak giderken aklımın bir köşesini beraberinde götürmüştü.

Kartal abim elini yüzünü yıkamış vaziyette mutfağa geldiğinde derin bir nefes aldım. “Hadi, yemeğe geçelim,” dedi.

“Geçelim, abi,” derken peşinden ilerlemeye başladım.

Abimin kötü biri olmadığını, ne yaparsa yapsın benim mutluluğum için yaptığını ve yapacağını biliyordum. Bu yüzden Sancak’la aramızdaki ilişkiyi saklamak ve böyle kısıtlı yaşamak istemiyordum. Ancak Sancak’ı öğrendiğinde vereceği tepkiden fazlasıyla korkuyordum. Sancak’ı bana yan gözle bakmakla ya da beni kullanmakla suçlamasını hiç ama hiç istemiyordum. Volkan abimin tanıdığı şekilde tanımadığı için önyargısını nasıl kıracağını bilmiyordum.

Masadaki yerime otururken, Kartal abim de Volkan abimin soluna oturarak önündeki hazır yemekleri tabağına koymaya başladı. Kendi tabağımda kalanları yemekten vazgeçerek öne doğru itekledim. Sancak’ın bakışları bir ara bana döndü. Göz kırpmasıyla tekrar kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Gözlerimi kaçırarak masanın altından Ela’nın ayağını dürttüm. “Abimi niye içeri gönderiyorsun?” dedim.

Ela bana doğru eğildiğinde mahcup bir tavırla, “Ben göndermek istemedim ama Volkan ve Sancak abi sırf Berkay’la karşılaşsın diye zorla yolladı,” dedi.

Kısılan bakışlarım büyük abime dönerken sıkıntıyla burun kemerimi sıktım. “Kesin Volkan abimin başının altından çıktı bu,” dedim.

“Yani,” diyerek onayladı. “Sancak abi sadece olayı abime anlattı. Daha sonrasını tahmin edebiliyorsundur.”

“Etmem mi?” dedim. Kıskaç Volkan Ayazkan her şeyden beterdi.

“Emre’yi ne yaptınız?”

“Banyoya kapadık,” diye fısıltıyla karşılık verdim. “Bizimkiler

birazdan yemeğe geçerler. Daha sonrasında kaçırma planını devreye sokacağız.”

“Yani bir planımız var, öyle mi?”

“Sence?” Tek kaşımı kaldırdım ve sohbet eden erkeklere bakarken böbürlendim. “Mahira Ayazkan’ın her zaman bir planı vardır.”

***

Abimler maç izlemek için salona geçtiğinde kızlarla birlikte çay koyma bahanesiyle mutfığa geçmiştik ancak Nur, Berkay’a saatlerce laf anlatsa da banyodan çıkıp içeri gelmesi için onu ikna edememişti. Abime rezil olduğu için uzun süre gözüne görünmeyeceğini biliyordum. Midesini bozduğu yalanını ortaya attığım içim birazcık pişman olmuştum ancak durumu kurtarmak için aklıma başka bir yol gelmemişi.

Annemin maç bitine kadar karşıdan gelmeyeceğini bildiğim için biraz daha rahattım. Abimler zaten maça iyice dalmıştı.

Nur oturduğu mutfak sandalyesinden kafasını kaldırıp, “Şimdi ne yapıyoruz?” dedi.

Ela çaydanlığı alıp musluğa gitti ve içine su doldurmaya başladı. “Planın nedir?” diye sordu.

Yüzümü iki elimle sıvazladım. “Aklımda bir plan var ama yakalanırsak başımıza gelecekler korkunç olacak,” diyerek burun kıvırdım. “Abimlere yakalanırsak azar ıstır, ceza falan alırız ama polise yakalanırsak bizi içeri mi alırlar yoksa sabaha kadar parmaklıklar arkasında sohbet mi ederiz, işte orasını bilemeyeceğim.”

Nur, “Aman kanka, yeni bir sohbet mekânımız olmuş olur,” diyerek elini salladı. Masanın üzerindeki kurabiyelerden birini ağzına attı.

Ela çaydanlığı ocağa koyup altını yaktı. “Hadi, duyalım şu planı,” dedi.

“Emre’yi evden çıkaracağız,” dedim.

Nur dayanamadı. Hemen lafa atlayıp, “Orasını biliyoruz, kanka,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Anlatıyorum ya!” Kimse duymasın diye mutfağın kapısını yavaşça kapadım ve birkaç saniye biri geliyor mu diye durduktan sonra kızlara yaklaştım. Fısıldayarak, “Eski usul, dizi tarzı halıya sararak kaçıracağız,” dedim.

“Ne?”

Bağırın Ela'ya ters ters baktım.

"Megafon vereyim istersen tüm eve duyur!"

"Pardon, kanka."

"Vallahi süper fikir," diyen Nur sandalyenin üzerine çıkıp el çırpıttı. Yüzünde resmen eğlenen bir ifadeyle kızıl saçlarını omzunun üstünden arkaya attı. Kıza aksiyon olsun, başka bir şey olmasa da olurdu. Yemek, su yerine bunu tüketecekti. "İşte bana bunlarla gelin. Hadi, başlayalım."

"Zaten aklın anca fitne fesada çalışıyor," diyen Ela fikre bu kadar sevinen Nur'a garipseyerek baktı. "Bir de sesini duyurmak için sandalyeye çıkıyor. Herhalde boyu kısa diye dilini de kısa zannediyor."

"Bak terzi, sana buradan bir uçarım," diyerek üzerine atlamak için zıplamaya kalktığı anda aralarına girdim ve ellerimi iki yana açtım.

"Susar mısınız? Mevzu şu an siz misiniz?" Bunlar da kavga çıkarmak için resmen fırsat kolluyordu. Biri çakmağı ateşlemeden eline alsa yeterdi. Ateşlenmeye dünden hazırlardı.

Ela hâlâ memnuniyetsizlikle Nur'a bakarken mantıklı olmaya karar verdi. "Kanka, halı çok ağır olur ama," dedi.

"Pike? Yoksa şu piknikte altımıza serdiğimiz halıya benzeyen ama halı olmayan ince örtü olur mu?"

Nur elini çenesine koyup düşündükten sonra, "Olabilir," diyerek başını salladı. "Olur ya, olur."

"En azından taşıyabiliriz."

Aklımın bir köşesi Sancak'la birlikteyken, derin bir nefes alıp verdim. Bu işin altından kalkmam gerekiyordu. Bu geceye olan inancım tamdı. Kızlarla bu işin üstesinden gelebilirdik. Tek korkum Berkay olacak hergelenin uyum sağlamamasıydı.

"Hadi, gidelim o zaman," diyerek yavaşça kapıyı açtığımda kızlara yapmaları gerekenleri anlattım. "Ben kilere gidip, bahsettiğim örtüyü alırken Ela, sen abimlerin yanına geç. Bizi sorarlarsa da Berkay'la ilgilendiğimizi, onu yolcu edeceğimizi söyle."

"Tamam."

"Ama bu sefer kimse içeri gelmesin. Telefonuna mesaj attığımda bir bahane bulup gel," diyerek sözümü bitirdiğimde geçmesi için yanından çekildim. "Nur, sen Berkay'ı ikna et. Bu Emre salâhını ona götüreceğiz."

Sinirlenerek kaşlarını çattı. “Niye ki kanka?” dedi. “Atalım şerefsizi yol kenarına, kim ne yapıyorsa yapsın.”

“Oldu, kızıl kafa! Sonra başına bir iş geldiğinde polis bizden bilsin.”

Omuz silkti ve yanımda geçerken, “İyi, tamam,” dedi.

“Hadi işine, hadi,” diye elimle kışkırtarak gitmesi için yanımdan kovdum. Mutfaktan çıkıp merdivenlerin önüne geldiğimizde yollarımızı ayırdık. Ben merdivenin altındaki kilere girdim.

Dolapları karıştırarak, pikeyi bulmak için zaman kaybederken, elimdeki koli bandını alıp almamayı düşünüyordum. Uyanırsa diye her ihtimale karşı ağzını bantlayabilirdim ama sardığımız halının içinde havasızlıktan öbür tarafa yolcu olmasını da istemiyordum.

Zaman kaybetmeden banyoya geçtim. Ela’ya çaktırmadan banyoya gelmesini yazdım ve telefonu arka cebime sokuşturdum. Banyonun kapısını açmak için kolu aşağı indirip kapıyı ittiğimde açılmadı. Kilitledikleri için kapıya hafifçe vurdum.

“Kapıyı açın, ben geldim.”

“Nereden bileyim, senin sen olduğunu?” diyen Berkay’ın saçma sorusuyla birlikte garip garip kapıya bakarken başımı iki yana salladım.

“Salak salak konuşma da aç kapıyı.”

“Hayır, parolayı söylemen gerekiyor.”

Sabır çekerek burun kemerimi sıktım. “Biz parola mı seçtik?” dedim. “Aç şu kapıyı! Nur!”

Nur arkadan gülmeyi kesip, “Geldim, kanka,” diye seslenerek Berkay’la itiştiklerini tahmin ettiğim bir sestten sonra kapının kilidi çevirdi. Kapıyı geçebileceğim kadar açtıklarında içeri sığıştım.

İçeri girdiğimde bakışlarım önce yerde yatan Emre’yi kontrol etti. Daha sonra Berkay’a döndü. Yüzünde hâlâ abime dediklerimden dolayı oluşan sinirli ifade duruyordu.

Kollarını göğsünde birleştirmiş, tek ayağını yere vuruyordu. “Söylemek istediğin bir şey var mı?” dedi. “Özür gibi mesela?”

“Ne özrü?”

Yere doğru eğilerek kısacık alanda Emre’nin üzerini örtmeye başladım. Daha adamı rulo yapmam gerekiyordu.

“Altımı tutamamamla alakalı.”

Anlamamazlıktan gelerek her zamanki ifademle, "Altını tutamıyor musun?" dedim.

Berkay'ın ağız şaşkınlıkla açılırken, "Sen söyledin ya?" dedi.

"Neyi söyledim?"

Nur olanlara alışkın olduğu için kıs kıs gülerken, yere eğilerek yardım etmeye başladı. Emre'nin omzundan tutarak, ileriye doğru itip dönmesini sağladı. Hatta gücü yetmediği için en son ayağa kalkıp ayağıyla itti.

"Kartal'a ishal olduğumu söyledin," diyen Berkay hâlâ kendi davasını sürdürmeye çalışıyordu.

"İshal mi oldun?" Emre'nin kalan vücudunu da sardığımda ayağa kalkıp ellerimi silkeledim ve artık yorularak üzerine oturdum. "Genelde paçayı kurtarmak için her şeyi derim," diye sıırıttım.

"Rezil ettin beni!"

"Ah," diyerek elimi *boş ver* anlamında salladım. "Bizimle zaman geçirirken rezil olmaya alışırsın."

"Yok ya!" diyerek elini havaya savurdu Berkay. Nur da öbür tarafıma, Emre'nin ayaklarının üzerine oturdu.

"Şunu götürmek için neyi bekliyoruz?"

"Ela gelsin de şu mahlukatı Berkay'ın arabasına koyup oradan da eve götürürüz."

"Nereye?" diye bağırdı Berkay.

"Senin eve."

"Kime sordun?" Tek kaşını kaldırıp, kollarını göğsünde birleştirirken olanlardan hiç memnun olmadığı belliydi ama daha yüksek bir ihtimalle abime karşı rezil ettiğim için gıcıklığına yapıyordu. "Resmen bir adam kaçıırıyoruz, farkında mısınız?"

"Adam kaçıırıyor sayılmayız."

"Hadi ya! Ne sayılıyor?"

"Şöyle ki teknik olarak evimize girmeye kalkan yabancıyı etkisiz hale getirdik." Dudağımı büzüp omuz silktim. "Sonuçta hırsız olabilir, katil olabilir."

"Pes, vallahi pes sana!"

Banyo kapısının kapısı çalındığında nazik vuruşundan dolayı Ela'nın içeri girmeye çalıştığını anladım. Ayağa kalkıp, üzerimdeki tişörtü düzeltirken, "Gel," diye seslendim.

Ela vakit kaybetmeden içeri girdi. Arkasından kapıyı kapadı. İçeridekilerin durumunu aşırı merak ediyordum. Bizde öyle bir şans vardı ki birazdan içeriye abimle Sancak gelebilirdi. Hatta karşı komşumuzun banyosu tıkaandığı için komşumuz bile duşa gelebilirdi.

“Bizi soran oldu mu?”

“Abinler maça dalmış. Sancak abi de yokluğunu fark edip sorduğunda çay koyduğunuzu ve Berkay’la ilgilendiğinizi söyledim.” Tam başka bir soru soracaktım ki gülümseyerek sormak istediğim soruyu cevapladı. “Merak etme, çayı gelmeden demledim.”

“Süpersin,” dedim ve rahatlayarak el çırpıttım. Nur’a kalkmasını işaret ettikten sonra ayağımı halıya vurdum. “Hadi, şunu postalayalım.”

“Kanka,” diyen Nur yine aklına dâhiyane bir plan gelmişçesine işaretparmağını havaya kaldırdı. “Bunu bizim akrabaların yanına, Adana’ya gönderelim. Şu sıralar güneşe ateş etmekten sonra çok ilginç fikirler geliştiriyorlar. Bununla da ne yapacağını bilirler.”

“Aslında bana kalsa Madagaskar’a, Kenya’ya ya da Kutuplara yollayıp ondan tamamen kurtulmak isterdim de elimiz kolumuz o kadar uzun değil.” Sırtına öne doğru yalpalayacak kadar sert vurdum. “Sen şu otopark mafyasına olur deseydin sevgili kel eniştemiz icabına bakardı.”

“İyy, hatırlatma,” diyerek yüzünü buruşturdu. “Pislik herif!”

“Kızlar, muhabbetimiz çok güzel de Sancak abi, Mahira’yı özledi diye her an yakalanabiliriz.”

Ela’nın laflarından sonra içim telaşıma rağmen sıcacık oldu. Maç izlerken bile aklına geliyordum ya, Sancak’a kocaman kalplerimden yolluyordum.

“Doğru söylüyorsun. Hadi, belimize kuvvet,” diyerek halının ortasından tuttuğumda hâlâ köşede durup elini suya sabuna dokundurmayan Berkay’a cırladım. “Ne duruyorsun öyle yalı kazığı gibi? Tut şu hergelenin ucundan yoksa abime geceleri altına kaçırıp yatağını ıslattığını söylerim.”

Berkay’ın gözleri şaşkınlıktan kocaman açılırken, kızlara bakıp durdu. “Yapamazsın!” dedi.

Nur, “Vallahi yapar,” diyerek elini salladı. “Ohoo! Neler yapar o bir bilsen!”

“Yaparım.”

“Seninle nereden tanıştım?” diyerek ters bakışlar attı ve karşıma geçerek halının ucundan tuttu.

“Üç dediğimde kaldırıyoruz.” Parmaklarımı sıkıca halıya geçirdiğimde Emre’nin yere düşmesinden değil, çıkacak ses yüzünden birilerinin gelip bizi yakalama ihtimalinden korkuyordum. Kısık sesle, “Bir, iki, üç,” dedim. “Kaldırın.”

Hep birlikte zar zor halıyı kaldırdığımızda Nur küfrederek, “Ne yemiş bu camış?” dedi.

“Bilmiyorum ama biraz daha tutarsam belim yere düşecek.”

Söylene söylene kapıya geldiğimizde Ela kapıyı açarak elini salladı.

“Hadi!”

Halının başını çıkarmak için öne doğru ilerlediğimizde Nur ayak kısmını hafiften sağa doğru itti ve Emre’nin kafası küt diye kapıya çarptı.

“Uff!”

Berkay’la birlikte çıkan sestten dolayı yüzümüzü buruşturduk. Uyandığında başı fena halde ağrıyacaktı.

“Pardon, baygın camış. Boyum kısa olduğu için göremiyorum,” diyen Nur sıfır pişmanlıkla konuşmuştu.

Berkay, “Adamı öldürmeden evden çıkarabilir miyiz?” dedi. “Bu gidişle sayenizde yardım ve yataklıktan yatacağım.”

“Direkt cinayetten yargılanacaksın, Berkaycıgım. Hani adamın kafasına vurdun ya,” dedim. Bazen Nur’un yanında dura dura, ona benzemeye başlıyor muyum acaba diye düşünmeden edemiyordum. “Hani bırakıp gitmek istersen diye hatırlatayım dedim.”

Berkay’ın sol gözü seğirirken, “Sen... Sen var ya,” diye kekeledi.

“Biliyorum,” diye mırıldandım ve daha sonra arsızca göz kırptım. “O yüzden birlikte düşeceğiz haislere.”

“Konuşmayın, hareket edin!” diye yakındı Ela.

Hep birlikte kapının önüne çıkmak için aynı anda hareket ettiğimizde durumumuz içler acısıydı. Her birimiz ayrı ayrı mırıldanıyorduk.

“Kız, güzel tutsana şunu, terzi.”

“Daha nasıl tutayım? Bu kadar oluyor! Adamın kafasının içi bu kadar boşken nasıl ağır olabiliyor?”

“Kas herhalde, değil mi?” diye sorarken, halıyı zıplatıp dizimle

desteklemeye çalıştım. Berkay aniden üzerine yüklenen yükü geriye doğru yalpaladı. Düşmekten son anda kurtulması için hepimiz kendimize doğru çekerken sağa sola savrulduk.

“Mahira, güzel tut şunu!” diye bağırdı Berkay.

“Tutuyorum ya!”

Sonra hiç olmayacak yerden, yani salondan sesler yükseldi.

“Şu kızlara bakayım. Çay nerede kaldı? Maç başlayalı kaç dakika oldu ama çaylar hâlâ gelmedi.”

Kartal abimin sesini duyunca korkudan ve telaştan hepimiz farklı yerlere gitmeye çalışıp halıyı çekiştirdik. Dört bir yana dağılıyorduk resmen.

Berkay gözlerimin büyümesini ve kendimi bir kadın olarak sorgulamamı sağlayacak kadar başarılı bir cilveyle, “Kartalcığım çay istiyor galiba. Gideyim de ona çay koyayım,” diyerek arkasını dönmeye çalıştığı anda öne doğru fırlayıp onu tişörtünden tuttum.

“Nereye gidiyorsun, boklu?”

Az önceki halinden eser kalmamış bir halde, “Boklu mu?” diye cırladı.

“Hani sen altını tutamıyorsun ya! İshal oldun ve lök lök her yere bırakıyorsun ya!”

“İyy, Mahira!” diyen Ela midesi bulanarak yüzünü buruşturdu.

Berkay’ın hevesli omuzları aşağıya çökerken, “Doğru, bokluyum ben,” dedi.

Abimin adım sesleri yaklaştığında, “Kaçın!” dedim. Telaşla yine dört yana halıyı çekiştirdiklerinde sabır çektim. “Yukarı! Abimi oyalayacağım ben.”

Üçü birlikte yukarı çıkmak için merdivenlere doğru yöneldiğinde Nur’un sırtından hızlı olmaları için itekledim ancak ters teptiğinde üçü birden halıyla birlikte merdivenlere yapıştı.

Nur, “Lan, Mahira!” diye söylenerek yüzünün halıya yapışmasını zor önledi.

Berkay, “Kör müsün?” diye bağırdı ama kime bağırdığı belli değildi.

“Allah sizi kahretmesin! Kalkın ayağa,” dedim. Öne doğru düşen Nur’un kolundan tutup, kaldırırken kıcı dışarıda olan Berkay’ın kıcına da tekme attım. “Lan, kalkın hadi!”

Berkay kıcını tutup, “Ayy, Mahira!” dedi.

Ela, “Kalkması kolaysa sen kalk,” diye söylene söylene ayağa kalktığında Nur’u bırakıp koridora doğru koştum.

Kayarak köşeyi döndüğümde Kartal abimle karşılaştım. Dirseğimi duvara yaslayıp, “Naber, abi?” dedim. “İyisindir inşallah, ha?”

Kartal abim aniden önüne çıktığım için irkilerek birkaç adım geriledi. Kaşlarını çatarak, “İyiyim, iyiyim de sen niye soluk soluğasın?” dedi.

“Size daha iyi çay yetiştirebilmek için.”

“Peki, niye terlisin?”

“Size daha iyi çay...” derken aniden durdum. Bunu söylemiştim zaten. “Size daha iyi yetişmek için.”

“Peki, niye telaşlısın?”

Daha fazla dayanamayarak çileden çıkmış bir halde, “Abi, ne yapacaksın?” diye bağırdım. Mutfağa doğru atarlı giderli yürürken, abim hemen arkamdan hayatı sorgulayarak beni takip ediyordu. “Sürekli sorguluyorsun.” Çay bardaklarının olduğu rafı açıp içinden bardakları aldım ve tepsiye küt küt koymaya başladım. “Aha bardak, aha çay!”

“Kız!” diyen abim hâlâ yüzüme bön bön bakıyordu.

“Neye bakıyorsun? Kurabiye var, çay var. Ne oldu?”

“Kafayı yedin sen, abiciğim. Sende bugün bir tuhafılık var.” Öne doğru incelemek için eğildi. “Manyak mısın?”

Kendimi bir an kaptırıp, “Manyagım,” diyerek koluna vurduğumda abim de tepki olarak kafamın arkasına vurdu.

“Kendine gel, zırto!”

Yüzümü buruşturup kafamın arkasını tuttum.

“Abi ya...”

“Abiye öyle trip atarsan böyle olur.”

“Gidiyorum ben,” dedim. Yüzümü buruşturup, arkamı döndüğümde daha tek adım atmamla ensemenden tutup çekti.

“Çay koymadan nereye gidiyorsun?”

“Git, kendin koy. Kölen mi var, Kartal Bey?”

Abim tek kaşını kaldırırken ağzının kenarları yukarı kalktı. “Harçlık isterken de Kartal Bey olacak mıyım?” dedi.

Yaka silktim. “Hep tehdit, hep tehdit,” diye söylene söylene ocağın önüne geçip çaydanlığı aldım. “Bu kaynar suyu üzerine döküp yakardım da dua et, akrabamız.”

“Sus kız!”

Çayları doldurup bardakları tepsiye dizdim ve kaldırarak abimin kucağına koydum. “Hadi bakalım, kol kasların ne kadar kuvvetliymiş görelim,” dedim.

“Bazı günler anneme acaba seni hastanede karıştırdık mı diye soruyorum.” Yüzündeki ifade tehditkâr bir hale gelirken dalgasına devam etti. “Ya da seni çöplükte bulduk da bize söylemeye çekiyor olabilirler.”

Normalde sinirlenmezdim ancak bugün olanlar tüm sinirlerimi bozmuş olacaktı ki cırlama modum açıldı.

“Bana bak, tespih düğümü! Seni parmağıma dolarım!”

“Tespilh düğümü mü?”

“Senin anlayacağın şekilde anlatıyorum, abi.” Elinden kurtulup, içeriye gitmeden, “Bugün Nurlarda kalacağım. Anneme haber veririm,” dedim.

“Ohh! Ne güzel dünya. Hiç izin almak yok.”

“Çöpten alındım ya ben,” diye trip atarak kendimi gösterdim. “O yüzden akrabam yok ki izin alayım.” Abim başka müdahalede bulunmadan mutfaktan kaçtım.

Merdivenlerin önüne geldiğimde aradan bakmaya çalışan kızıl bir kafa görüp merdivenleri üçer beşer çıktım ve avcumu kafasına yaslayarak geriye itekledim.

“Bu kızıl kafanla saklandığını mı zannetin şimdi sen?”

“Ayy, ne yapayım? Bu ikisi yakalanma korkusu yüzünden yerinden kalkmıyor.”

Emre’nin üzerinde oturan Berkay’la Ela’yı gösterdi. İkisi de kafa kafaya vermiş, düşünüyordu.

“Kara kara düşünmeniz bittiyse gidelim yoksa yakalanacağız.”

Hep birlikte tekrar Emre’yi kucaklayıp, merdivenlerden aşağıya inerken parmak ucumuzda sessizce ilerliyorduk. Salonun kapısının önüne geldiğimizde elimi kaldırıp sessiz olmalarını işaret ettim. Başımı yavaşça içeri uzattığımda abimle Sancak’ı yan yana oturmuş, televizyon izlerken gördüm. Kartal abim de maça pürdikkar odaklanmış, çayını sesli sesli höpürdeterek izliyordu. Abim, Sancak’a dönüp soru sordu.

Arkamda kalan Berkay, “Ne diyor?” diye sordu.

“Senin...” diye fısıldadım ve aynı zamanda Berkay’ı gösterdim.

Daha sonra işaretparmağımla ağzımı gösterdim. “Sıçacakmış.” Nur katıla katıla gülerken Berkay’ın asılan suratına sırtmamak için kendimi zor tuttum. “Üç dediğimde dış kapıya koşuyoruz. Ayakkabıları boş verin, şu malı arabaya yükledikten sonra gelip giyeriz.”

Ela, “Tamam tamam,” diye onaylayarak kollarındaki ağırlığı daha rahat taşımak için yukarı kaldırdı.

Başımı tekrar içeri uzatıp abimlerin televizyon izlediklerini gördükten sonra, “Hadi, gidiyoruz,” dedim. Aynı anda koşarak salonun arkasından geçtik ancak biraz sesli geçmiş olacağız ki epey ses çıkardığımızı fark ettim. Hemen kapıyı açarak halıyı bıraktım ve önce Berkay’ı, daha sonra bizim kızları itekledim.

“Mahira!”

Sancak’ın içeriden ismimi seslendiğini duyunca gözlerim telaşla kocaman açıldı. Dönüp durdum ve en sonunda yerdeki ayakkabıları sahiplerinin arkasından fırlatmaya başladım. Hatta bir tanesi doğrudan Berkay’ın kafasını çarptığında parmağımı ısırdım.

“Eyvah!”

“Lan, Mahira!” diye kart sesiyle bas bas bağırdı.

“Özür dilerim,” diye bağırdıktan hemen sonra kapıyı arkalarından kapadım.

“Mahira!”

Sancak tekrar bağırdığında nefes nefese kalarak sırtımı kapıya yasladım. “Buradayım,” diye cevap verdim ve spor ayakkabımı giymek için eğildim. Sancak görüş alanıma girdiğinde ayakkabılarımdan birini giymiştim. Diğer ayakkabıyı da giymek için elime aldığımda Sancak yanımdaki duvara yaslandı.

“Nur’da kalacakmışsın, öyle mi?”

Bağcıklarını bağlarken, “Evet, siz maç izleyeceksiniz,” dedim. “Sıkılırsınız biz.”

“Gitmen gerekmiyordu,” dedi. Ayağa kalkışımı izlerken gözleri ezberlemek istercesine yüzümde dolanıyordu.

“Gitmeyip sizinle maç mı izleseydim?”

Tek kaşını kaldırdı ve inanmayarak, “Maç izlemeyi seversin sen,” dedi.

“Ama kızlar sevmiyor. Hem Berkay’ı da evine yollamam gerekiyor,” derken kalbimin bir köşesi artık Sancak’a doğruları söyle-

mediğim için acıyordu. Zamanla birbirimizin hayatındaki yerlerimiz değişirken en küçük detay bile önemli olmaya başlıyordu.

Sancak yaslandığı yerden yavaş adımlarla yanıma gelmeye başladığında gözlerindeki yoğun bakış kalbimin takla atmasına neden oldu. Yanıma geldiğinde en sevdiğim hareketi yapıp gözümün önündeki saçı yavaşça arkaya itti. Yoğun kirpiklerinin altından dudaklarımı, yüzümü izledi.

Kadife ses tonuyla, “Ben de burada kalacağım o zaman,” dedi.

Dudağımı büzdüm ve hoşnutsuzlukla, “Ben burada değilken mi?” dedim.

“Sen buradayken kalsam Kartal’ın kalpten gideceğini hatta kapıda yatacağını biliyoruz.”

“Belki bir gün...” diyerek tırnağımı parmağımın ucuna bastırdım. “Gizli gizli gelirsin.”

“Gizli gizli,” diyerek içini çektiğinde gözlerimi kapadım.

“Odamın camına taş atılınca sihirli bir şekilde açılıyormuş, biliyor muydun?”

Sancak bana uyum sağlayacağına tam tersini anlayarak kıskançlığa girdi.

“Senin camına kim taş atıyor da açılıyor?”

“Birinin taş attığını mı söyledim, uyuz adam?”

“Kimse atamaz zaten!” diye öfkeyle bağırduğunda omzuna vurup geriye çekildim.

“Gidiyorum be!” Geri çekildiğim zaman öne atılarak belimden yakalamaya çalıştı. Ciyaklayarak köşeye kaçtım. “O tren kaçtı, Sancak Bey! Odama falan gelmek için taş atma sakın yoksa o taşla kafanı yararım.”

Dış kapıyı geçecek kadar açıp aradan sıvıştığımdaya eğlenen bakışlarla tehdit etmemi önemsemedi. “Göreceğiz, Mahira Hanım,” dedi.

Kapıyı kapamadan önce, “Eğer uslu bir adam olursan sabah görüşebiliriz,” dedim. “Gizli gizli.”

Sancak arkamdan kahkaha atarken, koştura koştura Berkay’ın arabayı park ettiği yere geldim. Üç kafa da öne doğru eğilmiş, bana arkaları dönük duruyordu.

“Ne yaptınız?” diye bağırduğımdaya üçü birden sıçradı ve deli gibi kahkaha attım.

Berkay kafasını az kalsın aracın bagajına vuracakken Nur parmağını damağına bastırdı. “Kanka ya, ödüm koptu,” dedi.

“Her şey yolunda mı?”

Üçü birbirine baktıktan sonra kenara çekildi ve görmem için önümü açtı.

Arabanın bagajına zavallı halıyı, pardon Emre’yi sığdıramamışlardı. Oğlanın bacakları halıdan dışarı taşarak havada kırık bir açıyla duruyordu.

“Adamın ayağını mı kırdınız? Oha!”

Berkay, “Yok be! Büktük sadece,” diyerek gözlerini devirdi. “Nasıl koyacağımızı tartışıyorduk.”

“Şimdi Sancak şüpheli bir halde evden çıkacak. Yakalanırsam o zaman bu bagaja o mu beni koyar yoksa ben kızıp sizi mi koyarım, hiç bilmiyorum.”

Berkay’ın yanına yaklaşarak Emre’nin bacaklarını düzelttikten sonra geriye doğru itekledim ve kafasına vura vura bagaja sığdırdım. Bagajı kapayıp ellerimi çırpıtım ve beni izleyen üçlüye dönerek, “Hadi, daha yeni başlıyoruz,” dedim.

Arabanın bagajını kapadıktan sonra bizimkilere döndüm ve başımın ucuyla arabayı gösterdim. Bu işin içinden neredeyse çıkmayı başarmıştık ve bugün olanlardan sonra olur da Emre yanıma yaklaşmaya kalkarsa harbiden aklından zoru olduğunu düşünürdüm. Gözümde bir değeri yoktu ama geri zekâlı olmamasını umuyordum. Zekâ önemli bir kriterdi.

Akıllı adamlardan çocuk sahibi olacaktın ki çocukların babalarına çeksin. Biz kadınlar zaten yeterince mükemmeldik.

Ben arabanın ön koltuğuna otururken Nur ve Ela somurtarak arka koltuğa geçti. Birbirlerini ite kaka ayrı uçlara oturdular. Berkay da arabayı çalıştırırken arada ters ters yüzüme bakıyordu.

Emniyet kemerimi takarken, “Ne bakıyorsun öyle dik dik?” diye bağırdım ve omzundan ittim.

İtişimden kaçarken arabayı çalıştırdı. “Senin yüzünden gecem mahvoldu!” dedi.

“Pardon?” dedim bağırarak. “Senin zorla, yüzüsüzce kendini dahil ettiğin benim gecemden bahsediyorsun sanırım, değil mi?” Berkay kolunu uzatıp, başımı geriye iterken burnumu dirseğine vurdum. Canımın acısıyla yüzümü buruştururken gözlerim sulandı ve eline sertçe şaplak attım. “Yaa, salak mısın? Burnum estetik benim!”

“He canım, he,” diyerek arabayı yola çıkardı. Başını sallarken bizimle değil, kendi kendine konuşuyordu. “Bugünü atlatayım, yüzünü en az bir hafta görmek istemiyorum.”

“Boş boş konuşma. Şimdi gerçekten estetikli olan burnuna indireceğim yumruğu.”

“Ne?” Berkay açtığı parmaklarını göğsüne yaslariken kocaman gözlerle, “Benim burnum estetik değil bir kere!” dedi.

“Yok canım, olur mu öyle şey?” diye cık cıkıldım. Burnunun estetik olduğunu sadece ben değil, bütün bölümün bildiğini kendime sakladım. “Doğuştan kayak pisti. Burnunun ucuna sinek konsa aşağıya kayarken kendine kalkış alanı oluşturur.”

Nur kendini tutamayıp, kahkaha atarken başını ikimizin arasından uzattı ve yüzünü Berkay’ın ağzına sokarak incelemeye başladı. “Harbiden de kayak pisti gibi,” dedi.

Berkay lafa dalacağı sırada gözlerimi devirdim ve ondan önce, “Yeni mi fark ettin?” dedim.

“Kanka, miyobum ya ben, göremiyorum,” dedi.

Ela fırsatı kaçırmayarak, “Doğru, mesafe uzak,” dedi.

“Sus kız, terzi! Sana soran mı oldu?”

“Lütfen,” diyerek burun kemerimi sıktım ve kızlara döndüm. İkisi de geriye çekilip sinirli ve bıkmış halime korkarak baktı.

Bugünün öyle çabuk bitmesini istiyordum ki eve gidip bir an önce uyumanın hayalini kurmaya başlamıştım yoksa kafayı yiyecektim. Kesinlikle sonum akıl hastanesinde bitecekti.

“Birbirimizle atışmaya son verip sessizlik içinde oturabilir miyiz?” diye bağırdım. “Çünkü bugün başıma daha kötü ne gelebilir diye düşündükçe sorun çıkıyor!”

Berkay korku dolu bir sesle, “Mahira,” dedi.

“Ne var?”

“Keşke son dediğini demeseydin.”

“Yine ne oldu?” diye inleyerek Berkay’a döndüm.

“Kendin gör istersen,” diyerek titreyen parmağıyla ileriye gösterdi. Berkay’ın gösterdiği yere sabır çekerek döndüm.

“Gereksiz bir manzaraysa seni öldürürüm. Oha! Siktir!” Az ileride kırmızı ışıkları yanıp sönen polis araçlarını gördüğümde en afilisinden, abimlerin yanında etsem dayağı yiyeceğim tarzda bir küfür savurdum. Hemen ilerimizde polis çevirmesi vardı ve bize sağa geçmemizi işaret eden polisten gözlerimi ayıramıyordum.

Nur, “Bu sefer harbiden sıçtık,” diye korkudan sesini kaybe-

derek fısıldadı. “Buraya kadarmış. Sizi tanımak çok güzeldi, arkadaşlar.”

“Kaçsak mı?” diyen Berkay telaşla sağa sola bakarken, direksiyonda seğiren parmakları her an arabayı sola kırıp kaçabilecekmiş gibi görünüyordu.

“Saçmalama! Ne bu? Aksiyon filmi mi?”

“Vallahi aksiyon filmi bizim hayatımızın yanında sıkıcı kalır,” diye Ela’ya yanıt verdim. Bu sefer gerçekten abimler ve Sancak beni öldürecekti. Hele annem, terlikle şaplak şov yapacaktı.

“Hâlâ bir şansımız var. Kaçabiliriz.”

“Saçmalama, Berkay,” diyerek zar zor konuştum. “Kaçıp da yakalanırsak var ya, bize neler yaparlar.”

“Doğru!” diye bağırdı. “Yaşadıklarımız çok normal ya, sadece benim dediklerim saçma oluyor!”

Sözümü dinleyerek sağa yanaştı ancak sözlerinin aksine elleri deli gibi titriyordu. Rengi de polis aracının ışıkları yanıp söndükçe gitgide atıyordu.

Benim de Berkay’dan pek aşağı kalır yanımda yoktu. Şimdiden terlemekle birlikte karın ağrım artmıştı. Bu sefer net olarak yakalanmıştık ve yakalandığımızda evde kopacak olan kıyameti düşünemiyordum.

Sakin kalmaya çalışarak, diğerlerine çaktırmadan, parmaklarımı açıp kapadım ve arkamı döndüm.

Nur doğrudan polis aracının ışıklarına odaklanmıştı. Tepki yeteneklerini kaybederken, sağ gözü durmadan seğiriyordu. Korkusunun seviye atladığını görmek için Nur’u tanımaya gerek yoktu. Her şey ortadaydı.

Ela da araçlara bakıyordu ancak bakışlarımı fark ettiğinde bana döndü. Titreyen sesini bastırmaya çalışarak, “O şom ağzını açmayacaktın,” dedi.

“Biliyorum,” diyerek kabullendim. Berkay’ın arabayı durdurmasıyla önüme döndüm. Yanımıza yanaşan orta boylarda, yüzü şapkadandan görünmeyen polis cama tıklattı.

“Bir hikâyenin sonuna geldik, arkadaşlar,” diyen Berkay he-

pimize tek tek baktı. Korkudan büyüyen gözbebeklerini en son benimkilerle buluşturdu. “Sizi tanımak, hayatımda yaşadığım en berbat olaydı.”

Kendimi tutamayarak, “Allah belanı versin,” dedim.

“Sayende verdi,” dedi ve polisin camı tekrar tıklatmasıyla söylene söylene camı indirmeye başladı.

Yüzünü göremediğimiz görevli, camdan görebileceğimiz şekilde başını eğerek arabanın içine baktı ve kahverengi gözlerini Berkay’a dikerek, “İyi akşamlar, gençler,” dedi.

Nur korkudan başını hızla aşağı yukarı sallarken sakinliğini korumayı becerebilen bir ben vardım. “İyi akşamlar,” dedim.

“Ehliyet ve ruhsat alayım.”

Berkay kımıldamadan, öylece durup polise bakıyordu.

“Duymadın mı genç? Ehliyet ve ruhsat.”

“Arkadaşın işitme sorunu var da,” diyerek, yakalanmamıza neden olmasına izin vermeyerek kolunu çimdikledim. “Ehliyet ve ruhsat, sağır arkadaşım.”

“Ha, pardon,” diyerek cüzdanından ehliyetini çıkardı. Arabanın güneşliğinden de ruhsatı çıkardı ve titreyen elleriyle polise uzattı.

Polis evraklarla ilgilenirken, Berkay’a yanaşıp, “Bagajda baygın bir adam olduğunu söyle istersen,” diye fısıldadım.

Ehliyete bakan polis, “Aşağı inin, gençler. Arabayı arayacağız. Bir de bagajı açın,” diye seslendiğinde avcumu şap diye ağzıma vurdum.

“Hay ağzımın yayına ben!”

Berkay da karşılık olarak, “Bence de öyle,” diyip kolumu çimdiklediğinde canımın acısıyla ciyaklayarak kolumu çektim.

Hep birlikte başımıza gelecekleri kabullenip, birbirimize bakarak indik. Yan yana kurbanlık koyun gibi dizildik. Nur ayağıma vurarak, “Sancak abinin numarasını şimdiden hazırla,” dedi.

“Hayatta olmaz,” dedim. Sancak’ı son dakikaya kadar hayatta arayamazdım. Geçen seferki olayda ufak ve yararına olan bir cezayla sıyrılmıştım ancak bu sefer işler farklı olacaktı.

“İyi. Umarım aynı koğuşa düşeriz.”

İki tane polis aracın içini kontrol ederken bizimle konuşan polis elindeki evrakları Berkay’a geri verdi ve arabanın arkasını gösterdi.

“Bagajı açın.”

Nur yerinde sallanarak, “Allahu Ekber!” diye bağırıp ellerini havaya kaldırdı ve tekbir getirmeye başladı.

Nur’u, “Ölmüyoruz, geri zekâlı. Hapise giriyoruz,” diye sakın olması için azarlıyordum ancak ben de her an korkudan bayılabiliyordum. “Kızlar, yakalanırsak susma hakkınızı kullanın. En azından Sancak gelene kadar.”

Ela susma yeminini bozarak, “Yani aramaya karar verdin, öyle mi?” dedi.

“Avukata ihtiyacımız var gibi duruyor,” diyerek sırtıtmaya çalıştım. “Ücretsiz hem de.”

Ela başını iki yana salladı. “Hı hı. Sancak abiye de gelince bunu de, tamam mı?” dedi. Birazdan hep birlikte ağlayacaktık.

“Kendi aranızda konuşmaya devam mı edeceksiniz yoksa biriniz bagajı açacak mı?”

Polis sinirle bağırınca Berkay’a döndüm ancak oğlan ilerideki polise odaklanmış, ona bakıyordu. Sırtına bir tane patlattım. “Umarım korkudan dondun yoksa birine âşık oldum diye gelersen üzerinden dolmuşla geçerim!” dedim.

Berkay yalpalayarak, az önce baktığı adamın yanına giderken evrene isyan mesajları attım. Aracın bagajını açmak için titrek adımlarla ilerledim. Acaba korkudan düşüp bayılsam işin içinden kurtulabilir miydik?

“Polis amca, bir şey sorabilir miyim?” diyen Nur işaretparmağını ağzına sokup ses çıkardıktan sonra havaya kaldırdı.

Adam iğrenir gibi üçümüze bakıp, “Sor,” dedi.

“Şimdi bizi neden arıyorsunuz?”

“Genel bir arama.”

Nur başını sallayıp, “Hı,” dedi.

Ela, “Ne anladın, Nur?” dedi.

“Ayy, sana ne be terzi! Polis amcamla konuşuyorum.”

Amca dediği adam da taş çatlasın Nur’dan beş altı yaş büyüktü.

“Bir şey daha sorabilir miyim?”

Adam bikkınlıkla, “Ne?” dedi.

“Sizin telsizler ne kadar mesafeden çalışıyor?”

“Ne yapacaksın?” diye sordu polis ve yemin ederim, bir ara eli kemerindeki kelepçelere gitti. Nur’u tutuklayıp götürmeyi planlıyor olabilirdi ama daha kötüsü olurdu. Başına bela alır, karakoldaki geceyi burunlarından getirirdi.

“Hiç, merak ettim,” diye omuz silkince adam çileden çıktı ve dayanamayarak şiddetle bağırdı.

“Bagajı açın!”

Kıkırdamamı zor tutarak, “Gidelim,” dedim.

Polisle birlikte arkaya doğru ilerlerken titreyen ve terleyen ellerimi bacaklarıma sürdüm. Artık kulaklarımda atan kalp atışlarımı adım seslerimle takip ettim. Bagajın serin kaputuna yaslandım.

Kendimi tutamayarak, “İşler güçler nasıl?” diye sorduğumda kimsenin yapmayacağını bildiğim için kendimi çimdikledim.

“Hayrola? Polis olmaya mı karar verdin?” diyen adamın sert yüz hatları sabrının sonuna geldiğimizi gösteriyordu.

“Yani, olabilir,” dedim ve korkumu gizlemek için omuz silk-tim.

“Git, internetten araştır.”

“Niye kabasınız bu kadar?”

“Bak kızım, aç şu bagajı ve sonra çıkıp gidin buradan. Gece gece kaç adamla uğraştım, biliyor musun? Alacağım hepinizi içeri, göreceksiniz gününüzü.”

“Ha, tek manyak biz değiliz yani?”

Adam tek kaşını kaldırdı.

“Bu gece seni ve arkadaşlarını nezarette misafir etmemizi ger-çekten ister misin?”

Başarısız unutturma girişiminin ardından kendi kendime ses-sizce, “Bu gidişle öyle olacak zaten,” diye mırıldandım.

Aracın kapağını ağır çekimde yukarı kaldırdım. Arabanın içi

yavaş yavaş görünüyordu ve Emre altında kalan pidenin üzerinde yatıyordu.

İleride durmuş, korku içinde birbirine sarılan Ela ve Nur'a baktım. Benim yüzümden başları belaya girecekti ama gıklarını çıkarıp beni satmıyorlardı.

Bagajı tamamen açtığımda polis memuru araçta yatan Emre'ye bakıp, "Bu ne?" diye bağırdı.

Tam o sırada Emre yüksek sestten dolayı sıçrayarak uyandı. Sanki uykudan uyanmış gibi, "Mahira?" dedi.

"Evet, arkadaşım!" diye can havliyle bağırdım.

Polisin kafası karışmıştı. Bir bagajda yatan adama bir de hemen yanında duran bana dönüp baktı.

"Sen bu kızı tanıyor musun?"

Emre kafası karışık vaziyette, sudan çıkmış balık gibi başını sallayıp durdu. "Evet, efendim," diye cevapladı.

"Arkadaşın biraz aklından zoru var. Bir de içti. Yanımızda oturmak istemedi," diyerek parmağımı şakağımın yanında döndürdüm. "Eve böyle gitmek istedi."

"Hay Allah'ım! Manyak mısınız siz çocuklar?" Telsizi avcunun içine vuruyordu ve uzun kablosu tehlikeli bir şekilde aşağı yukarı sallanıyordu.

"Galiba," diyerek üzgün bakışlarla omuz silktim.

"Böyle gidemez, öne geçsin."

"Evimiz hemen şurada," diyerek siteleri gösterdim. Emre'yi dövüp hiçbir şey olmamış gibi omuz omuza mı seyahat edecektim? İçeride yatardım daha iyi!

"Hakan, gel kardeşim!"

Adam tam itiraz etmek için konuşacağı sırada arkadaşı ısrarla seslendi.

"Hakan!"

"Geliyorum," dedi yorgun bir sesle. İşaretparmağını hâlâ birbirine sarılı halde duran Ela ve Nur'a, bagajdaki Emre'ye ve elebaşı olduğuma kesin emin olarak bana salladı.

"Hadi, gidin. Gece gece başıma bela olacaksınız yoksa."

"Tabii," dedi. Adının bizi unutup arkadaşına kaçmaya başladığı. Ben de doğrulmaya çalışan Emre'yi düşünmeden ittim ve bacağıntı verip kapadım. Kapağın pat sesinin ardından gıcılaz bir inleme yekli.

"İyi oldu sana, geri zekâlı. Orada biraz daha zaman geçir de aklın başına gelatin."

Ela yedi düvele küfretmek isteyerek, Nur'a sarılmasına yasırıp onu itti ve öskeli adımlarla yanıma geldi.

"Biri daha şom aşzını açarsa onu makasınla otuz iki yerinden bıçaklar, kendi diktiğim elbisenin içine sokarım. Ardından da boklu dereye atarım!"

"Kız, o nasıl bir tehdit? Ödüm koptu."

Nur harbiden çileden çıkan Ela'ya korku dolu gözlerle bakı ve geriye kaçtı. Hızla arabaya doğru, sanki hemen yanı başında oturmuyacakmış gibi aşzına fermuar çekip koştu.

Ela işaretparmağını bana sallayıp, "Sen de dahil," dedi.

"Elimde değil ki," diye omuz silkerken aşzımı kapalı tutacağıma kendi kendime söz verdim. Evren sadece başıma gelecek kötü olayları dinliyordu.

Berkay yanıma geldiğinde öskeyle kolundan tutup kendime çektim. Yine birinin peşine takılmış gidiyordu.

"Neredesin sen? Yine birinin peşine takılıp gittin. Hayır, gitmen benim de işime gelir. Hatta abim senden kurtulur ama böyle bir zamanda da gidilmez."

Elini uzatıp alnıma şaplak attı.

"Kartal'ın üzerine gül ko-"

"Sus sus!"

"Tanıdık bir polis arkadaşımı gördüm. Selamlaştık. Bagajdaki Emre'nin sarhoş olduğunu, kendi isteğiyle oraya girip çıkmadığını falan anlattım. Bu sefer ucuz kurtulduk ama bu şans bir daha gelmez."

"Biliyorum," dedim. Rahat bir nefes vererek karnımdaki ağrıyı bastırmaya çalıştım.

Berkay hâlâ titrerken sonunda benim gibi rahat bir nefes verdi. "Ama bir an yakalanacağız sandım," dedi.

“Ben de öyle sandım,” dedi Ela. “Bu sefer bizimkiler karakol köşelerinden toplar bizi diye düşündüm.”

“Hep birlikte hüküm giyerdik. Uzun bir süre çekildiğimiz tek fotoğraf da elimizdeki suç kartıyla kameraya gülümsememiz olurdu.”

“İyi yanından bakalım bence,” dediğimde ikisi de öldüren bakışlarla bana döndü ve anlaşılmış gibi aynı anda, “Kapa çeneni, Mahira!” dedi.

Korkarak, ellerimi havaya kaldırıp geri geri gittim. İkisi de kafayı sıyırmaya yaklaşmıştı. O yüzden ne yapacakları belli olmazdı.

Şirin bir şekilde, “Tamam canım, susarım,” diyerek ağızma fermuar çektim. Yine de Mahira gibi davranmadan duramadım. Sonuçta *can çıkar ama huy çıkmaz*, demişler. Arsızca göz kırptım. “Şunu da bilin ama ben hikâye bitti demeden bitmez.”

***

Berkayların sitesine girdiğimizde kapalı otoparka park eder etmez, aşağıya inip bagaja doğru koştuk. En son bagajı Emre’nin kafasına indirmiştım ve küt sesiyle birlikte bayıldığını düşünüyordum. Oldu da hâlâ beyin kanaması yaşamadıysa ölmemişti ancak kalın kafalının biri olduğunu kanıtlamıştı.

Bagajın kapağını açtığımda iki büklüm yatan Emre’nin kolundan tuttum.

“Bunu halıyla asansöre taşıyamayız. Kameradan görüp polise falan bildirirler.”

“Doğru,” dedi Berkay ve benim gibi tutarak dışarı çekti. “Zaten bunu buradan çıkardığımızı görmediler.”

“Buraya kadar gelmemiz mucize. Siz ona bakın,” diyen Ela omuz silkti ve yardıma koştı. Nur da yetiştiğinde hep birlikte Emre’yi bagajdan çıkardık.

Grubun uzun boyluları olarak Berkay’la ben kollarını omuzumuzun üstüne atmıştık. Nur da kısa boyunun hakkını vererek, belinden tutup kaldırmaya çalışıyordu.

“Yere yatırıp çeksek mi?”

“Dikkat çekmeyeceğiz dedik ya, kızıl kafa,” diyen Ela önden etrafı kolaçan etmeye başladı.

“Bir kavgayı daha kaldıracak kafa kalmadı bende,” dedim. Zor konuşarak yürümeye, pardon, Emre’yi sürüklemeye başladık.

Asansörün başına geldiğimizde kapıdaki güvenlik başını camdan dışarı çıkarmış, garip bakışlarla bize bakıyordu. Yerini terk edip, resmen yanımıza gelip gelmemeyi düşünüyordu.

“Gençler?”

“Bir sen eksiksin,” diye mırıldandım. Hayır, bizi bir bırakın da adamakıllı adam kaçıralım.

Berkay garip garip bakan adama, “Arkadaş çok içince kafayı buldu, Ahmet abi,” dedi.

“Anladım, iyi akşamlar o zaman,” dedi ama şüpheli bakışlarını üzerimizden çekmedi. Polisi arasa ve evi gelip bassalar daha hiçbir izahı olamazdı bu durumun.

Asansör geldiğinde hep birlikte içeri doluştuk. “Adam polisleri aramasın?” diyerek başımın ucuyla hâlâ bize bakan güvenliği gösterdim.

Berkay gülümseyip el salladı ve çaktırmamaya çalışarak, “Yok, aramaz,” dedi. “Arasa hem ne diyecek?”

“Şüpheli mal götürüyorlar?”

Nur kahkaha atarak, “Kanka ya,” dedi.

“Doğru değil mi ama?”

Kimse ses çıkarmadığında bana katıldıklarını düşünerek sessizlik içinde ama belim kopmuş şekilde kata çıkmayı bekledim.

Sonunda Berkay’ın evine geldiğimizde zorla ve tehditle ayakka-bılarımızı çıkarmıştık. Ela’nın koştura koştura mutfaktan getirdiği sandalyeyi salonun ortasına bırakmış, Emre’yi üzerine oturtmuş-tuk. Berkay’ın getirdiği iplerle Emre’nin ellerini arkadan bağladık.

Nur belini tutarak yere oturdu. “Yemin ederim, bel diye bir vücut parçası kalmadı bende!” dedi.

“Bende de kalmadı,” diye yakındım. Sonunda başımıza bir iş gelmeden, Emre’yi amaçladığımız yere ölüp, tekrar dirilerek getirmiştik. “Şu salağı peşimi bırakmaya ikna ettik mi işimiz bitti.”

“Hadi, bir an önce başlayalım da çıkıp gitsin evimden!” diye bağırdı Berkay ve baygın olan Emre’nin ensesine sesli şekilde bir

şaplak attı. “Uyansana lan! Senin yüzünden başımıza gelmeyen kalmadı!”

Emre’den hiçbir tepki alamadığımızda kaşlarımı çatarak yaklaştım ve tenine temas etmek istemeyerek hızlı bir şaplak attım. Avcumu hızlı şekilde pantolonuma sürerken tiksinişimi bastırmaya çalıştım. “Kalk da kafanı patlatayım,” dedim.

“Kanka, onu başarmışsın zaten,” diyen Ela, Emre’nin başındaki büyümeye başlayan şişkinliği gösterdi.

Nur, “Yaşıyor mu lan?” diye bağırdı.

Ela, “Yok, öldü,” diyerek, nefes alıp verişiyile yükselen göğsünü gösterdi. “Kafan çalışmıyor mu senin, anlamıyorum ki.”

“Sus be! Bir daha eve almam seni,” diye çemkirdi Nur. “Sabaha kadar bunun uyanmasını mı bekleyeceğiz?” Yorgun ve uykulu gözlerle bakıyordu.

“Anlınız şimdi,” diyerek yemek masanın üzerinde gördüğüm içi dolu cam sürahiyi kaptığım gibi Emre’nin karşısına geçtim ve yüzüne aniden fırlattım.

Berkay, “Yok artık!” diyerek, hâlâ tepki vermeden baygın duran Emre’ye baktı. “Uyanmıyor. Ne olacak bu?”

“Yarına uyanır,” diyerek omuz silktim. Baygın bir adama ne anlatabilirdim ki? Ayrıca uykum gelmişti ve sağlıklı düşünemiyordum. Bir an önce gidip uyumak istiyordum. “Nur, sende kalacağınız gibi görünüyor.”

Ayağa kalkarak üzerini düzeltti ve montunun önünü kapadı. “Kalın, kanka,” dedi.

Berkay, “Bir dakika!” diye avaz avaz bağırmaya başladı. Önüme geçip, ellerini öne uzatarak gitmemi engelledi. Halinden her an çıdırabileceği belli oluyordu. “Bununla mı kalacağım ben? Hem de yalnız!”

Bıkkınlıkla nefes verip gözlerimi devirdim. “Adam baygın ve bağlı, sana ne yapabilir?” dedim.

Koca elleriyle beni işaret edip diğerlerine derdini anlatmaya çalıştı. “Ya, şunun kaygısız ifadelerine biri bir şey söylesin,” dedi.

Berkay kaygısız olduğumu söylüyordu ancak içimde çok başka

fırtınalar ve endişeler kopuyordu. Düşüncesi asla doğru değildi, sadece duygularımı bastırabileceğim zamana kadar bastırmaya çalışıyordum. Patlamam an meselesiydi ancak direnebileceğim kadar direnme peşindeydim.

“Uyanırsa ne yapacağım?”

“Ne bileyim? Yine kafasına vur,” dedim ve yanından geçerek kapıya doğru yürüdüm.

Emre’ye gerçekten saldırıp, kendimi kaybetmeden önce gitmek ve uyumak istiyordum. Zihnimdeki düşünceler gittikçe çileden çıkarıcı olmaya başlıyordu ve bu yanımlı bastırabilecek adamdan zaten yeterince olay saklıyordum.

“Nereye gidiyorsun?”

“Güvenlikten taksi çağırıp Nur’a gideceğiz. Aklın bizde kalmasın,” diyerek elimi savurdum.

“Delireceğim!” Berkay saçlarını çekiştirmeye başladı. “Kafayı sıyracağım!”

Nur, “Kendi saçlarını çekip kel kalacağına önündeki adamın saçlarını çekiştir,” diye dalga geçip yanıma doğru koşturdu. Berkay beklediği desteği Nur’dan göremeyince Ela’ya döndü ama Ela çoktan kapının önüne çıkmıştı.

Kapıyı açtığımda, “Mahira, sana diyorum!” dedi.

“İyi geceler,” diyerek elimi salladım ve peşimden gelmesin diye asansöre koştum. “Yarın birlikte halledeceğiz, söz.”

***

Dün gece Nurlara gittiğimizde ablası bize kapıyı açmış, üzerimizdeki yorgunluğu ve karabulutları gördüğünde soru sormadan içeri almıştı. Hepimize kahve yaptıktan sonra uyumamız için rahat bırakmıştı.

Yüzümüzden düşen bin parçayı görüp sormadığı için mutluydum. Bir başkasına daha durumu anlatacak halim kalmamıştı.

Kızlarla sessizlik içinde kahvemizi içtikten sonra uyumaya çekilmiştik ancak sabaha kadar koltukta dönüp durmuştum. En sonunda vücudum yorgunluğa yenilip uyuyakalmıştı ancak o da birkaç saatti. Daha fazla uyuyamayacağımı anladığımda kızlara not bırakarak evimin yolunu tutmuştum.

Emre'den bir an önce kurtulmam gerekiyordu. Peşimi bırakması için dünya kadar tehdit etmem gerekirse edecektim çünkü işin içinden çıkamazsam abimlere haber vermeliydim.

Cebimden anahtarı çıkarıp aydınlanmaya hazırlanan havanın eşliğinde yavaşça eve girdim. Ayakkabılarımı çıkarıp anahtarımı montumun cebine koyduktan sonra montumu asıp sessiz adımlarla içeri girdim. Uykum olmadığı için odama çıkmak yerine salona doğru ilerledim. Salonun kapısından içeri girdiğimde gördüğüm manzarayla donup kaldım. Omzumu nefessiz kalarak kapının pervazına yasladım. Sancak yatağımın üzerinde örtülü olan pikeye sarılmış, yatıyordu ve başının altında duran yastık da bana aitti.

Uzun bir süre Sancak'ı ihtiyaçla izlemeye başladım. Güzelim yüz hatlarını, sert çenesini ve genelde çatık olan kaşlarının gevşemiş halini... Kıskanmadan duramadığım koyu renkli, gür ve uzun kirpiklerini seviyordum. Göğsümden sıkışmayla birlikte hoş hisler aşağıya doğru inerken sessiz adımlarla içeriye geçtim. Sancak'ın yanına doğru ilerken burnuma dolan kokusunu içime çektim. Kokusu güvenli bir limandan daha fazlasıydı. Eksik olan parçam, olması gereken, yarım kalmış bütünümdü. Onun için yaratılmıştım, o da benim için yaratılmıştı.

Koltuğun yanına otururken parmaklarım yüzüne dokunmak, sert ve erkeksi hatlarının üzerinde gezinmek için delicesine kaşınıyordu. Kokusu her zamanki gibi ciğerlerime dolmuş, dağınık saçları içimi kıpır kıpır yapmıştı. Kendimi tutamayarak avcumu yanağına yasladım. İçimi çekerken Sancak dokunuşumdan dolayı sıçradığı için elimi çabucak geriye çektim. Aklımın bir köşesinden uykusunun hafif olduğu uçup gitmişti ve içimde dindiremediğim temas arzusu dayanmadığım bir boyuta gelmişti. Sancak hızla doğrulurken gözlerini hızlı hızlı kırptırdı.

Boğuk, uykulu ve duymaktan asla sıkılmayacağım kalın sesiyle, "Ne oluyor?" dedi.

Utana sıkıla, "Uyandırmak istemedim," diye mırıldandım ve yanından kalkmak için hareket ettim ancak Sancak ben daha oturduğum yerden kalkmadan, hızla atılarak elimi tuttu.

“Buradasın,” diyerek inanmıyormuş gibi yüzümü seyretti.

“Evet,” diyerek alt dudağımı ağzıma yuvarladım.

Sancak bizde kalmayalı yıllar olmuştu. Kartal abim, ben büyüdükten sonra Sancak’ın bizde kalmasına sıcak bakmamış, Volkan abim’in çok istiyorsa onlarda kalmasını söylemişti.

“Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk yüz seninki mi?” dedi. Parmakları elimi hapsetmiş, sıkıca tutuyordu. Sanki bıraksa elinden uçup gidecektim. “Rüya mı?” Kaşlarını çattı.

Boştaki elimi dayanamayarak, kaşlarının üzerine yaslayıp gevşemesi için masaj yaptım. “Rüya değil,” dedim.

“Ama nasıl bir rüya?” diye mırıldanırken serbest kolunu belime sardı. “Saat kaç?”

Saati aramak için kafamı kaldırdım. Camdan dışarı bakarken, “Daha güneş bile doğmadı,” dedim.

“Benim güneşim doğdu,” dediğinde kalın sesi göğsümde güm-bürdedi. İçime daha fazla yerleşemez dediğim anda sokulmaya devam etti. “Işıl ışıl, gözlerimi ondan alamıyorum.”

Belimdeki kolunu sıkarak, çaba sarf etmeden bedenimi kaldırdı. Kendi üstüne çekti ve geriye, koltuğun koluna yasladı. Ela gözleri uyku sersemliğini attıkça yoğun bakışları karnımın altında kendini hissettiriyordu. Dudaklarım konuşmak için iki yana ayrıldı ancak kelimeler kifayetsiz kaldığından açıldığı hızın aksine yavaşça kapandı.

“Güne seninle başlamak güzelmiş.”

“Bunu hemen mi fark ettin?”

“Gözümü açar açmaz,” diye cevapladı ve güçlü kollarını etrafıma sardı. “Tüm gün böyle kalabilirim.”

“Abimler uyanana kadar.”

“Kartal’a söylemek için zamanımız azalıyor. Biliyorsun, değil mi?” diyerek dudaklarını çeneme bastırdı.

“Biliyorum ve...” diyerek üzerindeki pikenin ipliğini çekiştir-dim. Abime ne kadar geç söylersem başımıza gelecekleri o kadar ertelemiş olacağımızı düşünüyordum. Önce Sancak’la birlikte vakit geçirmek istiyordum.

“Ve?” diye sordu. Yüzümü görmek için geri çekildi.

“Son dakikaya kadar gizli tutmak istiyorum.”

“Neden?” Sorusu dudaklarından acı ve can havliyle çıktığında benim göğsüm de acıdı. Bacaklarımı düzelterip bacaklarının arasına yerleştirdiğimde, “Benden mi emin değilsin?” dedi. “Bu yüzden mi beklemek istiyorsun?”

Hızla başımı iki yana salladım. “Hayır hayır,” dedim. Bunun ihtimalini bile düşünmemeliydi.

“O zaman neden?”

Gözlerimin önündeki saçı çekerken ela bakışlarına yerleşen telaş ve acı hâlâ oradaydı ve sadece cevabımı bekliyordu.

“Kartal abimi biliyoruz,” diye fısıldadım. “Olay çıkaracak.” Dudağımı ısırdım. “Ufak bir tepki mi vereceğini düşünüyorsun? Seni, Volkan abimle benim kadar iyi tanımıyor.”

“Kartal seni de tanımıyor,” dediğinde sesindeki öfke gözlerini yüzüne çevirmeme neden oldu. “Abini sana kötülemeyeceğim, Mahira ancak gerçekleri öğrenmek zorunda.”

“Öğrenecek zaten,” dedim. İçimdeki ani kızgınlığı derin nefes alarak bastırdım. Kartal abimi, Sancak’a karşı savunacağım bir durum yoktu. Asla bizim kötülüğümüzü düşünmezdi, bunu biliyordum. “Sadece bırak, önce tadını çıkaralım.”

Kararlı bir ifadeyle, “Çıkaracağız,” dediğinde vücudumu sıkıştırarak daha çok kendine çekti.

Neşelenmek ve konuyu değiştirmek amacıyla, “Ee, ne zaman beni dışarıya çıkaracaksın?” dedim. Kollarımı göğsüne yaslayıp tamamiyle üzerine yattığım vücudundan yükseldim. “Öyle dondurmacıya falan götürmek yok.”

Sancak kasvetli ifadesinden kurtulduğunda dudaklarında samimi bir gülümse oluştu ve ondan yayılan sıcaklık kollarımdan yükselmeye başladı. Kendimi aniden yorgunluğumu üzerimden atmış halde buldum. İşte, birini gerçekten sevmek böyle bir histi. Bulutlu havanın ardından yükselen güneşti. Baş ağrısını aniden bastıran kahve kokusuydu. Yarına başlama isteği idi.

İsyanıma eğlenerek parmağının ucuyla burnuma vurdu. Yüzüme

yaklaşarak, “Nereye gitmek istersen seni oraya götürürüm,” dedi. Boğuk sesi kulağımda yankılandı. Dudakları çenemde gezindi.

“Önce yemek olabilir, bilemiyorum,” dedim. Parmaklarımı yüzüne yaslayıp sevmeye başladığımda kirpikleri titredi.

Benimkinden büyük olan ellerini parmaklarımın etrafına sarak kendine çekti ve sıcak dudaklarını tenime bastırdı. “Ne istersen,” dedi.

“Birbirimizi yeniden görmek istiyorum.”

Sancak Kızıltepe’yi âşık Mahira’nın gözlerinden tanımak, keşfetmek istiyordum.

“Ben seni çoktan yeniden gördüm,” derken parmakları enseme doğru yol alıp saç diplerimde durdu. “Ama bu kadını parmakları parmaklarımın arasında, başı göğsümde yaşamak istiyorum.”

Bakışları ve sözleri içimin alev alev yanmasına ve yüzümde, kalbimin en derinlerinde adını koymak istediğim gülümsemeye, beni asla bırakmamasını söylemek istememe neden oldu. Ela gözlerinde boğulabilirdim ve asla pişman olmazdım.

Onun da bende boğulmak istediğini biliyordum.

“Ne yazık ki camımı tıklatacak taşın yok,” dedim.

“O nasıl oluyormuş?”

Tek kaşını kaldırdı. Neşe benim hücrelerime dolduğu gibi Sancak’ın da hücrelerine nüfus etmeye başlamıştı.

“Şansını kaybettin,” diyerek omuz silktim.

“Ben de tırmanırım o zaman.”

Gülmemi bastırarak kaşlarımı kaldırdım.

“Tırmanırsın, öyle mi? Benim camıma?”

“Başka camlara tırmanmamı mı tercih edersin?” diye sorduğunda içimdeki kıskançlık damarı tepeme vurdu ve elimi yumruk yapıp önce omzuna, daha sonra kafasına vurmaya başladım.

“Nereye tırmanıyorsun sen?”

Ellerimden tutmaya çalışırken kahkahalarla gülmeye başladı. Tutmasına izin vermeden darbelerimi indirmeye devam ediyordum ancak dengem şaşıp, yana doğru kaydığım anda aniden belimden yakalayıp üzerine çekti.

“Nereye öyle?” diyerek boğuk, kalın sesiyle gülmesini bastırmaya çalıştı.

“Başka kuca-

Lafımı tamamlamama izin vermeden avcunu dudaklarıma bastırdı.

“Onu söyleme işte,” dedi. Sinirimden parmağını ısırduğımdaya gözlerindeki ışık yoğunlukla renk kaybetmeye başladı. Kalın dudakları açılırken gözlerim kırmızılığına kaydı. “Bunu da yapma.”

Boştaki elimle omzuna vurdum ve daha sert ısırdım. Dilediğince canı acıyabilirdi, umurumda değildi.

“Mahira, yapma diyorum,” dedi sitemle.

Elimi elinin üstüne koyup, çektiğimde uyguladığı baskıyı azaltarak yanına indirdi. “Canım ne yapmak isterse onu yaparım.” Yerimde dikleşerek, “Şimdi de odama gideceğim,” dedim ve saçımı savurdum. Ayağımın birini yere koyarak ayağa kalktım.

“Trip mi atıyorsun?”

Üzerinde kalan ayağımla omzunu itekledim. “Anlayana canım,” dedim.

Bileğimden tutarak kendine çektiğinde gözlerim kocaman açılırken kalbim korkuyla attı ve can havliyle kolunu tuttum.

“Gitme.” Üzerinde bana ait olan pikeyi kaldırdı. “Gel, birlikte yatalım.”

“Tabii olur,” diyerek bacağımlı bırakması için çekiştirdim. Sancak yanına yatacağımlı düşünerek bacağımlı bıraktığında dengemi sağlayarak üzerimi düzelttim.

Pikeyi daha da açarak koltukta yana kaydı ve sığmam için yer açtı.

“Gel, hadi.”

Tam tepesinde durup yüzüne baktım. Gözleri beklentiyle kısılmıştı ve güçlü elleri hâlâ pikeyi tutuyordu. Kokusunu içime çekmek için derin bir nefes alarak üzerine eğildim ve parmaklarımı yanağına yasladım.

“Sancak,” diye mırıldandım ve parmağımlı yanağından şakağına doğru ilerlettim.

“Mahira,” diye fısıldadı.

Durdurmasına izin vermeden birden fırladım ve başının altındaki yastığı kaptığım gibi çektim. Kollarımdan destek alarak yastığı kafasına geçirdim.

“Rüyanda görürsün anca!”

Yüzünü korumak için kollarını çapraz tutup kaldırdı. “Ne yaptım ya ben?” dedi.

“Yastığımı da almışsın!” Garipseyerek kaşlarımı çattım. “Yastığımı almayı nasıl başardın?”

“Odana girdim.”

Yastığı ardı ardına kafasına indirmeye başladım. “İzinsiz nasıl odama girersin ya?” Odam en son bıraktığımda dağınıklığından kendine yeni bir cennet yaratmıştı. İnşallah, annem bana acıyıp da toparlamıştır yoksa hepten evde kalırdım.

“Dur, vurma. Anlatacağım,” dedi. Parmaklarının arasındaki pikeyi çekerek yüzünü örtecek şekilde kafasına vurduktan sonra boğmaya başladım. “Pinokyo, dinle!”

“Bak ya!” diye çılgılık attım.

“Abinler gelecek.”

“Gelsinler. Salonda bir ayı var derim,” diyerek kafasını bastırdım. “Dağdan inme, boz ayı seni!”

“Bak, vallahi anlatacağım, güzeller güzelim.”

“Anlat anlat, seversin sen yalanları!”

“Ben mi?” dedi boğuk bir sesle. “Yoksa sen mi?”

Ağzım şaşkınlıktan açılırken kısa sürede dondum ve yastığı sertçe kafasına vurdum.

“Burada tek başına yat da aklın başına gelsin, Sancak Efendi.”

“Dur!” diye arkamdan bağırdı ancak dinlemeyerek arkamı döndüm ve odama doğru koştura koştura merdivenlerden çıkmaya başladım. Nasıl olsa Kartal abime yakalanma korkusundan yukarı çıkamazdı.

“Gelmeye çalışırsın sen odama,” diye kendi kendime hırsla konuşmaya başladım. “Geldiğinde camdan aşağıya atmaz mıyım ben seni?”

***

Kahvaltı soframızda tam bir şenlik havası vardı ancak eğlenceli olandan çok karmakarışık olanlardan. Annem her şeyden habersiz çayları koyarken büyük abim gözlerinden okunan hinlikle Sancak'a bakıyordu. Bense yanımda oturan Sancak'a belli aralıklarla tekme atıyordum. Sabah olanlar hâlâ aklımda dolanıp duruyordu.

Kartal abim de bir erkeğin yanımda oturmasından son derece mutsuzdu. Gözlerini iki saniye bile olsa üzerimizden ayırmıyordu.

Annem çay bardağını Kartal abimin önüne koyarak, "Al, oğlum," dedi.

"Sağ ol, annem," dedi ancak başını tek milimetre kıpırdatmadı. Tabagındakileri bile öyle yiyor, çatalı ağzına gelişigüzel sıkıştırıyordu.

"Tam Kartal abimin kıskançlıkları geride kaldı diyorum, hop yeniden ortaya çıkıyor," dedim. Eskiden, özellikle lise yıllarımda daha beterdi gerçi.

Ağzına ekmek tıkıp, "No aloko?" dedi.

"İyy, ağzındakini gördüm!"

Abim sonunda bakışlarını bana çevirdiğinde ağzını açtı ve içindeki yemeği gösterdi. Tiksinierek, sandalyeyle birlikte geriye kaçıp elimi alnıma götürdüm.

"Bayılacağım şimdi. İğrenç!"

Sancak kıkırdadığında ayağına bir tane daha patlattım. Fısıldayarak, "Sen sus," dedim.

"Mahira?"

"Ne var, abi?" Yaka silkerek, "Bir rahat bırakmadın da yemek yiyeyim," dedim.

"Sen ne zaman eve geldin?"

Güya umursamadan soruyordu ama zihninde kim bilir kaç tane tilki cirit atıyordu. Zaten kara kaşlarını çatmış, çayını höpürte höpürte içiyordu.

"Çıkmaz ayın son perşembesinde! Ne yapacaksın, abi?"

"Kına yakacağım," diyerek başını iki yana salladı. "Tövbe tövbe! Nasıl konuşturuyorsun beni, gördün mü?"

"Bir rahat bıraksan zaten konuşturmayacağım."

Bu arada Sancak'ın, abimin tavrına karşı hiçbir tepkisi yoktu ve Kartal abim karşısında delirse çayını içmeye devam edecekti.

“Mahira, senin okulunun bitmesine ne kadar kaldı?”

Volkan abimin sesiyle başımı ona doğru çevirdim ve sakın kalmayı deneyerek derin nefesler aldım. Geliyordu gelmekte olan. Tek kaşımı kaldırdım.

“Sormaya korkuyorum ama niye sordun?”

Altında abimin kim bilir hangi dalga konusu yatıyordu. Sancak yanımda bıkkınla nefesini bırakırken elindeki çatalı tabağa bıraktı ve büyük abime döndü. *Gönder gelsin*, demedi ancak konuşabilse diyeceğini bildiğim şekilde ellerini önünde birleştirdi.

“Neden sormuş olabilirim ki abiciğim?”

“Bilmem.”

Bir insan nasıl bu kadar bizimle uğraşmaktan zevk alabilirdi, anlamıyordum. Hayır, gidip başka yerde problem çıkar ama bizimle uğraşma be adam!

“Birkaç gün önce annem sana çeyiz almak için kartımı istedi.”

“Çeyiz mi?” diyerek kendimi gösterdim. “Evleneceğimi kim söylemiş?”

Sancak, “Kim söylememiş?” dedi ve başını iki yana öfkeyle salladı.

“Mahira, haklı,” diyen Kartal abim elindeki tespihi masaya atarcasına bıraktı.

“Evlenmeyecek mi bu kız?” Volkan abim gülmesini bastırmaya çalışarak dudaklarını ısırdı. Ne yapmaya çalıştığını öyle iyi anlıyordum ki az sonra kafasına önümdeki tabağı fırlatacaktım.

“Evlenmeyeceğim!”

“Evlenecek!”

“Evlenmeyecek!”

Aynı anda üç ağızdan çıkan sözler birbirine karışsa da düşünen herkes sözlerin kimden çıktığını anlardı.

Volkan abim kendini tutmayarak kahkaha atmaya başladı. Ters ters bakarak bardağı avcumun içinde sıktım.

“Niye gülüyorsun?”

“Gülmeyeyim mi?”

“Gül canım, gül. Niye gülmeyesin ki? Sonuçta ortalığı yangın yerine ben çevirmedim!”

“Bak, bu konular açılıyor ya, benim canım sıkılıyor,” diyen Kartal abim boynunu iki yana bükerken üzerindeki gömleği düzeltti. Abim ve Sancak’ı gösterdi. “Benimle uğraşmak için yapıyor-sanız yapmayın!”

Abimin, Sancak’ın oyuna dahil olduğunu düşünmesine sevinerek derin bir nefes aldım ve istemeye istemeye ama işime gelerek, “Çok haklısın, abi,” dedim.

Katılarak başını salladı ve oturduğu yerden sandalyesini sürünme sesi çıkararak geri itti. “Kahvaltıyı zehir ettiler,” dedi.

“Kıskanıyorlar bizim ilişkimizi, abi.”

Sancak kısık sesle, “Kimin kıskanç olduğu ortada,” dedi.

Abimle kavga etmemek için yerinde zor oturuyordu ancak Kartal abim ters bir kelime etse fırlamaya hazırdı.

Korkuyla olayın büyümemesi için ve Sancak’ın ilişkimizi ağzından kaçırmamasından korkarak, “Hadi sen işe git, abi,” dedim.

Yanına doğru gitmek için elimdeki bardağı masaya vurdum. İçindeki artık soğuk olan çay elime dökülüp, ıslatmasına neden olurken sırf gıcıklığına Sancak’a doğru silkeledim.

“Mahira!”

“Ne?”

“Eline koluna sahip çık,” diye sinirle soluğunu verdiğinde inatla sandalyesinin bacağına vurdum.

“Yok ya!” Yanından geçip, Kartal abimin koluna girmek için yanaşırken, kıskançlıkla bakan ikiliye burun kıvrıp omuz silktim. “Bunlar bizi kıskanıyorlar, abiciğim.”

Abim koluna girip, sırnaşmama izin verirken ciddi yüz ifadesini korumak için öksürdü ancak ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın göğsünün hareketini görmemek için kör olmak gerekirdi.

“Uğraşmayın abimle.”

“Konuş, abim,” diye bastırarak dirseğiyle dürttü Kartal abim. “Onlara yaşlanana kadar abinin yanında olacağını, kimselere bakmayıp bekâr kalacağını, erkek sineğin bile eline konmayacağını söyle.”

“Oha ama!”

“Az geldi, değil mi?” diyen Kartal abim anlamayarak devam ettiğinde Sancak kızarıp bozarmaya başladı. Biraz daha zorlarsa patlayıp içindekileri dökecekti.

“Bu evden çıkmazsın zaten.”

“Abi, istersen turşumu kur,” dedim. Kolundan çıkıp, garipseyerek yüzüne bakmaya başladım. Kollarını savura savura kendinden emin bir halde konuşması bana kafayı yedirtecekti.

Volkan abim sesle kahkaha attığında, Kartal abim önce ona, daha sonra bana baktı. Aynı fikirde olmadığımızı anladığında bozularak kara kaşlarını çattı.

Geriye itekleme amacıyla kafama vurdu.

“Sus, kız!”

“Ne ya?” derken düşmemek için çırpındım.

Masadan tespini alıp, atarlı giderli gitmek için sağa çekilirken, boncukları kafama vurup yanımdan geçti. Bir yandan da ağzının içinde, mahallenin aksi dedeleri gibi homurdanıyordu.

Volkan abimle Sancak eğlenip, gülerken, kollarımı göğsümde birleştirip ikiliye döndüm.

Benim bunlarla daha çok işim vardı.

“Ne gülüyorsunuz? İşe gitmeyecek misiniz siz?”

***

İki ayıyı güzelce azarlamış, daha sonra işe hazırlanmak için yanlarından ayrılmıştım. Hazır olduğumda Volkan abim çoktan evden ayrılmıştı. Sancak da hazırlanmış, arabanın yanında beni bekliyordu.

Durumu kontrol etmek için telefonumu elime aldığımda kızlar hâlâ uyuyordu ama Berkay’ın aramaları artık çığırından çıkmıştı.

Aramasını açsam kesin yine bir ton laf edip Emre’yi almamız için baskı yapacaktı. Gerçi Berkay’dan ne kadar kaçarsam kaçayım öğleden sonraki dersten önce gidip duruma bakmam gerekiyordu.

Sancak arabayı her zamanki yerine park ettiğinde arkaya uzanarak çantamı aldım ve kapımı açarak dışarı çıktım. Sancak da kendi evrak çantasını alırken çaktırmamaya çalıştığı tedirgin bakışlarını üzerime dikmişti.

Bilerek kapıyı sertçe kapadım. Keskin yüz hatlarının kırışmasını izlerken gözlerimi devirdim. Erkekler ve oyuncakları...

“Hâlâ kızgın mısın?”

“Bilmem, kızgın mıyım?” diye sordum. “Koca adamlar olmuştunuz ama siz hâlâ işin eğlencesindesiniz.”

“Çatma kaşlarını,” dedi. Arabanın çevresinden dolanıp, yanıma gelirken ilerlemeye başladım. “Volkan başlattı ilk.”

“Bak bak,” diye dalga geçerek kollarımı göğsümde birleştirdim. “Abimi mi satıyorsun?”

Sancak yanıma yetişerek kolunu omzuma attı ve sırtım göğsüne doğru gelecek şekilde çekip sarıldı. Kızgın ifademi bozmamak için dudağımı ısırdım.

Üzerime doğru eğilerek dudaklarını kulağıma yasladı. “Çocukluk arkadaşımı, güzeller güzeli kız kardeşi için kenara atabilirim,” dedi.

“Ya, öyle mi?” Boynumun yanından sarkan elini sıkıca tutum. Başını eğmiş, gözleri kısılmıştı. Tatlı tatlı bakan yüzüne ve alnına dökülen saçlarına baktım. Sancak’a öpücük attıktan sonra beklediğinin aksine elinin üstüne dişlerimi geçirip ısırdım.

“Mahira!”

Isırmaya devam ederken zar zor, “He, canım?” dedim.

Elimden kurtulmak için avcunu alnıma bastırıp başımı geriye doğru itti. “Kızım, ne yapıyorsun?” dedi sitemle.

Sonunda etini ısırmayı bırakıp geri çekildim. “Isırıyorum,” dedim.

“Hadi canım?”

Elini sallarken teninde diş izlerimin çıktığını gördüm.

“İz bırakıyorum,” diyerek göz kırptım. “Taşırsın.”

“Eyvallah, taşıyım,” diyerek sallamayı bıraktı. Elini göğsüne yaslarken yoğun bakışlarının etkisi altında kızardım.

“Üşüdüm,” diyerek hızlı hızlı içeriye doğru yürüdüm.

“Isıtırım ben seni, gel buraya!” diyerek arkamdan kalın sesiyle bağırdı.

“Yok, sağ ol,” dedim. Etrafta insan var mı diye baktıktan sonra

daha hızlı yürümeye başladım. İçimde dolaşan kırıntıları durduramıyordum.

“İlla peşinden koşturacaksın, değil mi güzelim?”

Birden arkamı döndüm ve göz kırpıp, “Kesinlikle,” dedim ve saçımı geriye savurup önüme döndüm.

Arkamdan kahkaha atıp, adımlarını hızlandırırken çoktan kapağıya yetişmiştim ve güvenlikten geçmek için kartımı çıkarmaya çalışıyordum. Çantamın içinde gerçekten her türlü eşya vardı.

Sancak kartını çoktan çıkarmıştı. Yanımdan geçmeden önce eğlenen bir sesle, “Ne oldu, güzellik?” dedi. “Geride mi kaldın?”

“Asla,” dedim. Dirseğimi karnına geçirip, sonunda bulduğum kartla Sancak’ı yana doğru iterek geçmeye çalıştım. Turnikelerin önünde resmen birbirimizle itişip kakışıyorduk.

“Hiç centilmen değilsin! Kaba olma,” dedim.

Ellerim yanlışlıkla karın kaslarına değdiğinde hissettiğim sertlikle, “Ooo!” dedim ama hemen ağzımı kapadım. Ağzımdan dökülenleri kesinlikle kulağım duymuyordu. “Neyse canım, sert olabilirsin.”

Hayır, kulağım duyuyorsa eğer beynim ne iş yapıyordu peki?

“Ha? Ne diyorsun, Mahira?”

Geçmem için kenara çekilip, inadı bir kenara bırakırken ela gözlerini kırıştırdı. Ve tam o esnada kalbimden geçen kan akışını şiddetle hissettim.

“Bilmem,” diyerek omuz silktim.

“Kesin öyledir.”

Turnikeden geçerek bana yetişti. Birlikte ofisinin olduğu kata çıkıp, koridordan geçerken kolunu omzuma attı.

“Söylemeyecek misin?” dedi. Kolunun altında göğsüme dolan parfüm kokusuyla ciğerlerim mest oldu.

“Söylemeyeceğim.”

“Ne demek istediğini anladım,” diye göz kırptı.

“Ya, uğraşma benimle,” diye gülerek, odanın kapısını açıp ondan önce içeri girdim ve arkamı dönmeden önce gülen yüzünü ellerimin için alıp geriye yasladım. “Gelme, tek çalışacağım.”

“Burası benim odam yalnız.”

“Umurumda bile değil.”

Kapıyı kapamama izin vermeden ayağını araya soktu ve hafiften geriye itip odaya sıvıştı. Arkamı dönüp masama gitmek için adım attığımda ayağım havada kaldı.

Sancak da yanıma doğru adımladığında, kalbimde delicesine bir korku yükselip sıkışmaya başladı. Masanın üzerinde iki tane büyük çiçek duruyordu ve görmememiz imkânsızdı. Sancak yanımda dururken ne söyleyeceğimi bilemedim. Kelimeler ağzımın içinde kaybolup gitti.

“Bunlar da ne?”

Bunlar benim geçmişimin son çırpınışları, diyemeden sadece boş boş bakmaya başladım. Sancak’a gerçeğin dışında verdiğim her cevap yalan söylemekten başka hiçbir şey değildi. Daha önce oynadığım kelime oyunlarına benzemezdi.

Süslü ve eğlenceli kelimeler, yan yatmış sözlerin kurtuluşu değildi.

Sancak cevap vermeyeceğimi anladığında yanımdan geçerek hışımla masaya doğru gitti. Elindeki evrak çantasını bir kenara atarken, çiçeğin üzerindeki notu sökercesine aldı.

Duyacağım şekilde okuyup, “Olanlar önemli değil, yeter ki affet,” dedi.

Sözleri beynimde yankılanırken güçlü parmaklarının arasında buruşturduğu kâğıt gibi korku kalbimi sıkıştırdı. Nabzım yükseldikçe şakaklarımda atıyor, nefesim daralıyordu.

“Geçmişin hatırına konuşalım. Dün olanları unuttum bile.”

Sancak diğer kâğıdı da okuduğunda yüzünde bariz bir öfkeyle döndü. Yüz hatları gitgide sertleşiyordu. Önce kaşları çatılmıştı. Gerçekten kızmıştı ve çiçeklerin kimden geldiğini de anlamıştı.

“Bu...” Susup, derin bir nefes alırken damarı alnında attı. “Küfretmek istemiyorum ama bu siktiğimin kâğıdında yazarlar ne demek oluyor?”

Dudağımı ısırıp sakinleşmeye, mantıklı düşünmeye çalıştım ama Sancak kadar kızgın ve öfke doluydum.

“Cevap vermeyecek misin?”

Sesi odada yankılanacak şekilde bağırıyordu.

Telefonum kabanımın cebinde titreşirken konuşmak ve olanları anlatmak için derin bir nefes aldım ancak Sancak’ın sakin ola-

cağı yoktu. Gözlerindeki kaybetme korkusunu ilk defa bu kadar şiddetli görüyordum.

Öne doğru adımladı. Sesi, önümde duran güçlü, yıkılmaz adamın aksine korkudan titriyordu.

“Bu o mu?”

“Emre,” dedim. Aramızda adının geçmesini istemediğimiz o ismi öylece söyledim. Geçmişimin aramızda korku emaresi olarak kalmasının anlamı yoktu.

“Dün diyor?” dedi. Geniş omuzları çökmek istercesine dururken kâğıdı sıkan yumruğundan damarları belli oluyordu.

“Zannettiğin gibi bir şey yok,” derken kelimeler korkuyla dudaklarımdan döküldü. Boğazımda kocaman yumru oluşurken Sancak’ı kaybetme korkusu öfkemin üzerinden geçti.

“Zannettiğim gibi bir şeyi düşünmem için aklıma kötü şeyler gelmesi gerekiyor, Mahira,” diyerek öne doğru bir adım attı. “Karşımdaki kadını yıllardır tanıyorum.” İçimdeki korku dinmek için ağzından çıkanları bekliyordu. “Ama onunla karşılaştın.” Ses tonu acı doluydu.

“Evet,” diye fısıldadım.

“Neden?” Elini öfkeyle saçlarının arasından geçirdi. “Neden?”

Aklımın bir köşesi kaçmam için bağırırken, sesi duymayayım diye ellerimi kulaklarıma bastırmamak için zor duruyordum. Yıllardır kaçan bir kız için kaçmamak zordu.

“O... Ona karşı... Duygu...” Derin bir nefes aldı ve devam etmek için boğazını temizledi. “Duygular mı hissediyorsun?”

“Seni aldatıp aldatmadığımı değil de hislerimi mi düşünüyorsun?” diye cevap verirken şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım.

“Evet.”

Sancak’ın sözleriyle öfke içimi yiyip bitirirken, kaçma düşüncesini zihnimden kovup derin bir nefes aldım. Sancak’a karşı gerçekten hissettiğim duyguları sırdandım.

Bir adam bu kadar güzel sevemez, bu kadar arkamda duramazdı.

Hışımınla dün yaşananları durmak nedir bilmeden sırasıyla anlatmaya başladım. Belki de en başından Sancak’a anlatmalıydım ancak her başım sıkıştığında ona koşamazdım. Artık büyümüş-

tüm. Ben de yaptıklarımın sorumluluğunu alabilir, zorlukların üstesinden gelebilirdim. Abimlere veya Sancak'a ihtiyacım yoktu.

"Ve o cesaret edip bana bu çiçekleri gönderebiliyor. Dün başına gelenlerden sonra bile!" diyerek öfkemi kismaya başladım.

"Bana anlatmalıydın," diyerek odada ileri geri yürümeye başladı. "Onunla tek kelime etmemeliydin." Aklından geçenleri az çok tahmin ediyordum. Hâlâ geçmişte kaldığımı düşünüyordu. "Geberteceğim onu!" Kabanını çıkarıp masanın üzerine fırlattı. "Bahçedeydi." Başını iki yana salladı. İnanamıyordu. "Aynı bahçedeydik! Sen..."

Sözlerini duymazlıktan geldim. "Ve sen de hâlâ ona olan duygularımın seninkinden güçlü olabileceğini düşünüyorsun!" Başımı iki yana salladım. "Ne yapsam arkamda olduğun halde onunla görüşmüş olmamı yanlış anlıyorsun."

"Sana her zaman güveniyorum!"

Sözleri şiddetle göğsümde yankılanırken gözüm tamamen kardı. "Çünkü Sancak Kızıltepe, her zaman Mahira'ya güvenir!" dedim. Sözlerinin doğruluğunu görüyordum. Düşünmeden arkamı döndüm ve beni durdurmasına izin vermeden hızlı adımlarla çıkışa doğru yürümeye başladım. Bir yandan da, "Mahira Ayazkan da Sancak Kızıltepe için herkesi karşısına alır!" diye bağırdım. "Bakalım hanginiz daha önemli?"

Emre'yi gerçekten kovmak ve haddini bildirmek için giderken arkamdan, "Mahira, dur!" diye bağırdı. "O adamın yanına gitmeni istemiyorum!"

Sancak'ı dinlemeden koridorda koştum ve yetişmesine izin vermeden katta hazır duran asansöre bindim. Zaman kaybetmeden giriş katın düğmesine bastım. Eski, huzur dolu günlerimize dönmek için ortalığın dağılması gerekiyorsa hiç düşünmeden dağıtacağım. Asansörün kapısının arasından bana doğru koşan Sancak'ı gördüm ancak o yetişmeden kapılar kapandı. İçimde şiddetlenen öfke beni yiyip bitirmeden önce ondan kurtulmalıyım.

Asansörün kapısı açıldığında zaman kaybetmeden dış kapıya koştum ve cam kapılardan geçerek doğrudan zemin kattan çıktım.

"Mahira!"

Sancak'ın sesini duyduğumda şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerimle arkamı döndüm. Merdivenlerden aşağıya bu kadar hızlı nasıl inmişti?

Konuşmak için dudaklarımı araladım ancak Sancak'ın bakışları bende değil, tam arkamdaydı. Kaşlarımı çatarak ilgisini bu kadar çeken şeyin ne olduğunu görmek için arkamı döndüm.

Gözümün önünde olanlara inanamadım. Emre arsızca motora yaşılanmıştı. Bakışları önce arkamdaki Sancak'a, daha sonra bana geri döndü ve yaslandığı yerden dikleşti. Yüzü dün gece olanlardan dolayı morluklarla doluydu. Bana beklentiyle sırtıttı. Yeterince öfkeyle dolu olmam yetmiyormuş gibi yüzü daha da sinirlenmeme neden oldu.

Sancak'ın bağırmasına aldırmadan Emre'ye doğru yürüdüm.

Bu iş bugün bitecekti!

Yanına geldiğimde konuşmasına izin vermeden, "Gidiyoruz, motoru çalıştır," dedim.

Konuşmak için açtığı dudaklarını şaşkınlıkla kapadı. Yeniden sırtıttığında aklında güzel şeyler olacağını düşündüğü için yumruklarımı sıktım.

"Hemen," dedi. Motora oturup, anahtarı çalıştırırken arkasına oturmam için bekledi.

"Mahira!" Sancak arkamdan kükredi. "Ne olur, gitme!"

Sesindeki yakarış göğsümü delik deşik ederken zar zor nefes almaya çalıştım. Hissettikleri beni öldürüyordu. Sancak'a bakmak istemeyerek Emre'nin arkasına bindim. Bir kere, sadece bir kere yüzünü görsem gitmekten vazgeçecek ve her şeyi mahvedecektik. Burada kalırsam işler daha da zorlaşacak, gittikçe çıkmaza sürüklenecekti. Olacakları az çok tahmin edebiliyordum.

Emre inatlaşmayı severdi. Yapılan her hareketi yarıya döndürür, gitgide hırslanırdı. Ne Sancak'a ne de bana rahat nefes aldırırdı. Geri çekilmesi için ne yapmamız gerektiğini sadece ben biliyordum. Onu yolumuzdan döndürebilirdim.

Emre motoru çalıştırıp, hızla yola çıkarken kalbime aniden bir acı bastırdı. Sanki adını koyamadığım, canımı acıtacak bir olay yaşayacaktım.

Emre'yle yol boyunca gitmesi gereken yeri söylemek dışında tek kelime etmemiştim. Olabileceğince uzak oturup parmaklarımı düşmemek için koltuğumun altındaki tutacaklara yerleştirmiştim.

Bir an önce hayatımdan çıkıp gitmesi gerekiyordu. Kaldığı süre boyunca hayatımı altüst edeceği belliydi ve sadece ikazla veya şiddetle gitmeyecekti. Karşımdaki adamı az çok tanıyordum ve neyden korkacağını biliyordum.

Sancak'ı bu işten uzak tutmamın haklı bir sebebi vardı. Başına bela açmanın ötesinde duymaması gereken gizli bir sır vardı. Bu sır şimdilik elimde kalmalıydı.

Emre tarif ettiğim yere trafik kurallarını mahvederek son hızla geldiğinden dağılan saçlarımı yüzümden çekip, vakit kaybetmeden aşağıya indim. Üzerimi başımı düzelttim ve sıkıntıyla çevreye bakındım.

Geldiğimiz yer bizim mahallenin biraz dışında kalan oyun parkıydı. Erken saatlerde olduğumuz için dışarıda kimsecikler yoktu ve konuşacaklarımızı sadece biz duyabilirdik.

Emre motorundan inip kaskını oturduğu yere bıraktı ve yavaşça bana doğru döndü. Sırıtın yüzünün aksine sol gözünde yeni oluşmaya başlayan morluklar vardı ve alnında neredeyse yumurta büyüklüğünde bir şişlik görünüyordu. Bagajın kapağının nereye çarptığı belliydi.

Yüzünü işaret ettim. “Dağılmış duruyorsun,” dedim.

Sırıtın ifadesi ufaktan bozulurken, sağ elini başının arkasına götürerek saçlarını ovuşturdu. Anlaşılan Berkay çok güzel bir noktaya vurmuştu. “Sayenizde,” dedi.

“Sayende,” diyerek dün akşamı hatırlattım. “Seni uyarmıştım.”
“Evet,” diye arsızca sıırttı.

“Nasıl kurtuldun?” dedim buz gibi bir sesle.

“Arkadaşın biraz saf galiba,” diyerek kollarını göğsünde birleştirdi. Gülüşü yüzünden endişelensem de ofisten çıkmadan önce Berkay’ın aramalarını görmüştüm ve iyi olduğunu ümit ediyordum. Son mesajında tehlikede olduğunu belirten kelimeler yoktu ve dikkatimi tamamen Emre’ye yönlendirmişti. “Ya da aptal mı demeliyim?”

“İyi bir insan,” diyerek öfkeyle uyardım ve işaretparmağımı yüzüne salladım. “Sakın iyi niyetle aptallığı birbirine karıştırma.” Gözlerimi kıstım. “Sonra gözünü bir açmışsın ki kuzu postundaki kurda yem olmuşsun.”

“Her zaman dikkatliyim,” dedi. Ukala ukala konuşurken sözlerimin altındaki uyarıyı dikkate almadı.

Emre’yi baştan aşağıya süzerken yıllar önce neyi görmediğimi anlamaya çalışıyordum. Büyük özgüveninin altında yatan salağı görmem biraz zor olmuştu ancak oradaydı.

“Eğer arkadaşına zarar verdiysen doğduğuna pişman ederim seni!”

“Arkadaşına bir şey yapmadım, Mahira,” diyerek gözlerini devirdi ve bıkkınlıkla konuşmaya devam etti. “Terk derdim seninle yeniden bir araya gelmek.”

“Bunu salak çiçeklerini göndererek mi başarmayı planladın? Ya da akşamın bir saatinde geri kazanmayı planladığın kızın ailesinin içine dalarak mı?” Başımı yana doğru eğerken kelimeleri tükürsem resmen yeri sulayacaktı. “Salak mısınız? Gitmeni istiyorum. Anlamıyor musun?”

“Zoru severim, bilirsin.”

“Arsız kelimelerin ve gözlerini devirmen midemi bulandırıyor,” dedim ve ona aşağılayarak baktım. “Seni istemediğimi söyledim. Duymuyor musun?”

“Duymak istemiyorum belki de,” dedi. Yüzündeki o gevşek gülümseme, kendini beğenmişlikle kasılan omuzları gittikçe sini-

rimi bozuyordu. Arkada bıraktığım Sancak'ın durumunu düşünmek de gittikçe çılgına dönmeme neden oluyordu.

“O zaman aç kulaklarını ve beni iyi dinle! Seni sevmiyorum! Seni istemiyorum!” Kabul etmeyerek, başını sallayıp öne doğru bir adım attığında yeniden bağırdım. “Bir adım daha at ve o bacaklarını kırıp müsait bir tarafına nasıl sokuyorum gör!”

Emre ağzımı bozmamla daha da eğlenerek ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, duruyorum ancak dediklerini kabul etmiyorum,” dedi. Bir anda eğlenmeyi keserek ciddileşti. “Aramıza mesafe girdiği için böyle davranıyorsun. Uzaklaştık, birbirimizi görmeyi bıraktık, kabul ediyorum ancak geçmişten kalan bağımız öyle hemen kopamaz.” Ellerini cebine soktu. “Bu süre zarfında hayatına birileri girmiş olabilir, bunu kabul ediyorum. Benim için sorun yok.”

“Hadi ya, öyle mi?” Kendimi tutamayarak kahkaha attım. “Ciddi misin?”

“Birilerinden hoşlanmış da olabilirsin ancak bunlar geçici,” diyerek omuz silkti ve gözlerinde kafayı yememe sebep olacak bir inatçılık ve inanmışlıkla konuştu. Kafasındakilere kendini inandırmış ve at gözlükleriyle kendi doğrularına kaptırmış gidiyordu. “Hepsi mesafeden. Söyle bana, bu hikâyenin başrol erkeği kim?”

Burun kemerimi sıktım ve daha makul olmaya çalışarak, “Bak, Emre,” dedim. Önce Volkan abim ve Sancak'ın yolunu deneyecektim. Konuşarak, başımı belaya sokmadan anlatmaya çalışacaktım. “Gözden uzak olan gönülden ırak olmuyor. Gönle giren bir daha çıkamaz. Sen hikâyemin başrol erkeği olmayı bırak, yan karakteri bile değilsin!”

“Yanılıyorsun,” diye mırıldanıp elini saçının arasından geçirdi.

“Yanılmıyorum,” diyerek başımı iki yana salladım. “Sen kaybettiklerinin peşine düşmüşsün. Yıllar geçti, aynı yere döndün. Aradın ancak bıraktığında kaybettin.”

“Kaybedemem!” Ne olduğunu anlamadan öne doğru fırladı ve kollarımın iki yanından sertçe tutarak salladı. Bedenim yalpalarken saçlarım kırbaç etkisiyle kollarıma çarptı. “Ben kaybetmem!”

Makul olmayı, sakın olmayı deniyordum ancak insanlar anlamıyordu. Normal insanlar gibi olmaya çalışıyorum ancak olmuyordu. Hamurumda yoktu bir kere.

“İşin tadı kaçıyor, bırak kollarımı!” diye bağırdım. “Dün başına gelenlerden sonra anlamadın galiba?”

“Dün olanlara sustuysam Mahira, bil ki canım öyle istediği içindi.”

“Hayır, yeniden göze girmek içindi,” dedim. “Ama anlıyorum ki sen iyi niyetten de dün gece yediğin dayaktan da anlamıyorsun. Aynı salaklıkla karşımdasın.” Sertçe dizkapağına tekme attım.

Emre inleyip, iki büklüm olurken, vakit kaybetmeden kalçasına da tekme attım. “Ama anladığın dil bu, değil mi?” diye bağırdım. “Tıpkı buradan sadece eğitim almak için gitmemen gibi.”

“Ne?” Acısını unutarak birden doğruldu. “Ne saçmalıyorsun?”

“Ne saçmaladığımı gayet iyi biliyorsun.” Aramıza mesafe koymak için iki adım geriye gittim ancak sesimi daha yüksek tutarak devam ettim. “Kimlerden kaçtın mesela?”

Emre’nin yüz ifadesi gittikçe karmaşık bir hal alıyordu. Zorlukla yutkundü ve çevresine bakındı. Göğüs kafesinin hareketi hızlandı.

“Kapa çenen!”

Elimi şaklattım. “İşte görmek istediğim adam bu,” dedim. Birinin gerçek yüzünü iki şekilde görürdünüz: Ya karşı tarafın çıkarı bittiğinde ya da işlerini tersine çevirdiğinizde. Gerçeklerin şiddetli yumruğunu göğsüne yiyen birisinin içinde tuttuğu çirkinliği dışarı çıkarmamasının imkânı yoktu. “Başrol olmaktan bahsediyordun. Ne oldu?”

Soluk soluğa, “Ne biliyorsun?” diye sordu.

“Başkasının çöplüğünde işleri karıştırdığını ve sattıkları uyuşturucuların parasını çalıp kaçtığını mesela,” diyerek omuz silktim. “Geldiğin yere geri dön, Emre.”

“Birine haber verdin mi?”

Tekrar üzerime yürümeye başladığında, “Hop! Orada dur!” diye bağırdım. Elim omzumun üzerinden havaya kaldırdım ve

oyun evinin içine rahatlıkla sığıp, video çekecek kişiyi çağırdım. “Dün başına gelenler gözünü korkutup gitmen için yetmediyse şimdi yapacaklarım kesinlikle gitmeni sağlar diye düşünüyorum.”

Nur saklandığı evin kapısını açarak, hafifçe eğilip kapıdan çıktı. Üzerinde hâlâ dün akşam giydiği pijamalar vardı. Saçları sabah zorla uyandırıp, özellikle seçtiğim yere koştura koştura geldiği için darmadağınktı.

Nur hesapçı gülümsemesiyle yanımda dururken elindeki telefonu salladı. “Kameraya el salla, puşt,” dedi.

Emre sudan çıkmış balık misali ağzını açıp, kapayarak kameraya baktı. Şaşkınlıktan düşüp bayılmasına az kalmıştı. Nur tam arkamda durduğunda Emre’ye baktım.

“Eğer çekip gitmez, beni rahat bırakmamaya devam edersen bu videoyu hemen şimdi o adamlara ulaştırırım.”

Nur kanıtlamak istercesine, telefonunu havaya kaldırıp gönder tuşunun üzerinde parmağını bekletti.

“Ee, ne diyorsun, pezo?”

“Yapamazsınız.”

Nur, “Zort!” diye ağzından garip bir ses çıkardı. “Yanlış cevap.”

“Nur’u duydun,” diyerek omuz silkdim.

“Mahira, dün yaptıklarınızı unuttum ben.” Ellerini havaya kaldırıp bir adım atmaya kalktı ancak Nur parmağını salladığında korkarak geri çekildi. “Sizi polise bile vermedim. Ayrıca seni seviyorum.”

“Beni sevmiyorsun, sadece para bitti ve geri döndün. Sen eski yaşamını istiyorsun.”

Tam sakinleştim diyorum, adam takılı plak gibi geriye sarıyordu.

“Yapmazsın bunu,” diyerek başını iki yana salladı. “Sen böyle bir kız değilsin.”

“Tam da böyle bir kızım,” diyerek kendimi işaret ettim. Daha sonra kalın kafasının basması için kelimelerin üzerine basa basa, “Sevdiğimin canını acıttın ve ben, sevdiğimin canını yakanın kalbini sökerim!” dedim.

Geride bıraktığım Sancak'ın yüzü gözlerimin önüne geldikçe içimde başlayan yangını söndüremiyordum. Onu geride bırakmanın tek nedeni üzerine pislik bulaşmaması içindi. Bu adamlara elini veren kolunu kaptırıyordu ve Sancak'ın kaybedecek çok şeyi vardı. Mesleği, mahallesi, dahası ailesi. Emre adamların karşısına çıkmak için beni ortaya atmazdı ancak sırf Sancak aramıza girdi diye onu seve seve ateşe atar, daha sonra oturup karşısında izlerdi.

“Tanıdığım kız değilsin.”

“Tanıdığını zannettiğin kız değilim. Abilerimin ve Sancak'ın büyüttüğü kızım. Sen iyi bir adamın büyüttüğü fakat geride bırakmak zorunda kaldığı, kalbi kırık bir kız çocuğunu tanıdın. O yüzden karşıdaki kıızı tanıdığını zannetme.” Sessizlik içinde yüzüme bakıp izlemeye başladığında kaldığım yerden devam edip, “Ve sen de tanıdığımı zannettiğim o adam değilsin,” dedi. “Ne kadar da yazık değil mi? Bir zamanlar tanıdığımızı zannettiğimiz insanlar aslında hiç tanımadığımız o yabancılarmış.”

Benim tanıdığım adam, beni zamanla kalbinde büyüten adamdı. Değişmeyeceğini bildiğim tek gerçeğimdi.

Zamanı durdurmak istediğim gecelerde, kollarının arasında olmak istediğim adamdı o.

O adam sonsuz bir güvenle beni bekliyordu.

Cebimdeki telefonum çaldığında elimi kabanımın cebine sokup, arayana bakmadan yandan kapadım. Emre'ye dönerek, “Git buradan ve bir daha gelme,” dedim.

“Bir şansımız olabilir,” dedi. Hâlâ bir umudu vardı.

“Olamaz.”

“Başkası mı var?” dedi. Omuzları çökerken olduğu yerde sallandı.

Lafı evirip çevirmeden, “Başkası var,” dedim. “Kendine yeni bir hayat kurmanı, aklına bir daha gelmememi tavsiye ederim.”

Telefonum ısrarla ardı ardına çalmaya devam ettiğinde söyleyerek elimi cebime attım. Artık telefon sesini duyduğumda başka bir felaket peşi sıra gelecek diye korkmaya başlamıştım.

Ekranı kendime çevirip Volkan abimin numarasını gördüğümde sessize almak yerine direkt meşgule attım.

Emre, “O dediğin o kadar kolay değil,” dediğinde bakışları parmaklarımın arasında duran telefona kaydı. Buraya geldiğinde umduğunu bulamadığı için hayal kırıklığı yaşadığını görebiliyordum ve pes etmeye hazır değil gibiydi.

Telefonum cebimde tekrar çaldığında söylene söylene telefonu açıp karşı tarafa çemkirdim.

“Ne var, abi? Meşgule atıyorum, görmüyor musun? Meşgulüm işte.”

“Mahira, abiciğim.”

Abimin kısık ve endişeli sesini duyduğumda göğsümün derinliklerinde bir sıkışma meydana geldi. Kalbimde nedenini bilmediğim bir korku filizlenirken, soluk boruma görünmez eller dolandı.

“Ne?” Bu yangın durduk yere niye başlamıştı? “Ne oldu?”

“Neredesin?”

“Nerede miyim?” Bir anda algılarım kapandı ve boş boş çevreme bakındım. Bedenim ayakta sallanıyordu ancak aklım kayıplardaydı. “Dışarıdayım.”

“Yanında biri var mı?”

Abimin her kelimesinde kalp atışlarım biraz daha hızlanmaya, kalbime çöreklenen korku büyümeye başladı. Nur yanıma yaklaşıp sessizce, “Ne oldu?” diye ağzını oynattı.

“Bilmiyorum,” derken kalbimdeki sıkışma büyüyerek nefesimi engellemeye başladı.

“Mahira?”

“Ne?” diye korkuyla bağırdım. “Ne var? Söyle artık! Sesin niye böyle geliyor?”

“Abiciğim,” dedi. Telaşa düşmemem için sakince konuşmaya çalışıyordu.

Bedenim delicesine titrerken gözlerim dolmaya başladı. En kötü haberleri hep buz gibi sakinlikler vermez miydi?

Konuşmaya, kahrolası ağzımdan kelimelerin dökülmesi için kendimi zorlamaya başladım. “Sancak,” dedim zar zor. “Sancak’a bir şey oldu, değil mi?”

Geriye doğru bilinçsizlikle adımladım ve avcumu göğsüme bastırdım. Durduramadığım o sızı ve korkunun kaynağı akın akın damarlarımdan akmaya başladı.

Biliyordum.

Biliyordum çünkü fazla mutlu olmuştum.

Mutluluğumun bana acımasızca geri döneceğini bildiğim halde fazla mutlu olmuştum.

Karşı taraftan bir ses gelmesini, en azından bir fısıltı duymayı titreyerek bekledim ancak umduğum ses gelmediğinde bacaklarımdaki güç çekildi. Sanki birileri dünyamı yıkmaya başlamıştı.

Dünyanın renkleri hızla kaybolurken içime çekildiğim karanlıkta dudaklarımdan beklemediğim bir hıçkırık koptu. Dizlerimin üzerine sertçe düşerken gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

Tahminim doğruydu. Sancak'a bir şey olmuştu.

"Ne oldu ona?" Benden çıkan sesi tanı mıyordum. "Abi, suşma-sana!" Boğazım yırtılırcasına çığlık attım ve farkında bile olmadan boşdaki elimle saçlarımı çekiştirdim. "Susma, konuş!"

"Sancak kaza geçirmiş," diyen abimin sesi kulaklarımda çınlamaya başladı. "Aşırı hızlı gidiyormuş."

Gözümün kararmasıyla yana doğru düşmeye başladım. Yeniden yaşıyordum. Yeniden kaybetmeyi tadıyordum.

"O..." Kelimeleri söyleyemedim. Dilim aklıma gelen korkunç gerçeği söylemeye varmıyordu. "O öldü mü?"

Biliyordum.

Kaderin, sevdiğim insanları yeniden elimden almaya geleceğini biliyordum.

Bu benim kaderimdi.

Ölüm bana sevmemeyi öğretecekti.

TEŞEKKÜRLER

Anne, yazar olmak istediğimi ve kitap yazacağımı söylediğimde arkamda durup beni sonuna kadar desteklediğin için çok teşekkür ederim. Yanımda olmasaydın şu an ne yapardım, hiç bilmiyorum. Sen herkesin sahip olmak isteyeceği bir annesin. Elimden tutup, hayal gücümü tetikleyecek tüm etkinliklerde yanımda olduğun için bir kez daha teşekkür ederim.

Baba, tüm ihtiyaçlarımı karşıladığın, hayata karşı güçlü durmamı sağladığın, bana istediğim her şeyi başarabileceğimi gösterdiğin ve desteklediğin için teşekkür ederim. Biraz huysuz olsan da sen benim kahramanımsın, bunu unutma.

Yazacak her yeni konu bulduğumda sabırla dinleyip dünya kadar fikir verdiğiniz için Dilan ve Seden, sizlere de kocaman bir teşekkür borçluyum. En başından beri en büyük destekçim ve savaşçımdınız. Hayat sızsiz asla çekilmezdi. İyi ki varsınız.

Bir gece ansızın arayıp, “Kanka, mahalle konulu kitap yazsana. Çok eğlenirsin!” demeseydin ve yazmam için ısrar etmeseydin bu kitap asla çıkmazdı. Sonsuz teşekkürler, canım arkadaşım Draculessa.

Serpil Köse, kitabı heyecanla okuyup bastırmam konusunda benden daha hevesli olduğun için teşekkür ederim. Beni ittirdin ve bana cesaret verdin. Mesajların ve o son konuşmamız bizi buralara kadar getirdi. Tanıştığımız için çok mutluyum.

Sevgili yayın yönetmenim Sidem Zelal Edin, bir patroniçeden beklendiği gibi sabırlı ve harika bir yol göstericiydin. Benimle ilgilendiğin ve sabırla kitapla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Bir sonraki kapak çalışmasında beni kovmazsan çok mutlu olurum.

Bilge Nur İnan ve dilanandbooks, bu kitabı benim kadar sevdiğiniz, desteklediğiniz ve paylaştığınız için teşekkür ederim. Siz ve videolarınız kitabın kahramanısiniz.

İklim, Sude, Eso, Beyza, Ezo, İlayda, Nefes, Ekin ve Sümeyye, o videolar ve destekler neydi öyle? Tek kelimeyle harikasınız.

Anneanne, bana gerçekten seveceğim ve beni yazmaya iten o kitabı aldığın için teşekkür ederim. O kitap hayatımı değiştirdi ve bunu yapmaya devam ediyor.

Her sırrımı tutup yazdığım ilk kitabı annemle birlikte okuduğun ve yorumlar yaptığın için teşekkür ederim, Özlem K.

Bana ilham olan teyzelerim, güçlü bir kadın olmayı sizlerden öğrendim. Her zaman yanımdaydınız.

Ve sevgili okuyucularım, sizler benim her şeyimsiniz. Gerçekten. Sizler olmasaydınız hayatıma tam olarak nasıl devam ederdim, bilmiyorum. Yorumlarınız, mesajlarınız ve videolarınız bir kızın hayatı sevmesine neden oldu. Umarım bana iyi geldiğiniz gibi ben de size iyi gelmişimdir. Çıktığım bu yolda her zaman benimle olmayı ve bana kocaman sarılmayı unutmayın, olur mu? Sizleri çok seviyorum.

